''நமது படையை இரண்டாகப் பிரித்து எதிரிப்படைகள் சேரவொட்டாமல் செய்வது?''

''சரி.''

''பிறகு அவர்களைத் தனித்தனியாகத் தாக்குவது.''

இளவரசன் நகைத்தான். ''இதைத்தான் எதிரிகள் எதிர் பார்க்கிறார்கள்''என்றான் இளவரசன் நகைப்பின் ஊடே. ''கடைசி யோசனை சொன்னாயே அதைத் தவிர நீ சொன்ன மற்றதெல்லாம் சரி. நீ சொன்ன கடைசி யோசனையைக் கையாண்டால் நம்மைவிட இருமடங்கு படைபலத்தை நமது பிரிவு ஐயாயிரமென்றால் பத்தாயிரம் இருக்கும் எதிரியின் படைப் பிரிவை நாம் சந்திக்க வேண்டியிருக்கும். அதுதவிர, நாம் அப்படி இரண்டாகப் பிரிந்து தாக்குவதை எதிர்பார்த்து எதிரிப் படைகள் இருபுறத்திலும் நம்மைத் துரிதமாகத்தாக்கினால் இந்திரவர்மர் சொன்னபடி பாக்குவெட்டி உவமை சரியாகிவிடும்'' என்றும் விளக்கினான்.

இதைக்கேட்டதும் சீனனைத் தவிர மூவரும் பிரமித்தனர். ''வேறு என்னதான் நாம் செய்யமுடியும்?'' என்று வினவினான் கங்கவீரன்.

பதிலைச் சொல்லுமுன்பு லேசாக நகைத்தான் பல்லவ இளவல். பிறகு சீனனைப் பார்த்துக் கேட்டான், ''நீ ஏதும் சொல்லவில்லையே!'' என்று.

''என் போர்முறைதான் உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையே?'' என்றான் சீனன்.

''இவர்களுக்குப் பிடிக்கலாம். சொல்லேன்'' என்றான் இளவரசன்.

சீனன் தங்கு தடங்கலின்றிச் சொன்னான்.''எதிரிகள் இரு பிரிவாகப் பிரிந்து வருவதால் துங்கபத்ராவின் அக்கரையின் நடுவு அனாதரவாயிருக்கிறது. அங்குள்ள கிராமங்கள் பாதுகாப்பு அற்று இருக்கின்றன.எதிரிப் படையின் இரண்டு படைகளுக்கு மிடையிலுள்ள கிராமங்களைச் சூறையாடி, தீ வைத்துவிட்டால் எதிரியின் பிரிவுகள் இரண்டும் சேரமுடியாது. நாம் சற்று முன்னேறி, தீயில்லாத இடத்தில் ஒவ்வொரு பிரிவையும் தனித் தனியாகச் சந்தித்து அழித்துவிட முடியும். அதிலும் இரவில் எதிரிகளைத் தாக்குவது நல்லது. என்னதான் விழிப்பிலிருந்தாலும் இரவில் சன்னத்தம் குறைவா யிருக்கும்.''

இதைக் கேட்ட மற்ற மூவரும் வியப்பு விரிந்த விழிகளுடன் நோக்கினர்.''இது பயனளிக்கும்'' என்றான் கங்கவீரன் உற்சாகமாக.

இளவரசன் அவனை நோக்கிக்கேட்டான், ''இத்தகைய போர் முறைக்கு உங்கள் மன்னர் ஒப்புக் கொள்வாரா?'' என்று

''கிராமங்களை அழிப்பதை அவர் ஒப்பமாட்டார்'' என்றான் கங்க வீரன்.

''நான் மட்டும் ஏன் ஒப்ப வேண்டும்?'' இளவரசன் கேள்வியில் நகைப்பு ஊடுருவி நின்றது.

இதற்குக் கங்கன் பதில் சொல்லவில்லை. ''வேறு யோசனை ஏதாவது இருக்கிறதா?'' என்று வினவினான் இளவரசன். யாரும் பதில் கூறாது போகவே அவனே பதில் கூறினான்:''நான் ஒரு திட்டம் சொல்கிறேன். உற்றுக் கேளுங்கள்'' என்று பூர்வ பீடிகையும் போட்டான்.''இந்திரவர்மரே! விநயாதித்தனும் விஜயாதித்தனும் அழைத்து வரும் படைப் பிரிவுகள் இரண்டும் துங்கபத்ரையின் அக்கரையை அடையும்போது, இரண்டுக்கும் இடையில் எத்தனை தூரமிருக்கும்?''என்று வினவவும் செய்தான் இந்திரவர்மனை நோக்கி.

''குறைந்த பட்சம் அரை காதமிருக்கும்'' என்றான் இந்திரவர்மன்.

''சரி. இதைக் கவனியுங்கள்'' என்ற இளவரசன் தான் உட்கார்ந்திருந்த விரிப்பைத் தன் காலை நோக்கிச் சுருட்டிவிட்டுத் தரையில் துங்கபத்ரையின் ஆரம்பப் பகுதியைச் சிறுகோடாக இழுத்தான். அதில் இரண்டு குறுக்குக் கோடுகளை இழுத்துத் துங்கபத்திரையை வெட்டினான். ''இந்த இரண்டு இடங்களிலும் எதிரிகள் வந்து தங்குவார்கள்'' என்று வெட்டப்பட்ட இரு இடங்களையும் காட்டினான்.

''ஆம்''என்று இந்திரவர்மன் தலையை அசைத்தான்.

''துங்கபத்ரை வடமேற்கிலிருந்து வடகிழக்கு நோக்கிச் செல்கிறது'' என்று சுட்டிக்காட்டினான் இளவரசன்.

''ஆம்.'' இந்திரவர்மன் குரலில் குழப்பமிருந்தாலும் அதை அவன் வெளிக்குக் காட்டவில்லை.

''எதிரிகள் படைத்தளம் தங்கியிருக்கும் இரு இடங்களையும் நாம் தொடப் போவதில்லை.''

''பிறகு?''

''இந்த வழியாகச்செல்லப்போகிறோம்'' என்றுதுங்கபத்ரையின் உற்பத்தி ஸ்தானத்துக்கு அப்பால் ஒரு கோட்டை இழுத்தான்.

''அது குடகு மலைத் தொடரின் கடுமையான பாதை''என்றான் இந்திரவர்மன்.

''கடுமையான பாறைகளும் காடுகளும் நிறைந்தது என்றான் உபதளபதி.

''புரவிகள் செல்வது கடினம். பயணமும் கடினம்'' என்றான் கங்கன்.

அந்த ஆட்சேபணைகள் அனைத்தையும் ஒப்புக்கொண்ட இளவரசன் சொன்னான்: ''பாதை கடினம், பயணமும் கடினம். ஆனால் இந்த வழியில் நாம் வடக்கே செல்வாமென்பதை விநாயாதித்தன் உணரமாட்டான்.எதிரி எதிர்பாராத பாதையில் செல்வது விவேகம். இரண்டு நாட்கள் நாம் அவனைச் சந்திக்காவிட்டால், இந்தக் காட்டுக்கு ஒற்றர்களை அனுப்புவான். காடு சூன்யமாயிருக்கும். புரவிக் குளம்புகளிலிருந்து நாம் சென்ற பாதையை ஒற்றர்கள் உணர்ந்தாலும் விநயாதித்தனுக்கு அது பயனளிக்காது. அவன் துங்கபத்ரையின் கரையை அடையுமுன்பு நாம் மலைப் பாதையில், அடர்ந்த காட்டின் மறைவில், வடக்கே பயணம் செய்து சாளுக்கிய நாட்டின் மத்தியில் கிழக்கே திரும்புவோம். அப்படித் திரும்பி வந்தால் வாதாபிக்கும் துங்கபத்ரைக்கும் இடையிலிருப்போம்.''

இதற்கு யாரும் பதில் சொல்லவில்லை. இளவரசனே மேலும் சுட்டிக்காட்டினான். ''அந்த மத்தியிலுள்ள நகரங்களின் வழியாக நகர மக்களிடமிருந்து கப்பங்களை வாங்கிப் பணம் திரட்டிக் கொண்டு, ஆயுதங்களை மேலும் திரட்டிக்கொண்டும், துங்கபத்ரையை நோக்கி நகருவோம். அப்போது துங்கபத்ரையின் கரையில் விநயாதித்தனும் விஜயாதித்தனும் இருப்பார்கள். நாம் அவர்களுக்குப் பின்புறம் இருப்போம்''

உபதளபதி குறுக்கிட்டுக் கேட்டான், ''அப்பொழுதும் நமது படையைவிட அவர்கள் படைபலம் இருமடங்குதானே?'' என்று

இளவரசன் உபதளபதியை உற்று நோக்கினான் கூரிய அம்பு போன்ற தன் விழிகளால். ''ஆம். ஆனால் அவர்கள் நிலை இருமடங்கு அதிகப் பயனுள்ளதல்ல. எதிர்பாராது நாம் அவர்களுக்குப் பின்னாலிருப்பதை அறிந்து கொண்டால் அந்த இரு பிரிவுகளும் ஒன்றுபட்டு நம்மை எதிர்க்க முயலும். அதற்குள் நமது படை அவர்களைப் பின்புறத்தில் வேகமாகத் தாக்கும். ஒன்று அவர்கள் துங்கபத்ரையின் நீரில் இறங்கி அப்புறம் போக வேண்டும். அல்லது பின்னால் திரும்பி நம்மை நோக்கி வர வேண்டும். அப்படி வந்தால் நமது படை ஒரே சீராக அவர்கள் படையை ஊடுருவும் ஒரே இடத்தில். எதிர்பாராத சமயத்தில் எதிர்பாராத இடத்தில் நாம் தாக்கப்போகிறோம். முதலில் அவர்கள் யானைப் படை தாக்கப்படும்.யானைகள் துன்புறுத்தப்பட்டுத் திரும்பினால் அவர்கள் படைக்கு நிரம்பச் சேதம்

ஏற்படும். அவற்றைச் சரிபடுத்தி அவர்கள் இணைவதற்குள் நமது படை வெகு சீக்கிரம் ஊடுருவி நடுவிலிருந்து கொண்டு இரு புறமும் எதிரிகளை அழிக்கும். முதலில் நமது படை நான்கு பிரிவுகளாக முன்னேறும். நீங்கள் நால்வரும் அவற்றுக்குத் தலைமை வகித்து நடத்துவீர்கள். பிறகு எதிரிகள் நமது அருகே வந்தவுடன் நான்கு பிரிவுகளும் திடீரென இணைந்துவிடும். முதலில் வில்லவர் யானைகள் மீது அம்புமாரி பொழிவார்கள். மற்றவர் வேல்களை வீசுவார்கள். ஆயுத வண்டிகளும் குறுக்கே புகுந்து எதிரிகளுக்குக் குழப்பத்தை விளைவிக்கும். இதனால் எதிரி அணி வகுப்புச் சிதறும்'' என்றும் விளக்கினான்.

மற்ற மூவரில் கங்க வீரனே இளவரசனை நோக்கி, ''நல்ல திட்டம்'' என்றான்.

''ஆம்'' என்ற இளவரசன், ''கங்க வீரர்களையும் நமது படைகளையும் பிரித்து வைக்காமல் கலந்துவிடுங்கள். கங்கரும் பல்லவரும் சேர்ந்த பிரிவுகளுக்கு நீங்கள் நால்வரும் தலைமை தாங்கலாம். இதனால் கங்க நாட்டுக்கும் சாளுக்கிய நாட்டுக்கும் பகைமையும் ஏற்படாது. யாரோ உதிரி வீரர் சிலர் கலந்ததைப் போர் மும்முரத்தில் யாரும் கவனிக்கவும் மாட்டார்கள்'' என்று கூறிய இளவரசன் அத்துடன் மந்திராலோசனை முடிந்துவிட்டதைக் குறிக்க எழுந்து விட்டான்.

மற்ற மூவரும் எழுந்தனர். ''படை நாளையே நகரட்டும். எதிரி தயாரிக்கும் பாக்கு வெட்டியை நாம் பறித்துக் கொள்ளவும், நமது படை நாகாஸ்திரம் போல் குறுக்கே பாயவும் கைலாசநாதனும் அரங்கனும் அருள் புரியட்டும்'' என்றான் இளவரன். அவன் குரல் உறுதியுடன் ஒலித்தது.

மறுநாளே நகர்ந்தது பல்லவ இளவலின் படை.

98. ஆறில் ஒரு கடமை! ஆற்றுக்கு முன்னால் நிலைமை!

தமிழ் வரலாற்றைத் தமது ஆராய்ச்சித் திறனால் ஒன்று படத்தொகுத்து, தமிழருக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் சிறப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்த திரு கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரியார், ''பல்லவ மன்னனான பரமேசுவரவர்மன், சாளுக்கியர் நண்பனும் கங்க நாட்டு மன்னனுமான பூவிக்கிரமனால் விளிந்தை என்னுமிடத்தில் படுதோல்வியடைந்த தன்றி, தங்கள் குல பூஷணமான உக்ரோதயத்தையும் இழந்தான்.

இருப்பினும் மனம் தளராமல் சாளுக்கிய நாட்டுக்குள் தனது படைப்பிரிவு ஒன்றை அனுப்பினான். அப்படை விக்கிரமாதித்தன் மகனான விநாயதித்தனையும பேரனான விஜயாதித்தனையும் முறியடித்து, பெரும் கொள்ளையுடன் திரும்பி வந்தது'' என நமது 'தென்னிந்திய வரலாறு' என்ற நூலில் கூறுகிறார்.

அத்தகைய வரலாற்றை, விளிந்தையின் தோல்வியை, சாளுக்கிய நாட்டில் வெற்றியாகத் திருப்புவதற்கு பரமேசுவரவர்மன் எத்தகைய நடவடிக்கைகளை எடுத்தான்? விக்கிரமாதித்தன் வருவதை அறிந்ததும் காஞ்சியைவிட்டு பறந்தோடி விட்டவனும், மீண்டும் பூவிக்ரமனால் முறியடிக்கப்பட்டவனுமான பரமேசுவரவர்மனுக்குச் சாளுக்கிய நாட்டிற்குள் புகுந்து, சிங்கத்தின் குகையிலேயே சிங்கத்தைச் சீண்டி அடக்கும் அளவுக்குப் படைபலம் எங்கிருந்து வந்தது?

இந்தக் கேள்விகளுக்கு வரலாறு விடைகூறவில்லை. அந்த விடையைப் பல்லவ இளவலான ராஜசிம்மன் போர்த்திறனும் தந்திரமும் அளித்ததால் அதைப் பற்றிய விவரம் தேவையாயிருக்கிறது என்ற காரணம் ஒன்றினாலேயே அந்தப் போர்முறை இந்தக் கதையில் விவரித்துக் கூறப்படுகிறது.

போர் முறைகளைச் சாஸ்திரப்படி கற்றவனாயிருந்தாலும், கௌடில்யரின் போர்த் தந்திரங்களை ஆசார்ய தண்டியிடம் பாடம் கேட்டிருந்தாலும் போர்களை இயற்கையாக வெறுப்பவனும், சிற்ப சாஸ்திரத்திலேயே மனம் திளைத்தவனுமான ராஜ சிம்ம பல்லவன் தனது போர்த் திட்டத்தை அந்தக் காட்டுக் குடிசையில் தனது உபதளபதிகள் நால்வருக்கும் விளக்கி, படை நகரட்டும் என்று உத்தரவும் இட்ட பிறகு அதற்கான ஏற்பாடுகள் மிகத்துரிதமாக நடந்தன மறுநாள் காலை முதல். இளவரசனே வெள்ளி முளைக்கும் நேரத்தில் எழுந்திருந்து நீராட்டத்தை முடித்துக் கொண்டு போருடை அணிந்து புரவி ஏறிப் புறப்பட்டு, படை புறப்படுவதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைக் கவனிக்கலானான். கங்கவீரர் தலைவன் தனது வீரர்களைத் தனியே சந்தித்துக் கூறினான் :

''வீரர்களே! உங்களைப் பல்லவர் படையுடன் இணைத்துவிட இளவரசர் விரும்புகிறார். அவர் நேராகத் தழைக்காட்டிலிருந்து வருகிறார். நமது மன்னனை நடுநிலை வகிக்கும்படி ஒப்பந்தமும் செய்து கொண்டிருக்கிறார். இந்த நிலையில் நாம் தனிப்படையாக இயங்கினால் நமது நாட்டுக்கும் மன்னருக்கும் சாளுக்கியர்களின் விரோதம் கிட்டும். அதை உத்தேசித்து உங்களை மற்றப் படைகளுடன் பல்லவ வீரர்களுக்குச் சமதையாகக் கலந்து போரிட உத்தர விட்டிருக்கிறார். நீங்கள் அந்தப் பிரிவுடன் கலந்து விடுங்கள்.''

அதைத் தொடர்ந்து அவர்களை அப்படியே கலந்து விடவும் செய்தான். இப்படி ஒரே படையாகிவிட்ட இளவரசனின் பதினோராயிரம் பேரும் நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொருவர் உபதளபதிகளாகச் செயல் பட்டனர். கங்க வீரன், இந்திரவர்மன், பல்லவர் உபதளபதி, சீனன் ஆகிய நால்வரும் நான்கு உபதளபதிகளாகிப் படைகளை ஆங்காங்கு கலந்து நிறுத்திவிடுவதற்கு உச்சி வேளையாகியும், இளவரசன் உணவையும் சிந்திக்காமல் படை அணிவகுப்பைப் பார்வையிட்டான். ஒவ்வொரு பிரிவின் அணிவகுப்பின் முன்னணியிலும் வில்லவரை நிறுத்தியும், நால்வர் நால்வராகச் சீர்படுத்தி அணிவகுத்தான். அந்த நான்கு படைகளிலிருந்தும் நான்கு வீரர்களைப் பொறுக்கியெடுத்து, ''முதலில் நான் செல்லுவேன். என்னைத் தொடர்ந்து யாங்சின் படையும், அதற்குப் பின்னால் இந்திரவர்மன் படையும், அதற்குப் பின்னால் கங்க வீரன் படையும், கடைசியாகப் பல்லவ உபதள பதியின் படையும் வரட்டும். பாதை முரடானபடியால் புரவிகளை எச்சரிக்கையுடன் நடத்துங்கள். அதிகப்படி வேல்களையும் அம்புகளையும் தனித்தனி கட்டுகளாகவும் புரவிகள் தாங்கும் அளவுக்கும் கட்டி இருபுறமும் தொங்கவிடுங்கள். அந்தப் புரவிகளும் பண்டக சாலைப் புரவிகளும் படைகளுக்குப் பின்னால் வரட்டும். அவை, ஆயுதங்கள், தானிய மூட்டைகள், பாத்திரங்கள் காரணாக வெகு தூரம் பின்னால் நின்றுவிடாதபடி பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். இந்தச் செய்தியை நான்கு உபதளபதிகளுக்கும் கூறிவிடுங்கள்'' என்றும் கூறி அவர்களை அனுப்பித் தனது ஏற்பாட்டைப் படையினருக்குப் புரிய வைத்தான்.

அவன் திட்டப்படி ஏற்பாடுகள் துரிதமாக நடந்தன. உணவு வெகு வேகமாகத் தயாரிக்கப்பட்டு, வீரர்களால் படைகளுக்கு விநியோகம் செய்யப்பட்டன. வீரர்கள் சன்னத்தமுடன் புறப்படுவதற் கான ஏற்பாடுகளால் ஒலிகள் அந்தக் காட்டுப் பகுதியில் அதிகமாகி மலைப்பிரதேசம் எதிரொலியிடச் செய்தது. படை நகருவதற்குச் சித்தமாகி விட்டதை நான்கு உபதளபதிகளும் மாலை வந்து கூறவே இளவரசன் போருடையுடனேயே துரிதமாக ஆகாரத்தை முடித்துக் கொண்டு தனது புரவியில் ஏறி நான்கு உபதளபதிகளும் பின்தொடரப் புறப்பட்டான் குடிசையைவிட்டு. அப்படிச் சென்ற அந்த ஐவர் பவனியில் அந்த அந்தப்படைப் பிரிவு வந்ததும் அந்தந்த உபதளபதி நின்று விட்டான். படையின் முனையை அடைந்தவுடன் சீனன் நின்றான். ''நிற்க அவகாசமில்லை யாங்சின். இன்றிரவு நாம் உறங்கப் போவதில்லை. வெள்ளி முளைக்கும் நேரம் வரை பயணம் செய்யப்போகிறோம்'' என்று அறிவித்துத் தனது புரவியை முன்னால் நடத்தினான் பல்லவ இளவல். இளவரசன் கருத்தை உணர்ந்தது போல்

அந்தப் புரவி மலைப் பாறைகளையும் கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த பாதைகளையும் லட்சியம் செய்யாமல் நடந்தது. அதற்குப் பின்னால் புரவிகளின் குளம்பொலிகள் சீராக ஒலித்தன. இரவு நன்றாக மூண்டதும் வெண்ணிலவு தோன்றி அந்தப் படையின் முன்னேற்றத்துக்கும் குடமலைத் தொடருக்கும் ஒரு தனி மெருகையும் அழகையும் கொடுத்தது.

துஷ்ட மிருகங்களை அதிகமாக உடைய அந்த மலைக்காட்டுப் பிரதேசத்தில் இரவு ஏற ஏற, புலி, சிங்கம், கரடி இவற்றின் பலதரப்பட்ட கத்தல்களால் ஏற்பட்ட உறுமலும் பொறுமலும் கலந்த ஒலிகள் நாலா பக்கங்களிலும் கிளம்பின. நரிகள் ஒவ்வோரிடத்தில் ஊளையிட்டன. ஆந்தைகள் இரண்டு எங்கோ அலறின. மற்றப் பறவைகள் உறங்கிக் கிடந்தாலும் படை அரவம் கேட்டதும் பயமுள்ள ஒலிகளைக் கிளப்பின. குஞ்சுகளுக்கு ஏதேனும் ஆபத்து ஏற்பட்டுவிடுமோ என்ற அச்சத்தால்.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் இளவரசன் ராஜசிம்மன் தனது படைகளை அச்சமின்றி நடத்திச் சென்றான். ஓரிரு முறை யாங்சின்னை மட்டும் அழைத்து, ''யாங்சின்! ஓர் இரவில் நமது படை எத்தனை தூரம் முன்னேற முடியுமென்று நினைக்கிறாய்?'' என்று வினவினான்.

''இதே நடையில் சென்றால் முக்கால் காதம் கடக்கலாம்'' என்றான் யாங்சின்.

''படை வீரருக்கு எப்பொழுது இளைப்பாற அவகாசம் கொடுக்கலாம்?'' என்று வினவினான் பல்லவ இளவல்.

''வெள்ளி முளைப்பதற்குச் சிறிது முன்னால் கொடுக்கலாம்'' என்றான் சீனன்.

''என் மனத்திலுள்ளதை அப்படியே கூறிவிட்டாய் யாங்சின். இந்த மலைப்பாதை கடினமானது. துங்கபத்ராவின் உற்பத்தி ஸ்தானத்தைக் கடக்கவே நமக்கு மூன்று நாட்களாகும். அதற்குப் பிறகு கிழக்கே திரும்பினால் சாளுக்கியர் எல்லைக்குள் நுழைவோம்'' என்றான் பல்லவ இளவல்.

''இரவுப் பயணத்தில் அனுகூலங்கள் இருக்கின்றன.'' இதைச் சொன்ன சீனன் குரலில் குதூகலமிருந்தது. பகலைவிட இரவை அவன் ரசிப்பதாக தோன்றியது பல்லவ இளவலுக்கு. ஆகவே கேட்டான், ''இரவு என்ன அத்தனை விசேஷம்?'' என்று.

''இரவில் கோடை கால உஷ்ணம் தெரியாது.''

''ஆம்.''

''படைகள் பகலில் ஓய்வெடுத்தால் உணவு அருந்தவும், இரவுப் பயணத்தின் கண் விழிப்பைச் சரிப்படுத்திக் கொள்ளவும் முடியும்.''

''உண்மை.''

''உணவுக்கு வேண்டிய மான் முதலியவற்றை இரவிலும் பட்சிகளை விடியற்காலையிலும் பிடித்துக் கொள்ளலாம்.''

''அதுவும் சரி. ஆனால் அதற்காக மிருகங்களையும் பட்சிகளையும் அளவுக்கு அதிகமாகக் கொல்ல வேண்டாம்.''

''விலங்குகளையும் பறவைகளையும் அழிப்பதல்ல நமது நோக்கம்.''

''அதை நினைப்பில் வைத்துக் கொள். போர் வீரர்களும் க்ஷத்திரியர்களும் மாமிசமின்றி வலுப்பெற முடியாது. அந்த அளவுக்கு மட்டும் கொல்லலாம்.''

''அதுதான் என் உத்தேசம்.''

இந்த உரையாடலுக்குப் பிறகு இளவரசன் சற்று இரைந்தே நகைத்தான். ''ஏன் நகைக்கிறீர்கள்?'' என்று வினவினான் யாங்சின்.

''நாம் போரைவிட உணவைப் பற்றி அதிகமாகப் பேசுகிறோம்'' என்று சுட்டிக் காட்டினான் பல்லவ இளவல்.

''உணவில்லாமல் உலகத்தில் எந்தக் காரியம் நடக்கும்? மனிதனாகட்டும், மற்ற ஜீவராசிகளாகட்டும், எப்படிப் பிழைக்க முடியும்?''

''முடியாது யாங்சின், முடியாது. ஒரு சாண் வயிற்றுக்குத்தான் உலகம் இத்தனை பாடுபடுகிறது.''

''அதில் தவறென்ன?''

''தவறில்லை. வயிற்றுக்கு அத்தனை முக்கியம் தர வேண்டுமா?''

''வேண்டாம். படைகளை இரண்டு நாள் பட்டினிபோட்டுப் பாருங்கள்'' என்ற சீனனும் நகைத்தான். அந்த நகைப்பில் இளவரசனும் கலந்து கொண்டான்.

ஆனால் இளவரசன் அடுத்த மூன்று நாட்களும் படைகளுக்குப் பகலில் உணவும் ஓய்வும் அளித்தும், இரவில் பயணம் துவங்கி வெள்ளி முளைக்கும் நேரத்தில் பயணத்தை நிறுத்தியும், படைகளை நடத்திச் சென்றான். அப்படி இளைப்பாறும் அவகாசம் கிடைத்ததாலும் இரவின் பயணத்தாலும் படையின் சுறுசுறுப்பு சிறிதும் கெடவில்லை. மூன்று நாட்கள் கழித்துக் கிழக்குத் திரும்பி சாளுக்கியர் எல்லைக்கு வந்த பல்லவ இளவல் படைகளை எல்லையிலேயே நிறுத்தி, தனது நான்கு உபதளபதிகளையும் தானிருந்த இடத்துக்கு வரவழைத்தான். அவர்கள் வந்ததும் இந்திரவர்மனை நோக்கிக் கேட்டான். ''இதுதான் சாளுக்கியர் எல்லை என்று நினைக்கிறேன்'' என்று.

''சாளுக்கியர் எல்லையின் மேற்குப்புற நடுப்பகுதி'' என்றான் இந்திரவர்மன்.

''இதைத் தாண்டிச் சென்றால்?''

''எந்த வழியில்.''

''கிழக்கு வழியில்.''

''சாளுக்கிய நாட்டின் கிராமங்களும் சிறுநகரங்களும் அடுத் தடுத்து இருக்கின்றன.''

''அங்கெல்லாம் காவல் எப்படி?''

''வாதாபிக்கு நேர் மேற்கில் நாம் நுழைவதால் இடையிலுள்ள கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் காவல் குறைவு.''

''சரி, சாளுக்கிய நாட்டின் நடுமத்திக்குச் செல்லுவோம். இடையிலுள்ள கிராமங்களையும் சிறு நகரங்களையும் கைப்பற்று வோம். அங்கு நமது படைகள் தங்க வசதியும் கப்பமும் மக்களிடம் பெறுவோம். ஆனால் நம்மை எதிர்க்கும் படை வீரரைத் தவிர வேறு யாரையும் அழிக்கவோ இம்சை செய்யவோ கூடாதென்று படைகளுக்குத் தெரிவித்துவிடுங்கள்'' என்று உத்தரவிட்டான் பல்லவ இளவரசன்.

சீனன் ஒரு சந்தேகம் கேட்டான். ''தாங்கள் சொல்கிறபடி சாதாரணக் குடி மக்கள் கப்பம் தர மறுத்தால்?'' என்று.

''அவர்களில் ஆண்மக்களை மட்டும் சிறையில் தள்ளுங்கள். பெண்களின் அணிமணிகளைத் தொடவேண்டாம். கப்பத் தொகையை வீட்டுக்கு இத்தனை என்று வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்'' என்றான் பல்லவ இளவல்.

இந்த முறை சீனனுக்கு வெறுப்பாயிருந்தபடியால் அதை வெளிப்படையாகவே காட்டினான். ''இளவரசே! தவறாக நினைக்க வேண்டாம். அடியாத மாடு படியாது என்று உங்கள் தமிழிலேயே பழமொழியிருக்கிறது. அடி உதவுவது போல் அண்ணன் தம்பி உதவமாட்டார்கள் என்றும் தமிழில் சாதாரணமாகச் சொல்லு கிறார்கள். எங்கள் நாட்டில் கப்பம் வாங்குவதென்றால் முறையைப் பற்றி அதிகமாகக் கவனிக்கமாட்டோம்'' என்றான் வெறுப்புடன்.

''யாங்சின், தமிழ் உனக்கு நன்றாக வந்துவிட்டது. ஆனால் தமிழர் பண்பாடு வரவில்லை. சாதாரண மக்களைத் துன்புறுத்தும் வழக்கம் இந்த நாட்டில் வரவில்லை'' என்றான் பல்லவ இளவல். மேலும் கூறினான்: ''யாங்சின்! விக்கிரமாதித்த மன்னரைப்பார்த்தும் நாம் பாடம் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். தமது பெரும் படை காஞ்சியில் நுழைந்தால் சாதாரணக் குடிமக்களுக்கு இடைஞ்சல்கள் ஏற்படலாம் என்ற காரணத்தால் படைகளின் பெரும் பகுதியைத் திரையனேரியிலேயே நிறுத்தி விட்டார்.''

''ஆம் ஆம்'' என்று இந்திரவர்மனும், பல்லவ உபதளபதியும் அதை ஆமோதித்தனர். கங்க வீரன் மௌனம் சாதித்தான்.

இளவரசன் தனது உபதளபதிகளை நோக்கி, ''உபதளபதிகளே! நாளை நாம் எதிரி நாட்டுக்குள் நுழைகிறோம். நுழைந்து இரண்டு காதம் சென்றதும் எதிரி நாட்டின் நடுப்பகுதிக்கு வருகிறோம். பிறகு தெற்கே திரும்பி, துங்கபத்திரையின் வடக்குக் கரையை நோக்கிச் செல்கிறோம். அங்க விநயாதித்தனைச் சந்திக்கிறோம்'' என்று முடிவாகக் கூறினான்.

நான்கு உபதளபதிகளும் புரிந்ததற்கு அறிகுறியாகத் தலையசைத்தனர். விநயாதித்தனைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்த பல்லவ இளவல் விஜயாதித்தனைப்பற்றி ஏதும் சொல்லாததைக் கவனித்த உபதளபதிகள் அந்தச் சிறுவனிடம் பல்லவ இளவரசனுக்கிருந்த அன்பை உணர்ந்து கொண்டனர். அதன் விளைவாக அவர்கள் இதழ்களில் புன்முறுவல் தவழ்ந்தது. இளவரசன் இதயத்தைப் புரிந்து கொண்ட உபதளபதிகள் மறுநாள் முதல் அவனிஷ்டப்படியே படைப்பிரிவுகளை நடத்திச் சென்றனர். பல்லவ இளவலின் படை திடீரென எதிர்பாராத இடத்தில் தோன்றிவிட்டதாலும் தங்களை எந்த வித இம்சையும் செய்யாததாலும் அவர்கள் கேட்ட கப்பங்களை மக்கள் கொடுத்தனர். ஆறிலொரு கடமைக்கு மேல் இளவரசன் வாங்காததால் அத்தகைய ஓர் அதிசயப் படையைப்பற்றியும் பல்லவ இளவலைப் பற்றியும் மக்கள் சந்துஷ்டியே அடைந்தனர்.

சில சிறு நகரங்களில் எதிர்ப்பு இருக்கவே செய்தது. ஆனால் பல்லவ இளவலின் திறமையால் சில படைகள் சரணடைந்த. எதிர்த்து நின்றவை அதிகச் சேதமின்றி அடக்கப்பட்டன. இப்படி மூன்று நாட்கள் கிழக்கு நோக்கியும் மூன்று நாட்கள் தெற்கில் திரும்பியும் சென்ற பல்லவப்படை துங்கபத்திரையின் வடகரையில் தங்கியிருந்த சாளுக்கியர் படைக்குப்பின்புறம் வந்து சேர்ந்தது. அங்கு வந்தபோது இரவு நெருங்கிவிட்டதால் எதிரிப் படைக்குச் சிறிது தூரத்திலேயே பாசறை அமைத்துக் கொண்டான் பல்லவ இளவல். எதிரியின் படைப் பிரிவுகளை நோட்டம் பார்க்க இந்திரவர்மனையும், மற்றும் சில வீரர்களையும் அனுப்பி வைத்தான். அவர்கள் கொண்டு வந்த செய்தி அவனுக்கு மகிழ்ச்சியையே அளித்தது.

ஆனால் விநயாதித்தனுக்கு மகிழ்ச்சி ஏதுமில்லை. மிகுந்த உக்கிரத்துடன் தனது பாசறையில் சிங்க நடை போட்டு எதிரே நின்ற இரண்டு ஒற்றர்களையும் எரித்து விடுவதுபோல் பார்த்தான்.

99. இதயங்கள் பேசின

விநயாதித்தன் பாசறை பார்ப்பதற்கு மிக வசீகரமாகயிருந்தது. நல்ல கெட்டித் துணியாலும் உயரப் பறந்த சாளுக்கியர்களின் வெற்றிக் கொடியாலும் சமைக்கப்பட்டு உள்ளும் புறமும் மிகக் கவர்ச்சி கரமாகச் செய்யப்பட்டிருந்த அந்தக் கூடாரத்துக்குள் உலவிய விநயாதித்தன் தனக்கு அங்கு செய்யப்பட்டிருந்த சௌகரியங்களை வெறுக்கவே செய்தான். அவன் அமருவதற்கும் படுப்பதற்கும் பஞ்சணைகள் போடப்பட்டிருந்ததன்றிக் கூடாரத்தின் மூலையில் துணியை அண்டாமல் வைக்கப்பட்டிருந்த அண்டா விளக்கு ஒன்று சொர்ண ஜ்வாலையை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவன் வேலும் வாளும்கூட ஒரு தனி மஞ்சத்தில் சீராகக் காட்சியளித்தன. இவை யனைத்தின்மீதும் வெறுப்புடன் கண்களை ஓட்டிய விநயாதித்தனின் சிவந்த முகத்திலிருந்த கோப ஜ்வாலையை, கூடார விளக்கின் சொர்ண ஜ்வாலை சற்று அதிகமாகவே காட்டச் செய்தது. அவன் திரும்பத் திரும்பக் கூடாரத்தின் மஞ்சங்கள் முதலானவற்றைக் கவனித்ததைக் கண்ட ஒற்றர்களில் ஒருவன், ''இங்கு இளவரசருக்கு ஏதாவது சௌகரியக் குறைவு இருக்கிறதா?'' என்று விசாரித்தான்.

விநயாதித்தனின் சிங்கக் கண்கள் ஒற்றனை ஏறெடுத்துப் பார்த்தன. உறுதியான உதடுகள், ''ஆம்! சற்றுக் குறைவுதான்'' என்ற சொற்களைக் கடுமையுடன் உதிர்த்தன.

''குறைவைத் தெரிவித்தால் சரிப்படுத்தி விடுகிறோம்'' என்றான் இன்னோர் ஒற்றன்.

''வாதாபிக்குத் தூதனொருவனை அனுப்புங்கள்'' விநயாதித்தன் குரலில் கோபம் ஏறிக் கொண்டே போயிற்று.

''அனுப்புகிறோம்'' என்ற ஒற்றன் குரலில் பணிவு மிதமிஞ்சி ஒலித்தது.

''அனுப்பி என் மனைவியையும் இங்கு வரவழையுங்கள்.''

''இளைய ராணியையா?''

''ஆம். அவள் பணிப் பெண்களும் வரட்டும்.''

''இளவரசே! இது...''

''போர்ப் பாசறையல்ல. இங்கு நான் துங்கபத்ராவில் ஜலக் கிரீடை செய்து உல்லாசமாகப் பொழுது போக்க வந்திருக் கிறேன் புரிகிறதா?'' விநயாதித்தன் கடுமையான சொற்களை உதிர்த்தான்.

அப்பொழுதுதான் இளவரசன் அதிகக் கோபத்திலிருக்கிறா னென்பதைப் புரிந்து கொண்ட ஒற்றர் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். அவர்களில் ஒருவன் துணிந்து, ''இளவரசர் கோபத்திலிருப்பதாகத் தெரிகிறது'' என்றான்.

சாளுக்கிய இளவரசனின் சீற்றம் நிறைந்த கண்களில் சீற்றம் மறைந்து இகழ்ச்சி பரவியது. நல்ல ஆறடி உயரத்துடனும், கறுத்தக் காகபக்ஷக் குழலுடனும் காதில் வீர குண்டலத்துடனும் அழகும் வீரமும் கலந்து நின்ற அவன் உதடுகளுக்கு மேலிருந்த சிறு மீசைகூட இகழ்ச்சிக்கு அறிகுறியாக அசைந்தது. ''கோபமில்லை. மிக்க மகிழ்ச்சியுடனிருக்கிறேன். நீங்கள் கொண்டு வந்த செய்தி மிக உற்சாகத்தை அளிக்கிறது'' என்றான் விநயாதித்தன் இகழ்ச்சி பூரணமாகத் தொனித்த குரலில்.

''இளவரசே!...'' என்று மென்று விழுங்கினான் முதலில் பேசிய ஒற்றன்.

''என்ன இளவரசருக்கு?''

''இந்த நிலைக்கு நாங்கள் பொறுப்பாளியல்ல.''

''வேறு யார்?''

''எங்களைத் துங்கபத்திரா நதியின் தென் கரையைக் கண்காணிக்கச் சொல்லிப் படைத் தலைவர் உத்தரவிட்டார். கண்காணித்தோம். சென்ற ஒரு வாரத்துக்கு முன்புவரை பல்லவ இளவலின் படை இங்கு வரவில்லை. எல்லைக்காட்டில் தானிருந்தது.''

''பிறகு மாயமாய் மறைந்து விட்டதா?''

''ஆம்.''

''பல்லவ இளவல் மந்திரவாதியா?'' என்று கேட்ட விநயாதித் தன், ''இப்பொழுதாவது எதிரியின் படை எங்கிருக்கிறதென்று தெரியுமா உங்களுக்கு'' என்றும் சீறினான்.

''தெரியும். நமது படைகளுக்குப் பின்புறமிருக்கிறது' என்றான் ஒற்றன்.

விநயாதித்தனின் இகழ்ச்சி அதிகமாயிற்று. ''ஆகாய வழியாகப் பறந்து வந்திருக்க வேண்டும். சரி சரி நீங்கள் சென்று நமது உபதளபதியை அனுப்புங்கள்'' என்று கூறிக் கையை அசைத்து அவர்களை வெளியே செல்ல உத்தரவிட்டான். ஒற்றர் இருவரும் தலை தப்பிவிட்ட காரணத்தால் வெளியே பறந்தனர். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் உபதளபதி உள்ளே வந்து விநயாதித்தனுக்குத் தலைவணங்கினான். விநயாதித்தன் கண்கள் உபதளபதியின் மீது நிலைத்தன. ஆனால் கேள்வி

ஏதும் வரவில்லை அவனிடமிருந்து. ஆகவே உபதளபதியே பேச முற்பட்டு, ''இளவரசர் அழைத்ததாகக் கூறினார்கள்'' என்றான்.

''ஆம்'' என்றான் இளவரசன்.

''கட்டளையிடுங்கள்'' என்று பணிவுடன் கேட்டான் உபதளபதி.

''இங்கு சதுரங்கப் பலகை இருக்கிறதா?'' என்று வினவினான் சாளுக்கிய இளவரசன் சாதாரணமாக.

''இருக்கிறது...'' உபதளபதியின் குரலில் குழப்பம் தெரிந்தது.

விநயாதித்தனின் இரண்டாவது கேள்வி அவன் குழப்பத்தை அதிகப்படுத்தியது. ''காய்களும் இருக்கின்றனவா?'' என்று வினவினான் சாளுக்கிய இளவரசன்.

''இருக்கின்றன.''

''எடுத்து வாரும்.''

''சதுரங்கப் பலகையையும் காய்களையுமா?''

''ஆம். விளையாடுவதற்கு. அதற்குத்தானே இங்கு வந்து மூன்று நாட்களாகத் தங்கியிருக்கிறோம்.''

''இளவரசே...''

''நமது படைகளைத்தான் சரியாக இயக்க முடியவில்லை. சதுரங்கப் பலகையிலாவது இயங்குவோமே. அங்கும் காய்களில் யானை, குதிரை, காலாட்கள் எல்லாமிருக்கின்றன. அது மட்டுமல்ல, ராஜாவும் இருக்கிறார். ராணியுமிருக்கிறாள்'' என்று கூறிய விநயாதித்தன் சற்றுத் தன் கோபத்தையும் இகழ்ச்சியையும் அடக்கிக் கொண்டு, ''நதியின் அக்கரைக் காட்டில் யாருமில்லை'' என்று அறிவித்தான்.

''கேள்விப்பட்டேன்'' என்றான் உபதளபதி.

''அவர்கள் ஒரு வார காலமாகவே அங்கில்லை'' என்றான் விநயாதித்தன்.

''அது எப்படித் தங்களுக்குத் தெரியுமா?''

''எதிரி நமது படைகளுக்குப் பின்னாலிருக்கிறான். அது தெரியுமா?''

''தெரியும்.''

''எப்படி வந்தான் அங்கே?''

இதற்கு விடை தெரியாமல் விழித்தான் சாளுக்கிய உபதளபதி. விநயாதித்தனே மேலும் சொன்னான் : ''நம்முடைய போர்த் திட்டம் எதிரிக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்திருக்கிறது. ஆகவே மலைப்பாதை

வழியாக வடக்கில் சென்று துங்கபத்திரையின் உற்பத்தி இடத்தையும் கடந்து சாளுக்கிய நாட்டு எல்லையில் உள்ளே நுழைந்திருக்கிறான். அதனால் நாம் நமது தலைநகரிலிருந்தும் துண்டிக்கப்பட்டு விட்டோம். இப்பொழுது நமது பின்னால் தங்கியிருக்கிறது பல்லவ இளவரசன் படை. இதன் விளைவு உமக்குப் புரிகிறது என்று நினைக்கிறேன்...'' என்று சொல்லிக் கொண்டு போன இளவரசனிடம் உபதளபதி ஏதோ சொல்ல முயன்றான். அவனைப் பேசாதிருக்கும்படி கையை அமர்த்திய விநயாதித்தன், ''நமது போர்த்திட்டம் இதனால் அடியோடு உடைக்கப்படுகிறது. எதிரி துங்கபத்ரையைத் தாண்டி எனது படைக்கும் எனது மகன் படைக்கும் இடையில் வந்து சிக்கிக் கொள்ள மாட்டான். ஒன்று நாம் துங்கபத்ராவில் இறங்கி அக்கரை ஓடவேண்டும். அல்லது திரும்பித் தாக்க வேண்டும். என் மகன் படைப்பிரிவு அரை காதம் தள்ளியிருக்கிறது. இப்பொழுது படைகளையும் இணைக்க முடியாது'' என்று கூறி வெறுப்பு நகையை வெளியிட்டான் சற்றுப் பெரிதாக.

உபதளபதி கல்லெனச் சமைந்து நின்றான். பெரிய படை பலமிருந்தும் ஓர் அனாதாவான நிலை தங்கள் படைகளுக்கு ஏற்பட்டு விட்டதை உணர்ந்தான். அதனால் துயரத்துடன் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டான். ''நமது படை தனித்தனியாக இருப்பதால் எதிரிப்படையுடன் ஒவ்வொரு பிரிவும் சரிசமமாக இருக்கிறது. அதிகப் படையினால் உள்ள பயன் நமக்கில்லை'' என்று நிலையைக் குறிப்பிட்டான் உபதளபதி.

''அது மட்டுமல்ல'' என்றான் விநயாதித்தன்.

''வேறெது இளவரசே?'' உபதளபதியின் கேள்வி துன்பமயமா யிருந்தது.

''எதிரிக்கு இருக்கும் ஒற்றர்களைப்போல் நமக்கில்லை. அவர்கள் எதிர்க் காட்டுக்கு வரும்வரையில் நாம் அவர்களைக் கண்காணிக்க முடிந்தது. பிறகு அவர்கள் எங்கு சென்றார்களென்பது தெரியவில்லை. அது மட்டுமல்லாமல் சுமார் பதினோராயிரம் வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு மேற்கு மலைத்தொடரில் எதிரி வரக்கூடும் என்ற அறிவோ, அதைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியோ அந்த ஆராய்ச்சியின் விளைவாக அந்தப் பகுதியில் கண்காணிப்போ எதுவுமில்லை. நமது படையிலுள்ள யானைகளுக்கும் புரவிகளுக்கும் என்ன தெரியுமே அதுதான் நமக்கும் தெரியும்'' என்று விளக்கிய விநயாதித்தன், ''இப்பொழுது ஒரே ஒரு வழி தானிருக்கிறது'' என்றான்.

''என்ன இளவரசே! சொல்லுங்கள். உடனடியாக நிறைவேற்று கிறேன்'' என்றான் உபதளபதி.

''எனது மகனுக்கு நிலைமையை அறிவிக்க வேண்டும்'' என்றன் விநயாதித்தன்.

''இப்பொழுதே வீரனை அனுப்புகிறேன்'' என்றான் உபதளபதி.

''ஆம், ஆம். அதையாவது சீக்கிரம் செய்யும்'' என்றான் விநயாதித்தன் எரிச்சலுடன்.

''அவசியமில்லை'' என்ற குரலொன்று கூடார வாயிலிலிருந்து வரவே விநயாதித்தன், உபதளபதி இருவருமே வாயிற்புறம் நோக்கினர். விநயாதித்தன் முகத்தில் வியப்பின் சாயை படர்ந்தது. உபதளபதி வாயைப் பிளந்தான். கூடாரத் துணியில் லேசாகச் சாய்ந்து கொண்டும் பூரணப் போருடை அணிந்தும் நின்றான், சிறுவனும் விநயாதித்தன் மகனுமான விஜயாதித்தன்.

தந்தையை அப்படியே வார்ப்படம் எடுத்தது போலிருந்த வனும், சிறுவனும், முகத்தில் வீரகளை விளையப் பெற்றவனுமான விஜயாதித்தன் முகத்திற்குக் கூடார விளக்கு ஜாஜ்வல்யத்தை அளித்திருந்தது. அவன் மார்பிலிருந்த இரும்புக் கவசத்தில் அவ்விளக்கு பிரதிபலித்த ஒளியைவிட அவன் முகத்தில் அது படரவிட்ட ஒளி அவன் முகத்தையே வீரக்கவசமாக அமைத்திருந்தது. அவன் நீண்ட கைகளின் இடது கை இடையில் கச்சையிலிருந்து தொங்கியதும் சிங்கப்பிடியை உடையதுமான வாளின்மீது தங்கியிருந்ததால், அந்தக் கை, சிங்கத்தின் தலையைத் தட்டி அழுத்துவது போலிருந்தது. வலக்கையை அவன் சாதாரணமாகவே தொங்க விட்டிருந்தாலும் அது எந்த விநாடியிலும் குறுக்கே இடது புறம் பாய்ந்து வாளை உருவச் சித்தமாயிருந்தது போல் இருந்தது.

''மகிழ்ச்சி'' என்று சொல்லி நகைத்தான் விஜயாதித்தன்.

''எதற்கு நகைக்கிறாய் மைந்தா?'' என்று வினவினான் விநயாதித்தன் மகனை நோக்கி. மகனைக் கண்டதால் பூரண திருப்தி அவன் முகத்தில் படர்ந்தது. இதயம் சமாதானப் பட்டுவிட்டதற்கான பெருமூச்சொன்றும் அவனிடமிருந்தது வெளிவந்தது.

''பேசிக் கொண்டிருந்தோம் என்று நமது உபதளபதி சொன்னாரே, அதற்கு'' என்று நகைத்தான் விஜயாதித்தன்.

''அதற்கு நகைப்பானேன்?'' என்று வினவினான் விநயாதித்தன்.

''பேச்சுக்கும் தர்க்கத்துக்கும் நேரமில்லை தந்தையே'' என்றான் விஜயாதித்தன்.

''ஏன்?''

''தங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. எதிரி நமக்குப் பின்னாலிருக் கிறான். எந்தச் சமயத்திலும் நம்மைத் தாக்கலாம்.''

''ஆம்.''

''அதனால் பழைய போர் முறையை நாம் மாற்ற வேண்டியிருக்கிறது?''

''உண்மை.''

''இரு படைகளையும் ஒன்று சேர்ப்பது அவசியம்.''

''அதற்கு என்ன செய்யப் போகிறாய்?'' என்று வினவினான் விநயாதித்தன். மகனை அருகில் வரும்படி சைகையும் செய்தான். கிட்டே வந்த மைந்தனை அன்பு சொட்டிய கண்களால் பார்க்கவும் செய்தான்.

தந்தையின் விழிகளில் அன்பு மட்டுமின்றி பெருமையும் தவழ்வதைக் கண்ட விஜயாதித்தன் தனது விழிகளைத்தரையில் தாழ்த்தினான். ''தங்கள் உத்தரவில்லாமலே ஒரு காரியம் செய்தேன்'' என்றான் மெதுவாக.

''என்ன செய்தாய் மகனே?'' விஜயாதித்தனை விநயாதித்தன் உற்று நோக்கினான்.

''எனது படைப்பிரிவை அழைத்து வந்து தங்கள் படையுடன் இணைக்க ஏற்பாடு செய்து விட்டேன்'' என்றான் விஜயாதித்தன்.

இதைக் கேட்ட உபதளபதி மட்டுமின்றி விநயாதித்தனும் வியப்பின் உச்சியை அடைந்தான். ''எப்பொழுது ஏற்பாடு செய்தாய் உன் படையை இணைக்க? படை வரும் அரவம் ஏதும் கேட்க வில்லை!'' என்றான் விநயாதித்தன் குரலில் பிரமிப்பை அள்ளிக் கொட்டி.

''எதிரி நமது படைகளுக்குப் பின்னால் வந்துவிட்டதை மாலையிலேயே கவனித்தேன்'' என்றான் விஜயாதித்தன்.

''எப்படி?'' என்று கேட்டான் சாளுக்கிய இளவரசன்.

''நமது படையின் பின்பு விளிம்புக்கு நானே சென்று பார்த்தேன்.''

''தன்னந்தனியாகவா?''

''ஆம்.''

''எதிரி வீரன் கண்களில் நீ பட்டிருந்தால்?'' விநயாதித்தன் கேள்வி அச்சத்துடன் ஒலித்தது.

''எதிரி வீரன் யாராவது ஒருத்தன் வந்தால் பல்லவ இளவல் தாக்க மாட்டார், பிடிக்கவும் மாட்டார்'' என்று திட்டவட்டமாக அறிவித்தான் விஜயாதித்தன்.

''பல்லவ இளவலை உனக்குப் பரிச்சயமா?''

''நேரில் பரிச்சயமில்லை. இருப்பினும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். போர்த் தந்திரம் அறிந்தவரென்றும், ஆனால், அதர்ம யுத்தத்துக்கோ, தனிவீரர்களைத் துன்புறுத்தவதற்கோ உடன்படாதவரென்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். தவிர, என்னைப் பிடித்து அவர் அறியவேண்டுவது ஏதுமில்லை. நமது படை துங்கபத்திரையை நோக்கி முன்னேறுவதை உணர்ந்து எப்பொழுது மலைப்பாதை வழியாகப் பின்புறம் வந்துவிட்டாரோ, அப்பொழுது நமதுபடை பலம், போர்த்திட்டம் எல்லாம் அவருக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும்'' என்று விளக்கிச் சொன்னான் விஜயாதித்தன்.

''அடுத்து நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன?'' என்று கேட்டான் விநயாதித்தன்.

''நமது படைகளை எழுப்ப வேண்டும்.'' விஜயாதித்தன் குரலில் ஏளனமிருந்தது.

விநயாதித்தன் குரலில் கோபம் ஒலித்தது. ''இப்பொழுது தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனவா?'' என்றும் வினவினான் மகனை நோக்கி.

''கிட்டத்தட்ட அப்படித்தான். தவிர, எதிரி நம்மைத் தாக்கும் வரையில் நாம் காத்திருக்க வேண்டியதில்லை'' என்றான் விஜயாதித்தன்.

விநயாதித்தன் தனயன் திட்டத்தை ஆமோதிப்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்தான். ''உத்தரவிடு மகனே'' என்றும் கூறினான்.

விநயாதித்தன் திரும்பி உபதளபதியை நோக்கித் திட்டமான உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்தான்; ''நாளை பொழுது புலரு முன்பு நாம் எதிரியைச் சந்திக்கிறோம். எனது உபதளபதிக்குத் திட்டமான உத்தரவுகளை இட்டிருக்கிறேன் இது விஷயமாக. நீங்களும் அவருடன் கலந்து இரண்டு படைகளையும் சரியான முறையில் இணைத்து இந்த இரவின் மூன்றாம் ஜாமத்திலேயே படை நகரட்டும். நாளை எதிரி விழிக்கு முன்பு நமது யானைப் படை முன்னணியில் சென்று அவர்கள் படைகளுக்குள் புகுந்து நாசத்தை விளைவிக்கட்டும். நானும் தந்தையும் புரவிப்படைகளுக்குத் தலைமை வகித்து வருகிறோம். காலாட்கள் படைகளுக்குப் பின்னால் பரவி அக்கம் பக்கத்திலுள்ள மலைப் பகுதியின் மேட்டு நிலங்களிலிருந்து அம்பு மழை பொழியட்டும்'' என்றான் விஜயாதித்தன்.

உபதளபதி தலை தாழ்த்தி வெளியே சென்றான். அவன் சென்றதும் மகனை அணைத்துக் கொண்டான் விநயாதித்தன் இருவரும் பேசாவிட்டாலும் இதயங்கள் பேசின. அடுத்த நாள் விடியற்காலைப் பொழுது தங்கள் தலைவிதிகளை நிர்ணயிக்கும் என்ற நிச்சயம் இருவருக்கும் இருந்தது.

100. எனக்கொரு மகன் பிறப்பான்

சிறுவனும் மகாவீரனுமான விஜயாதித்தன் வகுத்த போர்த் திட்டம் மட்டும் அவன் குறித்த காலத்தில் குறித்த முறைப்படி நிறைவேறியிருந்தால் துங்கபத்ரா நதிப்போர் வேறு வழியில் திரும்பியிருக்கும். பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தின் தலை விதியும் தலை கீழாகத் திரும்பியிருக்கும். அதுவரை போர்த்தந்திரத்தில்இணையற்றவனென்று பெயர் பெற்ற பல்லவ இளவலின் புகழும் பறந்து போயிருக்கும். பல்லவர் பிற்காலத்தின் நல்ல காலம் விஜயாதித்தன் இஷ்டப்படி பொழுது விடியுமுன்பு சாளுக்கியர் படைப்பிரிவுகள் ஒன்று கூடவில்லை.

விநயாதித்தன் உபதளபதியும் விஜயாதித்தன் உபதளபதியும் கலந்து பேசி தூதர்களை அனுப்பி அரைகாத தூரத்திலிருந்த விஜயாதித்தன் படையை விநயாதித்தன் இருந்த இடத்துக்கு வரவழைப்பதற்குள் மூன்றாவது ஜாமம் ஓடிவிட்டது. வந்ததும் வீரர்களை அங்குமிங்கும் பறக்க விட்டு அவற்றைச் சேர்த்து விஜயாதித்தன் உத்தரவுப்படி இணைக்க வேறு நேரம் ஆகிவிட்டது. ஆகவே, சாளுக்கியர் படை நகருவதற்குள் பொழுது விடிந்தே விட்டது. விஜயாதித்தன் விடியற்காலையில் எதிரி அயர்ந்திருக்கும் சமயத்தில் தாக்கிவிட வேண்டுமென்ற திட்டம் தவிடு பொடியாகி விட்டது. இருப்பினும் சிறிதும் மனம் கலங்காது தனது தந்தையுடன் புரவிப் படைக்கு முன்பாகப் புரவியை நடத்திய அந்தச் சிறுவன எதிரிப் படை அணிவகுப்பைச் சிங்கம் புலியைப் பார்க்கும் பார்வைபோல் கம்பீரமாகவே பார்த்தான். வீரனான விநயாதித்தனும் அலட்சியப் பார்வையொன்றைத் தூரத்திலிருந்த எதிரிப் படைகள் மீது வீசினான். சிறிது நேரம் எதிரிப் படையை நோக்கிய பின்பு மகனைக் கேட்டான் விநயாதித்தன், ''விஜயாதித்தா! எதிரியின் படை நமது படையைவிடச் சிறியது. தவிர, நமது படை நகர்ந்தும் அது நகரக் காணோம்' என்று.

''ஆம் தந்தையே! எதிரியின் படை நம் படையில் பாதிதானிருக்கும். ஆனால் நமது படை முன்னேறுவதைக் கண்டும் அவர்கள் வாளாவிருப்பதன் காரணம் எனக்கும் புரியவில்லை. பல்லவ

இளவரசர் ஏதோ திரிசமன் செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறார்'' என்றான் விஜயாதித்தன். ''எதற்கும் யானைப் படை முன்னேறட்டும். நாம் சிறிது பின்தங்கியே செல்வோம்'' என்றும் கூறினான்.

''ஏன் மகனே?'' சந்தேகம் தெரிந்த குரலில் கேட்டான் விநயாதித்தன்.

''எனது ஊகம் சரியானால் எதிரி வில்லர்களைக் கொண்டு அம்பு மழை பொழிவான் யானைப் படைமீது. அப்படிச் செய்தால் யானைப் படை சிதறித் திரும்பினாலும் திரும்பலாம் திரும்பினால் நமது புரவிப் படைக்கும் காலாட் படைக்கும் கூடச் சேதம் அதிகமாக ஏற்படும். எதிரி நம்மை அழிப்பதற்குள் பாதி அழிவை நமது யானைகளே செய்துவிடும்'' என்றான் விஜயாதித்தன்.

மகன் ஊகத்தை ஆமோதிப்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்தான் விநயாதித்தன். ''இப்பொழுது என்ன செய்யலாம்?'' என்றும் வினவினான்.

''யானைப் படையை முன்னால் அனுப்பி நாம் பின்வாங்கு வோம். யானைப் படை பாதிக்கப்பட்டுத் திரும்பினால் நமது படைகளை விசிறிபோல் கச்சிதமாக விரியச் செய்வோம். அம்புகளால் சீறும் யானைகள் நதிக் கரைக்கு ஓட இடமளிப்போம். பிறகு விசிறி போன்ற நிலையில் நமது புரவிப் படையும் காலாட்படையும் முன்னேறும். புரவிகள் எதிரிகளுடன் மோதும். காலாட்படை பக்கத்து மலைமேட்டுப் பகுதியில் நின்று எதிரிகள் மீது அம்புகளைப் பொழியும். எதிரி, புரவிப் படையை எதிர்த்தாலும் ஊடுருவிப் புகுந்தாலும் எட்டவுள்ள வில்லவர் அவர்களுக்குப் பெரும் சேதத்தை விளைவிக்க முடியும்'' என்று கூறினான் விஜயாதித்தன்.

அந்த நேரத்தில் மகன் திட்டத்தைவிட அரியதொரு திட்டத்தை யாரும் வகுக்க முடியாதென்பதைப் புரிந்து கொண்ட விநயாதித்தன், பின்னால் வந்த உபதளபதிகளுக்குத் திட்டத்தை விளக்கி வீரர்களை அனுப்பித் திட்டத்தை அந்தந்தப் படைப் பகுதிகளுக்குத் தெரிவிக்கும்படி உத்தரவிட்டான்.

துங்கபத்ரையிலிருந்து சற்றுத் தூரத்தில் மேட்டுப் பகுதி யொன்றில் தளமிட்டிருந்த பல்லவ இளவல் முதலில் எதிரிப்படை நகர்வதைக் கண்டான். யானைப் படைக்குப் பின்னால் வந்த இரு புரவிகளையடுத்துத் தெரிந்த இரு பெரும் சாளுக்கியர் பெருங் கொடிகள் விநயாதித்தனும் விஜயாதித்தனும் இணைந்து வருவதைக் குறிப்பதை யும் உணர்ந்தான். எதிரியின் படைகள் நன்றாகக் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டவுடன் எதிரிகளின் திட்டத்தைப் புரிந்து கொண்டான்.

எதிரிகளின் யானைப் படை மட்டும் துரிதமாக முன்னேறு வதையும், அதற்கும் புரவிப் படைக்கும் இடைவெளி சிறிது அதிகமாவதையும் கவனித்தான். அருகே வரவரப் புரவிப் படையும், காலாட்படையும் விசிறிபோல் விரிவதையும் பார்த்த பல்லவ இளவல், ''பெரிய வீரர்களைத்தான் சந்திக்கிறேன். யாரோ ஒருவன் புத்தி மிக துரிதமாக வேலை செய்திருக்கிறது. இந்தத் திட்டத்தை தயாரித்தவன் யார்? விநயாதித்தனா? விஜயாதித்தனா? யாரா யிருந்தாலும் போற்றத் தக்கவர்கள்'' என்று உள்ளூரச் சொல்லிக் கொண்டான்.

அக்கம் பக்கத்தில் நின்றிருந்த நான்கு படைத் தலைவர்களும் இளவரசன் எதிரிப் படையைக் கவனித்த வண்ணமிருப்பதையும், தங்கள் படையை நகர உத்தரவிடாததையும் கவனித்தனர். எதிரிப் படையை அதிகமாக நெருங்கவிட்டால் எண்ணிக்கை குறைவான தங்கள் படைகள் அதோ கதியாகிவிடுமென்ற காரணத்தால் சற்று மனம் கலங்கவும் செய்தனர்.

படைத் தலைவர்களின் பயத்தை இந்திரவர்மனே வாய்விட்டுச் சொன்னான், ''எதிரிகள் முன்னேறுகிறார்கள்'' என்று.

''ஆம்.'' இளவரசன் ஒற்றைச் சொல்லால் பதில் கூறினான். அவன் கண்கள் மட்டும் எதிரிப்படை முன்னேற்றத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தது.

''மிகவும் நெருங்கிவிட்டால் நாம் போரிட வசதியிருக்காது'' என்றான் பல்லவ உபதளபதி.

''ஏற்கெனவே தாங்கள் வகுத்த திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதும் கடினமாகிவிடும்'' என்று கங்க வீரன் குறிப்பிட்டான்.

சீனன் மட்டும் மௌனம் சாதித்தான், இளவரசன் மனம் துரிதமாக வேலை செய்கிறதென்பதைப் புரிந்து கொண்டதால். பல்லவ இளவல் புருவ நெறிப்பு, கண்களின் அசைவு, யாருக்கும் பதில் சொல்லாமல் தலையை மட்டும் இருமுறை ஆட்டிக் கொண்டது அனைத்திலும் சிந்தனை ஓடுவதைச் சீனன் உணர்ந்தான். அவன் உணர்ந்ததைச் சரியென நிரூபித்தன பல்லவ இளவலின் அடுத்த சொற்கள். ''யாங்சின்! நமது படைகள் முன்பு திட்டமிட்டதுபோல் நான்காகப் பிரியட்டும். பிரிந்து முன்னேறட்டும். பிறகு அந்தந்தப் பிரிவின் வில்லவர் யானைகளின் துதிக்கை அல்லது கண் இவற்றை நோக்கி அம்புகளை எய்யட்டும். யானைகள் மிரண்டு திரும்பினால் அவற்றுக்கு வழிவிடவே எதிரியின் புரவிப்படை பின்னால் தங்கி வருகிறது. அப்படி யானைகள் எதிரிப் படையை ஊடுருவும் சமயத்தில் நமது நான்கு பிரிவுகளும் இணைந்து யானைப் படைக்குப் பின்புறத்தில் செல்லட்டும்'' என்றான்.

''இதனால்?'' என்று ஏதோ கேட்கத் துவங்கினான் இந்திரவர்மன்.

''ஊடுருவப் போகும் நமது படைக்கு எதிரியின் யானைப் படை மறைவு அளிக்கும். நாம் செய்ய வேண்டியதன் முதல் பகுதியை யானைகளே கவனித்துக் கொள்ளும். தவிர அதோ பாருங்கள். எதிரிப் படை விசிறி போல் விரிகிறது. வில்லவர்க்கள் மலைமேடுகளில் பரந்து விற்களை வளைக்கிறார்கள். இந்த அர்த்த சந்திர வியூகத்தில் நாம் நுழைந்தால் தனி வீரன் கூடத் தப்பாமல் அழிக்கப்படுவோம்'' என்று விளக்கிய பல்லவ இளவல், ''யாங்சின்! நீயும் கங்க வீரனும் இரு பிரிவுகளைத் தனித்தனியாக அழைத்துக் கொண்டு மேற்குப்புறம் செல்லுங்கள்; இந்திரவர்மனும் உபதளபதியும் இருபிரிவுகளுடன் கிழக்கே செல்லட்டும். யானைப் படை அம்பு மாரியின் எல்லைக்குள் வந்ததும் ஒரே சமயத்தில் வில்லவர் இயங்கட்டும். யானைப் படை சிறிது திரும்பும் சமயத்தில் நமது நான்கு பிரிவுகளும் இணைந்து யானைப்படையளிக்கும் விலங்குச் சுவரின் மறைவில் ஊடுரு வட்டும். எதற்கும் அவ்வப்பொழுது என் வாள் வீச்சைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். அடையாளத்துக்கும் படைத்தாக்குதலுக்கும்'' என்று கூறித் தனது புரவிமீது தாவினான்.

அடுத்த சில நிமிடங்களில் தாரைகள் ஊதப்பட்டன. இளவரசன் வாளை உயர்த்தியதும் மந்திரவாதியால் இயக்கப்படும் பதுமை களைப் போல் பல்லவர் படை நான்கு பிரிவாகக் கச்சிதமாகப் பிரிந்தது. வேகமாக முன்னேறவும் தொடங்கியது. இப்படிப் பிரிந்த படையையும் முன்னேறிய வேகத்தையும் விநயாதித்தன் புரவியைச் சற்று நிறுத்தியே கவனித்தான். ''விஜயாதித்தா! பல்லவ இளவரன் திட்டத்தை மாற்றி விட்டான் போலிருக்கிறது'' என்று வினவினான் மகனை நோக்கி.

''ஆம். நமது யானைப் படையை நம்மீது திருப்பி அதன் மறைவில் நமது படைகளை ஊடுருவப் பார்க்கிறான்'' என்றான் சிறுவனான விஜயாதித்தன் குதூகலத்துடன்.

''நீ மிகுந்த மகிழ்ச்சியிலிருக்கிறாய்'' என்றான் விநயாதித்தன்.

''ஆம் தந்தையே! என் பாட்டனார் அதைத்தான் சொல்லுவார்.''

''எதை?''

''வீரன் போர்களால் சந்துஷ்டியடைய வேண்டும். இறப்பதானாலும் சிரித்துக் கொண்டே இறக்க வேண்டும் என்று கூறுவார். மாண்ட வீரன் முகத்தில் தெரியும் மகிழ்ச்சியை விட அவன் வீரத்துக்கு அத்தாட்சி கூறுவது வேறெதுவுமில்லை என்றும் சொல்லுவார்.''

''சாகவா போரிடுகிறோம்?'' விநயாதித்தன் கேள்வியில் எரிச்சலிருந்தது.

''சாவும் வாழ்வும் போரில் சகஜம். போரிடுபவன் இரண்டையும் சமமாகப் பாவிக்க வேண்டும் என்றும் பாட்டனார் சொல்லுவார்'' என்று அலட்சியமாகக் குறிப்பிட்டான் விஜயாதித்தன்.

''பாட்டனுக்கு ஏற்ற பேரன்'' என்று கூறிய விநயாதித்தன் வாளை உயர்த்தினான் படைகள் துரிதமாக முன்னேற.

அவன் வாளை வீசிய அதே சமயத்தில் பல்லவர் படையின் வில்லவர் வீசிய அம்பு மழை எதிரிகளின் யானைப் படையின்மீது உக்ரமாக விழுந்தது. நன்றாகக் குறி வைத்து எய்யப்பட்ட அம்புகளாலும் அம்புகள் தீர்ந்ததும் முன்னோக்கி ஓடிய புரவிகளிலிருந்து வீரர்கள் வீசிய வேல்களாலும் யானைகள் பெரிதாக அலறின. யானைகள் அலறிய சமயத்தில் கிழக்கு மேட்டு நிலங்களில் நின்ற சாளுக்கிய வில்லவர் பல்லவ இளவலுக்குப் பின்னால் வந்த புரவிப் படையின் இரு பிரிவுகளின் மீதும் பாய்ந்தனர்.

ஆனால் இத்தகைய நிலையை முன்பே எதிர்பார்த்திருந்த பல்லவ இளவல் யானைகள் நதியை நோக்கி ஓடியதால் கிடைத்த இடைவெளியில் எதிரியைப் பாதி தூரம் ஊடுருவி விட்டான். எதிரிப் படை ஒன்று சேர்ந்தாலும் கூடப் பாதி தூரத்திற்கு மேல் ஊடுருவியதால் பல்லவ இளவலின் புரவிப் படை நீண்ட சரம் போல் வந்து எதிரிகளுடன் போரிட்டது. பல்லவ இளவலின் கை வெகு வேகமாகச் சுழன்றதால் அவன் வாள் எந்தத் திக்கில் செல்கிறது, யாரைக் கொல்லுகிறது என்பது புரியாததாயிருந்தது. அப்படி வாளைச் சுழற்றிய பல்லவ இளவல் போர் புரிந்த சமயத்திலும் சிறியவனான விஜயாதித்தனைப் பிரமிக்கும் கண்களுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந் தான். பதினைந்து அல்லது பதினாறு வயதே மதிப்பிடக்கூடிய விஜயாதித்தன், இளஞ் சூரியன் பெரிய கருமேகத்தை ஊடுருவுவதுபோல் பல்லவர் படையை ஊடுருவிக் கொண்டான்.

பல்லவ இளவலின் வாளைப் போலவே அவன் வாளும் வேகமாகச் சுழன்றது. அவன் வாளின் சைகையை உணர்ந்த படைகள் பிரிந்தும் கூடியும் பலபடிப் போரிட்டன. விநயாதித்தனும் விஜயாதித்தனுக்குத் தந்தைதான் என்பதை நிரூபித்துக் கொண்டிருந் தான். நிர்ப்பயமாக எதிரியின் ஊடுருவலைப் பெரிதும் சமாளித்தான். ஆனால் தனது பெரும்படையைப் பல்லவ இளவல் ஒரே சமயத்தில் ஊடுருவியும் திடீர் திடீரென்று பக்கங்களில் திருப்பியும் தனது படை வீரரைத் தாக்கி அழிப்பதைக் கண்டான். போதாக்குறைக்குச் சீனன் தனது

புரவிமேல் கழைக் கூத்தாடி போல் மந்திர வித்தை செய்து காட்டினான். சில சமயங்களில் புரவி மீதமர்ந்த வண்ணம் வாளால் அக்கம் பக்கத்தில் வந்த எதிரிகளுடன் போரிட்டான். சில சமயங்களில் அவர்கள் புரவிகளை வாளால் குத்தி அவை நிலத்தில் விழ புரவி வீரர்கள் காலாட்களாகும்படியும் செய்தான். ஒரு சமயத்தில் இருக்குமிடத்தில் அவன் இன்னொரு சமயம் இல்லை. எங்கும் தானிருப்பதைப் போன்ற ஒரு பிரமையை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். ஒரு சமயம் தனது இடது தோளில் பாய்ந்து விட்ட வேலையும் அனாயாசமாகப் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டு, ரத்தம் தோளிலிருந்து ஒழுகினாலும் அதை அசட்டை செய்து போரிடுவதில் மும்முரமாயிருந்தான். இந்திரவர்மனும் கங்கனும் பல்லவ உபதளபதியும்கூட மும்முரமாகவே போரிட்டு முன்னேறினர்.

இப்படித் தங்களைப் பல்லவர் படை அரை ஜாமத்திற்குள் நன்றாக ஊடுருவி விட்டதை அறிந்த விஜயாதித்தன் சினத்தின் வசப்பட்டுத் தனது புரவியிலிருந்து கீழே குதித்துக் கடைசியில் வேகமாக வந்து கொண்டிருந்த யானைமீது ஏறினான். ஏறி வேலொன்றை எடுத்துச் சற்றுத் தூரத்திலிருந்த பல்லவ இளவலின்மீது வீசினான். பறந்து வந்த இந்த வேல் குறி தவறாமல் பல்லவ இளவலின் மார்பை நோக்கி வந்தது. பல்லவ இளவல் அதுகிட்டே வரும்வரையில் காத்திருந்து சட்டென்றுதன் வேலை எடுத்து வீசி அதை அடித்து வீழ்த்தினான். அத்துடன் மேற்கொண்டு போரிடவும் மறந்து அரை விநாடி யானைமீது நின்ற அந்தச் சிறுவனை வியப்புடன் பார்க்கவும் செய்தான். அந்தச் சிறுவன்மீது வேல்களை வீச முயன்ற தனது வீரர்களைச் சைகை காட்டி அடக்கவும் செய்தான். விஜயாதித்தனும் அதைக் கவனிக்கவே செய்தான். யானைமீது ஏறி நின்றதால் எதிரிகளின் வேலுக்குத் தனது மகன் சரியான பலி என்பதை உணர்ந்ததால் திகில்பட்ட விநயாதித்தனும் பல்லவ இளவரசன் சைகையைக் கண்டு அதற்குக் காரணம் புரியாததால் திகைப்புடன் வியப்பையும் அடைந்தான். இந்த விந்தை இடையே விளைந்திருந்தாலும் ஊடுருவிய பல்லவ இளவலின் படை இருபுறமும் திரும்பித் தாக்குவதை மட்டும் நிறுத்தவில்லை. அப்படியே தாக்கிய படைகளை மீண்டும் நான்காகப் பிரித்துப் பக்கவாட்டுகளில் ஊடுருவச் செய்தான் பல்லவ இளவல். இப்படி நான்காக பிரிக்கப்பட்ட சாளுக்கியர் படை திடீர் திடீரெனத் திருப்பப் பட்ட போர் முறைகளால் தத்தளித்தது. பெரும் சேதமும் அடைந்தது. இளவலின் சூட்சுமத்தைப் புரிந்து கொண்ட விஜயாதித்தன் யானையிலிருந்து அடுத்து நின்ற தனது புரவி மீது தாவி எதிரி ஊடுருவிய

இடங்களை இணையச் செய்ய முயன்றான். விநயாதித்தனும் அதே முயற்சியில் ஈடுபட்டு வாளை உயர்த்தி ஆட்டினான்.

ஆனால் சாளுக்கியர் படையில், பல்லவ இளவலின் உபதளபதிகள் போன்ற சிறந்த உபதளபதிகள் இல்லாத காரணத்தால் அவை சிதறவே செய்தன. வேல் பாய்ந்த புரவிகளின் கனைப்பும் கீழே வாள்தாக்கி விழுந்த வீரர்களின் முனகலும், அவர்கள் மீது குளம்புகளை வைத்து ஓடிய புரவிகளின் குளம்பொலிகளும் எத்தகைய நாசத்தைப் பல்லவ இளவல் சாளுக்கியர்களுக்கு விளைவித்து விட்டானென்பதை நிரூபித்தன. பல்லவ இளவலின் படையிலும் சேதம் அதிகமாகத் தானிருந்தது. இருப்பினும் இரண்டு ஜாமத்திற்குப் பிறகு பல்லவ இளவல் வெற்றிச் சங்கை ஊதினான். சாளுக்கியர் படை துங்க பத்திரையை நோக்கிப் பின்வாங்கிக் கொண்டிருந்தது. விநயாதித்தன் கூடத் தனது புரவியைத் திருப்பி நதிக்கரை நோக்கிச் சென்றான். தனது படை பின்வாங்கிய பின்பும் அந்த ரணகளத்தில் தன்னந்தனியே நின்றான் விஜயாதித்தன். வாளைச் சுழற்றிக் கொண்டே, பல்லவர் பெரும்படைக்குள் நுழைந்தான். அவனை ஏராளமாகப் பல்லவ வீரர்கள் சூழ்ந்து கொண்டனர். அவர்களிடையே புரவியைச் செலுத்தி ஊடுருவி வந்த பல்லவ இளவல், ''விஜயாதித்தா! நீ மகாவீரன்! உன்மீது கை வைக்கக் கூடாதென்று எனது வீரர்களுக்கு உத்தரவிருக்கிறது'' என்று கூறினான்.

''என்னிடம் இந்தப் பரிவுக்குக் காரணம்?'' என்று கேட்டான் விஜயாதித்தன்.

''வீரனுக்கு வீரனிடமுள்ள பரிவு. பரிவு என்று சொல்ல மாட்டேன். பெருமை என்று சொல்லுவேன். செல் விஜயாதித்தா! பிற்காலத்தில் நாம் எதிரிகளாகச் சந்திக்காமல் நண்பர்களாகச் சந்திக்க ஆண்டவன் அருள் புரியட்டும்'' என்று கூறினான் பல்லவ இளவல்.

விஜயாதித்தன் உடனடியாகத் திரும்பவில்லை. சுற்று முற்றும் நோக்கினான். தனது படை பெருநாசமடைந்து விட்டதையும் பின்வாங்கித் தப்புவதையும் கண்டான். அதன் விளைவாக இகழ்ச்சி நிரம்பிய கண்களைப் போர்க்களத்தின் மீது வீசிவிட்டுப் புரவியிலிருந்து கீழே குதித்துப் புரவியின் கடிவாளத்தைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு, அந்த ரணகளத்தின் ஊடே தன்னந் தனியாக நடந்து சென்றான்.

போர் முடிந்து விட்ட வேளை அது. மாலை வேளையுங்கூட. ''அதோ இளஞ்சிங்கம் நடந்து செல்கிறது'' என்றான் பல்லவ இளவல் விஜயாதித்தனைச் சுட்டிக் காட்டி.

''எதிரியைப் புகழ்கிறீர்கள்'' என்றான் இந்திரவர்மன்.

இளவல் உடனடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. ''எனக்கொரு மகன் பிறப்பானானால் அவன் இப்படித்தானிருக்க வேண்டும்'' என்று இரைந்தே கூறிவிட்டுப் பெருமூச்சும் விட்டான். அந்திவேளை சந்தி வேளையாயிற்று. வெண்மதி வீசினான் கிரணங்களை அந்தப் போர்க்களத்தின் மீது. அன்று குளிர்மதி விளைவித்தது குளுமையல்ல, போர்க்களத்தின் கோரம். மனிதர்களின் பூசலால் விளைந்த நரகம்.

101. செய்தியும் சகுனமும்

துங்கபத்ரா நதிக்கரை போர் நடந்து வளர்பிறை முடிந்து தேய்பிறையும் துவங்கிவிட்ட காலம் அது. அந்தத் தேய்பிறையின் காரணமாகத்தானோ என்னவோ எதற்கும் தேயாத, எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் தளராத, ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபரின் சீரிய மனம் கூடத் துயரத்தால் தேய்ந்தும் தளர்ந்தும் கிடந்தது. காஞ்சியின் மேலை ராஜவீதியில் பல்லவ மன்னர்களின் அரண்மனைக்கு நாலைந்து மாளிகைகள் தள்ளியிருந்த பெரும் மாளிகையில் தமது சயன அறையில் மஞ்சத்தின்மீது உட்கார்ந்திருந்த ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபரின் கண்கள் எதிரேயிருந்த நான்கு வீரர்களையும் பார்க்கவும் சக்தியற்றுக் கனவுலகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தன. ராஜசிம்ம பல்லவன் தன் சொந்தக் கைகளால் சமைத்த அழகிய பெண் சிலையொன்று அந்த அறையின் ஓரத்திலிருந்ததைக் கூட நல்லரசிகரும் அறிவாளியுமான ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்பர் கவனித்தாரில்லை. அவர் சற்று சுரணைக்கு வந்து எதிரிலிருந்த நான்கு வீரர்கள் மீது மீண்டும் கண்களை நாட்டியதும் அந்தக் கண்களில் சீற்றமே மிகுந்திருந்தது.

தமது யுக்தியினாலேயே காஞ்சியில் விக்கிரமாதித்த மன்னருக்கு வெற்றியை வாங்கிக் கொடுத்தவரும், எந்த ஆபத்தான நிலையிலும் அசையாத நெஞ்சுரம் உள்ளவருமான போர் அமைதி மந்திரியே கலங்கிவிட்டதைக் கண்டு அந்த வீரர்கள் வியப்பும் பயமும் அடைந்தனர்.

''விஷயத்தை விவரமாகச் சொல். சாளுக்கியர் பெரும் படையை ராஜசிம்மன் எப்படி முறியடித்தான்?'' என்று வினவினார் ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபர்.

வீரன் சொல்லத் தொடங்கினான் ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபரிடம்.

''பல்லவ இளவரசருக்கு இளவரசர் விநயாதித்தர் சரியாகத்தான் வலை விரித்திருக்கிறார். இருபதினாயிரம் பேர் கொண்ட படையுடன்

துங்கபத்ரையை அடையுமுன்பே படைப் பகுதியை இரண்டாகப் பிரித்து, ஒரு பிரிவுக்கு விஜயாதித்தரைத் தலைமை வகிக்கச் செய்து இன்னொரு பிரிவுக்குத் தாமே தலைமை வகித்து நடத்திச் சென்றார். பல்லவ இளவரசர் துங்கபத்ரையைக் கடக்க முற்பட்டாலோ அல்லது கடந்து விட்டாலோ கிடுக்கியைப் போல் இருபுறமும் இடுக்கிவிடத் திட்டமிட்டிருந்தார். ஆனால் பல்லவ இளவரசர் திடீரென நமது படைகளுக்குப் பின்னால் தோன்றினார்'' என்று கூறினான் வீரன்.

''அங்கு அவன் வரும்வரை உங்களுக்குத் தெரியாது?''

''தெரியாது. பல்லவ இளவரசர் திடீரென சாளுக்கிய நாட்டை ஊடுருவிவிட்டார். இருப்பினும் விஜயாதித்தர் வாளாவிருக்க வில்லை.

''என்ன செய்தார்?''

''எதிரி தாக்குமுன்பு தமது படைப் பிரிவைத் தந்தையின் படைகளுடன் இணைத்தார்.''

''அப்பொழுது நமது படைபலம் இருபதினாயிரம்.''

''ஆம்.''

''அதைப் பதினாயிரம் பேர் கொண்ட பல்லவ இளவரசன் படை முறியடித்து விட்டது.''

''பல்லவர் படையில் பதினோராயிரம் பேர் இருந்தார்கள்'' என்று சமாதானம் கூற முற்பட்டான் வீரன்.

''ஏதோ ஓர் ஆயிரத்தைக் குறைத்துச் சொல்லிவிட்டேனா'' என்று வினவினார் போர் மந்திரி.

''ஆம்.'' வீரன் குரல் திட்டமாக ஒலித்தது.

''அந்த ஓராயிரம் பேர் குறைந்திருந்தால் நமது படை சக்கைப் போட்டிருக்கும்'' என்ற ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபரின் குரலில் இகழ்ச்சி மிதமிஞ்சி ஒலித்தது.

வீரன் அதற்குப் பதில் கூறாமல் மௌனமே சாதித்தான். ''போரில் வெற்றி தோல்வி சகஜமென்று மந்திரியவர்களே பல முறை கூறியிருக்கிறீர்கள்'' என்று குறிப்பிட்டான்.

''அதில் இரண்டாவது சொல்லைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டுவிட்டீர்கள் இப்பொழுது'' என்ற ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபர், சரி, பல்லவ இளவலுக்கு இந்தப் போரில் என்ன சேதம் ஏற்பட்டிருக்கும்?'' என்று வினவினார்.

''நாம் எதிர்பார்ப்பதைவிட அதிக சேதந்தான். அதற்குக் காரணம் சரியான சமயத்தில் விஜயாதித்தர் எடுத்த நடவடிக்கைதான்'' என்று பதில் கூறினான் வீரன்.

மேற்கொண்டு அவனை ஏதும் கேட்கவில்லை ஸ்ரீ ராமபுண்ய வல்லபர். அடுத்த வீரனை வினவினார் : ''ஆந்திர நாட்டில் அதாவது கீழைச்சாளுக்கிய நாட்டில் நிலை எப்படியிருக்கிறது?'' என்று.

''பரமேசுவரவர்மர் அங்கு பெரும் படை திரட்டியிருக்கிறார். சீக்கிரம் அந்தப் படை விளிந்தையை நோக்கி நகரும்'' என்றான் வீரன்.

''பெரும்படையென்றால் எவ்வளவு பேர்?'' என்று கேட்டார் ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபர்.

''பன்னீராயிரம் பேர்களுக்கு மேல் இருக்கும்'' என்றான் வீரன்.

''என்றைக்கும் நமக்கும் கீழைச் சாளுக்கியர்களுக்கும் போதாது. தாயாதிச் சண்டையை யார் ஒழிக்க முடியும்?'' என்று சற்று இரைந்து தமக்குத்தாமே சொல்லிக் கொண்ட ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபர், எதையே நினைத்துக் கொண்டு, ''கங்கநாடு சென்றது யார்?'' என்று கேட்டார்.

''நான் தான்'' என்று மூன்றாவது வீரன் கூறி, ஓர் அடி எடுத்து முன் வைக்கவும் செய்தான்.

''பல்லவ இளவரன் படை சாளுக்கிய நாட்டை நோக்கிச் சென்றது கங்கனுக்குத் தெரியுமல்லவா?'' என்று வினவினார் ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபர்.

''தெரியும்.''

''அதைப்பற்றி விசாரித்தாயா?''

''கங்க மன்னரையே கேட்டேன்.''

''என்ன சென்னார் அவர்?''

''விளிந்தைப் போர் வெற்றிக்குப் பிறகு தமது படை பல வீனப்பட்டிருப்பதையும், மீண்டும் போரில் ஈடுபட வலுவில்லை யென்றும் கூறினார். தவிர பல்லவ இளவல் படையைத் தாக்க வேண்டாமென்று நமது மன்னர் ஓலை அனுப்பியிருப்பதாகவும் தெரிவித்தார். அதை மாற்றித் தங்களிடமிருந்து உத்தரவு ஏதும் இல்லையாம்'' என்று விளக்கினான் வீரன்.

கங்கன் பெரிய குள்ளநரியென்பதைப் புரிந்து கொண்டார் ஸ்ரீ ராமபுண்யல்லபர். விக்கிரமாதித்தன் ஓலையைச் சாக்காகக் கொண்டு பூவிக்ரமன் தமது கண்களை மூட முற்பட்டது நன்றாக விளங்கிற்று போர் மந்திரிக்கு. இருப்பினும் அதைப்பற்றி அவர் ஏதும் செய்ய இயலாதவராகவும் ஆனார். இத்தனைக்கும் ரங்கபதாகாதேவியும் காரணம் என்பது அவருக்குத் திட்டமாகத் தெரிந்திருந்ததால் அதைப்பற்றியும் கேட்டார், 'பல்லவ இளவல் தன் படையுடன் சென்றானா?'' என்று.

''இல்லை. ராஜசிம்மபல்லவர் தனியாகத் தழைக்காட்டுக்கு வந்தார்'' என்றான் வீரன்.

''வந்து?'' ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரின் கண்கள் பளிச்சிட்டன ஏதோ ரகசியத்தைப் புரிந்து கொண்டதற்கு அறிகுறியாக.

''ஒரு நாள் கங்கமன்னர் மாளிகையில் தங்கினார்'' என்று வீரன் சொன்னான்.

''போகும் போது கங்கர்கள் யாராவது தொடர்ந்தார்களா?''

''இல்லை. தனியாக வந்தார். தனியாகச் சென்றார்.''

இந்தச் செய்தியைக் கேட்டதும் ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபரின் மனம் சிறிது குழம்பிற்று. ''இளவரசன் துணிவைப் பற்றி எனக்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அவன் வெறும் கையுடன் திரும்பிச் சென்றது விநோதமாயிருக்கிறது'' என்று உள்ளூர சொல்லிக் கொண்ட அவர் மீண்டும் முதல் வீரன் மீது கண்களைத் திருப்பி, ''போர் நடக்கு மிடத்தில் நீயே இருந்தாயா?'' என்று வினவினார் சந்தேகத்துடன்.

''இருந்தேன். சந்தேகமிருந்தால் விஜயாதித்தருக்கு ஓலை அனுப்பி விசாரியுங்கள்'' என்றான் அவன்.

''விசாரிக்க அவசியமில்லை. நீயே சொல். பல்லவ இளவரசன் படையில் கங்க வீரர்கள் யாருமே இல்லையா?'' என்று வினவினார் ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபர்.

''இல்லை.'' திட்டமாக வந்தது வீரன் பதில்.

''அப்படியானால் பதினோராயிரம் பேர் கொண்ட படை பல்லவ இளவலுக்கு எது?'' என்று ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபர் சந்தேகத்துடன் கேட்டார்.

இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை முதல் வீரனால். ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபர் தீவிர சிந்தனையில் இறங்கினார் மீண்டும். சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு திடீரெனக் கேட்டார்; ''பல்லவ இளவல் தனியாக கங்க நாட்டுக்குச் சென்றதால் பல்லவர் படைக்குத் தலைமை தாங்கிச் சென்றது யார்?'' என்று.

''சீனன்'' என்றான் வீரன்.

ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபரின் கூரிய அறிவு நொடிப் பொழுதில் விஷயத்தைப் புரிந்து கொண்டது. ''சீனன் மிகத் தந்திரசாலி'' என்று வாய்விட்டுக் கூறினார்.

''என்ன செய்தான் அவன் மந்திரியவர்கள் பாராட்டுதலைப் பெறுவதற்கு?'' என்று வினவினான் வீரன்.

''போகும் வழியில் கங்க வீரர்களைச் சிறுகச் சிறுகக் கிராமங்களில் தன் படையில் சேர்த்திருக்கிறான். அதனால் பல்லவர் படை பலம் பெருகிற்று. அது மட்டுமல்ல, பல்லவர் படையில் அந்த உதிரி வீரர்கள் கலந்து விட்டதால் படையிலிருப்பவர்களைப் பிரித்து உண்மை நிலைமையை ஊகிக்கவும் முடியவில்லை உங்களால்'' என்று கூறிய ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபர், நான்காவது வீரனைக் கேள்வி ஏதும் கேட்காமல், ''நீங்கள் செல்லலாம்'' என்று உத்தரவு கொடுத்தார்.

நான்காவது வீரனுக்குப் போர் மந்திரி தன்னை அசட்டை செய்வதாகத் தோன்றவே, ''நான் விளிந்தையிலிருந்து வருகிறேன் என்று துவங்கினான்.

''மிக்க மகிழ்ச்சி'' என்றார் போர் மந்திரி.

''அங்கு எதிரியின் நிலைமை...'' என்று விடாமல் ஏதோ சொல்ல முயன்றான் வீரன்.

''எப்படியிருந்தாலும் பாதகமில்லை. போய்வா'' என்று முடிவாகக் கூறி நால்வரையும் வெளியே அனுப்பிவிட்டு மஞ்சத்திலிருந்த திண்டில் சாய்ந்து கொண்டார். மூன்று வீரர்களும் முதலில் சுருக்கமாகவும், தமது கேள்விகளுக்குப் பிறகு விளக்க மாகவும் சொன்ன பதில்களும் அந்தப் பதில்களால் தமது புத்திக்குப் புலப்பட்ட உண்மைகளும் அவர் மனத்துக்கு மிகவும் வேதனையைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்ததால், அவர் உறக்கம் பிடிக்காமல் சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டேயிருந்தார். ''பல்லவ இளவலை அவன் தந்தையுடன் சேரவிடக் கூடாதென்பதற்கு எத்தனை முயற்சி யெடுத்தேன்! அத்தனையும் கெடுத்து விட்டாயே விக்கிரமாதித்தா! பல்லவர்களை மீண்டும் ஒன்று திரட்டித் திட்டமிடும் ஆற்றல் பரமேசுவரவர்மனை விட ராஜசிம்மனுக்கு உண்டு என்ற காரணத்தால்தானே அவர்களைப் பிரித்து வைத்திருந்தேன்? தனிப்பட ராஜசிம்மனிடம் போரிட வேண்டுமென்ற அவாவும் தந்திரத்தைவிட வாளால் வெற்றி கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசையுந்தானே என் கட்டளைகளை மாற்ற உன்னை ஊக்கியது. அந்த ஆசைகளின் பயனைப் பார்த்தாயா?'' என்று விக்கிரமாதித்தன் போக்கை உள்ளூரக் கண்டித்துக் கொண்டார். ''இனிமேல் பல்லவ இளவரசன் அதிகமாகக் காலம் கடத்தமாட்டான். எப்படியும் காஞ்சியின் சுற்றுப் புறங்களையோ அல்லது சோழ நாட்டிலுள்ள விக்கிரமாதித்தனின் பெரும்படையையோ வெகு சீக்கிரம் தாக்க ஏற்பாடு செய்வான். ஆகையால் அதை முறியடிக்கத் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டார். எத்தகைய நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டும் என்பதிலும் அவருக்குச் சந்தேகமில்லை. காஞ்சியை

நோக்கி வரும் சாலைகளில் தமது படைகளை நிறுத்தி அடைக்க வேண்டியது. மலைவழியில் பல்லவ இளவலின் படை செல்வதானாலும் அதை மடக்க வேண்டிய அனைத்தையும் தீர்மானித்துக் கொண்டார். அந்த ஏற்பாடுகளை எந்த முறையில் செய்ய வேண்டுமென்பதையும் ஓரளவு நிர்ணயித்துக் கொண்டார். அந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்ற மறு நாட்காலை சாளுக்கியத் தளபதியைத் தமது அறைக்கு வர வழைத்தார்.

தளபதி வந்த சமயத்தில் நீராடி, சந்தன மணிந்து மான் தோல் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபர், ''தூதர்கள் உங்களுக்கு விஷயத்தை விளக்கியிருப்பார்களென்று நினைக்கிறேன்'' என்று சொன்னார்.

''சொன்னார்கள்.'' தளபதியின் பதில் ஒரே சொல்லாக வெளிவந்தது.

''அடுத்தபடி என்ன செய்ய உத்தேசம்?'' என்று வினவினார் ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபர்.

''இத்தனை நாள் எதைச் செய்து கொண்டிருந்தேனோ அதைத்தான் செய்ய உத்தேசம்'' என்ற தளபதியின் பதிலில் பணிவும் இருந்தது. எரிச்சலுமிருந்தது.

''என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்?'' ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபரின் குரலில் கடுமை இருந்தது.

''நமது மன்னர் உத்தரவை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தேன்.''

''அதாவது...''

''தங்கள் உத்தரவுப்படி நடக்க வேண்டுமென்று மன்னர் உத்தரவிட்டுப் போயிருக்கிறார். அதன்படி நடந்து வருகிறேன். இனியும் நடப்பேன்.''

படைகளை நடத்தும் பொறுப்பையோ காஞ்சியைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பையோ தளபதியிடம் விடாமல், அந்தணனும் அமைச்சனும் ஆலோசகனும் போரில் நேரிடையாகச் சம்பந்தப் படாதவனுமான தன்னிடம் விட்டுப் போனது தளபதிக்கு இஷ்டமில்லையென்பது நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது போர் மந்திரிக்கு. ஆகவே சற்றுக் கோபத்துடன் கேட்டார். ''நீராக யோசித்து எதுவும் செய்யமாட்டீர்?'' என்று.

''செய்யும் அதிகாரத்தை மன்னன் அளிக்கவில்லை எனக்கு. என்னைவிடத் தங்களையே மன்னர் அதிகம் நம்பியிருக்கிறார்.'' என்று தளபதி தீரமானமாகக் கூறினான்.

''நான் சொல்வதைத்தான் செய்வீர்?''

''ஆம்.''

''சரி. உத்தரவிடுகிறேன். பதில் சொல்லும். இப்பொழுதுள்ள நிலைமையப் பற்றித் தங்கள் கருத்து என்ன?''

''நிலைமை மிகச் சீர்கேடாக இருக்கிறது?''

''பரிகாரம்?''

''எனக்குத் தெரிந்தவரை ஒன்றுதான்.''

''சொல்லும்.''

''காஞ்சியைத் துறந்து இங்கிருக்கும் படைகளையும் அழைத்துச் சென்று மன்னர் படையுடன் கலப்பது. பிறகு அந்தப் பெரும் படையுடன் காஞ்சியை நோக்கி வருவது. அத்தகைய பெரும் படையைச் சமாளிக்க பல்லவர் படை திரட்ட நீண்ட காலமாகும். அதற்குள் அவர்களை அழிப்பதும் சுலபம்.''

''நாம் அங்கு செல்லும் போது காஞ்சியைப் பல்லவர் கைப்பற்றிக் கொண்டால்?''

''காஞ்சியை மீண்டும் முற்றுகையிடுவோம். காஞ்சியின் சிறப்புச் செல்வங்களைக் காப்பாற்றப் பரமேசுவரவர்மன் மீண்டும் காஞ்சியைத் துறப்பான்.''

இதைக் கேட்ட ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபர் நகைத்தார். ''இதில் இரு கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன'' என்று கூறினார் நகைப்பின் ஊடே.

''என்ன கஷ்டங்கள்?'' என்று கேட்டான் தளபதி.

''இம்முறை காஞ்சியிலிருக்கப் போவது பரமேசுவரவர்மன் மட்டுமில்லை, ராஜசிம்மனும் இருப்பான். நாம் காஞ்சியை அணுகாதிருப்பதற்கு வேண்டிய சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்வான். தவிர காஞ்சியைத் துறப்பதை நமது மன்னரும் விரும்ப மாட்டார்'' என்றார் ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபர்.

''வேறு என்ன செய்யலாம்?'' என்று வினவினான் தளபதி.

''மித்ரபேதம்'' என்றார் ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபர்.

''எப்படி?'' என்றான் தளபதி.

''பிற்பகல் வாரும் சொல்கிறேன்'' என்ற ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபர் மேலே ஒரு சால்வையைப் போர்த்துக் கொண்டு வெளியே செல்லக் கிளம்பினார்.

''எங்கு செல்ல உத்தேசமோ?'' என்று கேட்டான் தளபதி.

இகழ்ச்சி நிரம்பிய விழிகளைத் தளபதி மீது திருப்பிய போர் மந்திரி, ''புறப்படும்போதே சகுனம் சரியில்லை'' என்று சொல்லி விட்டு நடந்தார் வெளியே.

வாயில் வரை வந்த தளபதி அவர் கால் நடையாக வேகமாகச் சென்றதையும், சற்று தள்ளி எதிரேயிருந்த தண்டி மகாகவியின் மாளிகையில் நுழைவதையும் கண்டான்.

102. குறள் நீதி

ஆசார்ய தண்டியின் மாளிகையில் அப்பொழுது பூஜை நேரமாகையால் அந்த மாளிகையின் ஆசார வாயிலில் சீடப் பிள்ளைகள் கூட யாருமில்லாமல் வாயில் கதவுகள் திறந்து கிடந்தன. முதல் கட்டில் ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபரை வரவேற்கவோ வந்த விஷயத்தை மகாகவிக்கு அறிவிக்கவோ மருந்துக்குக் கூடப் பணிமக்களும் இல்லாததால், விக்கிரமாதித்தன் போர் மந்திரி முதல் கட்டைத் தாண்டி இரண்டாம் கட்டுக்குள் நுழைந்தார். அங்கு பூஜை அறையின் மணிவாயில் திறந்து கிடக்க, அங்கிருந்த இரு சீடர்கள் ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபர் வந்ததைக் கூட அறியாமல் கவனித்துக் கொண்டிருந்தபடியால், அந்த மோன நிலையைக் கலைக்க இஷ்டப்படாத போர் மந்திரி தாம் அமைதிக்கும் அமைச்சர் என்பதை உணர்த்திக் கொண்டு அரவம் ஏதும் செய்யாமல் வாயிற்படியிலேயே நின்றிருந்தார் சில விநாடிகள். தியானத்திலிருந்த தண்டி மகாகவியும் மெள்ள கண் விழித்து வலது கையை நீட்டியதும் உள்ளேயிருந்த சீடர்களில் ஒருவன் கற்பூரத் தட்டை எடுத்து அவர் கையில் கொடுக்க, அவர் அம்பாளின் குத்துவிளக்குச் சுடரில் அதைப் பற்றவைத்து ஆரத்தி எடுத்தார். அந்தச் சமயத்தில் சீடர்கள் எல்லோரும் கன்னத்தில் படபடவென்று போட்டுக் கொண்டதுபோல வாயிலில் சீடர்களுக்குப் பின்னால் நின்ற ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபரும் கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டதால் ஏற்பட்ட ஒலி, வாயிற்படியைச் சற்று மறைத்திருந்த இரு சீடர்களையும் பூவுலகத்துக்கு இழுக்கவே அவர்கள் இருவரும் திரும்பிப் பார்த்து, தங்கள் பின்னால் நிற்பவரைக் கண்டதும் திகிலடைந்து ஏதோ சொல்ல முற்படவே, அதைத் தமது வாயைப் புதைத்துத் தடுத்து விட்ட போர் மந்திரி, அவர்கள் வழிவிட பூஜை அறைக்குள் சென்று ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

தண்டி மகாகவி ஆரத்திக்குப் பிறகு மீண்டும் குங்குமமெடுத்து அம்பாளுக்கு அர்ச்சனை செய்யத் தொடங்கிய சமயத்தில் அமைச்சரைக் கவனித்த தட்டெடுக்கும் சீடன் ஏதோ சொல்ல ஆசார்யரை நோக்கிக் குனிய முற்படவே, அதையும் சைகையால் தடுத்தார் ஸ்ரீ

ராமபுண்யவல்லபர். மேதையும் பக்தருமான ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபர் அமைதியான அந்தத் தெய்வீகச் சூழ்நிலையில் அரசியலை அடியோடு மறந்தார். அங்கிருந்த மற்ற ஆத்மாக்களுடன் அவர் ஆத்மாவும் கலந்தது. குங்கும அர்ச்சனை முடிந்து நைவேத்யமும் முடிந்து கடைசி கற்பூரார்த்தியும் முடிந்த பின்பே அம்பாளின் முகத்தை விட்டுத் திரும்பிய ஆசார்ய தண்டியின் கண்கள், அமைச்சர் வந்திருப்பதைக் கண்டன. அப்படிக் கண்ட பின்பும் மகாகவியின் முகத்தில் வியப்போ கோபமோ இல்லாது ஆனந்தத்தின் சாயை பரவியது. ''இப்படி வந்து அமர வேண்டும்'' என்று தமது ஆசனத்துக்குப் பக்கத்தில் இடம் காட்டினார் தண்டி.

ஆசார்ய தண்டியை நோக்கிக் கைகூப்பிய ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபர், ''இங்கேயே இருக்கிறேன். பூஜை தடைப்பட வேண்டாம்'' என்றார் மூலையில் இருந்தபடியே.

''அம்பாளிடமிருந்து தூரத்திலிருக்கிறீர்கள்'' என்றார் தண்டி மகாகவி புன்முறுவலுடன்.

''தூரத்திலிருந்தாலும் கிட்ட இருக்கலாம். கிட்ட இருந்தாலும் தூரத்திலிருக்கலாம். இடம், காலம், அளவு எதுவும் அவளுக்கில்லை'' என்றர் ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபர்.

அதை ஆமோதித்துத் தலையை அசைத்துப் பூஜையின் கடைசிப் பகுதிகளை முடித்து, சீடர்களுக்கும் தன்னையடுத்து உட்கார்ந்திருந்த மைவிழிச் செல்விக்கும் ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபருக்கும் பிரசாதங் களைக் கொடுத்துவிட்டு, சீடர்களை வெளியே செல்லப் பணித்தார் ஆசார்ய தண்டி.

தண்டி மகாகவி அளித்த பிரசாதங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு சீடர்கள் வெளியே சென்றதும், ''குழந்தை சியாமளா தண்டகமும் குறளும் படிக்கப் போகிறாள். சற்று அதைக் கேட்கலாமா?'' என்று ஸ்ரீ ராமபுண்யவல்லபரை நோக்கி வினவினார் தண்டி மகாகவி.

தலைக்கு நீராடி, தலை ஆறுவதற்காகக் குறுக்குப் பின்னலிட்டு ஆசார்யர் கொடுத்த பூஜைப் புஷ்பத்தை அப்பொழுதுதான் தலையில் அணிந்து, முன்னமேயே இட்டிருந்த குங்குமத்தின் மீது ஆசார்யர் கொடுத்த அர்ச்சனைக் குங்குமத்தையும் தீட்டி, சாட்சாத் அம்பிகையின் இன்னோர் அவதாரம் போல் உட்கார்ந்திருந்த மைவிழியை நோக்கி ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர், ''இவள் சம்ஸ்கிரும் எப்பொழுது கற்றாள்?'' என்று வினவினார் வியப்பு நிரம்பிய குரலில்.

போர் மந்திரியின் குரலிலிருந்த வியப்பைக் கவனிக்கவே செய்த தண்டி, ''இப்பொழுதுள்ள பல்லவர்களுக்கு என்ன பெயர் தெரியுமா?'' என்று பதிலுக்கு வினவினார்.

''தெரியும். *சம்ஸ்கிருத பல்லவர்'' என்றார் ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபர்.

''அவர்கள் குடிமக்களுக்கு அந்த மொழி எப்படித் தெரியாதிருக்க முடியும்?'' என்று வினவினார் தண்டி.

''பல்லவ ராஜ்யமாக இருந்த அரசில் எல்லோரும் சம்ஸ்கிருதம் படித்தவர்களா?'' என்று வினவினார் ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபர்.

பல்லவ ராஜ்யமாக இருந்த என்று கடந்த கால வாக்கியமாக ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் உச்சரித்ததைத் தண்டி மகாகவி கவனிக்கவே செய்தபடியால், அதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டு எதுவும் சொல்லாமல் பொதுவாகப் பேசினார். ''எல்லாம் அம்பாள் இஷ்டப்படி நடக்கிறது. இருப்பது போகிறது, போகிறது வருகிறது. ஆனால் அழியாதது அவள் கிருபை'' என்று கூறிய ஆசார்யர், ''பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தில் மொழி பேதம் கிடையாது, மத பேதம் கிடையாது. ஆகையால் சம்ஸ்கிருதமும் தமிழும் சேர்ந்தே வளருகின்றன. சைவமும் வைணவமும் சமணமும் எல்லாமே இடம் பெறுகின்றன'' என்றும் சொன்னார்.

அத்தகைய விவாதத்தை மேற்கொண்டு வளர்த்த இஷ்டப்படாத ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர், ''குழந்தை படிக்கட்டும்'' என்றார்.

மைவிழி சியாமளா தண்டகத்தைச் செவிக்கின்பமாகக் குயிலினும் இனிய குரலில் படித்ததால் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் மெய் சிலிர்த்து உட்கார்ந்திருந்தார். காளிதாசனுடைய வாக்கிய சப்தஜாலங்கள் அவரை அப்படியே ஆட்கொண்டன. ஆகவே, அவள் சியாமளா தண்டகத்தின் ஒரு பகுதியைப் படித்து முடித்ததும், ''அம்பிகே! உன் அருளால் இந்தக் குழந்தைக்குச் சகல மங்களமும் உண்டாகட்டும்'' என்று வெளிப்படையாகவே பிரார்த்தித்தார்.

அதைக் கேட்ட தண்டி புன்முறுவல் கொண்டார்.

''ஆசார்யருக்கு என் பிரார்த்தனை வேடிக்கையாய் இருக்கிறது'' என்றார் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர்.

''இல்லை. தங்கள் வழிமகான்களின் வழி. அது அம்பாளின் இஷ்டம்'' என்றார் தண்டி.

''என்ன வழி அது?''

---

* இந்தக் காலத்திலிருந்த பல்லவர்களின் சாசனங்கள் பெரும்பாலும் சம்ஸ்கிருத மொழியில் இருந்த படியால் இவர்கள் சம்ஸ்கிருத பல்லவர் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

''அம்பாளின் முன்பு மெய்மறந்த நிலையில் நீங்கள் செய்யும் ஆசி வீண் போகாது. இவளுக்குச் சர்வ மங்களம் உண்டாக வேண்டு மென்றால் பல்லவ இளவரசனுக்கும் மங்கள முண்டாக வேண்டும். வீரனுக்கு மங்களம் வெற்றி.''

ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் அதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை. ''அப்படி ஏற்பட்டாலும் இந்தக் குழந்தை அந்த மங்களத்தையும் பெறத் தகுந்தவள்'' என்று உள்ளூரச் சொல்லிக் கொண்டார்.

அவர் மனத்திலோடிய எண்ணங்களையும் புறத்தில் காட்டிய மௌனத்தையும் கவனிக்கவே செய்த தண்டி, ''இனி குறளைப் படி இன்று அம்பிகையின் அருள் பெற்ற ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் உனக்கு ஆசி கூறியிருக்கிறார்'' என்றார்.

''திருக்குறளா!'' என்று கேட்டார் சாளுக்கிய அமைச்சர்.

''ஆம், திருவள்ளுவர் என்ற முனிவர் இயற்றிய நீதி நூல். வேத நூலென்று கூடச் சொல்லாம்'' என்றார் தண்டி.

''அத்தனை சிறந்ததா?''

''ஆம்.''

''மிகப் பெரியதா?''

''பெரியதல்ல.''

''அப்படியானால்?''

''வேத சாஸ்திரங்களிலுள்ள அர்த்தங்களெல்லாம் அந்த ஒன்றரை வரிக் கவிதைகளில் ஊடுருவி நிற்கின்றன.''

''அதெப்படி சாத்தியம்?''

''திட விசும்பு எரி வளி நீர் நிலம் இவை மிசை, உடல் மிசை உயிரென ஆண்டவனும் பரமாணுவாகப் பரவி நிற்கவில்லையா? அப்படித்தான் இதுவும்'' என்று விளக்கினார் தண்டி. ''தவிர, இப்பொழுது நான் சொன்ன ஆரம்பச் சொற்களும் வேதம் தமிழ் செய்த மாறன் சொன்னது'' என்றும் கூறினார்.

வடமொழியில் புலவரான ஆசார்ய தண்டி, தமிழ் மொழியிலும் பெற்றிருந்த புலமையைக் கண்டு வியந்தார் ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபர். பிறகு, ''படி குழந்தாய்?'' என்று கூறினார் மைவிழியை நோக்கி.

மைவிழி படித்தாள். ''அகர முதல எழுத்தெல்லாம்...'' தொடங்கி முதல் பத்துப் பாட்டுகளைப் படித்தாள். தண்டி மகாகவி அவற்றுக்குப் பொருள் சொல்லிக் கொண்டே போனார். பொருட் செறிவையும்

கவிதை அழகையும் பருகிய ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர், ''அப்பா! எத்தனை அற்புத நூல்!'' என்றார் குதூகலத்துடன்.

''அத்துடன் வேறொன்றையும் கவனித்திருக்க வேண்டும்'' என்றார் தண்டி.

''அது என்னவோ?'' ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர், சீடன் பாடம் கேட்கும் குரலில் கேட்டார்.

''இந்தப் பத்துப் பாக்களிலும் ஆண்டவன் பெயர் எதுவும் காணோம்'' என்றார் தண்டி.

''ஆம், விந்தைதான்'' என்றார் போர் மந்திரி.

''விந்தை ஏதுமில்லை வேதம் தமிழ் செய்த மாறன் அருளிய திருவாய் மொழியின் ஆரம்பப் பத்துப் பாக்களிலும்கூட திருநாமம் எதுவும் கிடையாது'' என்றார் தண்டி.

''ஏன்?''

''ஆண்டவன் ஒருவன். அவனுக்குத் தனிப்பெயர் தேவை யில்லை என்பதை ஞானிகள் குறிப்பிடுகிறார்கள். இதில் அவர் களுக்குள் கருத்து வேற்றுமை கிடையாது. காலத்துக்கும், பெயருக்கும், அண்ட சராசரங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவன் அவன் என்பது தமிழ் மறையும் சம்ஸ்கிருத மறையும் ஒப்புக் கொண்ட உண்மை.''

ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் மெல்ல நகைத்துவிட்டு, ''அப்படியா னால் நீங்கள் மட்டும் ஏன் அம்பிகை விக்கிரகத்தை வைத்துப் பூஜை செய்கிறீர்கள்?'' என்று கேட்டார் நகைப்பின் ஊடே.

''உருவமற்ற பிரணவத்தில் ஈடுபடும் சக்தியில்லை எனக்கு. அந்தச் சக்தியை அளிக்கும் சக்திக்கு உருவம் அளிக்கிறோம். அந்த உருவத்துக்கு மந்திர உச்சாடனம் உயிரூட்டுகிறது அதில் சக்தி ஊடுருவி நிற்கிறாள்'' என்றார் தண்டி.

மகாவித்வானான ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர்கூட இந்த விவரணத்தைக்கேட்டு அசந்து போனார். உலகாயதத்தை விட்டுச் சற்று நேரம் அந்தச் சந்நிதியில் கழித்தது அவருக்குப் பேரானந்தத்தையும் அமைதியையும் அளித்தது. இருப்பினும் அந்த உணர்ச்சிகளிலிருந்து உதறிக்கொண்ட ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் தமது கடமையைச் செய்ய முற்பட்டு, ''ஆசார்யரே! இன்று நான் தன்யனானேன், ஆசார்யரிடம் சில கேள்விகள் கேட்க வந்தேன்'' என்று கூறினார்.

ஆசார்யரின் இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பியது. ''கேளுங்கள்'' என்று கூறிய ஆசார்யர் மைவிழியைச் சுட்டிக் காட்டி, ''குழந்தை இருக்கலாமா?'' என்று வினவினார்.

''அவசியம் இருக்க வேண்டும்'' என்றார் ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபர்.

''சரி, கேளுங்கள். தெரிந்தவரை விடை சொல்லுகிறேன்'' என்றார் தண்டி.

''எனக்குச் சில விஷயங்கள் தெரியும்'' என்று துவங்கிய அமைச்சர், தண்டியை நோக்கினார் ஆராய்ச்சிக் கண்களால்.

தண்டி மௌனம் சாதிக்கவே ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரே மேற்கொண்டு சொன்னார். ''இங்கு நான் வந்ததற்குக் காரணம் அம்பிகையின் சந்நிதானத்தில் சத்தியத்தைத் தவிர வேறெதுவும் பேச முடியாது என்பதுதான்'' என்று.

ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரும் நிதானத்தை இழக்காமல் கேட்டார். ''இந்த மாளிகை பல்லவர்களின் சதிக்கூடமென்று நினைக்கின்றேன். அது உண்மைதானா?'' என்று.

''சதி என்பதற்கு நீங்கள் என்ன பொருள் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதைப் பொறுத்தது அது'' என்று பதில் சொன்னார் தண்டி.

''எதிரிக்காக வேவு பார்ப்பதும் செய்தியனுப்புவதும் சதி'' ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரின் குரல் திட்டமாகவும் தெளிவாகவும் ஒலித்தது.

தண்டி மகாகவி சிறிதுகூட நிதானத்தை இழக்கவில்லை. ''எதிரியார், யாருக்கு எதிரி என்பதையும் பொறுத்திருக்கிறது'' என்று கூறினார் சாவதானமாக.

''மன்னருக்கு எதிரி.''

''எந்த மன்னர்?''

''இப்பொழுது காஞ்சி மண்டலத்தின் மன்னன் விக்கரமாதித்தன்.''

''அது இன்னும் முடிவாகவில்லை. போர் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆகையால் பல்லவனைத்தான் மன்னனாக நான் நினைக்கிறேன்.''

''ஆகையால் அவருக்காக உமது சீடர்கள் வேவு பார்க்கிறார்கள். தாங்களும் மைவிழியும் அவற்றை ஓலையில் தீட்டி அனுப்பு கிறீர்கள்.''

''ஆம்.''

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் திகைத்தார். ''இது ராஜ துரோகம். இதற்கு உங்களை நான் சிறை செய்யலாம்'' என்றார்.

தண்டி மகாகவி நிதானமாகப் பதில் சொன்னார். ''விக்கிரமாதித்தனைக் காஞ்சி மன்னனாக ஒப்புக் கொண்டால் ராஜ துரோகம்தான். அவன் அமைச்சரான நீங்கள் எங்களைச் சிறை செய்வதும் தவறல்ல'' என்று.

ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரின் திகைப்பு அதிகமாயிற்று. ''அப்படியானால் சிறை செல்லச் சித்தமாயிருக்கிறீரா?'' என்று வினவினார் கடுப்புடன்.

தண்டி நகைத்தார். ''இப்பொழுது எங்கிருக்கிறேன்?'' என்றும் வினவினார் நகைப்பினூடே.

''தங்கள் மாளிகையில், காஞ்சியில்'' என்றார் மந்திரி.

''ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரே! ஒன்றை மறந்து விட்டீர்கள். அடிமை நாடே ஒரு சிறை. தனி அறைகளோ கம்பிகளோ சிறை என்பதல்ல. ஆகையால் இந்தக் காஞ்சியும் எனக்குச் சிறைதான்'' என்று கூறினார் தண்டி

ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் சிந்தனையில் இறங்கினார். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, ''அப்படியானால் வேவு பார்ப்பதையோ, செய்தி அனுப்புவதையோ நிறுத்தமாட்டீர்?'' என்று வினவினார் சினத்துடன்.

''விக்கிரமாதித்தனின் போர் மந்திரி விக்கிரமாதித்தனுக்கு அனுகூலமாக எதையும் செய்யாதிருந்தால், நானும் விலகிக் கொள்கிறேன்'' என்றார் தண்டி அமைதியாக.

தனக்குச் சினம் ஏற ஏறத் தண்டியின் நிதானம் அதிகமாவதைக் கண்ட ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் கேட்டார், ''நான் எது கேட்டாலும் உமக்குக் கோபம் வராதா?'' என்று.

''கோபம் எதற்கு? விக்கிரமாதித்தன் உமக்குச் சீடன். ராஜசிம்மன் எனக்குச் சீடன். இருவரும் நமது கடமையைச் செய்கிறோம்'' என்றார் தண்டி.

அதற்குமேல் தண்டியை ஏதும் கேட்க விருப்பமில்லாத ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர், ''ஆசார்யரே! எனது அலுவல் அரசியல். உமக்கு அந்தப் பொறுப்பில்லை. ஆனால் தலையிடுகிறீர் அனாவசியமாக. இந்த மாளிகையே சிறையென்று கூறி நகைக்கிறீர். இது வரை இதை அதிகமாக நான் கண்காணிக்கவில்லை. இனி, இந்த மாளிகை எனது வீரர்களால் சூழப்படும். எனது உத்தரவின்றி நீங்கள் யாரும் வெளியில் செல்ல முடியாது. இனிமேல் நீங்கள் பல்லவருக்குச் செய்தி அனுப்பக்கூடாதென்று பிரமாணம் கேட்க வந்தேன். அது பலிக்கவில்லை. ஆகையால், இனி இந்த மாளிகை உமக்குச் சிறைக்கூடம். இதைவிட்டு நீங்கள் யாரும் வெளியேறக் கூடாது'' என்று கூறிவிட்டுப் போக எழுந்தார்.

தண்டியும் மைவிழியும் எழுந்தனர். ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் திரும்பு முன்பு ''ஒரு வரம் தரவேண்டும்'' என்றார் தண்டி.

''என்ன?''

''கடிகையில் மாணவர்களுக்குப் பாடம் சொல்ல அங்கு செல்ல வேண்டும். அதற்கு மட்டும் அனுமதி வேண்டும் என் பல்லக்கை உங்கள் காவலர் சூழ்ந்து வரட்டும். பாடம் முடிந்ததும் திரும்பி வந்துவிடுகிறேன். அப்பொழுதும் காவலிருக்கட்டும். அரசியல் விவகாரங்களுக்காகப் பாடம் நிற்கக்கூடாது.''

ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் சிந்தித்தார் சில விநாடிகள். அந்தச் சில விநாடிகளில் தண்டி சொன்னார். ''இங்கு அராஜக மில்லாவிட்டால் நான் சொல்வதை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும்'' என்று.

''ஏன்?''

''அராஜகத்தில் கல்வி குலையும் என்பது வள்ளுவர் வாக்கு.''

''என்ன வாக்கு அது?''

''ஆபயன் குன்றும் அறுதொழிலோர் நூல் மறப்பர், காவலன் காவான் எனின்.'' இக்குறளைச் சொன்ன தண்டி ''இனி நீங்கள் செல்லலாம்'' என்றார்.

ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் சினத்துடன் வெளியேறினார். அந்தச் சினம் பிற்பகல்வரை அவரை விடவில்லை. பிற்பகல் தளபதி வந்தபோது முதலில் அவன்மீது எரிந்து விழுந்தார். பிறகு பல்லவர்களைப் பாதிக்கக் கூடிய உத்தரவுகளையும் பிறப்பித்தார்.

103. மித்ரபேதம்

சாளுக்கியர் ஆக்கிரமிப்பில், ஆட்சியில், ஏதோ அராஜகம் நடப்பது போல் தண்டி மகாகவி சுட்டிக் காட்டியதால் சினத்துடனும், சிதைந்த சித்தத்துடனும் தனது மாளிகைக்குத் திரும்பிய ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபர், எத்தனையே முயன்றும் தமது கோபத்தைத் துறக்க முடியாமல் தவித்தார். மகாகவியான தண்டி காஞ்சியையே ஒரு சிறையென்று குறிப்பிட்டதையும் குறள் ஒன்றைச் சொல்லி அவர்மீது தடைவிதிப்பது அராஜகச் செயலென்று சொல்லிக் காட்டியதையும் நினைத்து நினைத்து நெஞ்சுருகித் தத்தளித்தார். அதன் விளைவாக அன்று பகல் உணவைக்கூடச் சரியாக அருந்தாமலும் பணியாட்கள் மீது எரிந்து விழுந்து கொண்டு மிருந்தார். அத்தகைய நிலையில், மனோபாவத்தில், போர் அமைதி மந்திரியை என்றுமே காணாத

பணிமக்கள் பெருவியப்பும் திகிலும் அடைந்து அவர் அழைத்தா லொழிய அவரது அறையை அணுகாமலும், அழைத்தபோது கூடத்திகிலுடன் நுழைந்ததும், வெளிவந்தவுடன் ஆசுவாசப் பெருமூச்சு விடும் குழப்பத்துடனேயே அன்றைய காலைப் பொழுதையும் நடுப்பகலையும் கழித்தனர். பிற்பகல் வந்து தளபதி போர் மந்திரியைப் பார்க்க வேண்டுமென்று சொன்ன போது கூடப் பணிமக்கள் தளபதிக்கு உள்ள நிலையைச் சொல்லி எச்சரிக்கை செய்தே உள்ளே அனுப்பி னார்கள். அந்த எச்சரிக்கை எவ்வளவு அவசியமானது என்பதைப் போர் மந்திரியின் அறைக்குள்ளே நுழைந்தபின்பு சாளுக்கிய தளபதி சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டான்.

ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் அன்று காலை உட்கார்ந்த அதே மஞ்சத்தில், அதே மான்தோல் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார். காலையில் இருந்த இகழ்ச்சியும் இடக்கும் மட்டும் அவர் முகத்தில் பிற்பகலில் காணோம். அவற்றுக்குப் பதில் சலனமும் வெறுத்த பார்வையுமே கண்களில் தெரிந்தவனவாதலால், தண்டி மகாகவி மாளிகையில் ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபரையே உலுக்கும்படியான ஏதோ தாக்கம் நிகழ்ந்திருக்கிறதென்பதைத் தளபதி உணர்ந்து கொண்டானாகையால், அவராகப் பேசும்வரை அவர் முன்பு தலைதாழ்த்தி வணங்கி மௌனமாகவே நின்றான். ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபர் அவனைச் சில விநாடிகள் உற்றுப்பார்த்த பின்பே பேசத் தொடங்கினார். ''சாளுக்கியர் நிலைமை தமிழகத்தில் எப்படியிருக்கிறதென்பதைப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்'' என்று கேட்டார்.

தளபதி தலையைத் தூக்காமலே சொன்னான், ''தமிழகத்தி லென்ன, சாளுக்கிய நாட்டிலும் அவ்வளவு திருப்தியாயிருப்பதாகத் தெரியவில்லை'' என்று.

''தளபதி!'' ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் அழைப்பில் உக்கிர மிருந்தது.

''உம்?'' தளபதியின் 'உம்'மில் போலிப் பணிவும் கேலியுங் கூடக் கலந்திருந்தது.

''உம்முடன் சொல்லாட உம்மை வரவழைக்கவில்லை. உமது பேச்சு சாமர்த்தியத்தை வியக்கவும் அழைக்கவில்லை'' என்றார் போர் மந்திரி.

''அந்த இரண்டிலும் நான் வல்லவனுமில்லை. நான் வீரன், கட்டளையை நிறைவேற்றுவது மட்டுந்தான் எனக்குத் தெரியும்.''

''சரியான படி நிறைவேற்றினால் போதும்.''

''சக்திக்குத் தகுந்தபடி, சமய சந்தர்ப்பத்துக்குத் தகுந்தபடி நிறைவேற்றுவதில் எந்த ஆட்சேபணையுமில்லை.''

தளபதியின் பேச்சு ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபருக்கு அதிர்ச்சியையே தந்தது, இப்படித் தளபதி அவர் முன்பு எப்பொழுதுமே பேசிய தில்லை என்ற காரணத்தால். இருப்பினும் அந்த அதிர்ச்சியைக் காட்டாமலும் தம்மைச் சற்று நிதானப்படுத்திக் கொண்டும் சொன்னார். ''தளபதி! விக்கிரமாதித்த மன்னருக்கு நான் முன்பே சொன்னேன் சோழ நாடுவரை செல்லவேண்டாமென்று. அவர் கேட்கவில்லை. நமது படை பெரும் பகுதி உறையூரில் இருக்கிறது. சாளுக்கிய நாட்டிலிருந்து படை வர வழைக்கலாமென்றால், துங்கபத்ரை போருக்குப் பின்பு அதற்கும் வழியில்லை. சாளுக்கிய நாட்டுக்கும் பல்லவர் பிராந்தியத்துக்கும் இடையில் விளிந்தையில் எதிரிவலுத்து விட்டான். இப்பொழுது இங்குள்ள படையை வைத்துக் கொண்டு உம்மால் என்னசெய்ய முடியும்?'' என்று கேட்டார் போர் மந்திரி.

எதையும் போர்த்தந்திரத்தாலும், தமது அறிவாலுமே சாதித்து விடலாமென்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் வீரத்துக்கும் ஓர் இடமுண்டு என்பதைப் புரிந்து கொண்டு விட்டதாலும், தன்னையே யோசனை கேட்க முற்பட்டதாலும் உள்ளூர நகைத்துக் கொண்டாலும், அதை வெளிக்குக் காட்டாமலே தளபதி சொன்னான். ''இருக்கும் படைகளை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்ய முடியுமோ அதைச் செய்ய முடியும். இந்தச் சமயத்தில் நான் செய்யக் கூடியதை விடத் தாங்கள் செய்யக் கூடியது அதிகம்.'' என்று.

''நான் செய்யக் கூடியது என்ன?'' ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரின் குரலில் கவலையே இருந்தது.

''பல்லவ இளவரசனின் அடுத்த நடவடிக்கை என்ன வென்பதை ஒற்றர்கள் மூலம் தாங்கள் சொல்லவேண்டும்.''

''அதை நீர் செய்தாலென்ன?''

''ஒற்றர்கள் நீண்டகாலமாகத் தங்கள் தலைமையில்தான் இயங்குகிறார்கள்.''

''சரி. அவர்களை என்ன செய்யச் சொல்லவேண்டும்.''

தளபதி நன்றாகத் தலையை நிமிர்ந்து ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரை நோக்கினான். பல்லவ இளவரசன் எந்த வழியாக உறையூரைய டையப் போகிறானென்று தெரியவேண்டும்'' என்று சொன்னான் தளபதி.

''உறையூரை அவன் எப்படி அடையமுடியும்?''

''அதைத்தான் அறியவிரும்புகிறேன்.''

''உறையூர் தெற்குக்கோடி; விளிந்தை வடக்குக்கோடி.''

''ஆம்.''

''இடையிலிருக்கிறது காஞ்சி மண்டலம்.''

''ஆம்.''

''இதைக் கடக்காமல் உறையூரை அடைய வழியில்லை.''

இதைத் தான் ஒப்புக் கொள்ளவில்லையென்பதை தளபதி தலையசைப்பினாலேயே தெரிவித்தாள். ''பல்லவ இளவரசன் விஷயத்தில் எதையும் திட்டமாகச் சொல்ல முடியாது. அவன் சாளுக்கிய நாட்டில் நுழைவான். நமது இளவலைத் தோற்கடிப்பான் என்று சொப்பனமாவது கண்டோமா? இல்லை, முற்றும் இல்லை. ஆனால் சாதிக்க முடியாத அந்தக் காரியத்தைச் சாதிக்கிறான். நமது நாட்டுக்குள் சென்று கப்பம் வசூலித்துப் பணம் திரட்டியிருக்கிறான். அதிகக் கொள்ளையுடன் விளிந்தைக்குத் திரும்புவான். அப்பொழுது அவனுக்குப் பண பலம் படைபலம் இரண்டும் அதிகமாகும். அதிகப்படை பலத்துடன் அவன் உறையூர் செல்ல முயலுவான். அதை நாம் தடுக்க வேண்டும்'' என்று கூறினான் தளபதி.

ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரின் வதனத்தில் வியப்பு விரிந்தது. ''இத்தனைத் தீர்க்காலோசனை உமக்கு உண்டென்று இதுவரை எனக்குத் தெரியாது'' என்றார்.

''தெரியப்படுத்தவும் எனக்கு வாய்ப்பில்லை'' என்ற சாளுக்கிய தளபதி மேலும் சொன்னான் : ''அமைச்சர் பெருமானே! நாம் இப்பொழுது செம்மையாகத் தமிழர்களிடம் மாட்டிக் கொண்டிருக் கிறோம். நமது படை உறையூரில் பெரும்பான்மையும் காஞ்சியில் சிறுபான்மையும் இருக்கிறது. இந்தச் சிறுபடை கூட நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, காஞ்சியையும் தெற்குத் திசையையும் நோக்கி வரும் முப்பெரும் சாலைகளைக் காக்க மூன்று பிரிவுகளும், காஞ்சியைக் காக்க ஒரு பிரிவும் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. நன்றாகத் திரட்டப்பட்ட படையுடன் பல்லவ இளவல் வந்தால் அவனை எதிர்க்க முப்பெரும் சாலையின் தனிப்பகுதிகள் போதா. ஆகவே முதலில் பல்லவ இளவரசன் நோக்கம் நமக்குத் தெரியவேண்டும். திட்டமாக அவன் வரும் திசையை அறிந்து மூன்று படைப்பிரிவு களையும் ஒரே இடத்தில் நிறுத்தி அவனை எதிர்க்கவேண்டும். இந்த முறையில் வெற்றிக்கு ஓரளவு வாய்ப்பு உண்டு...'' இங்கு பேச்சை நிறுத்திய தளபதி போர் மந்திரியை உற்று நோக்கினான்.

போர் மந்திரி தீவிர சிந்தனையில் இறங்கினார். ''நீர் சொல்வது சரிதான். ஆனால் சாத்தியமில்லை'' என்று முடிவில் கூறினார்.

''ஏன்?'' தளபதியின் குரலில் வியப்பு தெரிந்தது.

''இளவரசன் மனோபாவத்தை அறியச் சொல்கிறீர்.''

''ஆம்.''

''அறிந்து அவன் வரும் திசையை நான் குறிப்பிடவேண்டும்.''

''ஆம்.''

''அப்படிக் குறிப்பிட்டால் நீர் படைகளை ஒன்று திரட்டி இளவரசனைத் தாக்கிவிடுவீர்.''

''சந்தேகமில்லை.''

இதைக் கேட்டதும் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் முகத்தில் இகழ்ச்சி பெரிதாகப் பரவியதால் ''தளபதி...'' என்று அன்புடன் அழைத்தார்.

''அமைச்சர் பெருமானே!'' என்றான் தளபதி.

''நீர் கேட்பது என்னவென்று புரிகிறதா?'' என்று வினவினார் போர் மந்திரி.

''புரியாமல் கேட்கவில்லை.''

''கொக்கின் தலையில் நான் வெண்ணெய் வைக்கவேண்டும். வெண்ணெய் உருகிக் கொக்கின் கண்களில் வழிந்து கொக்கு கண்ணை மூடிக் கொள்ளும். அப்பொழுது நீர் கொக்கைப் பிடித்து விடுவீர்.''

இந்தக் கதையைக் கேட்டு தளபதி அயர்ந்து போவானென்றோ அச்சப்படுவானென்றோ ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் நினைத்ததால் ஏமாந்தே போனார். தளபதி சிறிதும் தளராமல் சொன்னான். ''நான் கதைகளைப் படித்தவனல்ல. படைகளை நடத்தித்தான் பழக்கம். ஆனால் தாங்கள் சொன்ன கதையில் தவறேதுமில்லை'' என்று.

''அப்படியா!'' என்று கேட்டார் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர்.

''ஆம். காஞ்சியில் தமிழர்கள் பேசக் கேட்டிருக்கிறேன்...'' என்று இழுத்தான் தளபதி.

''தமிழ்ப் பரிச்சயம் உமக்கு ஏற்பட்டு விட்டது?'' அமைச்சரின் கேள்வியில் ஏளனமிருந்தது.

''ஆம்.''

''என்ன பேசுகிறார்கள் தமிழர்கள்?''

''பெரிய சூரனைப் பற்றிப் பேசும்போது...''

''உம்...''

''அவன் என்ன பெரிய கெக்கோ என்று கேட்கிறார்கள். அதனால் அசகாய சூரன் கொக்குக்கு உபமானமாகச் சொல்லப் படுகிறான்.''

''அதிலிருந்து என்ன புரிந்து கொண்டீர்?''

''தங்கள் கதை சரியென்பதை. இளவரசன் பெரிய கொக்கு. அதனைப் பிடிக்க நீங்கள் தான் வெண்ணெய் வைக்க வேண்டும்.'' இதைத் துணிவுடனேயே சொன்னான் தளபதி.

இதைக் கேட்டு நகைத்தார் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர். அந்த நகைப்பு கோப நகைப்பா இகழ்ச்சிச் சிரிப்பா என்பதை உணராததால், ''ஏன் நகைக்கிறீர்கள்?'' என்று வினவினான் தளபதி.

''நம்மிருவர் பேச்சுத்திறனால் எதிரியை வெற்றி கொள்ள முடியாது.''

''ஆம்'' என்று ஒப்புக் கொண்டான் தளபதி.

''ராஜதந்திரம், படைபலம் இரண்டாலுந்தான் நாம் தமிழரை வெற்றி கொள்ள முடியும்'' என்று குறிப்பிட்டார் ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபர்.

ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் தான் போர்த்தந்திரத்தைச் சொன்னதும், ''அதுவும் சரிதான்'' என்றான் தளபதி.

''தளபதி!'' என்றழைத்த ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர், ''நீர் கொக்கைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டீர்களல்லவா?'' என்று வினவினார்.

''ஆம்.''

''கொக்கு ஒன்றல்ல.''

''எத்தனை?''

''இரண்டு.''

''பரமேசுவர வர்மரைச் சேர்த்துச் சொல்கிறீர்களா?''

''இல்லை.''

''இன்னொரு கொக்கு யார்?''

''உறையூருக்குத் தெற்கில் இருக்கும் அரசு எது?''

''பாண்டிய அரசு.''

''அதன் மன்னன்?''

''அரிகேசரி மாறவர்மன். அவனைச் சொல்கிறீர்களா?''

''இல்லை. அங்கும் ஓர் இளவல் இருக்கிறான்.''

''யார்?''

''அவன் மகன் ரணதீரன்'' என்று கூறிய ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் தமது மனத்திலுள்ளதை எடுத்து விவரிக்கத் தொடங்கினார். ''பல்லவ ராஜ்ய விஸ்தரிப்பைப் பாண்டியர்கள் விரும்பவில்லை. ஆனால் தமிழர்கள் என்ற காரணத்தால் அவர்கள் நம்முடன் சேரவில்லை. பல்லவர், பாண்டியர்மீதும் பாயலாம் என்பதை எடுத்துக் காட்டினால் அரிகேசரி மாறவர்மன் நம்முடன் சேரலாம். அவன் சேர்ந்து விட்டால் சாளுக்கியரும் பாண்டியரும் சேர்ந்த பெரும்படை பல்லவரை முறியடித்து விடுவது ஒரு பிரமாத காரியமல்ல. அந்தப் பணியை,

அதாவது பாண்டியருக்கும் பல்லவருக்குமுள்ள சிறிய நட்பை மித்ரபேதம் செய்து கலைக்க உம்மை உறையூர் அனுப்புகிறேன். அது பற்றி மன்னருக்கு ஒலை எழுதித் தருகிறேன். ஆனால் இதில் ஒரு சிக்கல் இருக்கிறது'' என்றார்.

''என்ன சிக்கல்?'' என்று கேட்டான் தளபதி.

''பாண்டிய இளவல்'' என்றார் போர் மந்திரி.

''தந்தை சம்மதித்தால் மகன் என்ன செய்ய முடியும்?'' என்று வினவினான் தளபதி.

''அங்குதான் இருக்கிறது சிக்கல். பாண்டிய இளவலான ரணதீரன் போரில் மிக்க வல்லவன். அவன் பல்லவரை வெறுப்பது உண்மை. ஆனால் சாளுக்கியரையும் வெறுக்கிறான். சாளுக்கியர் கையை ஓங்கவிட்டால் தங்கள் அரசையும் சாளுக்கியர் விழுங்கி விடுவார்களென்பது அவன் கருத்து. ஆகவே சாளுக்கியருக்கும் பாண்டியருக்கும் ஏற்படக் கூடிய நட்பைக் குலைக்கத் தயங்கமாட்டான்'' என்று விளக்கினார் போர் மந்திரி.

''அதற்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும்?'' என்று கேட்டான் தளபதி.

''பாண்டிய நாட்டை ஆக்ரமிக்கும் நோக்கம் நமக்கில்லை என்பதை ரணதீரன் நம்பும்படிச் செய்யவேண்டும்.''

''எப்படிச் செய்வது?''

''அதற்கும் வழி சொல்கிறேன் எனது ஓலையில்.''

''உங்கள் ஓலையிலா?''

''ஆம். விக்கிரமாதித்த மன்னருக்கு நான் எழுதித் தரும் ஓலையில்.''

''அதை நான் கொண்டு செல்லவேண்டும்?''

''ஆம்.''

''தூதரிடம் அனுப்பக் கூடாதா?''

''கூடாது. விஷயம் மிக முக்கியம். நீர் செல்ல இஷ்டப்படா விட்டால் நானே நேரில் செல்லுவேன்.''

தளபதி மேற்கொண்டு ஆட்சேபணை தெரிவிக்கவில்லை. ''சரி. ஓலையை எழுதித் தாருங்கள்'' என்று கூறிவிட்டு, ''நான் எப்பொழுது புறப்படவேண்டும்?'' என்று வினவினான்.

''இன்னும் ஒரு நாழிகைக்குள் ஓலையை எழுதி வைக்கிறேன். மாலையே புறப்பட்டு விடுங்கள்'' என்ற போர் மந்திரி, ''சரி'' என்பதற்கு அடையாளமாக, தலையசைத்துத் திரும்பப் போன தளபதியைத் ''தளபதி!'' என்றழைத்து நிற்க வைத்து, ''நீர் போவது ரகசியமாயிருக்கட்டும். தவிர, தண்டி மாளிகையைச் சுற்றிக் காவல் வையுங்கள். தண்டி எங்கு சென்றாலும் நமது வீரர்கள் சூழ்ந்து செல்லட்டும்'' என்று உத்தரவிட்டார்.

தளபதி திரும்பி நோக்கினான் போர் மந்திரியை அதிர்ச்சி நிரம்பிய கண்களுடன். ''இதை மன்னர் விரும்புவாரா?'' என்றும் வினவினான்.

''இப்பொழுது யார் விருப்பத்தையும் எண்ணிப் பயனில்லை. நிலைமை தலைக்கு மேல் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. வெள்ளத்துக்குச் சமயத்தில் அணைபோடாவிட்டால், வேறு திசையில் திருப்பா விட்டால், சாளுக்கிய சாம்ராஜ்யம் பகற் கனவாகும்'' என்று திட்டமாகக் கூறினார் போர் மந்திரி.

அதற்கு மேல் பதிலேதும் சொல்லாமல் வெளியேறினான் தளபதி. தமது அறைக் கதவைத் தாமே சாத்திக் கொண்டு ஓலையும் எழுத்தாணியும் கொண்டு தீர்க்க சிந்தனையுடன் பத்து நறுக்குகளில் பெரும் செய்தி தீட்டினார் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர். ஆனால், அதற்கு முத்திரையும் வைக்கவில்லை. குழலிலும் போடவில்லை. தளபதி மாலை வந்ததும் ஓலையைக் கொடுத்து, ''படித்துப் பாரும்'' என்றார்.

தளபதி ஓலையைப் படித்தான். அவன் முகத்தில் அச்சம் பரவியது. ''ஓலையில் மித்ரபேதத்தின் வித்துக்கள் நிரம்ப இருக்கின்றன. ஆனால் அதர்மம் கலந்திருக்கிறது'' என்றான்.

''போரில் தர்ம அதர்மங்கள் கிடையது'' என்றார் போர் மந்திரி.

''நான் கற்ற போர் முறைகளின் வித்தையில் அப்படி ஏதுமில்லை'' என்று குறிப்பிட்டான் தளபதி.

''பாரதப் போரைப் படித்துப் பாரும்'' என்று கூறிய ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் தளபதி போகலாமென்பதற்கு அறிகுறியாகக் கையை அசைத்தார்.

ஓலையைக் கச்சையில் செருகிக் கெண்ட தளபதி வெளியே நடந்தான். அவன் நடையில் பெரும் வெறுப்பும் சினமும் கலந்து கிடந்ததை அவன் பாதக்குறடு ஒலித்த தடிப்பிலிருந்து புரிந்து கொண்டார் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர். தளபதியின் துடுக்குத் தனத்தை எண்ணி அலட்சியத்துடன் புன்முறுவல் கோட்டினார். ஆனால் அவர் ஒன்று உணரவில்லை. தாம் ஓலை தீட்டிய அதே சமயத்தில் தண்டி மகாகவியும் ஓர் ஓலையைத் தீட்டிக் கொண்டிருந்தார் என்ற உண்மை அவருக்குத் தெரியவில்லை.

104. தண்டியே திகைத்தார்

அம்பிகையின் சுவர்ணச்சிலை முன்பே தம்முடன் தர்க்கம் செய்தும், தம்மை மிரட்டியும் எச்சரித்தும், ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் சென்ற பின்பு நீண்ட நேரம் மௌனத்தில் ஆழ்ந்து விட்ட ஆசார்ய தண்டி, முடிவில் தமக்குத்தாமே ஏதோ முணுமுணுத்துக்கொண்டு மெல்ல நகைத்தார். சாட்சாத் சரஸ்வதி கடாட்சம் முகத்தில் தாண்டவமாட அம்பிகையின் சந்நிதானத்தில் உட்கார்ந்திருந்த ஆசார்யர் தமக்குத் தாமே பேசிக் கொண்டதையும் பிறகு நகைத்ததையும் கண்ட மைவிழி படிப்புச் சுவடிகளை மடக்கி மஞ்சள் கயிற்றால் சுற்றிக் கட்டிவிட்டு வியப்பு நிரம்பிய விழிகளை ஆசார்யர் மீது திருப்பினாள். அம்பிகையின் சந்நிதானத்தில் எந்தச் சமயத்திலும் காலத்திலும் நிதானத்தை இழக்காதவரும் பக்தி மார்க்கத்தைத் தவிர வேறெதிலும் மனம் செலுத்தாதவருமான ஆசார்யர் அன்று முணு முணுத்ததும் நகைத்ததும் புதுமையாகவே இருந்தது இந்திரவர்மன் மகளுக்கு. ஆசார்யருடன் வசிக்க நேர்ந்த அந்தச் சில நாட்களில், ஏற்கெனவே தனக்கிருந்த வடமொழி அறிவைப் பெரிதும் விருத்தி செய்து கொண்டிருந்த மைவிழி, பூஜை முடிந்ததும் பிரதிதினம் தனக்குப் பாடம் சொல்லத் துவங்கும் ஆசார்யர், அன்று மேலே பாடம் ஏதும் சொல்லாமல் தீர்க்காலோசனையில் இறங்கி விட்டதை நினைத்துக்கூடப் பிரமிப்பை அடைந்திருந்தாளாதலால், அவளும் ஏதும் பேசாமல் ஆசார்யரின் முகத்தை நோக்கிய வண்ணமே உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அவளுடைய பெருவிழிகள் தம்மீதே நிலைத்திருந்ததைச் சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகே உணர்ந்து கொண்ட தண்டி மகாகவி தமது மௌனத்தைக் கலைத்து, ''குழந்தாய்! என்ன அப்படி உற்றுப் பார்க்கிறாய்?'' என்று வினவினார்.

மைவிழி தனது விழிகளைத் தரைமீது ஓட்டினாள். ''ஆசார்யரை இந்த நிலையில் நான் என்றும் கண்டதில்லை'' என்று மெதுவாகச் சொல்லவும் செய்தாள்.

அவள் எதைச் சொல்கிறாள் என்பதைத் தண்டி புரிந்து கொண்டே இருந்தாலும் புரியாதவர்போல், ''எந்த நிலையைப் பற்றிச் சொல்கிறாய் மைவிழி?'' என்று வினவினார்.

''ஆசார்யரிடம் அதிக நாள் பாடம் கேட்கவில்லை. அதிக நாள் பணி செய்யவோ, பாடம் கற்கவோ கூட நான் பாக்கியம் செய்தவளல்ல. ஆசார்யரின் மனோபாவத்தை நான் உணர்ந்து கொண்டதாகச் சொல்வதுகூட அபசாரம்...'' என்று இழுத்தாள் மைவிழி அச்சம் ஒலித்த குரலில்.

''மைவிழி! ஒருவரை அறிந்து கொள்ள நீண்ட காலம் தேவையில்லை. ஒரு நாளிலும் அறியலாம். ஓராண்டிலும் அறியாதிருக்கலாம் அறிவின் கூர்மையைப் பொறுத்தது அது'' என்றார் தண்டி.

''அப்படிக் கூர்மையான அறிவைப் பெற்றவளுமல்ல நான்'' என்று மைவிழி கூறினாள்.

ஆசார்யர் மெல்ல நகைத்தார். ''மைவிழி! நீ எந்த விதத்திலும் கங்கன் மகளுக்குக் குறைந்தவளல்ல. அவளிருந்த இடத்தை அதோ அந்தச் சிக்குப் பலகை இருக்கும் இடத்தை, நிரப்ப யாரும் இல்லையே என்று நான் ஏங்கிய நாட்கள் உண்டு. ஆனால் அந்த இடத்தை நிரப்ப நீ வந்து சேர்ந்தாய். அவளைப் போலவே நீயும் சூடிகை உள்ளவள். ஆகையால் அச்சப்படாதே. மனத்திலுள்ளதைச் சொல்'' என்று உத்தரவும் இட்டார்.

அடுத்த ஒரு விநாடி மௌனம் சாதிக்க மைவிழி துணிவு கொண்டு சொன்னாள், ''ஆசார்யர் ஸ்திதப்பிரக்ஞர்'' என்று.

''பகவத் கீதையின் வாக்கியத்தையே சொல்லுகிறாய் மைவிழி'' என்றார் தண்டி.

''தாங்கள் கொடுத்த பிச்சை.''

''அதிருக்கட்டும். அதற்கும் இன்றைய நிலைக்கும் என்ன சம்பந்தம்?''

''தாங்கள் இந்தப் பூஜை அறையில் நிதானம் தவறிப் பார்த்ததில்லை. அம்பாள் சந்நிதானத்தில் பூஜை செய்வதும் பாடம் சொல்வதும் தவிர வேறெதிலும் உங்கள் மனம் நாடியதில்லை.''

''ஆம்.''

''இன்று உங்கள் மனம் சலனப்பட்டிருக்கிறது...''

''உம்...''

''நீங்களாகப் பேசிக் கொள்கிறீர்கள், நகைக்கிறீர்கள்...''

''பைத்தியம் போலிருக்கிறேனோ?''

மைவிழி அதற்கு உடனடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. சொன்னபோதும் மெதுவாகவே பேசினாள். ''நான் ஆசார்யரிடம் கண்ட பித்தெல்லாம் பக்தி மார்க்கத்தைப் பற்றியது, பாடத்தைப் பற்றியது. அத்தகைய பித்தில் எங்களையெல்லாம் வேறு உலகங் களுக்கு அழைத்துச் சென்றிருக்கிறீர்கள். ஆனால் இன்று...'' என்று ஏதோ சொல்ல முற்பட்டு நிறுத்தினாள்.

''இன்று?'' ஆசார்யரின் கேள்வியில் மகிழ்ச்சி ஒலித்தது.

''இன்று உங்கள் மனநிலை உலகாயதத்தைச் சுற்றி வட்டமிடுகிறது. இன்று நீங்கள் முணுமுணுத்தது பிரார்த்தனையோ பஞ்சாட்சரியோ அல்ல. தவிர தாங்கள் இப்படி நகைத்ததை இன்றுவரை கண்டதில்லை'' என்று விளக்கினாள் மைவிழி.

மைவிழி மீது அன்பு ததும்பிய விழிகளை நாட்டினார் ஆசார்யர். ''குழந்தாய்! நீ சொல்வது அனைத்தும் உண்மை. ஆனால் உன் ஆசார்யனும் மனிதன்தான்'' என்றார் தண்டி.

மைவிழி இதற்கும் ஏதும் பதில் சொல்லவில்லை. ஆசார்யரும் பதிலை அவளிடமிருந்து எதிர்பார்க்கவில்லை. அவரே பேசினார் அம்பிகையை நோக்கி. ''இன்று ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் நிதானம் தவறி விட்டார். இந்த சந்நிதானத்தில் என்னை மிரட்டியிருக்கிறார். காவலரை நியமித்து இம்மாளிகையைச் சூழ்ந்து விடுவதாகக் கூறிச் சென்றிருக்கிறார். அவர் நிதானமிழந்ததை நினைத்து நகைத்தேன். அவருக்காக அபராத மன்னிப்புக் கேட்க முணுமுணுத்தேன். ஆனால் ஒன்று நிச்சயம். இன்று துவங்குகிறது சாளுக்கியரின் வீழ்ச்சி'' என்று கூறினார்.

மைவிழியின் விழிகளில் அதிர்ச்சி பெரிதும் பரவியது. ''என்ன அப்படிச் சொல்லிவிட்டீர்கள்?'' என்று கேட்டாள்.

''உள்ளதைச் சொன்னேன் குழந்தாய். இங்கு ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபர் கோபமடைந்ததும், மிரட்டியம் தவறு. அந்தத் தவறு அவரை மட்டுமல்ல, அவர் மன்னனையும் பாதிக்கும். நாம் என்ன செய்யலாம்! கர்மத்தின் வழியில் புத்தி செல்கிறது'' என்று கூறிய ஆசார்யர், ''குழந்தாய்! இன்று மாலை சந்நிதானத்தில் நீயே நெய் விளக்கேற்று. ஏற்றி விட்டு இங்கேயே உட்கார்ந்திரு'' என்று கட்டளையிட்டு அவளை வெளியே போகும்படி சைகை காட்டினார்.

அவள் சென்ற பின் நீண்ட நேரம் கழித்தே பூஜை அறையை விட்டு வெளியே வந்த தண்டி மகாகவி தமது சீடப்பிள்ளைகளில் இருவரை அழைத்து, ''நமது உப்பரிகையிலிருந்து ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபரின் மாளிகையின் மீது ஒரு கண்ணை வைத்துக் கொள்ளுங் கள். நடப்பதை மாலையில் சொல்லுங்கள்'' என்று உத்தரவிட்டு ஆசாரப் பட்டைகளை அணிந்து கடிகைக்குச் செல்ல வெளியே வந்தார். வெளியில் அவர் பல்லக்குத் தயாராயிருந்தது. அதைச் சுற்றிச் சாளுக்கிய புரவிக் காவலரும், சித்தமாயிருந்தார்கள். தமது மாளிகைக்கு முன்பும் சில காவலர் எட்ட நின்று காவல் புரிவதை மகாகவி கவனித்தார். கவனித்ததும் புன்முறுவல் கொண்டு பல்லக்கில் ஏறிக் கொண்டார்.

''காவலர் படை சூழ, கடிகைக்கு முன் மண்டபத்தில் பல்லக்கு இறக்கப்பட்டதும் இப்புறமோ அப்புறமோ திரும்பாமல் யஜுர் வேத மண்டபத்துக்குச் சென்று அங்கிருந்த மாணவர்களுக்குப் பாடம் சொன்னார். என்றுமில்லாத வேகத்துடன் வேதவாக்கியங்களும் சுருதியின் அர்த்தங்களும் அவர் வாக்கிலிருந்து மடையாகப் பொழிந்தன. அதற்குப் பிறகு கடிகையின் மற்ற வேதசாலைகளையும் தமிழ் மறையோதும் இடங்களையும் மேற்பார்வையிட்ட பிறகு மீண்டும் பல்லக்கில் தமது மாளிகைக்கு வந்தார்.

அன்று பிற்பகல் ஆசார்யர் மாளிகையை அடைந்த போது அவர் வதனத்தில் பழைய சாந்தம் நிலவிவிட்டதைக் கண்ட மைவிழி அவரை நோக்கிப் புன்னகை செய்து அன்னம் பரிமாறினாள்.

உணவை முடித்துக் கொண்ட பிறகு ஆசார்யரும் அவளை நோக்கிப் புன்னகை செய்துவிட்டு, ''காலையில் சொன்னபடி மாலையில் செய்துவிடு'' என்று கூறிவிட்டுத் தமது அலுவல்களை கவனிக்கத் தொடங்கி ஓலை நறுக்குகளை எடுத்து வேத பாடங்களை எழுத்தாணியால் தீட்டலானார்.

அன்று முழுவதும் ஏதோ படித்துக் கொண்டும் எழுதிக் கொண்டுமே இருந்த ஆசார்யரை மலை நேரத்தில் சந்தித்த இரு சீடப் பிள்ளைகளும் அவர் முன்பு கை கட்டி வாய் புதைத்து நின்றனர். அவர்கள் பேசலாமென்று ஆசார்யர் தலையசைத்து உத்தரவிட்டதும் சீடர்களிருவதும் மாற்றி மாற்றிச் செய்திகளைச் சொன்னார்கள்.

''பிற்பகலில், அதாவது ஆசார்யர் கடிகையிலிருந்து திரும்பு முன்பு சாளுக்கியத் தளபதி, ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் மாளிகைக்குள் சென்றார்'' என்றான் ஒரு சீடன்.

''சென்றதும் நீண்ட நேரம் திரும்பவில்லை'' என்றான் மற்றவன்.

''திரும்பியபோது மிகுந்த கோபத்துடன் திரும்பினார்.''

''ஆம், படிகளில் தடதடவென்று ஆவேசத்துடன் இறங்கி வந்தார்.''

''புரவிமீது ஆவேசத்துடன் பாய்ந்தார்.''

''தனது மாளிகை நோக்கிப் புரவியை விரைந்து செல்ல இயக்கினார்.''

''மறுபடியும் மாலையில் நான்கைந்து வீரர்கள் பின் தொடர இந்த வீதியில் சென்றார்.''

''அப்பொழுது பூரண ராணுவ உடை அணிந்திருந்தார்.''

''தெற்கே செல்லும் பாதையில் திரும்பினார்.''

இப்படி சீடர்கள் மாறி மாறி உதிர்த்த சொற்களைக் கேட்ட மகாகவி அவர்களைச் செல்லப் பணித்துவிட்டு நாலைந்து ஓலை நறுக்குகளை எடுத்து விடுவிடுவென்று ஏதோ எழுதி முடித்து விட்டு, கை கால்களைச் சுத்தம் செய்து மாலைக் கடன்களைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டு அந்த ஓலை நறுக்குகளுடன் பூஜை அறைக்குள் நுழைந்தார். கதிரவன் மேலைக் கடலில் ஆழ்ந்து விட்ட நேரம் அது. அம்பிகையின் முன்பிருந்த குத்து விளக்கில் பசுமையான பசு நெய் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு விளக்கும் பசு மாட்டைப் போலவே சாந்தத்துடன் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த விளக்கிலிருந்து சற்று எட்டத் தள்ளி உட்கார்ந்திருந்த மைவிழியைக் கண்ட ஆசார்யர் பிரமித்துப் போனார். அவள் புத்தாடை புனைந்திருந்தாள். அம்பிகையின் விபூதியையும் குங்குமத்தையும் நெற்றியில் நன்றாகவே தீட்டியிருந்தாள்.

அவளைப் பார்த்துக் கேட்டார் ஆசார்யர், ''புத்தாடை புனைந்திருக்கிறாய் மகளே! எதற்கு?'' என்று.

''ஆசார்யரின் பணியை நிறைவேற்ற'' என்று அமைதியுடன் கூறினாள் மைவிழி.

''என்ன பணி அது?'' என்று வினவினார் தண்டி.

''பயணம்'' என்று பதில் சொன்ன மைவிழி புன்முறுவல் பூத்தாள்.

எதற்கும் வியக்காத ஆசார்யர் அடியோடு வியந்து போனார். ''பயணத்தைப்பற்றி நான் ஏதும் சொல்லவில்லையே!'' என்றார் வியப்பின் ஊடே.

''ஆசார்யர் குறிப்பறிந்து நடப்பது சீடர் கடமை'' என்றாள் மைவிழி.

''குறிப்பில் எதை அறிந்து கொண்டாய் மகளே?'' என்று வினவினார் ஆசார்யர் வியப்பு மிதமிஞ்சிக் குரலில் ஒலிக்க.

மைவிழி நிலத்தை நோக்கிக் கொண்டு கூறினாள். ''இன்று ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் வந்து சென்றதும் ஆசார்யர் ஒரு நிலையில் இல்லை. பிறகு மாலையில் என்னை இங்கு வந்து நெய்விளக்கு ஏற்றக் கட்டளையிட்டார். இந்தப் பணியை ஆசார்யரின் பிரதான சீடப்பிள்ளைதான் செய்வது வழக்கம். இன்று அந்த வழக்கம் மாற்றப்பட்டது. ஆகையால்...'' என்று சொன்னவள் மேலே பேசத் தயங்கினாள்.

''தயங்காதே! சொல்.'' ஆசார்யர் கட்டளை திட்டமாக ஒலித்தது.

''ஆகையால் இன்று சீடப் பிள்ளைகள் உப்பரிகையிலிருந்து ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரின் மாளிகையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நானும் இங்கு வந்து நெய்விளக்கு ஏற்றினேன். இந்த மாளிகை சாளுக்கிய வீரர்களால் கண்காணிக்கப்படுகிறது, பாது காக்கப்படுகிறது. இங்கிருந்து அவர்கள் அனுமதியின்றி ஆசார்யரின் சீடர்கள் வெளியேற முடியாது. ஆனால் எந்த உத்தரவும் பாதுகாப்பும், தடையும் பாதிக்காத ஒரே ஓர் இனம், விக்கிரமாதித்தர் ஆட்சியிலும் உண்டு'' என்று மைவிழி திடமான குரலில் கூறினாள்.

''அந்த இனம்?'' என்று தண்டி வினவினார்.

''பெண் இனம்.''

''நன்றாகப் புரிந்து கொண்டாய் மகளே!'' என்று சிலாகித்த தண்டி, ''ஆம் பெண்களைத் தொடவோ தொடரவோ ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபருக்குக்கூட தைரியமில்லை. விக்கிரமாதித்தன் ஆணை அத்தனை கடுமையானது. ஆகவே நீ செல்வதை யாரும் தடுக்க முடியாது'' என்றார் தண்டி.

''எப்போது பயணப்பட வேண்டும்?'' என்று வினவினாள் மைவிழி.

''இப்பொழுதே. நீதான் புத்தாடை அணிந்து பயணத்துக்குச் சித்தமாயிருக்கிறாயே'' என்ற தண்டி புன்னகை செய்தார். ''பெண்ணே! உன் புத்தி, தீபம் அருகில் வந்தவுடன் எப்படிக் கற்பூரம் பற்றிக் கொள்கிறதோ அப்படி விஷயங்களைப் புரிந்து கொள்கிறது. ஆகவே, நீ செல்லவேண்டிய இடத்தைப் பற்றி நான் எதுவும் சொல்ல வேண்டியதில்லை'' என்றார்.

வேண்டியதில்லை என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்தாள் மைவிழி. ''விளிந்தைக்குச் செல்ல வேண்டும்'' என்றும் கூறினாள்.

அந்த ஊகம் சரியென்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையைத் தண்டியும் அசைத்தார். அப்படி சீடர்களோ சீடப் பெண்களோ கூரிய அறிவைக் காட்டும்போது மகிழ்ச்சிப் புன்முறுவல் கோட்டும் பழக்கமுள்ள மகாகவியின் முகத்தில் அன்று தீவிர சிந்தனையே படர்ந்து கிடந்தது. அவர் மைவிழியை நோக்கி மேற்கொண்டு பேசியபோது குரலிலும் கவலை தொனித்தது. ''மைவிழி, இன்று விக்கிரமாதித்தனுக்கு ஓர் ஓலை கொடுத்துத் தளபதியை அனுப்பியிருக்கிறார் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர். என் ஊகம் சரியானால் பாண்டியமன்னரைத் தங்கள் பக்கம் இழுக்கும்படி அந்த ஓலையில் கண்டிருக்கும். அப்படிப் பாண்டியரும், சாளுக்கியரும் சேர்ந்தால்,

அவர்களைப் பல்லவர் வெற்றி கொள்வது அசாத்தியம். ஆகவே, அதை நாம் ராஜசிம்மனுக்கும் தெரிவிக்க வேண்டும். அதைத்தான் இந்த ஓலையில் தீட்டியிருக்கிறேன். படித்துக்கொள்'' என்று தமது மடியிலிருந்த ஓலையை எடுத்து மைவிழியிடம் கொடுத்தார்.

மைவிழி ஓலையை உடனடியாகப் படிக்கவில்லை. அப்படியே மடியில் செருகிக் கொள்ள முயன்றாள். ''வேண்டாம் ஓலையைப் படி'' என்று உத்தரவிட்டார் தண்டி மகாகவி.

நெய் விளக்கின் சுடரில் ஓலையைப் படித்தாள் மைவிழி. பிறகு அதைக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு மீண்டும் மடியில் செருகிக் கொள்ள முயன்றாள். ''வேண்டாம்'' என்றார் ஆசார்யர் மீண்டும்.

ஆச்சரியம் ததும்பிய விழிகளை ஆசார்யார் மீது திருப்பிய மைவிழி. ''இதை நான் எடுத்துச் செல்ல வேண்டாமா?'' என்று வினவினாள்.

''வேண்டாம். ஒரு முறைக்கு இரு முறையாகப் படித்துக் கொள். செய்தியை ராஜசிம்மனிடம் வாயால் சொல்லிவிடு'' என்றார் மகாகவி.

''ஓலையை...'' என்று கேட்டாள் இந்திரவர்மனின் மகள்.

''அம்பிகையின் பாதத்தில் வைத்துவிடு'' என்று ஆசார்யர் உத்தரவிட, அப்படியே செய்தாள் மைவிழி.

''மைவிழி'' என்று மெல்ல அழைத்தார் தண்டி.

''ஆசார்யரே!''

''இந்த ஓலை அம்பிகையின் திருவடிகளில் இருக்கும் வரை அதில் உள்ள ஒரு சொல்கூட உனக்கு மறக்காது. இந்த ஓலையால் பல்லவர்களின் பிற்காலத்தை அம்பிகையிடம் ஒப்படைத்து விட்டேன்.''

மைவிழி சந்தேகம் நிரம்பிய பார்வையொன்றை மகாகவி மீது வீசினாள். ''அம்பிகைக்குப் பல்லவர் வேறு சாளுக்கியர் வேறா? அவள் உல்க மாதாவல்லவா?'' என்றும் வினவினாள்.

''இருவரும் வேறல்ல. ஆனால் அதர்மம்வேறு, தர்மம் வேறு. தர்மம் இருக்குமிடத்தில் அவளிருக்கிறாள்'' என்றார் தண்டி.

''இரு நாடுகள் போரிடும்போது தர்மம் ஒரு நாட்டினரிடம்தான் இருக்குமா?'' என்று கேட்டாள் மைவிழி.

தண்டியே திகைத்துப் போனார். ''மைவிழி, வேதாந்திகள் கேட்க வேண்டிய கேள்வி இது. தர்மம் எங்கு இருக்கிறது என்பதைத் தீர்மானிக்க வேண்டியவள் பராசக்தி. அந்தத் தீர்மானத்தை மனிதன் தன்

எண்ணப்படி மாற்ற முயல்வது மடமை. ஆனால் மனித சுபாவம் யாரை விடுகிறது? யாரை விடுகிறதோ இல்லையோ, என்னை விடவில்லை. என்னைக் கேள்வி ஏதும் கேட்காதே, போய்வா'' என்று கூறி ஆசியும் செய்தார்.

மைவிழி வாயிலில் வந்து அங்கு தயாராயிருந்த ரதத்தில் ஏறிப் பயணமானாள், அவள் ரதம் மறையும் மட்டும் அதையே பார்த்துக் கொண்டு வாயிலில் நின்ற மகாகவி, 'அப்பா! என்ன பெண்! என்னையே மடக்கிவிட்டாள். அம்பிகை அவளுக்குச் சகல மங்களத்தையும் விளைவிக்கட்டும்' என்று மனத்துக்குள் சொல்லிக் கொண்டார்.

அவள் செல்வதைத் தமது உப்பரிகையிலிருந்து ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபரும் பார்த்தார். ஆனால் எந்தவித உத்தரவையும் பிறப்பிக்க வில்லை அவளைத் தடை செய்ய. 'தண்டி சரியான எமன்' என்று மட்டும் எரிச்சல் பட்டு உள்ளூரச் சொல்லிக் கொண்டார்.

105. பயங்கர வழி

தண்டி மகாகவியின் மாளிகையிலிருந்து ரதத்தில் புறப்பட்டுச் சென்ற மைவிழியைத் தமது மாளிகை உப்பரிகையிலிருந்து ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் கவனித்தாலும், அவள் செல்லும் இடத்தையும் கொண்டு போகும் செய்தியையும் பற்றிச் சந்தேகம் ஏதுமில்லை யென்றாலும், தமது தளபதி சென்றதன் காரணத்தை ஊகித்து, தண்டி எதிர் நடவடிக்கை எடுக்கிறார் என்பதை அவர் உணர்ந்திருந்தாலும், அதைப்பற்றி ஏதும் செய்ய வகையில்லாமல் எரிச்சல் படவே செய்தார்.

மைவிழியை வேவு பார்க்கவோ, வழியில் தடை செய்யவோ சிறந்த ராஜதந்திரியும் பண்பாடும் உள்ள வருமான ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபரால் இயலாதிருந்தது. பெண்களைத் தூதுக்கு உபயோகப் படுத்துவது ஒரு கவி செய்யக்கூடிய ஒழுங்கான செய்கையா என்று ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் உள்ளூரக் கறுவிக் கொண்டாலும் அது சம்பந்தமாக உருவான நடவடிக்கை எடுக்கத் தம்மால் முடியா தென்பதையும் புரிந்து கொண்டு விக்கிரமாதித்தனே மைவிழியிடமும் ரங்கபதாகாதேவியிடமும் ஓலை கொடுத்து அனுப்பியபோது, அதே காரியத்தைத் தண்டி ஏன் செய்யக் கூடாது என்று தம்முள் வினவிக் கொள்ளவும் செய்தார். அத்துடன் மைவிழி மிகுந்த கம்பீரத்துடன் ரதத்தில் ஏறிக் கொண்டதையும், ரதப் புரவியின் கடிவாளத்தைக் கையில் அலட்சியமாக ஏந்திக் கொண்டதையும் அவளுக்குத் துணையாகச் சென்றவன் தண்டி மகாகவியின் சீடர்களில் ஒருவனே என்பதையும் கண்டதும், 'இந்தப் பெண்ணுக்கு மட்டுமின்றித் தண்டி மகாகவிக்கும்

துணிவு நிரம்ப இருக்க வேண்டும்' என்று முணுமுணுத்தும் கொண்டார். ஆனால் இப்படிச் சிந்தனையில் இறங்கிச் சித்தம் கலங்கினாரேயொழிய யாருக்கும் எந்த உத்தரவும் இடவில்லை அவர்.

''ஏதாவது உத்தரவு உண்டா?'' என்று பக்கத்திலிருந்த வீரன் வினவியபோது, ''ஆம். உண்டு. உபதளபதியை வரச் சொல்'' என்றார்.

உபதளபதி வந்ததும் அவனை நோக்கி, ''சற்று முன்பு தண்டி மாளிகையிலிருந்து ரதத்தில் சென்ற மைவிழிக்கு எந்த வித இடைஞ்சலும் இருக்கக் கூடாதென்று விளிந்தை மார்க்கத்திலுள்ள நமது படைகளுக்கும் சத்திரங்களுக்கும் உத்தரவு அனுப்பிவிடு. முடிந்த வரையில் சௌகரியமும் செய்து கொடுக்கச் சொல்'' என்று உத்தரவும் இட்டார்.

ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் உத்தரவு என்னவென்று தெரியா விட்டாலும் தன் ரதத்தையும் தாண்டிச் சாளுக்கிய வீரனொருவன் புரவியில் காற்றினும் கடுகிப் பறந்ததைக் கவனித்து அதற்குக் காரணத்தை அறியாவிட்டாலும் அதன் விளைவை வழி நெடுக அனுபவித்தாள் இந்திரவர்மன் மகள். அவள் சென்ற சாலையில் வழிநெடுக ஆங்காங்கு காவல் புரிந்த சாளுக்கிய வீரர்கள். அவள் ரதத்தை எந்த விதத்திலும் தடை செய்யவில்லை. அவள் இரண்டு நாள் பயணத்திலும் தங்கிய சத்திரங்களிலும் ரதம் நின்றதும், சத்திரக் காப்பாளன் ஓடோடி வந்து தலை வணங்கி ரதத்தைக் கவனிக்கவும் புரவியைப் பராமரிக்கவும் ஏற்பாடுகள் செய்தான். அதையெல்லாம் கண்டும் அனுபவித்தும் மிகச் சந்துஷ்டியுடனேயே விளிந்தையை அடைந்தாள் மைவிழிச் செல்வி.

அவள் வந்தபோது விளிந்தை போர்க்கோலம் பூண்டு நின்றது.

விளிந்தை சாலை திரும்புமிடத்திலிருந்தே பல்லவ வீரர் காவல் பலத்து எங்கும் கெடுபிடி அதிகமாக இருந்தது. மைவிழியை அறியாத சில புதுப் படைப் பகுதிகள் அவள் ரதத்தை நிறுத்தி விசாரித்த பின்பே மேற்கொண்டு செல்ல அனுமதித்தனர். விளிந்தைச் சாலையிலிருந்து விளிந்தை நகரத்துக்குள் புகுவது முந்திய சமயத்தைப் போல் அவ்வளவு சுலபமாயில்லை இம்முறை மைவிழிக்கு. நகரத்திற்குள் புகுவதற்கு முன்பு உள்ளே செல்லும் ஒவ்வொரு வண்டியும் மனிதர்களும் சோதனை செய்யப்படுவதைக் கண்ட மைவிழி சாளுக்கியருக்கும் பல்லவருக்கும் போர் மூளும் நாள் அதிக தூரத்தில் இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். விளிந்தை நகர வீதிகளிலும் சரி, பக்கத்தில் தெரிந்த காவிரிக் கரைச் சோலைகளிலும் சரி வீரர் கூட்டம் பலமடங்கு பெருத்திருப்பதை அவள் கண்டாள். அவள் அங்கு வந்த சமயமும் மாலை நேரமாதலால், அப்பொழுது தான் விளிந்தையின் விளக்குகள் எரியலாயின. அந்த விளக்குகளின் ஒளி, வீதிகளில் காவல் புரிந்த வீரர்களின் கேடயத்திலும் வாட்களின் உறைகளிலும் பிரதிபலித்ததைக் கண்ட மைவிழி, அவற்றில் பிரதிபலித்த சுடர்கள் எந்தச் சமயத்திலும் போர்த் தீயை மூட்ட முடியும் என்று எண்ணமிட்ட வண்ணம் விளிந்தையின் பழைய அரண் மனையை அடைந்தாள்.

அவள் ரதம் அரண்மனைச் சுவர்களின் வாயிலண்டை வந்ததும் அங்கிருந்த வீரர்கள் சிரங்களையும் வாட்களையும் தாழ்த்தி வணங்கினார்கள். புரவிக் கடிவாளத்தை அவள் புரவியின் முதுகில் எறிந்து விட்டுக் கீழே குதித்ததும் அதை வீரனொருவன் கையில் பற்றி ரதத்தை அப்புறம் நடத்திச் சென்றான். சீடன் பின்தொடர மாளிகைக்குள் நுழைந்த மைவிழிச் செல்வியின் மார்பகம் பல்லவ இளவலும் அங்கிருப்பான் என்ற எண்ணத்தாலும், எதிர்பார்ப்பாலும், ஆனந்தமாகப் பறக்கும் பறவையின் சிறகுகளைப் போல் படபடவென அடித்துக் கொண்டது. ஆனால் அதை வெளிக்குக் காட்டாமல் மாளிகைப் படிகளில் ஏறி, பரமேசுவரவர்மன் இருந்த பெரும் அறையை அடைந்தாள் மைவிழி. பரமேசுவரவர்மனும் அவளைப் பெருமகிழ்ச்சி யுடன் வரவேற்றான். ''மருமகளே, வா!'' என்று அன்புடன் அழைத்துப் புன்முறுவலும் கோட்டினான்.

அத்தகைய வரவேற்பால், அது விளைவித்த வெட்கத்தால் பார்வையைத் தரையில் ஓட்டிய மைவிழிச் செல்வி தலையை நிமிர்த்தாமலே சொன்னாள், ''ஒரு முக்கியச் செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறேன்'' என்று.

பரமேசுவரவர்மன் தன் முன்பு தலைவணங்கி நின்ற அந்தத் தருணியைப் பார்த்து, ''செய்தியைப் பிறகு சொல்லலாம். முதலில் சென்று நீராடி உணவருந்திப் பயண அலுப்பை நீக்கிக் கொள்'' என்று உத்தரவிட்டான்.

அதைக் கேட்ட மைவிழி பரமேசுவரவர்மனை ஏறெடுத்து நோக்கினாள். மரண காயம் ஆறிய பின்பு அவனை அவள் பார்த்த நிலைக்கும் அன்றைய நிலைக்கும் மிகுந்த வேறுபாட்டை அவள் கவனிக்கவே செய்தாள். பல்லவ அதிபதியின் ஆஜானுபாகுவான சரீரம் நன்றாக வலுவடைந்திருந்தது. கண்களில் மித மிஞ்சிய நம்பிக்கையும் புத்தம் புதிய ஒளியும் பளிச்சிட்டன. அவன் மீசைகூட முன்பைவிட நன்றாகச் செப்பனிடப்பட்டுச் சண்டைக்குத் துடிப்பது போலிருந்தது. எப்படியும் பல்லவ சாம்ராஜ்யம் மீண்டும் ஸ்தாபிக்கப்படும் என்ற உறுதி உதடுகளின் எடுப்பிலும் அவற்றில் தவழ்ந்த கம்பீரப் புன்முறுவலிலுங் கூடத் தெரிந்தது.

மைவிழி தன்னை உற்றுப் பார்த்ததைக் கண்ட பல்லவ அதிபதி லேசாக நகைத்தான். ''ஆமாம், மைவிழி முன்னைவிட என் உடலும் மனமும், ஏன் என் நிலையுங்கூட பலப்பட்டிருக்கிறது'' என்று மைவிழியின் உள்ளத்தை ஆராய்ந்து விட்டது போல் கூறினான்.

''பல்லவ அதிபதியின் பலம் பல்லவ மக்களின் பலம். அவர் வாழ்வுதான் குடிமக்கள் வாழ்வும்'' என்று கூறினாள் மைவிழி.

பரமேசுவரவர்மன் அவளை அணுகி அவள் தலையைக் கோதி விட்டான் தந்தைபோல் ''மகளே! ராஜரீகமாகப் பேசவும் கற்றுக் கொண்டு விட்டாய். ஆனால் நீ என் குடிமகளலல்ல, குலமகள் என்பதை நினைப்பில் வைத்துக் கொள். போய் வா. இன்னொரு இரண்டு நாழிகைகளில் சந்திப்போம்'' என்று கூறி விடையும் கொடுத்தான்.

மைவிழி அந்த அறையைவிட்டு வெளியே நடந்தாள், தானும் ரங்கபதாகாதேவியும் தங்கியிருந்த அறையை நோக்கி. மன்னன் அறை வாயிலைத் தாண்டியதும் பணிப் பெண்கள் இருவர் அவளைத் தொடர்ந்தனர். அவள் அறைக்குள் சென்றதும் அவர்களும் உடன் வந்து அங்கிருந்த பஞ்சணையைக் காட்டி, ''சிறிது நேரம் இளைப் பாருங்கள். நீராட்டத்துக்கு ஏற்பாடு செய்கிறோம்'' என்றார்கள்.

அந்த அறையிலிருந்த நிலை கண்டு வியந்தாள் மைவிழி. பஞ்சணை விரிப்பு புதிதாயிருந்தது. தான் ரதத்தில் வைத்திருந்த தனது மாற்றாடை மூட்டை பிரிக்கப்பட்டு உடைகள் சீராக வைக்கப் பட்டிருந்தன. தான் கொண்டு வந்திருந்த குங்குமச் சிமிழும் இதர அலங்கார சாதனங்களும் சற்று எட்ட இருந்த மஞ்சத்தில் பெரியதொரு தகளி முன்பு தனித்தனியாகக் காட்சியளித்தன. தான் மாளிகையை அடையுமுன்பே தன்னைப் பற்றிய செய்தி மாளிகையிலிருந்த அனைவருக்கும் தெரிந்து விட்டதைப் புரிந்து கொண்ட மைவிழி விளிந்தைக் காவல் ஏற்பாட்டைப் பற்றி பெரிதும் வியந்தாள். இத்தனைக்கும் இளவரசன் அவளை எதிர் கொள்ளாதது மட்டும அவளுக்குப் பெரும் குறையாயிருந்தது. துங்கபத்திரையில் வெற்றிக் கொடியை நாட்டிய பின்பு இளவரன் பின்னால் வரும் போரை நினைத்துத் தன்னை மறந்து விட்டானோ என்று நினைத்து மனம் வெதும்பினாள் அவள். அந்த மனப்பிராந்தியுடனேயே நீராட்டத்தை முடித்துப் புத்தாடை புனைந்தாள். அவள் நீராட உதவி புரிந்த பணிப்பெண்கள் அவள் குழலை வாரிப் பின்னி முடித்தார்கள். புதுப்புது ஆபரணங்களையும் மஞ்சத்தில் வைத்திருந்தார்கள். மலர்ச்சரங்களும் இருந்தன அவள் உபயோகத்துக்கு. ஆனால் அவை அனைத்தையும் அணியும் ஆவல் அவளுக்கில்லாததால் ஒரே ஒரு மல்லிகை மலர்ச்

சரத்தை மட்டும் குழலில் அணிந்து கொண்டாள். வழக்கமாக அவள் அணியும் முத்துச்சரம் மட்டும் அவள் குழலில் மாட்டிக் காதுப் பக்கத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. தலை அசங்கிய போது அதுவும் அசைந்து காதணியுடன் மோதவும் செய்தது. அவள் அலங்காரம் சர்வ சாதாரணமாயிருந்தது. ஆனால் அவள் அழகை ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாக்கும் பிரமையை அளித்தது.

அந்தச் சாதாரண உடையில், ஆபரணத்தில், அசாத்திய அழகுடனும், கம்பீரத்துடனும் பல்லவ மன்னன் அறைக்குள் இரண்டு நாழிகைக்குப் பிறகு அவள் நுழைந்தபோது, அங்கிருந்த நிலை கண்டு பிரமித்தாள். அறையின் நடுவே பல்லவ மன்னன் அமர்ந்திருந்தான் அரியணையில் எதிரேயிருந்த சின்னஞ்சிறு மஞ்சங்களில் பல்லவ தளபதியும் உபதளபதிகளும் வாட்களை மட்டும் தரித்து அமர்ந்திருந்தார்கள். பல்லவ இளவலும், சீனனும் அரசனுக்கு இருபுறத்திலும் அமர்ந்திருக்க, அந்த அறை ஏதோ மந்திராலோசனை சபை போலிருந்தது. தான் அங்கு நுழைந்ததும் பல்லவ மன்னனைத் தவிர மற்ற அனைவரும் எழுந்து தனக்குத் தலை வணங்கியதைக் கண்டு அசந்து போனாள் மல்லைக் கடல் அழகி, 'மற்றவர் எழுவது இருக்கட்டும். இவர் எதற்காக எழுந்திருக்க வேண்டும், தலை வணங்க வேண்டும்? அப்படி வணங்கும்போது இதழ்களை மடக்கி நகைப்பை ஏன் அடக்கிக் கொள்ள வேண்டும்? ஆனாலும் பரமதுஷ்டர் அத்தனையும் வேஷம்' என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொள்ளவும் செய்தாள்.

அவள் வதனத்தில் விரிந்த சிந்தனையை, பிரமிப்பை, கேள்விகளை விநாடி நேரத்தில் ஊகித்துக் கொண்ட பரமேசுவரவர்மன், ''மகளே! இப்படி வா. இவர்களுக்கு நீ கொண்டு வந்துள்ள செய்தியைச் சொல்'' என்று தன்னருகிலிருந்த இன்னோர் ஆசனத்தைக் கையால் சுட்டிக் காட்டினான்.

மைவிழி மன்னனருகில் சென்றாலும் உட்காரவில்லை இளவரசன் உட்காராத காரணத்தால். அதைக் கண்ட பரமேசுவரவர்மன் புன்முறுவல் கொண்டு மகனையும் உட்காரச் சொல்லி மைவிழியையும் உட்காரச் சொன்னான். ''இனி சொல் மைவிழி, தண்டி மகாகவி என்ன சொல்லியனுப்பினார்?'' என்றும் வினவினான்.

மைவிழி செய்தியை மெள்ள மெள்ளச் சொல்லத் துவங்கி, ''நாங்கள் ஏற்கனவே அனுப்பிய ஓலைகள் தங்களுக்குக் கிடைத் திருக்கும்'' என்றள் மன்னனை நோக்காமலும், பல்லவ இளவலைக் கடைவிழியால் நோக்கியும்.

''கிடைத்தன'' என்றான் பல்லவ மன்னன்.

''தெற்கில் செல்லும் மூன்று சாலைகள் அடைக்கப்பட்ட செய்தியும் காஞ்சிப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளும் இருந்தன'' என்றான் பல்லவ தளபதி பலபத்ரவர்மன்.

''ஆம். அதைத்தான் எழுதினோம். இப்பொழுது அந்தப் பாதுகாப்பு மிகவும் வலுப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. துங்கபத்ரா போர் விளைவுக்குப் பின்பு ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் மிகவும் எச்சரிக்கை அடைந்திருக்கிறார்'' என்று கூறினாள் மைவிழி தளபதியை நோக்கி.

''எச்சரிக்கை அடைந்து என்ன செய்திருக்கிறார்?'' என்று கேட்டான் பலபத்ரவர்மன் மீண்டும்.

மைவிழி சற்றுத் தயங்கினாள் பதில் சொல்ல, ''தண்டி மகாகவியின் மாளிகை சாளுக்கிய வீரர்களால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அவர் கடிகைக்குச் செல்லும்போது வீரர்கள் அவர் பல்லக்கைச் சூழ்ந்து செல்கிறார்கள். அவர் மாளிகை நன்றாகக் கண்காணிக்கப் படுகிறது'' என்று மெதுவாகக் கூறினாள் தயக்கத்தை உதறி.

இதைக் கேட்டதும் பரமேசுவரவர்மன் கண்களில் சீற்றம் தெரிந்தது. மீசை பயங்கரமாக அசைந்தது. ''அத்தனை துணிவா சாளுக்கியர்களுக்கு?'' என்று சீறினான் பல்லவ மன்னன். ''எத்தனை நாளாக இது நடக்கிறது?'' என்றும் வினவினான்.

''நான் காஞ்சியிலிருந்து புறப்பட்ட நாளிலிருந்து. அப்படிக் கண்காணிக்கப் போவதாக ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரே ஆசார்யரின் மாளிகைக்கு வந்து கூறினார்'' என்றாள் மைவிழி.

''அப்படியா?'' பல்லவ மன்னன் குரலில் கடுமை அசாத்தியமாக இருந்தது.

''ஆம். அவர் வந்துவிட்டுப் போன பின்பு சாளுக்கிய தளபதி காஞ்சியிருந்து பயணப்பட்டிருக்கிறார்'' என்று தொடர்ந்து கூறினாள் மைவிழி.

''எந்த இடத்திற்கு?'' பல்லவ தளபதி வினவினான்.

''உறையூருக்கு.''

''உறையூருக்கா?''

''ஆம்.''

''எதற்கு?''

''நிச்சயமாகத் தெரியாது. ஆனால் தண்டி மகாகவி ஊகித்திருக்கிறார்'' என்ற மைவிழி அத்துடன் பல்லவ தளபதிக்குப் பதில் சொல்வதைவிட்டு மன்னனை நோக்கினாள். ''பாண்டியர்களை நமக்கு விரோதமாக இயங்க ஏற்பாடு செய்ய ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் விக்கிரமாதித்த மன்னனுக்கு ஓலை அனுப்பியிருப்பதாக தண்டி மகாகவி நினைக்கிறார். அதற்கு உடனடியாகப் பரிகாரம் செய்யவேண்டுமென்பதும் ஆசார்யரின் எண்ணம்'' என்று ஆசார்யரின் வாக்கியங்களை மிகுந்த மரியாதையும் பக்தியும் நிறைந்த குரலில் கூறவும் செய்தாள்.

இதைக் கேட்டதும் பரமேசுவரவர்மனும் ஒரு விநாடி திகைத்தான்.

''ஆம். பாண்டியன் நம்மிடம் விரோதமுள்ளவன். இந்த வாய்ப்பைக் கைவிடமாட்டான். கண்டிப்பாய் சாளுக்கியர்களுடன் சேருவான்'' என்று கூறிய பரமேசுவரவர்மன், ''ஆசார்யர் பரிகாரத்துக்கு வழி ஏதாவது சொன்னாரா?'' என்று வினவினார்.

''சொன்னார்.'' மைவிழி தலை குனிந்தாள் இதைச் சொல்லிவிட்டு.

''என்ன சொன்னார்?'' என்று வினவினான் பல்லவ மன்னன்.

''அங்கும்...'' முழுவதும் சொல்ல முடியாமல் தவித்தாள் மைவிழி.

''சொல் சொல்... எதுவாயிருந்தாலும் சொல்'' என்றான் பல்லவ மன்னன் ஆத்திரமும் ஆவலும் கலந்த குரலில்.

''அங்கும்... ஓர்... இளவல்...''

''ஆம். இருக்கிறான்.''

''பெயர் ரணதீரராம்.''

''ஆம். இதெல்லாம் புதிதல்ல.''

''இங்குள்ள இளவலைப் போல் போரில் வல்லவராம்.''

''அதற்கு என்ன செய்யவேண்டும்?''

''அவருக்குத் தூது அனுப்பச் சொன்னார் ஆசார்யர். பாண்டிய இளவல் தமிழகத்தின் ஒற்றுமையை விரும்புபவர். அவர் மறுத்தால் பாண்டிய மன்னர் சாளுக்கியர்களுடன் சேர மாட்டாராம். இது மிகவும் முக்கியம் என்று சொல்லச் சொன்னார்'' என்றாள் மைவிழி திடமான குரலில்.

பரமேசுவர வர்மன் இதைக் கேட்டதும் சிந்தனையில் இறங்கினான்.

106. பிரார்த்தனை

''பாண்டியனும் நமக்கு விரோதியாயிற்றே. இது நடக்கிற காரியமா?'' என்று கேட்டான் பரமேசுவரவர்மன் சில விநாடி களுக்குப் பிறகு.

அதுவரை பேசாத பல்லவ இளவல் பேசினான். ''பாண்டியர் களைச் சாளுக்கியர் பக்கம் சேராதிருக்கச் செய்ய வழி இருக்கிறது'' என்று கூறினான் மெதுவாக. எல்லோர் விழிகளும் பல்லவ இளவலின் முகத்தை நோக்கித் திரும்பின. அனைவர் பார்வையிலும் கேள்வியிருந்தது.

''என்ன வழி?'' என்று கேட்டான் பரமேசுவரவர்மன்.

வழியை மெள்ளச் சொன்னான் பல்லவ இளவல். வழி பயங்கரமாயிருந்தது. எல்லோரையும் திகைப்பில் ஆழ்த்தியது. மைவிழிக்கு இதயம் நின்று விடும் போன்ற திகில் ஏற்பட்டது.

மைவிழி மிதமிஞ்சிய திகில் வசப்பட்டாள் என்றால், அதைக் கேட்ட மற்றவர் திகைப்பும் எல்லை மீறியிருந்ததென்றால், பல்லவ மன்னனான பரமேசுவரவர்மன் எல்லா உணர்ச்சிகளுக்கும், அப்பாற்பட்ட நிலையை எய்தி, கல்லெனப் பல விநாடிகள் சமைந்து உட்கார்ந்துவிட்டான். பல்லவ மன்னன் நிலையைக் கண்ட பலபத்ரன் மட்டும் திகைப்பிலிருந்து விடுபட்டு, ''இந்த வழியை நாங்கள் ஒப்புக் கொள்ள முடியாது'' என்று திட்டவட்டமாகச் சொன்னான் பல்லவ இளவலை நோக்கி.

இளவரசன் மற்றவர்களின் நிலையையும், முக்கியமாகத் தந்தையின் மனநிலையையும் கவனிக்கவே செய்தான். தந்தைக்கு ஏற்பட்ட திகைப்பை அகற்றுவதற்காகவே பலபத்ரன் தன் யோசனையை நிராகரிக்கிறான் என்ற உண்மையும் சந்தேகமறப் புலப்பட்டது அவனுக்கு. ஆகவே கூறினான் பல்லவ தளபதியை நோக்கி. ''வேறு ஏதாவது வழியிருந்தால் தளபதி தாராளமாகச் சொல்லலாம்'' என்று.

சாளுக்கிய பல்லவர் பலாபலத்தையும் தமிழகத்தில் உள்ள நிலைமையையும் உணர்ந்திருந்த பலபத்ரவர்மன் இளவரசன் கேட்ட கேள்விக்கு உடனடியாகப் பதில் சொல்ல முடியாமல் திணறினான். சொன்ன பதிலும் மற்றவர்களுக்குத் திருப்தியை விளைவித்ததே யொழிய உள்ள நிலைக்குப் பரிகாரமாக இல்லை. ''பல்லவ இளவரசர் தனிமையாக ஏதும் செய்வது உசிதமல்ல. எதிரி நாட்டில் நுழைவதும் விவேகமல்ல'' என்றான் தளபதி.

பல்லவ இளவரசன் தளபதியை நோக்கி, ''இப்போதுநாம் இங்கு கூடியிருப்பது, பல்லவ மன்னர் தனி அபாயத்தையோ இளவரசன் சொந்த ஆபத்தையோ எடை போடுவதற்கு அல்ல. வலுத்து வரும் எதிரியை முறியடிக்கக்கூடிய வழியை வகுப்பதற்காக, சாளுக்கிய ஆதிக்கத்திலிருந்து பல்லவ அரசை மீட்பதற்காக. இவற்றுக்கான மாற்று யோசனைகள் இருந்தால் சொல்லுங்கள்'' என்றான். மற்றவர்களையும் நோக்கி, ''தளபதிதான் சொல்ல வேண்டுமென்பதில்லை. நீங்களும் சொல்லலாம்'' என்றும் கூறினான்.

மற்றவர்கள் அனைவரும் மௌனம் சாதித்தாலும் ஓர் உபதளபதி மட்டும் துணிந்து, ''முன்னைவிட நமது படைபலம் இரண்டு மடங்கு பெருகியிருக்கிறது'' என்று சுட்டிக் காட்டினான்.

இளவரசன் கண்கள் உபதளபதியை ஊடுருவிப் பார்த்தன. ''முன்பு நமது படைபலம் குறைவா?'' என்று கேள்வியைத்தொடுத்தன அவன் உதடுகள்.

''இல்லை'' என்றான் உபதளபதி.

''பின் ஏன் நாம் சாளுக்கியரை காஞ்சிக்குள் விட்டோம்?'' என்று கேட்டான் இளவரசன்.

உபதளபதி உடனடியாகப் பதில் கூறினான். 'காஞ்சியில் விட்டதற்கு படைபலக் குறைவு காரணமல்ல. மன்னரின் கலை விசுவாசம். முன்னோர்கள் சிருஷ்டித்த சிற்பச் செல்வங்கள் அழியக் கூடாதென்ற காரணத்தால் ஏற்பட்ட தியாகம்.''

இளவரசன் புன்முறுவல் கொண்டான். ''அது சரி. அப்படியானால் இந்த நகரத்தை அடுத்துள்ள சமவெளியில் ஏன் முறியடிக்கப்பட்டோம்?''

''படை பலத்தால் முறியடிக்கப்படவில்லை.''

''வேறு எதனால்?''

''ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரின் தந்திரத்தால், முன்னேக்கால் நாம் எதிர்பாராதவிதமாக நமக்கு முன்பே விளிந்தையில் கங்க மன்னர் காத்திருந்ததால்.''

பல்லவ இளவரசன் வதனத்தில் புன்முறுவலின் சாயை நன்றாகவே படர்ந்தது. ''தளபதி நமது உபதளபதியின் கருத்தைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்?'' என்று வினவினான் இளவரசன் தளபதியை நோக்கி மந்தகாசம் செய்து.

''உபதளபதி சொன்னது அனைத்தும் உண்மை'' என்றான் பலபத்ரன்.

இதைக் கேட்ட இளவரசன் தனது ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து நின்று மற்ற அனைவர் மீதும் கண்களை ஓட்டினான் ஒரு முறை. "தளபதி! உபதளபதிகளே! படைபலம் மட்டும் வெற்றி தோல்விகளை நிர்ணயிப்பதில்லையென்பது உங்களுக்கு இப்போது புலனாகிறது என்று நினைக்கிறேன். காஞ்சியை என் தந்தை கைவிட்டது எதிரிக்கு அஞ்சியல்ல. உபதளபதியொருவர் கூறியதுபோல் சிற்பத்தைக் காக்க, நகரின் அழகைக் குலைக்காதிருக்க, நகரேஷு காஞ்சியென்ற உயர்ந்த பெயர் கெடாதிருக்க. அது நமக்கு இழுக்கல்ல. ஆனால் விளிந்தைப் போர் அப்பேர்ப்பட்டதல்ல. நமக்கு மாசு அளித்திருக்கிறது..." என்று சொல்லிக் கொண்டு போனவனை மைவிழி இடைமறித்து, "காவிரிச் சமவெளியில் ஏற்பட்ட மாசைத்தான் துங்கபத்ராவின் கரையில் அழித்து விட்டீர்களே?" என்று சொன்னாள்.

இளவரசன் கண்கள் கனவுலகத்தில் சஞ்சரித்தன. "இல்லை. மாசு துடைபடவில்லை!" என்ற அவன் சொற்களில் துக்கத்திற்குப் பதில் ஆனந்தமே இருந்தது.

இதைக் கேட்ட மைவிழி மட்டுமின்றி, பல்லவ மன்னனும் வியப்பெய்தினான். பரமேசுவர வர்மன் ஏதோ கேட்க வாயெடுத்தாலும் மைவிழி முந்திக் கொண்டு, "நீங்கள் அங்கு வெற்றி கொண்டீர்களா இல்லையா?" என்று வினவினாள்.

"வெற்றி கொண்டேன்" வெறுப்புடன் வெளிவந்தது பல்லவ இளவலின் பதில்.

"சாளுக்கியரின் கிராமங்களிலும் சிறு நகரங்களிலும் கப்பம் வாங்கினீர்களா இல்லையா?" இரண்டாம் கேள்வியும் எழுந்தது ஆர்வத்துடன் மைவிழியிடமிருந்து.

"ஆம். வாங்கினேன்."

"விநயாதித்தனிடமிருந்து பொன்னும் மணியும் ஆயுதங்களும் பறித்தீர்களா இல்லையா?"

"பறித்தேன்."

"இவற்றிலெல்லாம் நமது மாசு அழிக்கப்படவில்லை யென்றால் வேறு எதில் அழிக்கப்படும்?"

மைவிழியின் கடைசிக்கேள்வி மற்றவர்களுக்கு ஆனந்தத்தை அளித்தாலும், அவள் பல்லவ இளவரசனை மடக்கி விட்டதாகத் தளபதி நினைத்து மகிழ்ச்சி நிரம்பிய கண்களை இளவரசன் மீது திருப்பினாலும், இளவரசன் அவை எதையும் கவனிக்கவில்லை. அவன் கண் முன்பு துங்கபத்ரா நதிக்கரையின் போர்க் காட்சி விரிந்தது. "நீங்கள் அந்த

வெற்றியைக் கொண்டாடுவதற்குக் காரணம் கப்பம் என்ற பெயரால் நான் சூறையாடிக் கொணர்ந்த பொற்காசுகளும் அணிமணிகளும் ஆயுதங்களும் புரவிக் கூட்டங்களுந்தான். அந்தப் போர்க்காட்சியை இங்குள்ள மூவர்தான் கண்டிருக்கிறார்கள் என்னைத் தவிர. யாங்சின் கண்டிருக்கிறான். அவனுடன் இங்கிருந்து சென்ற, போரில் பங்கு கொண்ட அதோ அந்த இரு தளபதிகளும் கண்டிருக்கிறார்கள். இன்னொருவரும் கண்டிருக்கிறார். ஆனால் அவர் இங்கில்லை" என்று சொன்ன பல்லவ இளவல் சீனனையும், சற்று எட்ட உட்கார்ந்திருந்த இரு உபதளபதிகளையும் சுட்டிக் காட்டினான். அப்பொழுதுதான் அங்கு இந்திரவர்மன் இல்லாததைக் கவனித்த பரமேசுவரவர்மன், "ஆம், இந்திர வர்மனை எங்கு அனுப்பிவிட்டாய்?" என்று வினவினான் மைந்தனை நோக்கி.

பல்லவ இளவல் தந்தையை நோக்கினான் பணிவு நிரம்பிய கண்களால். "அதைப் பிறகு சொல்கிறேன் தந்தையே! முதலில் துங்கபத்ரைப் போரைப் பற்றிச் சொல்கிறேன். அந்தப் போரில் நான் அடைந்தது வெற்றியே அல்ல. நீங்கள் அந்தப் போர்க் களத்தை பார்த்திருந்தால் நீங்களும் நான் சொல்வதை ஒப்புக் கொள்வீர்கள். அந்தப் போரைத் தந்திரத்தால் வென்றோம் எங்கள் தந்திரத்தைக்கூட ஒருவன் முறியடிக்க இருந்தான் கடைசி நேரத்தில். ஆனால் அதிர்ஷ்டம் எங்கள் பக்கம் இருந்தது. விநயாதித்தனுடைய பெரும் படையை வெற்றி கொண்டோம். அவனை மாத்திரம் வெற்றி கொண்டிருந்தால் நான் மகிழ்ச்சியடைந்திருப்பேன். ஆனால் இன்னொரு சிறுவனும் போரிட்டான், அந்தப் போர்க்களத்தில்" என்று சொல்லிக் கொண்டே போன பல்லவ இளவல் பேச்சைச் சற்று நிறுத்தினான் தொண்டையை உணர்ச்சிகள் அடைத்து விட்டதால். அந்த உணர்ச்சிகளை மெள்ள உடைத்துக் கொண்டு, "அவன்தான் விஜயாதித்தன். பதினைந்து பதினாறு பிராயத்துக்கு உட்பட்டவன். நமது படைகளில் நுழைந்து இளம் சிங்கமென விளையாடினான். போர் முடிந்ததும் போர்க்களத்தைவிட்டு நகரவில்லை. அங்கேயே புரவியை விட்டு இறங்கி, காயத்திலிருந்து ரத்தம் ஒழுக நின்றான். பிறகு போர்க் களத்தைச் சுற்றி நோக்கினான் ஒருமுறை. பிறகு எங்களை நோக்கிக் கண்களைத் திருப்பினான் அலட்சியமாக. அவன் பார்வை இன்னும் என் சித்தத்திலிருந்து அகலவில்லை. போர்க்களத்தின் நடுவே, எங்கும் பிணங்களும் வெட்டுண்ட கைகால்களும் குருதியும் பரந்த யுத்த பூமியில் தன்னந்தனியே நின்றான் அச்சிறுவன் அலட்சியமாக. பிறகு புரவி ஏறிக் கூடச் செல்லவில்லை அவன். புரவியின் கடிவாளத்தைப் பிடித்திழுத்துக் கொண்டு மெல்ல ராஜ நடை நடந்தான். இந்தக்

காட்சியை நாங்கள் கண்டோம். அவன் பார்வையில் ஓர் அலட்சியம் இருந்தது. மீண்டும் சந்திக்கிறேன் என்ற பதிலும் இருந்தது. அந்த ஒரு சிறுவனின் பராக்கிரமம் நமது வெற்றியை அர்த்த மற்றதாக அடித்து விட்டது. இல்லை, தந்தையே! தளபதி உபதளபதிகளே! அது வெற்றியே அல்ல'' என்று விளக்கினான்.

போர்க்களத்தை விவரித்த பல்லவ இளவலின் சொற்களில் உணர்ச்சி ஊடுருவி நின்றதை மற்றவர்களை விடப் பரமேசுவர வர்மன் கவனிக்கவே செய்தான். அந்த உணர்ச்சிகளில் அவனும் ஈடுபட்டான். ''எண்ணும்போதே மயிர் சிலிர்க்கிறது'' என்றும் கூறினான்.

''மயிர் சிலிர்க்கும் நிகழ்ச்சி தான் தந்தையே. விஜயாதித்தன் சாளுக்கிய மன்னனின் பேரன் என்பது பல்லவ அரசின் துர்ப்பாக்கியம். அவன் நமது வம்சத்தில் பிறந்திருந்தால்...?'' வாசகத்தை முடிக்கவில்லை பல்லவ இளவல்.

பரமேசுவரவர்மன் லேசாக நகைத்தான். ''பல்லவ வம்சத்தில் அப்படி ஒரு வீரன் என் பேரனாகப் பிறக்க மாட்டானென்பது என்ன நிச்சயம்?'' என்று மைவிழியை நோக்கிக் கேட்கவும் செய்தான்.

மைவிழி தலை குனிந்து கொண்டாள். 'அப்படி ஒரு பேரனை, இளவரசன் விரும்பும் வீரனை, பெற்றுக் கொடு' என்று பல்லவ மன்னன் கேட்பது போலிருந்தது மைவிழிக்கு. நாணம் அவளைப் பூரணமாக ஆட்கொண்டதால் அதற்கு மேல் ஏதும் பேசவில்லை அவள்.

பல்லவ இளவலின் நிலைமையும் பெரும் சங்கடத்துக் குள்ளானாலும் அவன் அதை வெளிக்குக் காட்டவில்லை. ''நான் குறிப்பிட முயன்றது விஜயாதித்தனின் போர் திறமையை, நம்மிடம் காட்டிய அலட்சியத்தை, போர்க்களத்தில் அவன் நின்ற துணிவை, கம்பீரத்தை. ஆகவே, நமது வெற்றியைப் பறைசாற்றிப் பயனில்லை. நாம் சாளுக்கிய மன்னனை நேருக்கு நேர் எதிர்த்து வெற்றியடைந்தாலே நமது வெற்றி உண்மை வெற்றியாகும். தமிழகத்திலிருந்து விக்கிரமாதித்தனைத் திரும்பச் சாளுக்கிய நாடு அனுப்பினாலொழிய நாம் நமது கடமையைச் செய்தவர்களாக மாட்டோம். இந்தப் பணியில் நீங்கள் விக்கிரமாதித்த மன்னனை மட்டுமல்ல. ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபரையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்'' என்றான்.

பல்லவ இளவல் அவையினரை நோக்கி மேலும் கூறினான் :

''ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் இந்தக் காலத்தின் சாணக்கியர். மைவிழியின் தூதுப்படி அவர் நமக்கும் பாண்டியர்களுக்கும்

மித்ரபேதம் செய்து நம்மை முறியடிக்க நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார். ஆனால் சிறிது தாமதப்பட்டு விட்டார்.''

இதைக் கேட்ட மற்றவர் குழம்பினர். பல்லவ மன்னன் முகத்தில் குழப்பமில்லாவிட்டாலும் சந்தேகத்தின் சாயை படர்ந்தது. ''எப்படித் தாமதப்பட்டு விட்டார் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர்?'' என்று வினவினான் பரமேசுவர வர்மன் சந்தேகம் குரலில் ஒலிக்க.

இதற்கு உடனடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை பல்லவ இளவல். மைவிழியை நோக்கிக் கேட்டான். ''நீ காஞ்சி மாநகரை விட்டுப் புறப்பட்டு எத்தனை நாட்களாகின்றன?'' என்று.

''மூன்று நாட்களாகின்றன'' என்றாள் மைவிழி, பல்லவ இளவலின் கேள்விக்குக் காரணத்தை அறியாமல்.

''அதாவது மூன்று நாட்களுக்கு முன்புதான் சாளுக்கிய தளபதி காஞ்சியிலிருந்து புறப்பட்டிருக்கிறார்'' இளவரசன் கேள்வியில் ஏதோ மர்மம் ஊடுருவியிருந்தது.

''ஆம்'' என்றாள் மைவிழி, இளவரசன் வேறு எதையோ மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு கேட்கிறானென்பதை உணர்ந்து.

''தந்தையே! ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் விக்கிரமாதித்த மன்னருக்கு ஓலையனுப்பி மூன்று நாட்களாகின்றன. சாளுக்கிய மன்னன் அந்த ஓலையைப் பெற்ற பிறகு பாண்டியரை நாடவேண்டும் உதவிக்கு...'' என்றான்.

''ஆம் ராஜசிம்மா.'' பல்லவ மன்னன் குரலிலும் வியப்பிருந்தது மகன் கேள்வியின் காரணத்தை அறியாததால்.

''இந்திரவர்மர் எங்கேயென்று நீங்கள் ஆரம்பத்திலேயே கேட்டீர்கள்?''

''ஆம். கேட்டேன்.''

''ஐந்து நாட்களுக்கு முன்பே இந்திரவர்மரை விளிந்தையி லிருந்து அனுப்பிவிட்டேன்.''

''அதனால் தான் இந்திரவர்மன் இங்கு காணப்படவில்லை?''

''ஆம்.''

''எதற்கு அனுப்பினாய்? எங்கு அனுப்பினாய்?''

பரமேசுவர வர்மனின் இந்தக் கேள்விக்கு இளவரசன்சொன்ன பதில் அனைவரையும் அதிர்ச்சியடையச் செய்தது. இளவரசன் நிதானமான குரலில் எந்தவித உணர்ச்சியுமின்றிச் சொன்னான்: ''இந்திரவர்மர் இப்பொழுது சோழ நாடு சென்றிருக்கிறார். அங்கு

விக்கிரமாதித்தரைச் சந்தித்து நான் அவரை இன்னும் ஒரு வாரத்தில் உறையூரில் சந்திப்பதாகச் சொல்லுவார். அங்கிருந்து பாண்டிய நாடு சென்று மதுரைக்கு வருவதாகப் பாண்டிய மன்னனிடமும் சொல்லுவார்.''

இதைச் சொல்லி நிறுத்திய பல்லவ இளவலை வேதனை நிறைந்த முகத்துடன் நோக்கினான் பரமேசுவரவர்மன். ''அங்கு போய் என்ன செய்யப் போகிறாய்?'' என்று வினவவும் செய்தான் வேதனையும் கோபமும் ஒலித்த குரலில்.

''ஒரு பிரார்த்தனை இருக்கிறது.'' இளவரசன் சகஜமாய் பதில் சொன்னான்.

''யார் பிரார்த்தனை?''

''சாளுக்கிய மன்னர் பிரார்த்தனை.''

''என்ன அது?''

''என்னைத் தனிமையில் போரில் நேருக்கு நேர் சந்திப்பதாகக் கூறியிருக்கிறார்.''

''எப்பொழுது?''

''மாமல்லபுரத்தில்.''

''அதற்கு நீ இப்பொழுது உறையூர் செல்வானேன்?''

''தனிமையில் போரிடப் போர்க்களத்தில்தான் சந்திக்க வேண்டுமென்பதில்லை. வேறு இடத்திலும் சந்திக்கலாம்'' என்ற இளவரசன், ''அஞ்ச வேண்டாம். என்னுடன் யாங்சின்னும் வருவான் தவிர, எங்களுக்கு எந்த வித ஆபத்தும் ஏற்படாது. பத்திரமாக திரும்பி வருவோம், அதுவும் பாண்டியரைக் கலைத்த பிறகு'' என்றும் கூறினான்.

''விக்கிரமாதித்தனோ பாண்டியனோ உங்களைச் சிறை செய்தால்?'' என்று வினவினான் தளபதி பலபத்ரவர்மன்.

பரமேசுவரவர்மன் கேள்வி ஏதும் கேட்கவில்லை. ''சிறை செய்ய மாட்டார்கள். இரு மன்னரும் பெரும் வீரர்கள். ராஜ சிம்மன் தனியாக வருவதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள மாட்டார்கள்'' என்று திட்டமாக அறிவிக்கவும் செய்தான்.

பல்லவ மன்னனுக்கு எதிரிகளிடமிருந்த நம்பிக்கையைக் கண்ட தளபதியும் உபதளபதியும் வியந்தார்கள். இளவரசன் வியக்கவில்லை. ''இது மாபெரும் வீரன் பேச்சு'' என்று உள்ளூரச் சொல்லிக் கொண்டான். பிறகு தந்தையை நோக்கி வெளிப்படையாகச் சொன்னான் : ''இன்னும் மூன்று வாரங்களுக்குள் நான் திரும்புவேன். அதற்குள் நமது படைகள் நகரத் தயாராயிருக்கட்டும். அடுத்த மாதம் பல்லவ ராஜ்யத்தின் கதி

நிர்ணயிக்கப்படும். அதற்கான திட்டத்தையும் விவரமாகச் சிலையொன்றில் தீட்டியிருக்கிறேன். சீக்கிரம் அதைக் காட்டுகிறேன்'' என்று. அடுத்தபடி மைவிழியை நோக்கிய இளவரசன், ''மைவிழி, என் பயணத்துக்கு வேண்டியதைச் சித்தப்படுத்து'' என்று உத்தரவிட்டான். மைவிழி உள்ளூர நகைத்துக் கொண்டாள். மந்தகாசம் படர்ந்த வதனத்துடன் எழுந்து அந்த அறையைவிட்டு வெளியிலும் சென்றாள்.

107. பூர்த்தியாகாத ஓவியங்கள்

பரமேசுவர வர்மன் அறையிலிருந்து பற்பல உணர்ச்சிகள் உள்ளத்தை வாட்ட, ஏதேதோ கனவுகள் மனத்தில் கிளைத்தெழ, விவரணத்துக்கு அப்பாற்பட்ட சில எண்ணங்கள் உடலெங்கும் மயிர்க்கூச்சை விளைவிக்க வெளிப்பட்ட மைவிழி தனது அறையை அடைந்ததும் புத்தாடையைக் களையவுமில்லை முத்தாரத்தையும் புதிதாகப் பூண்ட இரண்டோர் ஆபரணங்களையும் நீக்கவும் இல்லை. வந்தது வந்தபடியே, இருந்த நிலை இருந்தபடியே பஞ்சணையில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். அவளை அணுகிய பணிப்பெண், ''அம்மணி உணவருந்தும் நேரமாகிவிட்டதே! ஆடையை மாற்றிக் கொள்கிறீர்களா?'' என்று வினவியபோது, ''வேண்டாம். இப்படியே சாப்பிடுகிறேன்'' என்று கூறினாள். உணவு வெள்ளித்தட்டில் கொண்டு வரப்பட்டு அன்னமும் மற்ற உபகரணங்களும் பரிமாறப்பட்ட போதுகூட அவள் சரியாகச் சாப்பிடாமல் பெரும் பகுதியைப் புறக்கணித்து, ''தட்டை எடுத்துப் போ'' என்று கூறிக் கை கழுவி வாயைத் துடைத்துக் கொண்டாள். மைவிழியின் போக்குக்குக் காரணம் பணிப் பெண்ணுக்குப் பூராவாகப் புரியாவிட்டாலும், மன்னன் அறையில் நடந்த மந்திராலோசனைக்கும் மைவிழியின் நிலைகுலைந்த தன்மைக்கும் சம்பந்தமிருக்கிறதென்பதை மட்டும் புரிந்து கொண்டாளாதலால், அதிகமாகப் பேச்சுக் கொடுக்காமல், ''தேவியாருக்கு வேறேதேனும் தேவையா?'' என்று வினவினாள்.

மைவிழியின் பெருவிழிகள் பணிப்பெண்ணை ஏறெடுத்து நோக்கின. ''வேறெதுவும் வேண்டாம். இப்பொழுது இளவரசர் தங்கியிருக்கும் அறை எது?'' என்று மட்டும் கேட்டாள்.

இந்தக் கேள்வி திகைக்க வைத்தது பணிப்பெண்ணை. ''அம்மணி...'' என்று துவங்கி ஏதும் பேச முடியாமல் திணறினாள்.

பணிப் பெண்ணின் திணறலையும் திகைப்பையும் நோக்கவே செய்த மைவிழி, அப்பொழுதுதான் புரிந்து கொண்டாள் தன்கேள்வி

எத்தனை அசந்தர்ப்பமானது, என்னென்ன ஊகங்களுக்கு இடமளிக்க வல்லது என்று. ஆகவே பணிப் பெண்ணை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்து, ''தவறாக அர்த்தம் செய்து கொண்டவிட்டாய் பெண்ணே! நான் கேட்ட காரணம் அதுவல்ல'' என்று கூறவும் செய்தாள்.

பணிப்பெண் இதழ்களில் விஷமப் புன்முறுவல் தாண்டவ மாடியது. ''அதுவல்லவா?'' என்று கேள்வியிலும் கேலி தொக்கி நின்றது.

''எதுவல்லவா?'' மைவிழியின் கேள்வியிலும் விஷம ஒலி இருந்தது.

''அதுதான்...''

''அதுதானென்றால்?''

''போங்கள் தேவி! அதை வெளிப்படையாகச் சொல்வார் களாக்கும்?''

''அட பைத்தியமே! என்னைத் தவறாக அர்த்தம் செய்து கொண்டுவிட்டாய்'' என்றாள் மைவிழி.

பணிப்பெண், மைவிழியை மிகுந்த பணிவுடன் நோக்கினாள். ''தேவி, ஒன்று சொன்னால் கோபித்துக் கொள்ள மாட்டீர்களே?''

''சொல் கோபத்திற்கு என்ன இருக்கிறது இதில்?'' என்று கேட்டாள் மைவிழி. வெளிக்குச் சாதாரணமாயிருந்தது அவள் கேள்வி. உள்ளமோ பயத்தாலும் உவகையாலும் படபடத்தது.

பணிப்பெண் வெட்கம் நிறைந்த பார்வையை மைவிழி மீது வீசினாள். ''தேவி, நீங்கள் சென்ற தடவை இங்கு வந்திருந்த போது...'' என்று பேச்சைத் துவங்கி நிறுத்தினாள்.

மைவிழியின் இதழ்களில் இளமுறுவல் அரும்பியது. ''சொல்லேன். வந்திருந்தபோது...'' என்று கேட்டாள்.

''நீங்கள் இந்த மாளிகைக்குப் பின்னாலிருந்த நந்தவனத்துக்குச் சென்றீர்களாம்'' என்றாள் பணிப்பெண்.

''சென்றேன். அதனாலென்ன?''

''சற்று நேரத்திற்கெல்லாம்...''

''உம்.''

''இளவரசரும் நந்தவனத்துக்குள் நுழைந்தாராம்.''

''சரி. அவர் இஷ்டம் அவர் சென்றார்.''

''அது மட்டுமல்லவாம்?''

''வேறெதுவாம்?''

''நீண்ட நேரம் நீங்களிருவரும் மாளிகைக்குத் திரும்பவில்லை யாம்'' என்ற பணிப்பெண் மௌனம் சாதித்தாள்.

மைவிழியின் மனத்தில் எண்ணங்கள் அலை பாய்ந்தன பலவிதமாக. அவற்றை வெளிக்காட்டாமலே கேட்டாள். ''அதனா லென்ன?'' என்று.

''அம்மணி...'' பணிப்பெண்ணின் குரல் தழதழத்தது.

''சொல்லடி. என்ன விழுங்குகிறாய்?'' என்று கேட்டாள் மைவிழி.

''நான் சொல்வது என் ஊகமல்ல'' என்றாள் பணிப்பெண் மெதுவாக.

''யார் ஊகம்? என்ன ஊகம்?''

''இந்த மாளிகையிலுள்ள வீரர்கள், பணிப்பெண்கள் எல்லோருமே வீண் கற்பனை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.''

''என்ன கற்பனையோ?''

''நீங்களும் இளவரசரும் இருளடர்ந்த சோலைக்குள் சென்றது இயற்கை அழகைப் பருகுவதற்காக அல்லவாம்.''

''வேறெதற்காம்?''

''போங்கள் தேவி! வீணாக என் வாயைக் கிளறுகிறீர்கள், இதையெல்லம் வார்த்தையில் வடிக்க முடியுமா?'' என்ற பணிப்பெண் நகைத்தாள்.

'முடியாது, முடியாது. வார்த்தையில் எப்படி வடிக்க முடியும்?' என்று கேட்டுக் கொண்டாள் மைவிழி தனக்குள். அந்தப் பழைய இரவை நினைக்கும்போது, சோலையின் மரமல்லி மரம், பசும்புல், மரகதத் தரை எல்லாமே அவள் கண் முன்பு வந்தன. அதனால் பல விநாடிகள் மௌனம் சாதித்த மைவிழி முடிவில் பெரிதாகவே நகைத்தாள்.

''ஏன் நகைக்கிறீர்கள்?'' என்று வினவினாள் பணிப்பெண்.

''உலகம் எத்தனை கொடியது என்று நினைத்து நகைத்தேன்'' என்று மைவிழி கூறினாள்.

''உலகத்தின் மீது பழியைப் போட்டு என்ன பயன் அம்மணி?'' என்று வினவிய பணிப்பெண்ணும் நகைத்தாள்.

''அதில்லையடி. ஓர் ஆணையும் பெண்ணையும் இணைப்பதில் உலகத்தில் எத்தனை அக்கறை பார்'' என்றாள் மைவிழி பணிப்பெண்ணை நோக்கி.

'நெருப்பும் பஞ்சும் சேரும்போது பற்றிக் கொள்ளும் என்று உலகம் நினைப்பது தவறா அம்மணி?'' என்று வினவிய பணிப்பெண்ணும் இன்ப நகை கோட்டினாள்.

''நெருப்பும் பஞ்சுமா! ஹூம்?'' என்று உறுமினாள் மைவிழி.

''ஆம், அம்மணி.''

''பற்றிக் கொண்டதற்கு அத்தாட்சி வேண்டாமா?''

''இருப்பதாக வீரர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள்.''

இதைக் கேட்ட மைவிழி நகைத்தாள். ''என்ன பேசிக் கொண்டார்கள்?'' என்றும் வினவினாள் பதைபதைத்து.

பணிப்பெண் விளக்க முற்பட்டாள்: ''நீங்கள் நந்தவனத்துக்குள் சென்றீர்கள். சிறிது நேரங்கழித்து இளவரசரும் அங்கு சென்றார். அவரைத் தொடர்ந்து தங்கள் தந்தையும் வந்தார்...''

''இதையெல்லம் வீரர்கள் பேசிக் கொள்கிறார்களா?'' என்று கேட்டாள் மைவிழி.

''அது மட்டுமல்ல. தங்கள் தந்தை திரும்பியபோது அவர் முகம் துயரத்தாலும் கோபத்தாலும் குழைந்து கிடந்ததாம்'' என்றும் கூறினாள் பணிப்பெண்.

''உம், சொல்.'' ஊக்கினாள் மைவிழி.

''சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் உங்கள் தந்தை புரவியேறிச் சென்று விட்டாராம் நகரத்தைவிட்டு.''

''அதனால்?''

''ஊகித்தார்கள் வீரர்கள்.''

''ஊகிப்பார்கள், ஊகிப்பார்கள்.''

''பேசவும் பேசினார்கள் ரகசியமாக.''

''அப்புறம் பணிப்பெண்களிடம் சொன்னார்களாக்கும்?''

''தனிப்பட அழைத்துக் கூறவில்லை. காதில் படும்படி பேசிக் கொண்டார்கள்.''

மைவிழி தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டாள். மெள்ள ஆனந்தப் புன்முறுவலொன்றும் படர்ந்தது அவள் வதனத்தில் ''இவ்வளவுதானா? வேறெதாவது உண்டா?'' என்றும் கேட்டாள் பணிப்பெண்ணை நோக்கி.

''வெறெதுவும் இல்லை. ஆனால் நீங்கள் இப்பொழுது கேட்டது...'' என்று இழுத்தாள்.

''என்ன கேட்டுவிட்டேன் அப்படி?''

''இளவரசனின் அறை எங்கே என்று கேட்கவில்லையா?''

''ஆமாம் கேட்டேன்'' என்று மேலே ஏதோ சொல்லப் போன மைவிழி, ''ஓஹஹோ!'' என்றாள் அதிர்ச்சியுடன்.

''ஆம்'' என்றாள் பணிப் பெண் ''அதுவும் இந்த நேரத்தில் கேட்டது... எனக்குத் தெரிந்ததால் பாதகமில்லை...'' என்ற பணிப்பெண் எச்சரிக்கைப் பார்வையொன்றை மைவிழிமீது வீசினாள்.

மைவிழியின் உள்ளம் உவகையால் துடித்தது. விஷமம் அதில் பரிபூரணமாகக் குடிகொண்டது. சொற்களிலும் விஷமம் கொட்ட, ''ஒன்று தெரியுமா உனக்கு?'' என்று கேட்டாள் பணிப் பெண்ணிடம்.

''எது அம்மணி?'' என்றாள் பணிப்பெண் ஏதுமறியாமல்.

''இளவரசர் அறையைப் பற்றிக் கேட்டதற்குக் காரணம்...'' மைவிழி வாசகத்தை முடிக்காமல் விட்டாள்.

''காரணம்?''

''இளவரசரேதான்...''

''இளவரசரா?''

''ஆமாம். அதுவும் அவர் தந்தை முன்பும் தளபதி உபதளபதிகள் முன்பும் கூறினார்.''

''என்ன கூறினார் அம்மணி?''

''அவர் பயணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யச் சொன்னார். அதற்கு என்ன அர்த்தம்?''

''புரிகிறது அம்மணி.''

''பயணத்துக்கு வேண்டிய துணிமணிகளை எடுத்து வைக்கப் பணிமக்கள் இல்லையா?''

''இருக்கிறார்கள்.''

''அப்படியிருக்க எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்.''

''பாவம்.'' பணிமகள் குரலில் போலிப் பரிதாபம் இருந்தது.

''பாவம் என்ன இதில்?'' என்றாள் மைவிழி.

''அவர் அறைக்குப் போகாமல் பயண உடைகளை நீங்கள் எப்படிச் சித்தப்படுத்த முடியும்?'' என்று கூறிய பணிப்பெண் நகைத்துவிட்டு, ''வாருங்கள், இளவரர் அறையைக் காட்டுகிறேன்'' என்று கூறி முன் நடந்தாள்.

அவளைப் பின்பற்றிச் சென்ற மைவிழி அதே வரிசையில் கோடியிலிருந்த பெரிய அறை ஒன்றை நாடினாள். ''இதுதான் அவர் தங்கும் அறை'' என்று காட்டிய பணிப்பெண் அப்புறம் நகர்ந்தாள். மைவிழி அறைக் கதவை திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்து அந்த

அறை இருந்த அழகைப் பார்த்துப் பிரமித்து நின்றாள். எத்தனை பெரிய சிற்பி தன் காதலனாகிவிட்டான் என்ற நினைப்பு அவள் நெஞ்சை ஆனந்தத்தில் திளைக்க வைத்தது.

அறைக்குள் இரண்டு மஞ்சங்களில் உடைகள் சீராக வைக்கப்பட்டிருந்தன. அறையின் ஒரு கோடியில் பஞ்சணை ஒன்று போடப்பட்டிருந்தது. இளவரசன் நீர் குடிப்பதற்காக வைத்திருந்த மண்குடத்தின் முகங்கூட யாளி முகம் போலிருந்தது. அவன் படுக்கும் மஞ்சத்தில் இரண்டு பெரிய மரச்சட்டங்களில் இரண்டு சீலைகள் இழுத்துச் சுற்றப்பட்டு மர ஆணிகளால் பிணைக்கப்பட்டிருந்ததால் சீலைகள் அகன்றும் நீண்டும் விண்ணென்று தெறித்து நின்றன. அந்தச் சீலை ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொருவித கோவில் சித்திரம் உருவாகிக் கொண்டிருந்தது. பஞ்சணைக்குப் பக்கத்தில் வர்ணம் குழைக்கும் தட்டுகளும் மயிலிறகு, கோழி இறகு இவையும் இருந்தன. அத்தனை போர் மும்முரத்திலும் இடையிடையே இளவரசன் கோவிற்பணியை மட்டும் விடவில்லை என்பதை நினைத்ததால் உணர்ச்சி வசப் பட்டாள் மைவிழி. அந்த இரண்டு சட்டங்களுக்கு அருகில் இரு சீலைகள் மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. இரண்டையும் ஒவ்வொன்றாகப் பிரித்துப் பார்த்த மைவிழி பெரும் பிரமிப்பையும், வெட்கத்தையும், கோபத்தையும் ஒருங்கே அடைந்தாள். பிரித்த வேகத்தில் அந்தச் சீலைகளை மடித்து எறியவும் செய்தாள் பஞ்சணையில். அறை வாயிலிலிருந்து வந்த இளவரசனின் சிரிப்பொலி அவளைச் சட்டென்று திரும்ப வைத்தது.

அறைவாயிலில் புன்முறுவலுடன் நின்றிருந்த இளவரசன் மைவிழியை நோக்கி, ''என்ன அப்படி எறிந்து விட்டாய் சீலைகளை?'' என்று வினவினான்.

மைவிழியின் கண்களில் கனல் பறந்தது. ''மிக நன்றாயிருக் கிறது உங்கள் ஓவியத் திறமை'' என்று சீறவும் செய்தாள்.

''ஏன்? திறமை போதாதென்கிறாயா?'' என்று கேட்டான் பல்லவ இளவல் புன்முறுவலை அதிகமாகப் படரவிட்டு.

'போதாதென்று சொல்லவில்லை திறமை அளவுக்கு மீறிப் போய்விட்டது' என்றாள் மைவிழி சினம் சிறிதும் தணியாமல்.

''ஓவியத் திறமையில் அளவு உண்டா?''

''இல்லையா?''

''இல்லை சிற்பம், ஓவியம், இலக்கியம் இவற்றுக்குப் பூர்த்தியென்பதில்லை'' என்று கூறிக்கொண்டு அறைக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு அவளை நோக்கி வந்தான் பல்லவ இளவல்.

''அறைக் கதவை எதற்காகச் சாத்துகிறீர்கள்?''

''சாத்தினாலென்ன?''

''ஏற்கனவே நம்மீது சந்தேகம் இருக்கிறது.''

''அப்படியா?''

''ஆமாம் அதை உங்கள் ஓவியம் ஊர்ஜிதம் செய்கிறது.''

''இதோ மடித்துப் போட்டாயே அந்த இரு சீலைகளில் கண்ட ஓவியங்களா?''

''ஆம்.''

இதைக் கேட்ட இளவரசன் நகைத்தான். ''மைவிழி! அந்தச் சீலைகளில் என்ன கண்டாய்!'' என்றும் வினவினான் நகைப்பின் ஊடே.

''என்னை ஒரு சீலையில் கண்டேன். ரங்கபதாகா தேவியை இன்னொரு சீலையில் கண்டேன்...'' என்றாள் மைவிழி அவனைச் சினத்துடன் பார்த்து.

''அதற்குக் கோபமேன்?'' என்று வினவினான் இளவரசன் அவள் கோபத்தின் காரணத்தை அறிந்தும்.

''எங்கள் இருவரைப் பற்றிய ஓவியத்திலும்...''

''உம்...''

''அலங்காரங்கள் இல்லை. அணிமணிகள் இல்லை.''

''அதற்காகச் சொல்கிறாயா?''

''ஆம். பிறந்தபடி எழுதியிருக்கிறீர்கள்.''

இதைச் சொன்ன மைவிழி மிதமிஞ்சிய வெட்கத்தால் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். இளவரசன் அவளருகே வந்து அவளை இறுக அணைத்துக் கொண்டான்.

''மைவிழி! இரண்டும் பூர்த்தியாகாத ஓவியங்கள். அதற்குள் அவற்றை யார் பார்க்கச் சொன்னது உன்னை?'' என்று மெள்ள வினவினான் அவள் காதுக்கருகே குனிந்து.

''ஏன், ஒவ்வொன்றாக ஓவியத்தை முடித்தாலென்ன?'' என்று வினவினாள் அவள்.

காரணத்தை அவன் சொன்னான். காரணம் சரியாகத் தானிருந்தது.

வரலாற்றுக்கும் ஏற்றதாயிருந்தது. அதில் அவன் துஷ்டத்தனமும் கலந்திருந்தது. துஷ்டத்தனம் சிந்தனையின் கற்பனையோடு நிற்கவில்லை. அனுபவத்திலும் இறங்கியது.

108. ஓவியத்தின் ரகசியம்

சிலைகளின் ஓவியங்களிரண்டிலும் தன்னையும் ரங்கபதாகா தேவியையும் அணிமணி ஏதுமின்றி இளவரசன் தீட்டி வைத்திருந்ததைப்பற்றிச் சீற்றமடைந்து காரணமும் கேட்ட மைவிழியைத் தழுவி நின்ற ராஜசிம்மபல்லவன், ''மைவிழி! நீ இரண்டு தவறுகளைச் செய்திருக்கிறாய்'' என்று கூறினான். அவன் குரலில் காதல் சொட்டியது. கைகள் அணைத்த நிலையில் நில்லாமல் அவள் பூவுடலை மேலெழுந்தவாரியாகத் துழாவின. பின்பு அவன் கன்னத்தைப் பிடித்த ஒரு கை அவள் முகவாய்க் கட்டையையும் தூக்கி அவள் பெருவிழிகளைப் பார்க்கவும் முயன்றது. அறை விளக்கின் மங்கலான வெளிச்சமோ, சோலையை நோக்கித் திறந்து கிடந்த சாளரத்தின் வழியாக உட்புகுந்த வெண்மதியின் குளிர்கிரணங்களோ அல்லது மரங்களை ஊடுருவி வந்த மெல்லிய தென்றலோ, உடலை அப்பொழுது இறுகத் தழுவி நின்ற இடது கரமோ, எதுவோ சொல்ல முடியாது. அவள் உணர்ச்சிகளை எங்கெங்கோ அள்ளிச் சென்றதால் அவள் கண்கள் அவன் கண்களைச் சந்திக்க மறுத்தன. பவள இதழ்கள் மட்டும் மெள்ளத்திறந்து, ''இரண்டு தவறுகள் என்ன?'' என்று ரகசியமாகச் சொற்களை உதிர்த்தன.

பதிலுக்கு அவன் இடது கை அவள் இடையில் இறங்கி அதை நன்றாக அழுத்திப் பிடித்தது. ''முதலில் நீ என் அறைக்கு வந்தது ஒரு தவறு, ஓவியன் அனுமதியில்லாமல் ஓவியங்களைப் பார்க்க முயன்றது இரண்டாவது தவறு'' என்று அவள் காதுக்கருகே குனிந்து ரகசியம் பேசினான் பல்லவ இளவல்.

அவன் பதிலும் சரி, பதில் சொன்னபோது கன்னத்தில் இழைந்த அவன் கன்னமும் சரி, இடையை வலிக்கப் பிடித்து விட்ட இடது கரமும் சரி, அப்பொழுது முகவாய்க் கட்டையிலிருந்து கழுத்துப் பிரதேசத்துக்கு இறங்கிவிட்ட வலது கையும் சரி, அவளை மௌனமாக அடித்திருந்ததால் அவன் பதிலுக்குப் பதில் சொல்லும் திறமையை இழந்து கிடந்தாள் மைவிழி. அவனும் மேற்கொண்டு கேள்வி ஏதும் கேட்கவில்லை, பதிலையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. மல்லிகைச் சரம் போல் தன் கையின் உட்புறத்தில் இழைந்து கசங்கிக் கிடந்ததால் அதிக மணம் வீசிய உடலை அவன் உணர்ச்சிகள் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தன. அத்து மீறிய எந்தச் செய்கையிலும் அவன் கைகள் இறங்காதிருந்தாலும் எல்லைக்குட்பட்ட நிலைமைகூட எதிர்பார்ப்பை அதிகமாகக் கிளறிவிட்டதால், இருவருமே இன்பஜாலத்தில் மூழ்கிக்

கிடந்தனர். வெகு சீக்கிரம் பிரியப் போகிறோம் என்ற எண்ணம் இருவரையும் அளவுக்கதிகமாகவே இறுக்கப் பிணைத்திருந்தது.

அவன் வலது கை வழவழத்த அவள் கழுத்தைவிட்டு அதிகமாகவே இறங்கலாயிற்று. இடது கையும் இடையை விட்டு இடம் மாற ஆரம்பித்தது. அந்த நிலையை நீடிக்கவிட்டால் விபரீதத்தின் எல்லைக்குத்தன் உணர்ச்சிகள் போய் விடுமென்ற நினைப்பால் சற்று அவனைவிட்டு விலக முயன்ற மைவிழிச் செல்வி அவன் இரும்புக் கரங்கள் தனக்கு விடுதலையளிக்க மறுப்பதை உணர்ந்ததால், 'இடங்கொடுத்தால் மடம் பிடுங்குவார் போலிருக்கிறதே' என்று உள்ளூரக் கூறிக்கொண்டு மெல்லப் புன்முறுவல் கோட்டினாள். அவள் புன்முறுவல், முகத்தில் ஏற்பட்ட புதுப்பொலிவு, அப்பொலிவை உண்டாக்கிய உள்ள நெகிழ்ச்சி, அனைத்தையும் பார்த்தும் ஊகித்தும் உவகை கொண்ட பல்லவ இளவல் மெள்ளக் கேட்டான். ''நான் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லவில்லையே?'' என்று.

''கேள்விகளே அர்த்தமற்றவை. அவற்றுக்குப் பதில் என்ன வேண்டியிருக்கிறது!'' என்று மெதுவாகக் கூறினாள் மைவிழி. கழுத்திலிருந்து மார்பில் இறங்க முற்பட்ட இளவரசனின் வலது கையையும் தனது இடது கையால் பிடித்து நிறுத்தினாள்.

அந்தப் பூங்கரத்தின் மென்மையிலும் பிடிப்பிலுங்கூட அவள் ஆசை அள்ளித் தெளித்ததை உணர்ந்தான் இளவரசன். பதிலைச் சொன்னதுகூட அவள் சம்பிரதாயத்துக்குத்தான் சொன்னாள் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட அவனும் மேலுக்குக் கேட்டான். ''கேள்விகள் அர்த்தமற்றவையா?'' என்று.

''ஆம்.'' இந்த ஒற்றைச் சொல் இழைபோல் வெளிவந்தது அவள் வாயிலிருந்து.

''எப்படி அர்த்தமற்றவை?'' என்று கேட்டான் பல்லவ இளவல்.

'இதைக் கேட்க இவர் இடது கை எதற்காகக் கீழே இறங்க வேண்டும்? விஷமம் செய்யவேண்டும்?' என்று தனக்குள் கேட்டுக் கொண்ட மைவிழி. ''உங்கள் அறைக்கு வந்தது தவறு என்கிறீர்கள்...'' என்றாள் வெளிக்கு மட்டும்.

''ஆம்.''

''வரச் சொன்னதே நீங்கள்தான்.''

''நானா?''

''ஆம்.''

''எப்பொழுது சொன்னேன்?''

''நீங்கள், 'பயணத்துக்கு எல்லாவற்றையும் சித்தப்படுத்து மைவிழி' என்று உங்கள் தந்தையின் முன்பு சொன்னீர்களல்லவா?''

''ஆம், சொன்னேன்.''

''அங்கு மற்றும் பலரும் இருந்தார்கள்.''

''இருந்தாலென்ன?''

மைவிழிச் செல்வி இதற்கு உடனடியாகப் பதில் சொல்ல வில்லை. அவன்மீது சற்று அதிகமாகவே சாய்ந்தாள். ''நீங்களும் உங்கள் தந்தையும் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக் கிறீர்கள்?'' என்று சீறவும் செய்தாள்.

உடல்மீது உடலழுந்தியதால் ஏற்பட்ட உணர்ச்சி வெள்ளம் இளவரசனைப் பைத்தியமாக அடித்திருந்தது. ''நானும் தந்தையும் என்ன தவறு செய்துவிட்டோம் அப்படி?'' என்று அவன் மெதுவாகக் கேட்ட கேள்வியிலும் உறுதியில்லை.

''நீங்கள் என்னை 'உம், மைவிழி! பயணத்துக்குச் சித்தம் செய்' என்கிறீர்கள். 'பல்லவ வம்சத்தில் அப்படியொரு பேரன் பிறக்க மாட்டான் என்பது என்ன நிச்சயம்?' என்று உங்கள் தந்தை கேட்கிறார். இதையெல்லாம் கேட்டால் மற்றவர்கள் என்ன நினைத்துக் கொள்வார்கள்?'' என்று வினவினாள் மைவிழி.

அவள் சொற்களின் பொருள் அப்பொழுதுதான் புரிந்தது இளவரசனுக்கு. பதிலுக்கு அவன் இரு கைகளும் மீண்டும் அவள் இடையை வளைத்து இறுகப் பிடித்தன. ''மைவிழி...'' என்ற அவன் சொல்லிலும் பூர்த்தியில்லை. பூர்த்தியாகாத அவன் ஓவியங்களைப் போல்.

''உம்.'' மைவிழிக்கு அதற்குமேல் பேச்சு வரவில்லை.

''மற்றவர்களுக்குப் புரியாத எதையும் நானோ என் தந்தையோ சொல்லி விடவில்லையே.''

''அப்படியானால்...''

''எல்லோருக்கும் தெரியும்.''

''என்ன தெரியும்?''

''பூனை கண்ணை மூடிக்கொண்டால் உலகம் அஸ்தமித்து விடுமா மைவிழி?''

''யார் பூனை?''

''நாமிருவரும் தான்!'' இதைச் சொன்ன இளவரசன் நகைத்தான் மகிழ்ச்சி வெள்ளம் கரை புரண்டதால்.

மைவிழி நகைக்கவுமில்லை, அவனுக்குப் பதில் சொல்லவு மில்லை. பதில் சொன்னபோதும் உணர்ச்சிகள் தாண்டவமாடின சொற்களில். ''அப்படியானால் உங்கள் அறைக்குள் நான் வந்தது எப்படித் தவறாகும்?'' என்று கேட்டாள் மைவிழி. இதற்கு இளவரசன் பதிலேதும் சொல்லாதிருக்கவே மேலும் கேட்டாள் ''உங்கள் அறைக்கு வராமல் உங்கள் பயணத்துக்கு உடைகளை நான் எப்படி எடுத்து வைக்க முடியும்?'' என்று.

இளவரசன் இதழ்கள் மெல்ல அசைந்தன. ''முடியாதுதான்'' என்ற ஒரு சொல்லும் இதழ்களிலிருந்து மெல்ல உதிர்ந்தது.

''வந்த பின்...'' என்ற மைவிழி மென்று விழுங்கினாள்.

''வந்த பின்?''

''கோயில்களின் ஓவியங்களை... உங்கள் மனக் கற்பனையை...''

''உம்?''

''எப்படிப் பார்க்காதிருக்க முடியும்.''

''முடியாது. முடியாது.''

''அப்புறம்... அந்தச் சீலைகள்... அவை மடித்து வைக்கப் பட்டிருந்ததால்...''

''பார்க்கத்தான் தூண்டும்!''

''பார்த்ததால்தானே...?''

''பார்த்ததால்தானே என்ன?''

''உங்கள் போக்கிரித்தனம் புரிந்தது!''

இளவரசன் கைகள் இடையிலிருந்து எழுந்து அவள் அழகிய தோள்களை இறுகப் பிடித்தன. ''மைவிழி!...'' என்ற அவன் சொல் இன்பத் தேனைக் குழைத்து உதிர்த்தது.

''உம்?''

''அது போக்கிரித்தனமா?''

''வேறென்னவாம்?''

''மனத்தில் எழுந்த கற்பனை.''

''கற்பனையா! நல்ல கற்பனை!''

''கற்பனைக்கென்ன?''

''அப்படி முழுக்க முழுக்க...''

''ஊம்...''

''நாங்கள் இருப்பது போலவா விழும்?''

இளவரசன் இதழ்கள் இளமுறுவல் கொண்டன. ''மைவிழி. நீ ஓவியத்தின் வரலாற்றைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை'' என்ற அவன் சொற்கள் கம்பீரத்துடனும் துணிவுடனும் உதிர்ந்தன. கைகள் பிடித்த தோள்களை வருடிய வண்ணம் பேசினான் பல்லவ இளவல். ''மைவிழி! ஒரு பெண்ணின் தலைக்குழலின் ஒரே ஓர் இழையை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு அவளைத் தத்ரூபமாக ஓவியம் தீட்டியவர்களைப்பற்றி வரலாறு கூறுகிறது. ஓர் பட்டத்து ராணியின் தொடையில் மச்சமிருந்ததை உணர்த்திய சதானந்தன் என்ற மகாகவியைப் பற்றிய கதை உண்டு. அந்த ஓவியனோ மகாகவியோ அந்தப் பெருமாட்டிகளைப் பார்த்தது கிடையாது. ஓவிய சாத்திரமும் கவியின் ஞானக் கண்ணும் உருவங்களை, உருவங்களின் உண்மைப் பாகுபாடுகளைக் கண்முன்பு கொண்டு நிறுத்துகின்றன. இது வரலாறு கண்ட உண்மை.''

இதைக் கேட்ட மைவிழி நகைத்தாள். ''ஏன் நகைக்கிறாய் மைவிழி?'' என்று வினவினான் இளவரசன் அவள் நகைத்த காரணம் புரியாமல்.

''எதற்கும் ஒரு பதில் வைத்திருக்கிறீர்கள்'' என்றாள் அவள்.

''நான் சொல்லவில்லை. வரலாறு சொல்கிறது'' என்றாள் பல்லவ இளவல்.

''உங்கள் செயலுக்கு வரலாற்றின் மேல் பழியைப் போடுகிறீர்கள்.''

''உனக்குச் சந்தேகமிருந்தால் வேறு யாரையாவது கேட்டுப்பார்.''

''அழகாயிருக்கிறது உங்கள் பேச்சு!''

''என்ன தவறு அதில்?''

''இந்த இரு ஓவியங்களையும் நான் மற்றவர்களிடம் காட்ட வேண்டுமாக்கும்? காட்டி வரலாற்றை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமாக்கும்? நீங்கள் ஏதாவது தெரிந்து பேசுகிறீர்களா?''

''அறியாமல் பேசவில்லை. உன் தோழிகளிடம் காட்டேன்.''

''பணிப் பெண்களிடமா?''

''ஆம். பெண் பெண்களைப் பார்த்தாலென்ன?''

இந்தக் கேள்வியைச் சர்வசாதாரணமாக இளவரசன் கேட்டாலும் மைவிழியின் மனம் கடந்த காலத்தை நோக்கிச் சென்றது. அங்கு தானும் ரங்கபதாகாதேவியும் பஞ்சணையில் தழுவிப் படுத்திருந்ததை, படுத்திருந்த நிலையில் பேசிக் கொண்ட பேச்சுகளை எண்ணிப் பார்த்தாள். எண்ணி நகைத்தாள்.

'எந்தக் காலத்திலும் ஆண்கள் பெண் மனத்தை அறிய முடியாது' என்று தனக்குள் பேசிக் கொண்டாள்.

அவள் சிந்தனைகள் எங்கோ ஓடுவதை அவள் முகபாவத்திலிருந்து அறிந்து கொண்ட பல்லவ இளவல், ''உன் யோசனை இங்கில்லை'' என்றான்.

''ஆம்.''

''எங்கு போயிருக்கிறதோ?''

''எங்கு போகவேண்டுமோ அங்கு.''

''அதாவது.''

''ரங்கபதாகா தேவியிடம்.''

''அவளைப் பற்றியென்ன?''

''அவளைக் கேட்கப் போகிறேன் இந்த ஓவியங்களைக் காட்டி, இவை சரிதானா என்று.''

''அவள் என்ன ஓவியம் வரைவதில் என்னைவிடச் சிறந்தவளா?''

''இல்லை. ஆனால் வேறு எந்தப் பெண்ணிடம் இந்த சிலைகளைக் காட்ட முடியும்? ஐயோ, உங்களுக்கு ஏதுமே புரியவில்லையே!'' என்ற மைவிழி அவன்மீது நன்றாகச் சாய்ந்தாள்.

அவளை மெள்ளப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு பஞ்சணையில் உட்கார வைத்தான் பல்லவ இளவல். ஆனால் அவள் மீதிருந்த கைகளை நீக்கிவிட்டான். அவள் எதிரே இப்படியும் அப்படியும் உலாவினான். பிறகு திடீரென நின்று அவளை நோக்கிக் கேட்டான், ''மைவிழி! நாம் விக்கிரமாதித்தனை முதலில் சந்தித்த இடம் நினைப்பிலிருக்கிறதா உனக்கு?'' என்று.

அவன் ஸ்பரிசம் நீங்கியதால் சற்று சுய நிலையடைந்த மைவிழி ''நினைவிருக்கிறது. ஆதிவராகன் குடைவரைக் கோயிலில் சந்தித்தோம்'' என்று கூறினாள். திடீரென எதற்காக அதைக் கேட்கிறான் என்பதை அறியாமல்.

''அதன் உள்ளே சென்று பார்த்திருக்கிறாயா?'' என்று மீண்டும் கேட்டான் பல்லவ இளவல்.

''நான் அந்த ஊர்தானே, பல முறை பார்த்திருக்கிறேன்.''

''அந்தக் கோவிலின் தெற்குச் சுவரில் மகேந்திரவர்மன் சிலையும் அவர் இரு ராணிகளின் சிலையும் குடையப் பட்டிருக்கின்றன.''

''ஆம்.''

''அந்த இரு ராணிகளில் ஒரு ராணிக்குத்தான் ஆடையிருக்கிறது. இன்னொரு ராணி நிர்வாணமாயிருக்கிறாள்.''

அதைக் கவனித்தே இருந்தாள் மைவிழி. ஆனால் அதற்குக் காரணம் மட்டும் அவளுக்குப் புரியவில்லை. ''ஆமாம், அந்த ராணியை மட்டும் ஏன் அப்படிச் சிருஷ்டித்து விட்டார் மாமல்லர்?'' என்று வினவினாள் மைவிழி.

''அதுவும் அவருடைய சிறிய தாயார்'' என்பதைச் சுட்டிக் காட்டினான் பல்லவ இளவல்.

''ஆம் ஆம், மிகக் கேவலம்'' என்றாள் மைவிழி

மாமல்லர் தமது சிறிய தாயாரின் சிலையை நிர்வாணமாய்ச் சிருஷ்டித்தது கேவலம் என்று மைவிழி குறிப்பிட்டதும் பல்லவ இளவல் சொன்னான்:

''இல்லை மைவிழி. மாமல்லர் அத்தனை தரக்குறைவானவரா? அதுதானிருக்கட்டும். நமது ஆலயங்களின் தூண்களில், கோபுரங்களில், விமானங்களில் எத்தனை நிர்வாண பிம்பங்கள், விகாரச்சிற்பங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை ஏன் சிருஷ்டித்தார்கள் சிற்பிகள்? சிருஷ்டிக்க அரசர்கள் ஏன் அனுமதி கொடுத்தார்கள்? அவர்களெல்லாம் சிற்றின்பப் பித்தர்களா? அறிவற்றவர்களா? இல்லை, இல்லை. அதில் தத்துவம் இருக்கிறது. ஆண்டவனின் சிருஷ்டி எதையும் விகாரமாகவோ அல்லது விபரீதமாகவோ அவர்கள் நினைக்கவில்லை, சிருஷ்டி ஓர் ஆனந்தம், மனித அறிவை மீறிய ரகசியம், அதை ஒளிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்பது அவர்கள் சித்தாந்தம்'' என்று விளக்கிய பல்லவ இளவல் மைவிழியின் பக்கத்தில் பஞ்சணையில் அமர்ந்தான். மீண்டும் அவன் கரங்கள் அவளைச் சுற்றின.

மைவிழியின் உணர்ச்சிகள் கரையை உடைத்துக் கொள்ளும் போலிருந்தது. நந்தவனத்துள் தாங்கள் சென்றதையே விபரீதமாக அர்த்தம் செய்து கொண்ட பணிப் பெண்கள், இளவரசன் அறையில் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு அவனுடன் நீண்ட நேரம் இருந்தால் என்ன நினைப்பார்கள் என்ற பீதியும் அவளை ஆட்கொண்டது. அந்தப் பயத்திலும் ஓர் ஆனந்தமிருந்ததை அவள் உணர்ந்தாள். ஓவியத்திலிருப்பதைப் போலவே தன்னை இளவரசர் ஆக்கிவிட்டால் கூட அதைத் தன்னால் தடுக்க முடியாது என்பதை ஊகித்துக் கொண்டாள். ஆனால் அந்தச் சமயத்தில் ரங்கபதாகாதேவியின் குரல் அவள் இதயத்தில் எழுந்தது. ''அவருக்கு அதிகமாக இடங் கொடுக்காதே. சத்தியத்தை மறக்காதே'' என்று எச்சரித்துக்கொண்டு தேவி அவள் மனக்கண் முன்பு தோன்றினாள். அவள் எச்சரிக்கை

மைவிழியை இவ்வுலகுக்குக் கொண்டு வந்தது. இளவரசன் கரத்தால் தோளிலிருந்து சரிந்த மேலாடையைத் திரும்பப் போர்த்திக் கொண்டாள் அவள். ''இதற்கு இன்னும் காலமிருக்கிறது'' என்று கூறி இளவரசன் பிடியிலிருந்து விலகிக் கொண்டு அறைக் கதவை நோக்கிச் சென்று அதைத் திறந்தாள். ''மைவிழி! மைவிழி! உன்னைத்தான்!'' என்று இளவரசன் அழைத்தது அவள் காதில் விழுந்தது. அதைக் கேட்டு அவள் புன்முறுவல் செய்தாலும், வெளிக்குக் கோபத்தைக் காட்டினாள். உள்ளே உவகை கூட்டினாள்.

109. இன்னொரு போர்

''ஏனடி நகைக்கிறாய்?'' என்று பணிப் பெண்ணைக் கேட்ட மைவிழியின் குரலிலிருந்தது கோபமா குதூகலமா என்பது பணிப் பெண்ணுக்கும் புரியவில்லை.

பணிப்பெண் வாயிற்படிக்கு வெளியில் பதில் சொல்லாமலே சில விநாடிகள் நின்றாலும் அவள் இதழ்களிலிருந்த புன்முறுவல் மட்டும் மறையவில்லை. மைவிழிக்கு அப்பாலும் கண்களைச் செலுத்தி உள்ளே இருந்த இளவரசனைக் கண்டதும் பயந்தவள் போல் பணிப் பெண் ''மன்னிக்க வேண்டும் தேவி'' என்று கூறினாள்.

மைவிழி வியப்புடன், ''எதற்கு மன்னிப்பு?'' என்று வினவினாள்.

''உம்... உம்'' என்று ஏதோ சொல்ல முயன்று முடியாமல் வார்த்தைகளை விழுங்கினாள் பணிப் பெண்.

''என்ன? விளக்கித்தான் சொல்லேன்'' என்று கேட்டாள் மைவிழி.

''நான் இங்கு வந்தது...''

''வந்தது?''

''உங்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக.''

''அதில் தவறென்ன?''

''எனக்குத் தெரியாது?...''

''என்ன தெரியாது?''

''இளவரசர் உங்களுக்கு உதவி செய்ய வந்திருப்பாரென்று எனக்குத் தெரியாது'' என்ற பணிப்பெண் திரும்பிச் செல்லவும் முயன்றாள்.

மைவிழி பதறிப் போனாள். ''இரு. இரு. போகாதே'' என்றும் உத்தரவிட்டுப் பணிப் பெண்ணை அதட்டி நிறுத்தினாள்.

பணிப் பெண் சட்டென்று நின்று திரும்பிய பார்த்துக் கேட்டாள். ''என்னை ஏன் இருக்கச் சொல்கிறீர்கள்?'' என்று.

''எனக்கு உதவி செய்வதற்காகத்தானே வந்தாய்?'' என்று மைவிழி வினவினள் விஷமக் குரலில்.

''ஆம்.''

''அப்படியானால் ஏன் போகிறாய்?''

''உங்களுக்கு உதவ...''

''யாரிருக்கிறார்கள்? இளவரசரா?''

''ஆம்.''

''நாம் செய்யக்கூடிய காரியங்களை இளவரசரைச் செய்யச் சொல்லலாமா?'' என்று வினவினாள் மைவிழி.

''கூடாது அம்மணி கூடாது. அவர் செய்யக்கூடிய காரியங்களை நாம் எப்படிச் செய்ய முடியும்? நாம் செய்யக்கூடிய காரியங்களை அவர் எப்படிச் செய்ய முடியும்?'' என்றாள் பணிப்பெண்.

''அது தெரிகிறதல்லவா உனக்கு?''

''தெரிகிறது.''

''பிறகு உள்ளே வா.''

''நானெதற்கு?''

''எனக்கு உதவ. இளவரசர் பயணத்துக்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்'' என்று கூறிய மைவிழி மீண்டும் திரும்பி அறைக்குள் நுழைந்தாள். பணிப் பெண்ணும் உடன் நுழைந்தாள். இருவரும் அறைக்குள் வந்ததும் மைவிழி இளவரசனை நோக்கி, ''இனி நீங்கள் வெளியில் செல்லலாம்'' என்று உத்தரவிட்டாள்.

இளவரசன் மிரள மிரளப் பார்த்தான் மைவிழியை. ''இது என் அறை தெரியுமா?'' என்று கேட்டான் குழப்பம் நிறைந்த குரலில்.

''தெரியும்'' என்று சொன்ன மைவிழி அவனைப் பாராமலே பணிப் பெண்ணை நோக்கி, ''இதோ அந்த மஞ்சத்திலுள்ள ஆடைகளை எடு. அவற்றைச் சுற்றிக் கட்ட மான்தோலும் நூல் கயிறும் எடுத்து வா'' என்று கூறினாள். பிறகு இரண்டு பெண்களும் இளவரசனின் ஆடைகளை எடுப்பதிலும் கட்டுவதிலும் அடுக்கு வதிலும் முனைந்தனர்.

அவர்களிருவரும் தானிருப்பதை அடியோடு கவனியாமல் அலுவல்களில் ஈடுபட்டு விட்டதைக் கவனித்த பல்லவ இளவல் சில விநாடிகள் அவர்களைக் கவனித்துக் கொண்டே நின்றான். பிறகு, ''அதோ, அந்தக் கோயில் சிலைகளையும் எடுத்துக் கட்டி விடுங்கள்'' என்று கூறிவிட்டுத் தலையணை அடியிலிருந்த இன்னொரு சீலையை எடுத்து மடியில் செருகிக் கொண்டு அறையை விட்டு வெளியேறினான். அங்கிருந்து புறப்பட்டவன் உப்பரிகையிலிருந்து கீழிறங்கி, புரவிச் சாலைக்குச் சென்று அங்கிருந்த வீரனொருவனிடம்தான் மறுநாட் காலையில் புறப்படப் போவதாகக் கூறி, ''விடியற்காலையிலேயே புரவியைத் தேய்த்துக் கால்களை உருவி விட்டுத் தீனி வைத்துவிடு. இரண்டு மூன்று நாள் பயணத்துக்கு வேண்டிய உணவு தானியத்தையும் ஒரு தோற்பையில் அடைத்துவை'' என்று உத்தரவிட்டான்.

இந்த உத்தரவு விசித்திரமாயிருந்ததால் வீரன் வினவினான். ''கொள் முதலிய தானியங்கள் வழியில் கிராமங்களில் கிடைக்காதா?'' என்று.

''கிடைக்கும். தவிர, நான் இரண்டு நாட்கள் மலை வழியில் செல்வேன். அங்கு கிராமங்கள் கிடையாது. இருந்தாலும், மாட்டுத் தீனிதானிருக்குமே யொழிய, குதிரைத் தீனி இருக்காது'' என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் மாடிக்குச் சென்றவன் தனது அறைக்குச் செல்லாமல் தந்தையின் அறைக்குச் சென்றான். ''யாங்சின்னும் நானும் விடியற்காலையில் புறப்படுகிறோம் தந்தையே. இன்னும் மூன்று வாரங்களில் திரும்பி வருவோம். நாங்கள் திரும்புவதற்குள் இங்கு படைகள் நன்றாக அணிவகுக்கப்படட்டும் பெரும்போருக்கு. கோட்டத் தலைவர்களுக்கும் செய்தியனுப்பி ஆங்காங்கு கலைந்து கிராமங்களில் மறைந்துறையும் நமது படை வீரர்களையும் மேற்குத் தொடர்மலை ஓரத்தில் திரட்டித் தளம் அமையுங்கள் காஞ்சியின் பெரிய கொல்லன் மேற்பார்வையில் முடிந்த அளவு தளவாடங்கள் தயாராகட்டும். போகும் போது சந்துகனிடமும் விவரம் சொல்லிப் போகிறேன். அப்படி ஒரு வேளை நான் இங்கு வரவில்லையென்றால் சீனனை அனுப்புகிறேன். நீங்கள் வரவேண்டிய வழி மொத்தம் திரட்டக் கூடிய பலம், புறப்படும் மார்க்கம், இடையில் சாதிக்க வேண்டிய காரியங்கள் எல்லாவற்றையும் சீலையில் வரைந் திருக்கிறேன்'' என்று கூறி, தனது கச்சையிலிருந்த சிறு சீலையை எடுத்து மன்னனிடம் அளித்தான்.

மன்னன் சீலையைப் பிரித்துப் பார்த்தான். தளபதியும் தலை குனிந்தான் அதை நோக்க. அதைப்பற்றி ஏற்கனவே அறிந்திருந்த சீனன்

மட்டும் அதைப் பார்க்கவுமில்லை. அதைப்பற்றி லட்சியம் செய்யவுமில்லை. கற்சிலை போல் நின்றுகொண்டேயிருந்தான்.

சீலையிலிருந்த கோடுகளையும் அம்புகள் காட்டிய திசைகளையும் இடையிடையே சுழிக்கப்பட்ட நகரங்களையும் கண்ட பரமேசுவரவர்மன், மூச்சை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டான். மிதமிஞ்சிய வியப்பால், ''இதை எத்தனை நாட்களாக வரைந்து கொண்டிருக்கிறாய்?'' என்றும் வினவினான் பல்லவ இளவலை நோக்கி.

''ஒரு பக்ஷகாலமாக வரைந்து கொண்டிருக்கிறேன். போர்த்திட்டங்கள் தீட்டுவதென்றால் சிறிது யோசனை செய்ய வேண்டியிருந்தது. எதிரி மாற்றுத் திட்டம் வகுத்தால் அதைச் சமாளிக்க வழிகளை வகுக்க வேண்டியதாயிருந்தது. ஏன், சீலையின் திட்டத்தில் குறைகளிலிருந்தால் சொல்லுங்கள்'' என்று தந்தையை நோக்கிச் சொன்ன இளவரசன், ''தளபதி! நீங்களும் சொல்லுங்கள். தவறு இருந்தால் நான் பயணப்படு முன்புத் திருத்திக் தந்துவிடுகிறேன்'' என்று பலபத்ரனையும் நோக்கிச் சொன்னான்.

நீண்ட நேரம் சீலையைக் கூர்ந்து நோக்கிப் பலபத்ரவர்மன் ''இல்லை. எனக்குத் தெரிந்தவரை குறையேதுமில்லை'' என்றான்.

பரமேசுவரவர்மன் மட்டும் கேட்டான், ''இந்தச்சீலையி லிலுள்ள திட்டத்தின்படி இருபதினாயிரம் பேர் கொண்ட படை விளிந்தையிலிருந்து நகரவேண்டும் மேற்கு நோக்கி?'' என்றான் கேள்வி கேட்கும் தோரணையில்.

''ஆம்.'' இளவரசன் குரல் திட்டமாக ஒலித்தது.

''காஞ்சியின் சுற்றுப்புறங்களை நாம் தாக்க வேண்டிய தில்லை?'' என்று இரண்டாவது கேள்வியை வீசினான் பரமேசுவர வர்மன்.

''வேண்டியதில்லை. மூன்று சாலைகளிலும் சாளுக்கியர் படைப் பிரிவுகள் இருக்கின்றன. அவற்றைத் தாக்கிய பின்புதான் காஞ்சியின் எல்லைகளை நாம் அடைய முடியும். அதில் அனாவசியமான படைச் சேதம் நமக்கு ஏற்படும். மேற்கே சென்று ஒரே ஒரு சாலையிலுள்ள படைப்பிரிவை நாம் சந்தித்தால் சேதம் குறையும் அல்லது நமது படைபலத்தைக் கண்டு எதிரியின் படைப் பிரிவு பின்வாங்கினாலும் வாங்கலாம். ஆகவே, நீங்கள் சேதம் ஏதுமின்றி, அல்லது சொற்ப சேதத்துடன் மேல் திசையை அடையலாம். அங்குள்ள மற்றும் பதினாயிரம் படையுடன் இணைந்து தெற்கே திரும்பலாம்.'' என்று விளக்கினான் இளவரசன்.

புரிந்ததற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்தான் பரமேசுவரவர்மன். ''தெற்கே சென்று பிறகு கிழக்கு திரும்ப வேண்டும். உறையூருக்கருகில் எதிரியைச் சந்திக்கிறோம்'' என்றும் கூறினான் சீலையில் ஓர் இடத்தைச் சுட்டிக்காட்டி.

''ஆம். அதுதான் என் உத்தேசம்.''

''பயணத்தால் நமது படை அலுத்திருக்கும். எதிரியின் படை உறையூரில் நன்றாக இளைப்பாறியிருப்பதாலும் சன்னதத்துடன் இருப்பதாலும் வலுப்பெற்றிருக்கும்'' என்று சுட்டிக் காட்டினான் பரமேசுவரவர்மன்.

''ஆம், ஆனால் விக்கிரமாதித்தர் நம்மை அத்தனை சீக்கிரம் அவ்விடத்தில் எதிர்பார்க்கமாட்டார்'' என்று கூறினான் இளவரசன். ''திடீரென அங்கு நாம் தோன்றுவதில் அனுகூலமிருக்கிறது.''

இளவரசன் கூறியதைப் பரமேசுவரவர்மன் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. சாளுக்கிய ஒற்றர்கள் எப்படியும் தங்கள் படை நகருவதையோ, போகும் திக்கையோ கண்காணிக்காதிருக்க மாட்டார்கள் என்று திட்டமாக நம்பினான் பல்லவ மன்னன். தன் கருத்தையும் வெளிப்படையாகச் சொன்னன் பல்லவ இளவலிடம்.

பல்லவ இளவலும் அதை மறுக்கவில்லை. ''ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபர் வாளாவிருக்க மாட்டாரென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆகையால், எதிரிகள் கண்காணிப்பு இருக்கவே செய்யும். ஆனால் நமது படைகள் மலை வழியின் காடுகளில் செல்லப் போவதால் திட்டமாகப் படைகளின் எண்ணிக்கையையும் பலத்தையும் பூரணமாக எதிரிகள் அறிய முடியாது. அவர்கள் அறியக்கூடிய நேரம் நாம் தெற்கே சென்று கிழக்கே திரும்பும் சமயம். அப்பொழுது தெரிந்தாலும் அவர்கள் புது ஏற்பாடுகள் எதுவும் செய்ய முடியாது. அதுமட்டுமல்ல. ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரும் காஞ்சியை விட்டு வர முடியாது. வீரனான விக்கிரமாதித்த மன்னனை வீரரான தாங்கள் சந்திக்கப் போகிறீர்கள். இம்முறை வெற்றியோ தோல்வியோ அடைவது பரஸ்பர வீரத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது. தந்திரத்தையல்ல'' என்ற பல்லவ இளவல் ''சீலையைப் பத்திரமாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். திட்டத்தை மாற்றுவதனால் நான் வந்து மாற்றுகிறேன். அல்லது சீனனிடம் இன்னொரு சீலை அனுப்புகிறேன்'' என்றான் தந்தையை நோக்கி.

பரமேசுவரவர்மன் சீலையை மடித்துத் தளபதியிடம் கொடுத்தான். ''என் வாழ்க்கையில் இந்தப் போர் முடிவானது. பல்லவர் க்ஷேமத்தையோ நாசத்தையோ இது முடிவு செய்யும்'' என்று கூறினான் சிந்தனை நிறைந்த முகத்துடன்.

சீனன் எதையோ நினைத்துத் தலையை ஆட்டினான். அதைக் கண்ட பல்லவ இளவல் புன்முறுவல் கொண்டான். இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொள்ளவும் செய்தனர். இதைக்கண்ட பரமேசுவர வர்மன், ''திட்டத்தை யாங்சின் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை போலிருக்கிறது?'' என்றான்.

''இல்லை.'' சீனன் திட்டவட்டமாகச் சொன்னான்.

''ஏன்? உன் திட்டம் வேறு இருக்கிறதா?'' என்று கேட்டான் பரமேசுவரவர்மன்.

''இருக்கிறது. அதை இளவரசர் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டார்'' என்று சீனன் வெறுப்புடன் கூறினான்.

''எதற்கும் சொல்லேன் பார்ப்போம்'' என்றான் பரமேசுவரவர்மன்.

''இத்திட்டப்படி நாம் எதிரியைத் தேடிப் போகிறோம்'' என்று குறிப்பிட்டான் யாங்சின்.

''ஆம்.''

''அது கடினமான வழி.''

''வேறென்ன வழி இருக்கிறது?''

''நம்மை நோக்கி எதிரியை இழுக்கலாம். அப்பொழுது பயணக் களைப்பு, படைபலக் குறைவு அவனுக்குத் தானிருக்கும்.''

அது சரியான யோசனை என்றே பரமேசுவர வர்மனுக்குத் தோன்றவே, ''அதற்கு என்ன செய்யலாம்?'' என்று வினவினன்.

''காஞ்சிக்குப் போகும் மூன்று சாலைகளில் மூன்று படைகள் இருக்கின்றன'' என்றான் சீனன்.

''ஆம்.''

''அவற்றை இரவில் சிறுசிறு படைப் பிரிவுகளை அனுப்பி அழித்துவிடலாம். இரவில் நமது படையினர் ஓசைப்படாமல் செல்லுவார்கள். அப்படைகள் தங்குமிடத்திலிருந்து சிறு தூரத்திலுள்ள பயிர் பச்சைகளுக்குத் தீ வைப்பார்கள். அதை நோக்கி எதிரிப் படைப் பிரிவு நகரும், தீயை அணைக்கவும், சிறு நகரைப் பாதுகாக்கவும். அந்தச் சமயத்தில் அவர்களைப் பின்புறத்தில் தாக்குவோம். தீப்பந்தங்கள் பெரிய யந்திரங்களால் அப்படைகளை நோக்கி வீசப்படும். அதனால் புரவிகள் அலறும், யானைகள் மிரண்டு ஓடும். அந்தக் குழப்பத்தின் போது நமது படை பாய்ந்து அவர்களை அழிப்பது மிகச் சுலபம்'' என்று விளக்கினான் சீனன்.

''பந்தங்களை வீச யந்திரம்?'' என்று வினவினான் தளபதி.

''என்னால் செய்ய முடியும். தச்சர்கள் சிலரைக் கொடுத்தால் போதும்'' என்றான் சீனன்.

இந்த உரையாடலைக் கவனித்துக் கொண்டு பேசாமலே நின்றான் பல்லவ இளவல். பேசியபோது அவன் குரலில் கடுமையிருந்தது. ''இந்த அதர்ம யுத்தம் கூடாதென்று உன்னை ஏற்கனவே எச்சரித்திருக்கிறேன் யாங்சின்! பல்லவர்கள் வெற்றி பெறுவதானால் போர்க் களத்தில் எதிரியை நேருக்கு நேர் சந்தித்து, தகுந்த வியூகம் வகுத்து வெற்றி பெறுவார்கள். இல்லையேல் தர்ம மார்க்கத்தில் அழிந்து போவார்கள். சீன நாட்டுப் போர் முறை இங்கு ஒத்து வராது'' என்று சீற்றம் நிறைந்த குரலில் கூறினான்.

பிறகு தந்தையை நோக்கினான் இளவரசன் கம்பீரமாக ''தந்தையே! வரலாற்றில் தங்களைப் பற்றிக் கண்டிப்பாய் எழுதப்படும். தாங்கள் போர்களை விரும்பவில்லை, கோவில் பணியை சிற்பச் செல்வங்களை வளர்க்க விரும்புகிறீர்கள். தங்களைப் பற்றி அப்படிச் சொல்லவேண்டும் வரலாறு. மாமல்லரை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். வாதாபியின் அழிவு அவருடைய நாசத் திறமைக்குச் சான்றாகலாம். ஆனல் அவர் சிருஷ்டித்த சிற்பச் செல்வங்கள்தான் அவருக்குப் பிற்காலத்தில் பெருமை தரும். பல்லவர் கோயில்களை மக்கள் பிற்காலத்தில் பார்த்து மகிழ்வார்கள். காலமெல்லாம் மறையும், தலைமுறைகள் மறையும் ஆனால் சிற்பம் மறையாது, அழியாது. ஆகவே, அறமுறைகளை நாம் மாற்றக்கூடாது'' என்று சொன்ன பல்லவ இளவல், ''தந்தையே! எதிரிப் படையெடுப்பை அறிந்ததும் அரங்கன் கோயிலைக் கட்ட என்னை மாமல்லபுரம் அனுப்பினீர்கள். போருக்கு உதவிக்கு அழைக்கவில்லை. அத்தகைய பேரரசராக, கலை அரசராக நீங்கள் வரலாற்றில் வாழவேண்டும். அதற்கான ஓவியங்களை இரண்டு சீலைகளில தீட்டிவிட்டேன். இத்தனை போர் அவதிக்கும், மும்முரத்துக்கும், என் தோல்விக்கும் இடையிலுங்கூட அந்த ஓவியங்கள் என் அறையிலிருக்கின்றன. அந்தச் சீலைகளையும் என்னுடன் எடுத்துச் செல்லப் போகிறேன்'' என்றும் சொன்னான்.

''எதற்கு ராஜசிம்மா?'' என்று கேட்டான் பரமேசுவரவர்மன் பெருமை துளிர்த்த குரலில்.

''பயணத்தில் இடையிடையே ஓவியங்களை முடித்துக் கொள்வேன். போர் முடிந்ததும் கைலாசநாதன் கோயிலையும் கட்டி முடிப்பேன். இது உறுதி...'' என்றான் இளவரசன் உறுதி நிரம்பிய குரலில்.

பரமேசுவரவர்மன் தன் அரியாசனத்தை விட்டு எழுந்து மைந்தனை அணைத்துக் கொண்டான். ''ராஜசிம்மா! வரலாற்றில் நான் எப்படி வாழ்வேனோ தெரியாது. நீ சிறப்பாக ராஜசிற்பியாக வாழ்வாய்'' என்று ஆசீர்வதிக்கவும் செய்தான்.

அத்துடன் தந்தையிடம் விடை பெற்றுக் கொண்ட இளவரசன் தனது அறையை அடைந்தான். அப்பொழுதும் அவனை எதிர்பார்த்து மைவிழி உட்கார்ந்திருந்தாள் பஞ்சணையில். அவள் அருகில் அவன் பயண மூட்டையுமிருந்தது, அழகான மான் தோலில் சுற்றிக் கட்டப்பட்டு.

''ஏன் காத்திருக்கிறாய் மைவிழி?'' என்று வினவினான் இளவரசன்.

''பெண் காத்திருப்பதும், ஆண் இஷ்டப்பட்ட வேளைக்குத் திரும்புவதும் உலக இயல்பு'' என்றாள் மைவிழி.

இளவரசன் நகைத்தான். ''திரும்பிய பின்?'' என்றும் வினவினான்.

''போர்கள் முடியட்டும் சொல்கிறேன்'' என்ற மைவிழி கிளம்பினாள் அறையை விட்டு.

அவளைக் கையைப் பிடித்து இழுத்து நிறுத்திய பல்லவ இளவல் கேட்டான், ''எதைப்பற்றி?'' என்று.

''இன்னொரு போரைப்பற்றி'' என்ற மைவிழி அவனிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு நடந்தாள். அவள் பின்னெழில்கள் போர் எது என்பதைக் குறிப்பிட்டன. அவள் நடந்த நடையில் அவள் நூபுரங்கள் ஆர்த்தன போர் முரசுகள் போல.

110. சோலையில் ஒரு குரல்

மைத்தடங்கண்ணியான மைவிழி, நுண்ணிடை இலங்க, நூபுரங்கள் ஆர்ப்பரிக்க, பின் தடங்கள் எழுந்து தாழ அறையிலிருந்து அகன்று விட்ட பின்புங்கூட, அவள் தன் இதயத்தின் மேல் அழகு நடை போடுவது போலவே இருந்தது பல்லவ இளவலுக்கு. அதன் விளைவாக தனது அங்கியைக் களையாமலும் சிந்தனைகளிலிருந்து விடுபடாமலும் பஞ்சணையில் படுக்காமலும் நீண்ட நேரம் உட்கார்ந்தே இருந்தான். பிறகு அங்கியைக் கழற்றி எறிந்து படுத்த பின்பும் உறக்கம் பிடிக்காமல் மைவிழியைப் பற்றிய நினைப்பிலேயே ஆழ்ந்திருந்தான் அரை ஜாமகாலம். அவளிடம் மனம் நிலைத்து

விட்டதால், ரங்கபதாகாதேவியைக் கூட அறவே மறந்துவிட்ட இளவரசன் மைவிழியின் ஒவ்வோர் அங்க லாவண் யத்தையும் அணுஅணுவாக நினைத்துப் பார்த்து, அவற்றாலேயே தன் மனத்தையும் புத்தியையும் நிரப்பிக் கொண்டிருந்தானாதலால் விடியற்காலையில் தான் செய்ய வேண்டிய பயணத்தைக்கூட நீண்ட நேரம் மறந்தே பஞ்சணையில் மல்லாந்து கிடந்தான். அவனிருந்த ஆழ்ந்த சிந்தனையில் அந்த அறைக்குள்ளே மெல்ல நுழைந்து எதிரே நின்று கொண்டிருந்த சீனனைக்கூட அவன் பார்த்தானில்லை. சீனனும் நீண்ட நேரம் அவனை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்து விட்டு மெல்ல நகைத்தான். அந்த நகைப்பினால் நனவுலகத்துக்கு வந்த பல்லவ இளவல் படுத்தபடியே சீனனை நோக்கி, ''யாங்சின்! இங்கு எதற்கு வந்தாய்?'' என்று வினவினான் உணர்ச்சிகளைச் சிறிதும் குரலில் காட்டாமல்.

சீனன் உடனடியாகப் பதில் சொல்லாமல் இளவரசனை உற்று நோக்கினான் மீண்டும் சில விநாடிகள். பிறகு மெள்ளச் சொன்னான்: ''சில சந்தேகங்களை நீக்கிக் கொள்ள வந்தேன்'' என்று.

''தெளிவாகச் சிந்திப்பவனாயிற்றே நீ. உனக்கும் சந்தேகங்கள் ஏற்பட்டு விட்டனவா?'' என்று வினவினான் ராஜசிம்மன் ஏளனப் புன்முறுவல் கூட்டி.

சீனனும் தனது தலை கீழ்ப் பகர மீசையை இருபுறத்திலும் தடவி விட்டுக் கொண்டு, ''ஏற்படாவிட்டால் இங்கு வரமாட்டேன்'' என்று கூறிச் சற்றுப் புன்முறுவலும் செய்தான்.

''ஏன்? இங்கு வந்தால் என்ன?'' இளவரசன் கேள்வியில் சந்தேகத்தின் ஒலி தெரிந்தது.

''இது நான் வரக்கூடிய இடமில்லை'' என்றான் சீனன்.

''யார் தடுக்க முடியும் உன்னை?'' என்று வினவினான் இளவரசன்.

''எவை தடுக்க முடியும் என்று கேளுங்கள்'' என்றான் சீனன்.

''சரி, சரி. எவை?''

''சந்தர்ப்பங்கள்.''

''எந்தச் சந்தர்ப்பங்களோ?''

''எனக்கெப்படித் தெரியும் எந்தச்சமயத்தில் எந்தச் சந்தர்ப்பங்கள் எப்படி எப்படி இருக்குமோ?''

''அத்தனை மாயாஜால அறையா இது?''

''சிறிது காலமாக அப்படித்தான் ஆகிவிட்டது.''

சீனனின் விஷமச் சொற்களின் பொருள் பல்லவ இளவலுக்குப் புரிந்தாலும் புரியாதது போலவே கேட்டான்: ''நீ சொல்வது விளங்கவில்லை எனக்கு'' என்று.

சீனனும் விட்டானில்லை. ''புரியாத விஷயங்கள்தான் அவை. ஆனால் நிலைமைதான் சரியாயில்லை'' என்று கூறிய யாங்சின் இளவரசனை நோக்கி நன்றாகவே நகைத்தான்.

எப்பொழுதும் வாய்விட்டு நகைக்காதவனும், நமட்டு விஷமமாகப் புன்முறுவல் செய்யக் கூடியவனுமான சீனனே வாய்விட்டு நகைத்தது விந்தையாயிருந்தாலும், அந்த நகைப்புக்கு காரணத்தை இளவரசன் உணர்ந்திருந்த காரணத்தால், அதைப் பற்றி மேலே ஏதும் கேட்காமல், ''அது கிடக்கட்டும். உன் சந்தேகங்களைக் கேள்'' என்று கூறினான்.

அதுவரை நின்றிருந்த சீனன் மெள்ளப் பஞ்சணைக்கு வந்து இளவரசன் காலடியில் உட்கார்ந்து கொண்டான். பிறகு சில விநாடிகள் சிந்தித்துவிட்டுக் கேட்டான்: ''இன்றைய மந்திராலோசனையில் அடுத்து வரும் போர்த்திட்டங்களைப் பற்றிச் சொன்னீர்களல்லவா?'' என்று.

''ஆம். சொன்னேன்'' என்று கூறினான் இளவரசன்.

''நாளைக் காலையில் விளிந்தையிலிருந்து புறப்படுவதாகக் கூறினீர்கள்!''

''ஆம். கூறினேன்.''

''பயணத்தில் என்னைச் சேர்ப்பதைப்பற்றி ஏதும் குறிப்பிடவில்லை.''

''இல்லை.''

''அப்படியானால் என்னை உடன் அழைத்துச் செல்லும் உத்தேசம் உங்களுக்குக் கிடையாதா?''

''இல்லை.''

இதைக்கேட்ட சீனன் சிலவிநாடிகள் அயர்ந்து உட்கார்ந்து விட்டான். பிறகு கேட்டான்: ''யாரை உடன் அழைத்துச் செல்லப் போகிறீர்கள்?'' என்று.

''யாரையுமில்லை'' என்ற இளவரசனின் குரலில் உறுதி பரிபூரணமாயிருந்தது.

சீனன் பதில் அதைவிட உறுதியாக ஒலித்தது. ''அதை நான் அனுமதிக்க முடியாது'' என்று கூறினான் சீனன் திட்டவட்டமாக.

''எதை?''

''நீங்கள் தனியாகச் செல்வதை.''

''ஏன்? அபாயங்களைப்பற்றி அஞ்சுகிறாயா?''

''இல்லை எந்த அபாயத்தையும் நீங்கள் சமாளிக்க முடியும்.''

''பின்?''

''உங்களைவிட்டுப் பிரியக்கூடாதென்று சீனச் சக்ரவர்த்தியின் ஆணையிருக்கிறது. புத்தர் கோவில் கட்டி முடியும்வரை உங்களைப் பாதுகாப்பது என் கடமை. அது நான் சக்கரவர்த்தியிடம் இட்டு வந்த ஆணை!'' இதை சீனன் நிரம்ப உறுதியுடன் கூறினான்.

அவன் உறுதியைக் கண்ட இளவரசன் வதனத்தில் புன்முறுவல் படர்ந்தது. ''சீனச் சக்கரவர்த்தியிடம் நீ இட்டு வந்த ஆணைக்கு எந்தவித பங்கமும் நேரிடக் கூடாதோ?'' என்று வினவினான் இளவரசன் புன்முறுவலின் ஊடே.

''கூடாது'' என்றான் சீனன் குழப்பம் சற்றே மேலிட்ட குரலில், இளவரசனின் இந்தப் புதுவிதக் கேள்விக்குக் காரணம் புரியாமல்.

''அப்படியானால் நீ என்னுடன் வரக்கூடாது இம்முறை'' என்றான் பல்லவ இளவல்.

''நான் வருவதால்...'' சீனன் வாசகத்தை முடிக்கவில்லை.

''எனக்கு ஆபத்து இருக்கிறது'' என்ற இளவரசன் விவரிக்கலானான்: ''யாங்சின்! நன்றாகக்கேள். இப்பொழுது நான் பல்லவ எதிரிகள் இருவரின் ஆதிக்கத்திலிருக்கும் பிராந்தியங் களுக்குச் செல்கிறேன். பல்லவரை வெற்றி கண்ட விக்கிரமாதித் தனிருக்கும் உறையூர் ஒன்று, பல்லவ ஆதிக்கத்தால் அச்ச முற்றிருப்ப வர்களும் பல்லவர் ஆதிக்கத்தை, பல்லவ நாட்டின் விஸ்தரிப்பை விரும்பாதவர் களுமான பாண்டியர்கள் உள்ள மதுரை இரண்டு. இந்த இரண்டு இடங்களையும் நான் மாறுவேடமணிந்த சாதாரண வீரனாக, யாரும் சந்தேகப்படாத பயணியாக அடைய முயல்கிறேன்.''

யாங்சின்னிடம் இளவரசன் தொடர்ந்தான்:

''இவற்றைச் சாதிக்க நான் தனியாகச் செல்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. உன்னை நான் உடன் அழைத்துச் சென்றால் உன்னை எல்லோரும் அடையாளம் கண்டுகொள்வார்கள். அத்தனை பிரசித்தி உனக்குத் தமிழகத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது...''

''இந்த நாட்டில் நான் ஒருவன்தான் சீனனா?'' என்றான் சீனன்.

இளவரசன் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். சீனன் தோள்மீது தனது கையொன்றையும் ஆதரவாக வைத்தான்.

''இல்லை யாங்சின்! சீனர்கள் பலர் இந்நாட்டுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் பலர் காஞ்சியிலும் நாகையிலு மிருக்கிறார்கள் அந்த இரண்டு இடங்களிலும் சில புத்த விஹாரங்கள் இருப்பதால். ஆனால் உறையூரிலும் மதுரையிலும் சீனர்கள் கிடையாது. தவிர பல்லவ இளவலுடன் இணைபிரியாதிருக்கும் சீனனைத் தமிழகம் அறியும். உன் பிரசித்தி இப்பொழுது வேறு சீனர் எவருக்கும் கிடையாது. ஆகவே நீ என்னுடன் வந்தால் ஏற்படும் ஆபத்து அதிகமே தவிர வேறில்லை. இன்னும் மூன்று வாரங்கள் பொறு, திரும்பி வந்துவிடுகிறேன்'' என்று சமாதானம் சொல்லவும் செய்தான் இளவரசன்.

அந்தச் சமாதானத்தில் உண்மையிருந்தாலும், அந்த உண்மை கசப்பாகவே இருந்தது சீனனுக்கு. ஆகவே ஏதும் பதில் சொல்லாமல் வேண்டா வெறுப்பாக அந்த அறையிலிருந்து வெளியேறினான் யாங்சின். அவன் சென்ற பிறகு மீண்டும் பஞ்சணையில் படுத்த இளவரசன் மெள்ளக் கண்களை மூடினான். நித்திரை நீண்ட நேரம் பொறுத்துத்தான் வந்தது. இருப்பினும் வெள்ளி முளைக்கு முன்பே எழுந்து சீனனைக் கூப்பிட்டனுப்பித் தன் பயணத்துக்குப் புரவியைச் சித்தம் செய்யுமாறு உத்தரவிட்டான். பல் துலக்கி முகம் கழுவிக் கங்கநாட்டு வீரன் போல் உடையணிந்து பொழுது விடியுமுன்பு மைவிழி கட்டி வைத்த மான்தோல் மூட்டையுடன் புரவிச் சாலைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அங்கு சித்தமாயிருந்த புரவியின் ஒருபுறத்தில் மான்தோல் மூட்டையும் மறுபுறத்தில் புரவிக்கு வேண்டிய தானியத் தோற்பை ஒன்றையும் கட்டித் தொங்கவிட்டுப் புரவிமீது ஏறிக் கொண்டு, ''யாங்சின்! தந்தையைக் கவனித்துக்கொள். தளபதி படை திரட்டுவதில் குற்றங்கள் குறைகளிலிருந்தாலும் கண்டு கொள்ளாதே. சந்துகளை வைத்துக்கொண்டு ஆயுதங்களை நிரம்ப வடித்துக் கொள். மற்ற விஷயங்களை நான் வந்ததும் கவனித்துக் கொள்கிறேன்'' என்று கூறி விடை பெற்றுக் கொண்டு புரவியைத் தட்டிவிட்டான்.

புரவி ராஜநடை நடந்து அந்த அரண்மனை வாயிலைக் கடந்தது. அதன் பின்னால் நடந்து வந்த சீனன் வாயில் வரைக்கும் வந்து அது போகும் திக்கில் கண்களை நாட்டிக் கொண்டு நின்று, புரவியும் இளவரசனும் கண்ணுக்கு மறைந்த பின்பே அரண்மனை நோக்கித் திரும்பினான். அவன் இதயத்தைப் பெரும் சுமை அழுத்திக் கொண்டிருந்தது. காஞ்சி மண்டலம் வந்த நாள் முதல் இளவரசனைப் பிரியாததால், அந்த முதல் பிரிவு அவனைப் பெரிதும் உலுக்கி இருந்தது.

தாழ்ந்த சிரத்துடன், தத்தளித்த மனத்துடன், அவன் அரண்மனைக்குள் புகுந்து உப்பரிகைப் படிகளில் ஏறிச் சென்றான்.

பொழுது விடிவதற்குள் காவிரிக் கரையைத் தாண்டி மேற்குப்புறம் சென்றுவிட்ட பல்லவ இளவல் வெகு துரிதமாகத் தனது புரவியை நடத்திச் சென்றான். எப்படியும் நான்கு நாட்களுக்குள் உறையூரை அடைந்துவிட வேண்டும் என்ற உறுதியாலும், யார் கண்ணிலும் படக்கூடாதென்ற காரணத்தாலும் அன்று மாலைக்குள் மேல் திசையில் ஒரு காதத்துக்கு மேல் பயணம் செய்து கிராமமொன்றின் ஒதுக்குப்புறத் தோப்பில் தங்கினான். தோப்பின் முகப்பிலிருந்த யாதவர் குடிசையொன்றுக்குச் சென்று சிறிது பாலையும் சோற்றையும் வாங்கி உண்டு இளைப்பாறுவதற்காகத் தரையில் படுத்துக் கொள்ளவும் செய்தான். ஆனால் மீண்டும் நள்ளிரவிலேயே பயணத்தைத் துவங்கி மறுநாள் பிற்பகலுக்குள் மேற்குத் தொடர் மலைக்காடுகளின் அடர்த்திக்குள் பிரவேசித்து விட்டான்.

வழி நெடுகக் காவலிருக்கத்தான் செய்தது பிரதான சாலைகளில், ஆனால் சாலைகளை விட்டு ஒதுங்கியும் பாசறைப் பகுதிகளை அணுகாமலும் விலகி விலகி இளவரசன் சென்றதாலும், அவனது கங்கநாட்டு உடையாலும், அவன் சாதாரண கோலத்திலிருந்த படியாலும் யாரிடமும் சிக்காமலும், யாருக்கும் சந்தேகத்தை விளைவிக்கமலும் மலைக்காட்டை அடைந்துவிட்ட இளவரசன் அங்கிருந்த மூங்கில் புதரொன்றிலிருந்த இளமூங்கிலொன்றைத் தனது குறுவாளால் வெட்டி, மரப்பட்டையொன்றில் நார் ஒன்றைத் திரித்துக் கட்டி மூங்கில் வில்லொன்றை சமைத்துக் கொண்டு, இன்னும் நாலைந்து மூங்கில்களைப் பிளந்து நீண்ட கூர் அம்புகளையும் சீவி வைத்துக் கொண்டும், இருமுறை வில்லை வளைத்துப் பார்த்துக் கொண்டான். ''சரி. இரண்டு நாள் உணவைப்பற்றி இனிக் கவலை யில்லை'' என்று கூறி மகிழ்ந்து கொண்டு மீண்டும் பயணத்தைத் துவங்கினான்.

மலைவழி கரடுமுரடாயிருந்தாலும் பயணத்தைத் துரிதமாகவும், தாமதமின்றியும் நடத்தினான் பல்லவ இளவல். அவ்வப்போது அவசியமான காலத்தில் இரண்டொரு காட்டுப் புறாக்களை அடித்து மரக் கட்டைகளைத் தீட்டித் தீயுண்டாக்கி அவற்றை வாட்டி உண்டும், வழியிலிருந்த மலை அருவிகளில் நீரைப் பருகியும், புரவியையும் தன்னையும் குளிப்பாட்டிக் கொண்டும் நேராகத் தெற்கே சென்ற இளவரசன், இரண்டு நாட்கள் கழித்து மலைக்காடுகளைத் துறந்து

மலைச் சரிவுகளிலிருந்து இறங்கிச் சமவெளிக்கு வந்து, பிறகு கிழக்குப் புறமாகப் பயணம் செய்தான். ''இனி நேராகக் கிழக்கே சென்றால் உறையூரை அடையலாம்'' என்று தனது புரவிக்குச் செய்தியைச் சொன்னான். அதைச் சிறிது தட்டியும் கொடுத்தான்.

சமவெளியில் வழிகளிலெல்லாம் பெரும் சாலைகளும் ஓரங்களில் அறுவடை செய்யப்பட்ட நிலங்களும் கிடந்தன. அதே நிலங்கள் மழைக்காலத்திற்குப் பிறகு எத்தனை பசுமையாயிருக்கும் என்று எண்ணி மகிழ்ந்தான் இளவரசன். நாலா பக்கங்களிலும் தெரிந்த பெரிய தென்னை, மா, பலா, கமுகுச் சோலைகளையும் கண்டு 'இத்தனையும் காவிரியன்னையின் பிரசாதம்' என்று தனக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டான். ''காவிரிக்கரையை அடைய இன்று பொழுது போக வேண்டும். ஆனால் அன்னையின் கைகள் இத்தனை தூரம் வந்து இந்தச் சோலைகளுக்கு உணவளித்திருக்கின்றனவே! எத்தனை நீண்ட கைகள்! அவள் கைகளில் தான் எத்தனை அமுத சுரபிகள்! வளப்பம் தந்து வாழ்வும் தரும் அவள் கருணைதான் என்ன!'' என்று சிலாகித்துக் கொண்டும், ஆங்காங்கு சோலைகளில் கிடைத்த கனிகளையும் கிராமங்களில் ஏழை மக்கள் அளித்த உணவுகளையும் உண்டு கொடுமுடிக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அங்கு தங்காமல் காவிரியைத் தாண்டி, தென்கிழக்கில் ஒருநாள் பயணத்துக்குப் பின்பு கதிரவன் மறைந்து மனிதனின் செயற்கை விளக்குகள் ஒளிவிடத் துவங்கிய நேரத்தில் உறையூரின் எல்லையை அடைந்த பல்லவ இளவல் அங்கிருந்த ஒரு சோலையில் தங்கினான் இரவு மூளட்டும் என்று. இரவும் மூண்டது. ''இரண்டாம் ஜாமத்தில் நகருக்குள் புகுந்துவிடுகிறேன்'' என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டு சோலையின் தரையில் படுத்தான். அவன் படுத்து ஒரு நாழிகை தானிருக்கும். அதற்குள் பயண அலுப்பால் கண்கள் மூடின. நித்திரையும் ஆட்கொண்டது இளவரசனை. இருப்பினும் அதிக நேரம் நித்திரை செய்ய முடியவில்லை அவனால். ஏதோ அரவம் கேட்டதால் சட்டென்று எழுந்திருக்க முயன்ற இளவரசனை ''அவசரம் வேண்டாம். நிதானமாக எழுந்திருக்கலாம்'' என்று சோலையின் ஒரு புறத்திலிருந்து எழுந்த குரல் திகைக்கச் செய்தது. பக்கத்திலிருந்த வாளை எடுத்து உருவ முயன்றான். ''அதுவும் தேவையில்லை'' என்று ஒலித்தது அதே குரல். அவனுக்குத் தெரிந்த குரலல்ல அது. ஆனால் அக்குரலில் பணிவும் இருந்தது. சற்று அதிகாரமும் இருந்தது.

111. வணங்கிய இதயங்கள்

காவேர மன்னன் புதல்வியான காவேரியின் தென்கரையில் மலைக்கோட்டை என்று இப்பொழுது அழைக்கப்படும் பெரும் பாறையை ஒட்டிக் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் பெரும் கட்டிடங்களுடனும் சோலைகளுடனும் காட்சியளித்ததும், உரகபுரியென்று சாளுக்கியராலும் உறையூர் என்று தமிழர்களாலும் அழைக்கப்பட்டதும், நில வாணிபத்திலும் விவசாயத்திலும் இணையற்றதெனக் கருதப்பட்டதும், பிற்காலத்தில் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் வித்துப்போல் விளங்கியதுமான அந்த மாநகரின் எல்லைச் சோலையில் படுத்துக் கிடந்து, இரண்டாவது ஜாமம் நெருங்கிவிட்டதைக் கூட அறியாமல் பயண அலுப்பால் உறங்கிவிட்ட பல்லவ இளவல், ''யாரா யிருந்தாலும் சரி, வெளியே வரலாம்'' என்று கூறினான். சற்று எட்ட இருந்த மரத்தின் மறைவிலிருந்து வெளியே வந்தவனைக் கண்டதும் திகைப்படைந்து எழுந்து நிற்கவும் செய்தான். ''இத்தகைய ஒரு பெரிய கௌரவத்தை அடைய நான் செய்த பாக்கியமென்ன?'' என்று கேள்வியொன்றையும் விடுத்தான் பல்லவ இளவல். ''அது மட்டுமல்ல, சாளுக்கிய மன்னர் குரல் மாற்றிப் பேசவேண்டிய அவசியம் எனக்குப் புரியவில்லை'' என்ற சொற்களையும் உதிர்த்தான் வியப்பு நிரம்பிய குரலில்.

விக்கிரமாதித்த மன்னன், தான் அமர்ந்திருந்த சித்ராங்கதம் என்ற பட்டத்துப் புரவியை மெள்ள நடத்திக் கொண்டு மறைவிலிருந்து வெளிவந்ததும் இளவசனின் அருகில் கீழே குதித்து அவன் தோள்மீது மிகுந்த அன்புடன் தனது கையொன்றையும் வைத்தான். ''இந்திரவர்மனிடம் நீ சொல்லியனுப்பிய செய்தி கிடைத்தது ராஜசிம்மா! ஆகையால் உன்னைச் சந்திக்க நானே வந்தேன்'' என்று சர்வசகஜமாகக் கூறிய விக்கிரமாதித்தன், ''வாளைத் தரித்துக் கொள். அரண்மனைக்குச் செல்வோம்'' என்றும் கூறினான்.

பல்லவ இளவரசனின் முகத்தில் வியப்பு அதிகமாகத் தெரிந்தது. குரலிலும் அந்த வியப்பு ஒலிக்கக் கேட்டான், ''அரண்மனைக்கா!'' என்று.

''ஆம்.''

''மன்னரே, என்னை நாடிவர நான் என்ன பாக்கியம் செய்தேன் என்று கேட்டேன்'' என்றான் ராஜசிம்மன்.

விக்கிரமாதித்தன் உடனடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. சொன்னபோது, பதில் மிகத் தெளிவாகவும், காரணத்துடனும் இருந்தது. ''ராஜசிம்மா! நீ வரும் செய்தியை முன்னதாக இந்திரவர்மன் வந்து

சொல்லிவிட்டபடியாலும் வரும் காரணத்தையும் அவன் விளக்கியபடியாலும் உன்னை என் வீரர்களிடமிருந்து காப்பாற்ற வேண்டியது அவசியமாயிற்று. இந்திர வர்மன் சாதாரண நிலையில் என முன்பு அழைத்து வரப்படவில்லை. எதிரியின் தூதன் என்ற முறையில் வாள்பறிக்கப்பட்டு, சாளுக்கிய வீரர் இருவர் மத்தியில் என் முன்பு கொணரப்பட்டான். அதுவும் அவன் வந்த சமயத்தில் நான் தனிப்படவும் இல்லை. எனது தளபதியும் சில உபதளபதிகளும் கூடவே இருந்தார்கள். ஆனால் ஒன்று கூறவேண்டும், இந்திரவர்மன்தான் கொண்டுவந்த செய்தியை நிர்ப்பயமாகவும் அலட்சியத்துடனுமே கூறினான். நீ என்னைத் தனியாக வாட்போரில் சந்திக்க வருவதாகச் சொன்னான். தவிர, இங்கிருந்து மதுரை செல்ல போகும் விஷயத்தையும் கூறினான்'' என்ற விக்கிர மாதித்தன் புன்னகை புரிந்தான்.

இந்திரவர்மன் கூறிய விஷயங்களை விக்கிரமாதித்தன் சொன்னதும் பல்லவ இளவல் சிறிது அதிர்ச்சியே அடைந்தான். இந்திரவர்மன் நிதானம் தப்பிவிட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் நினைத்தான். மன்னனிடம் தனியாகப் பேசவேண்டுமென்று அவர் ஏன் கூறியிருக்கக் கூடாது? நான் அனுப்பிய செய்தி மன்னர் செவிகளுக்கு மட்டுந்தான் என்பதை ஏன் குறிப்பிட்டிருக்கக் கூடாது? என்று தன்னைத்தானே வினவிக் கொண்டான். ஆனால் அந்தக் கேள்வி எதையும் விக்கிரமாதித்தனிடம் கேட்கவில்லை. ஆனால் விக்கிரமாதித்தனே பல்லவ இளவலின் இதயத்தில் ஓடிய எண்ணங்களைப் புரிந்து கொண்டு சொன்னான். ''ராஜசிம்மா! இந்திரவர்மன் என் முன்பு வந்தபோது மிகுந்த சினத்திலிருந்தான். தான் தூதன் என்று கூறியும் அறவழியை மீறித் தனது வாள் எனது வீரர்களால் பறிக்கப்பட்டதைப் பற்றிக் குற்றம் சாட்டினான். ஆகையால், தூதுச் செய்தியை மடமடவென்று எல்லோர் முன்பும் கடகடவெனக் கொட்டிவிட்டான். 'பல்லவ இளஞ்சிங்கம் வருகிறது உங்களைச் சந்திக்க' என்றும் இரைந்தான். 'நன் தடுத்திராவிட்டால் என் உபதளபதிகள் இந்திரவர்மனை அங்கேயே வெட்டிப் போட்டிருப்பார்கள். என் தடையால் அவனைச் சிறை செய்ய வேண்டுமென்று உத்தரவு கேட்டார்கள்'' என்று.

''அப்படியானால் இந்திரவர்மர் இப்பொழுது சிறையிலிருக்கிறாரா?'' என்று கேட்டான் பல்லவ இளவல் கவலையுடன்.

''இல்லை. மதுரையிலிருப்பார் என்று நினைக்கிறேன். அவர் வாளைத் திருப்பிக் கொடுத்து எனது படைகளிருக்கும் எல்லையைத் தாண்டித் தகுந்த பாதுகாப்புடன் அவரை விட்டு வரும்படி உத்தரவிட்டேன்.''

''நன்றி.''

''நன்றிக்கு இதில் எதுவுமில்லை ராஜசிம்மா. தூதர்களைத் தொடக்கூடாதென்று அரசர்களின் நீதி நூல் கூறுகின்றது. ஆனால் இந்திர வர்மன் செய்த தவறுகள் இரண்டு. தூதன் நிதானத்தை இழக்கக்கூடாது. இழந்தது ஒரு தவறு. நீ வருவதைப் பற்றிப் பகிரங்கமாகச் சொன்னது இன்னொரு தவறு. இந்த இரண்டு தவறுகளையும் திருத்தும் பொறுப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது.''

இதற்குப் பதில் சொல்ல இயலவில்லை பல்லவ இளவரசனால். ''பாரத பூமி பேரரசர்களைப் பெற்றிருக்கிறது'' என்று மட்டும் கூறினான்.

அதன் உள்ளர்த்தம் விக்கிரமாதித்தனுக்குப் புரிந்தே இருந்தது. இருப்பினும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமல் பேசத் தொடங்கிய சாளுக்கிய மன்னன், ''இந்திரவர்மனைப் பாதுகாத்து அனுப்பி விட்டதில் ஒரு சுமை இறங்குகிறது எனக்கு. ஆனால் உன்னைப் பாதுகாக்கும் சுமை மீதி இருந்தது. அதைக் கூடியவரை நிறைவேற்றத் தீர்மானித்தேன். நீ வரும் வழியைப் பற்றி இந்திர வர்மன் ஏதும் கூறவில்லை. நானே ஊகிக்க வேண்டியதாயிற்று, மலை வழியைத் தவிர வேறு எந்த வழியில் வந்தாலும் உன்னை என் வீரர்கள் சிறைசெய்து விடுவார்கள். எந்த வேஷத்திலிருந்தாலும் பல்லவ இளவலைக் கண்டு பிடிப்பதில் அதிகக் கஷ்டமிருக்காது. ஆகவே இந்த மேற்குத் தொடர் மலையிலிருந்து உறையூர் அணுகும் எல்லா சாலைகளிலுள்ள படைகளுக்கும் உத்தரவு அனுப்பினேன் உன்னைத் தடை செய்யாதிருக்க. நீ மேற்குத் தொடர் மலையிலிருந்து கொடுமுடிப் பாதைக்கு வரும்வரையில் எனது ஒற்றர்கள் உன்னைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். உறையூரில் நீ காலை வைத்த அடுத்த விநாடி எனக்குச் செய்தி வந்தது. ஆகவே நானே புறப்பட்டு வந்தேன் என்று விளக்கினான்.

வியப்பின் வசப்பட்டான் பல்லவ இளவல். ''நான் இந்தச் சோலையில் இருப்பேனென்பது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?'' என்று வினவவும் செய்தான் வியப்புக் குரலில் பெரிதும் ஒலிக்க.

''இங்கு தான் உறையூரின் முகப்புத் துவங்குகிறது. இந்தச் சோலைதான் மறைந்துறைய அடர்த்தியானது. நான் ரகசியமாக வருவதானால் எந்த இடத்தில் காவிரியைத் தாண்டுவேன், எங்கு இளைப்பாறுவேன் என்று என்னைக் கேட்டுக் கொண்டேன்'' என்று எடுத்துரைத்தான் விக்கிரமாதித்தன். ''தவிர, என் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்ற வரும் வீரனை நானே எதிர் கொள்வது வீரன் கடமையல்லவா? நீயே அதைத்தான் செய்திருப்பாய் ராஜசிம்மா''

என்றும் கூறிய விக்கிரமாதித்தன், ''வா! அரண்மனைக்குச் செல்வோம்'' என்றும் அழைத்தான் பல்லவ இளவலை.

''அரண்மனைக்கா!'' பல்லவ இளவல் வாயைப் பிளந்தான் வியப்பு மிதமிஞ்சியதால்.

''ஆம்.'' விக்கிரமாதித்தன் குரலில் வேண்டுகோள் இருந்தது.

''வந்து...?'' தடுமாறி வந்தது பல்லவ இளவலின் கேள்வி.

''இரண்டு நாட்கள் என் விருந்தினனாயிரு.''

''எதற்கு?''

''என் வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற.''

''என்ன வேண்டுகோள்?''

''நாமிருவரும் வாள் கொண்டு போரில் சந்திக்க வேண்டுமென்று நான் சொன்னேன் மாமல்லபுரத்தில் வராகன் குகைக்கருகில்.''

''ஆம்.''

''ஆனால் போரில் அந்த வசதி கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்ற சந்தேகத்தில் இங்கு வந்து என்னைத் தனிப்படையாகச் சந்திப்பதாக இந்திரவர்மனிடம் செய்தியனுப்பினாய்.''

''ஆம்.''

''என் வேண்டுகோளைப் பூர்த்தி செய்ய வரும் வீரன் நான் சந்திக்கும் முறை, வேளை எல்லாம் சரியாயிருக்க வேண்டும்.''

''இப்பொழுது தனிமையில்தானே இருக்கிறோம்?''

இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டு, நகைத்தான் விக்கிரமாதித்தன் ''ராஜசிம்மா! நீயும் சிந்திக்காமல் பேசுகிறாய். பயணத்தால் நீ களைத்திருக்கிறாய். அதுவும் நீ உறங்கிய முறையைப் பார்த்தேன், சுமார் கால் ஜாமத்திற்கு மேல். அசதி உன் முகத்தில் மிதமிஞ்சி யிருந்தது. இந்த நிலையில் உன்னைச் சந்திக்க விக்கிரமாதித்தன் கோழையுமல்ல, சந்தர்ப்பத்தை உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளும் கசடனுமல்ல. இரண்டு நாட்கள் என்னுடன் தங்கி இளைப்பாறிய பிறகு, நல்ல உணவருந்தி நீ திடப்பட்ட பிறகு வாட்போரைத்துவங்குவோம், புரவிமீது ஏறு'' என்று கட்டளையிட்டான் விக்கிரமாதித்தன்.

விக்கிரமாதித்தன் பண்பாடும், வீர சிந்தனையும் பல்லவ இளவலின் மனத்தை அடியோடு ஆட்கொண்டு விடவே வேறு ஏதும் பதில் கூறாமல் கச்சையில் வாளைக் கட்டிக் கொண்டு மரத்தில் கட்டப்பட்ட புரவியை அவிழ்த்து ஏறிக்கொண்டு மன்னனைப் பின்தொடர்ந்தான். சித்ராங்கதம் முன்னால் ராஜநடை நடந்து

சென்றதையும், அதன்மீது விண்ணென்று உறுதியுடன் விக்கிர மாதித்தன் அலட்சியத்துடன் அமர்ந்திருந்ததையும் தலை நிமிர்ந்து பார்த்த பல்லவ இளவலுக்கு எதிரியைப் பற்றிக் கௌரவம் மட்டுமல்ல, பொறாமையும் ஏற்பட்டது. ''இத்தகைய கௌரவத்தைத் தான் மன்னனுக்கு என்றாவது ஒருநாள் திருப்பிச் செய்ய முடியுமா?'' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டு எதிரியைத் தொடர்ந்து புரவியை நடத்தினான் பல்லவ இளவல்.

விக்கிரமாதித்தனும் சித்ராங்கதத்தை நெடுஞ்சாலைகளில் நடத்திச் செல்லவில்லை. முதலில் சிறிது தூரம் அந்தச் சோலை வழியே நடத்திச் சென்றான். பிறகு உரகபுரியின் பெரும் மாளிகைகளையும் வீதிகளையும் விட்டுச் சின்னஞ்சிறு வீதிகளிலும் வீதிகளுக்கடுத்த குறுக்குப் பாதைகளிலும் செலுத்தினான். இப்படி சுமார் கால் ஜாமம் பயணம் செய்த பிறகு ஒரு கற்பாறையருகேயிருந்த சிறு வீட்டுக்கு வந்ததும், ''ராஜசிம்மா! இந்த வீட்டின் கதவு திறந்திருக்கிறது. இதற்குள் நுழைந்தால் வலது புறத்து அறையின் தரையில் பெரும் பாறையொன்று இருக்கும். அதை நீக்கினால் நிலவறையொன்று ஓடுகிறது. அறையிலிள்ள விளக்கை ஏற்றி நிலவறை மூலம் வா. நேராக அரண்மனைக்கு வரலாம்'' என்றான்.

''தாங்கள் உடன் வரும்போது இந்த ரகசியம் எதற்கு?'' என்று வினவினான் ராஜசிம்மன்.

''நாமிருவரும் ஒன்றாக அரண்மனைக்குச் சென்றால் காலைக்குள் நீ வந்திருக்கும் விஷயம் உரகபுரி முழுவதும் பரவிவிடும். என்ன காவலை வைத்தாலும் உன்னைப் பாதுகாக்கவோ, உனக்குத் தனிமையையும் இளைப்பாற வசதியையும் அளிக்கவோ, என்னால் கூட முடியாது. சாளுக்கிய ஆதிக்கத்தை உரகபுரி மக்கள் விரும்பவில்லை. நிலைமை இங்கு இன்னும் திடப்படவில்லை. சொல்கிறபடி கேள்' என்று கூறிய விக்கிரமாதித்தன், ''உன் புரவியின் சேணத்தை என்னிடம் கொடு'' என்றான்.

''எதற்கு?''

''புரவியை என்னுடன் அழைத்துச் சென்று எனது புரவிக் கொட்டடியில் பராமரிக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன்.''

''இது பணிமக்கள் செய்யவேண்டிய வேலையல்லவா?''

''அரசனும் ஒரு பணி மகன்தான். நல்லவருக்குப் பணி செய்வது அவன் கடமை'' என்று கூறிய விக்கிரமாதித்தன் மீண்டும் வீரப் புன்முறுவல் கொண்டான்.

அந்தச் சமயத்தில் ஒரு சந்தேகம் பல்லவ இளவலைக் கௌவிக் கொள்ளவே அவன் விக்கிரமாதித்தனைக் கூர்ந்து நோக்கினான். அந்த நோக்கின் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்ட விக்கிரமாதித்தன் சொன்னான், ''ஆம். இது சாதாரண வீரன் உடை. அதனால்தான் வழியில் யாரும் என்னை அதிகமாகக் கவனிக்கவில்லை. சித்ராங்கதத்துக்குக்கூட அதன் ஆபரணங்களைப் பூட்டவில்லை நான். சாதாரணப் புரவியின் சேணங்களைப் பூட்டியிருக்கிறேன். இருப்பினும் யாரும் நம்மை அடையாளம் கண்டுகொள்ளாமல் வந்து சேர்ந்தது மிகக் கஷ்டந்தான்'' என்று. அத்துடன் தனது புரவியைத் திருப்பிக் கொண்டு இளவரசன் புரவியின் சேணத்தையும் பிடித்துக் கொண்டு சென்றான் அந்த விடுதியின் முகப்பிலிருந்து.

மன்னன் சென்ற பின்பு விடுதிக்குள் நுழைந்த பல்லவ இளவல் அங்கு சகலமும் மன்னன் சொன்னபடியிருந்ததைக் கவனித்தான். அறையிலிருந்த விளக்கையேற்ற வசதியுமிருந்தது. விளக்கை ஏற்றிக் கொண்டு பாறையை நகர்த்தி நிலவறைப் படிகளில் இறங்கி நடந்த இளவரசன் நிலவறை மிக சுத்தமாக வைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டான். எந்தக்காலத்திலோ கட்டப்பட்ட அந்த நிலவறைப் பாதையை உறையூரை அடைந்த நான்கு பட்சங்களுக்குள் விக்கிரமாதித்தன் எப்படிக் கண்டுபிடித்தான் என்பது பெரும் விந்தையாயிருந்தது பல்லவ இளவலுக்கு. ஆனால் அந்த விந்தையைவிட விக்கிரமாதித்தனின் நினைப்பு, போக்கு, இவற்றின் பெருந்தன்மை அவன் மனத்தைப் பெரிதும் ஆட்கொண்டிருந்த படியால் அவற்றைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டே நடந்த பல்லவ இளவல் கடைசியாகப் படிகள் மேலோடும் இடத்துக்கு வந்தான். படிகளில் ஏறி அவற்றின் உச்சிக்கு வந்ததும் அங்கிருந்த அலங்காரக் கதவு திறந்து கிடந்தது. அதைத் தாண்டியதும சகல சௌகரியங்களுடனும் காணப்பட்ட பெரிய அறையில் விக்கிரமாதித்தனே பல்லவ இளவலை நேரில் வரவேற்றான் ''பல்லவர் இளஞ்சிங்கமே! வருக உறையூர் மாளிகைக்கு இந்த மாளிகைக்கே வரலாறு உண்டு. அதுவும் இந்த அறைக்குப் பெரும் வரலாறு உண்டு'' என்றும் கூறி, ''இங்கே ஒரு காலத்தில் மாபெரும் வீரன் ஒருவன் தங்கியிருந்ததாகக் கூறுகிறார்கள். ஆகையால் நீயும் இதில் தங்கத் தகுந்தவன் என்று.''

இளவரசன் அந்த அறையைச் சுற்றுமுற்றும் நோக்கினான். விக்கிரமாதித்தன் உள்ளர்த்தம் நன்றாகப் புரிந்தது அவனுக்கு. வரலாற்றுச் சான்றுகள் பல இருந்தன அந்த அறையில். அவன் மனம் கடந்த கால வெள்ளத்தில் மிதந்தது. ''நானூறு ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன'' என்று உதடுகள் முணுமுணுத்தன.

''வீரனுடைய வரலாற்றை, சாதனைகளை, நூற்றாண்டுகள் அழிப்பதில்லை'' என்ற விக்கிரமாதித்தன் குரல் கணீரென ஒலித்தது.

''உண்மை'' என்ற இளவரசன் கண்கள் சாளுக்கிய மன்னனை ஏறெடுத்து நோக்கின. அத்துடன் அந்த உதடுகள், ''அந்த மாவீரன் பெயர்...'' என்று ஏதோ சொல்லப் போக, அவன் பேச்சை இடைமறித்த விக்கிரமாதித்தன், ''பெயரைச் சொல்ல வேண்டாம்'' என்றான்.

''ஏன்?''

''வாய்ச் சொற்கள் பயனில சில வேளைகளில்.''

''அப்படியானால்?''

''மனம் வணங்கட்டும். வணக்கத்திற்குரிய பெயர் அது.''

பல்லவ இளவல் தலையசைத்தான். அந்த இருவரர் இதயங்களும் அந்த மாவீரனை எண்ணி வணங்கின. கண்ணிலும் விரிந்தன கனவுலகம். அந்த உலகத்தில் இருவரும் பரஸ்பர விரோதத்தையும் மறந்தனர்.

112. போரும் ஒரு கலை

வணங்கிய இதயங்கள் மறந்தன அன்றைய உறையூரை, மறந்தன விரோதங்களை, மலர்ந்தன பழைய சிறப்புக்களை நோக்கி, எண்ணிப் பார்த்தன கரிகாலன் ஆட்சியை, சீர்தூக்கி இணைத்தும் பார்த்தன அன்றைய நிலைமையை. இதயக்கண்களின் எதிரே எழுந்தது பூம்புகார். அதன் கடற்கரையும், மாபெரும் மதிள்களும், கடல் மண்ணில் நடந்த உடலில் பெரியயவனரும், கடலில் நின்ற பெரும் மரக்கலங்களும், மரக்கலங்களிலிருந்து வந்தும் போய்க்கொண்டு மிருந்த படகுகளும், எல்லாமே எழுந்தன. அந்த எழுச்சியில் விளைந்த மன மகிழ்ச்சியில் இருவரும் நீண்ட நேரம் பேசாமல் நின்றனர். கடைசியில் விக்கிரமாதித்தனே பேசத் தொடங்கினான், ''புகாரை ஆண்ட அந்தப் பெருமகன் இந்த ஊரையும் ஆண்டான். இங்கிருந்து மேற்கிலுள்ள கரூர் வஞ்சியையும் ஆண்டான்'' என்று கூறினான்.

பல்லவ இளவரசன் மதிப்பு நிரம்பிய விழிகளை விக்கிரமாதித்தன் மீது திரும்பினான். ''ஆம். ஆனால் அவன் சாளுக்கிய னல்லவே?'' என்றான்.

விக்கிரமாதித்தன் கண்கள் இளவரசன் கண்களை அன்புடன் சந்தித்தன. ''ராஜசிம்மா! இந்நாட்டைப் பிரித்து நோக்காதே. கரிகாலன் சோழப் பெருமகனல்ல. பாரதத்தின் பெருமகன். அவன் ஆட்சியில்

விரிந்தது குறுகிய சோழ நாட்டின் பெருமையல்ல, அகண்ட பாரதத்தின் பெருமை. சில மன்னர்களால் குறுநிலங்கள் சிறப்படைகின்றன. சில மன்னர்களால் அவர்கள் நாடுகள் மட்டுமே சிறப்படைகின்றன. சிலர் தங்கள் நாட்டுச் சிறப்பால் உலகத்துக்கே சிறப்பை ஊட்டுகிறார்கள். அத்தகைய பெருந்தகை கரிகாலன். அவர் இங்கும் இருந்ததாகத் தெரிந்ததாலேயே நான் இந்த அரண்மனையைத் தேர்ந்தெடுத்தேன். தங்குவதற்காக. இதைவிடப் பெரிய அரண்மனைகள் இரண்டு இந்த ஊரில் இருக்கின்றன'' என்று கூறினான் விக்கிரமாதித்தன். அவன் சொற்களில் உறுதியும் பெருமையும் நிரம்பி நின்றன.

பல்லவ இளவல் விக்கிரமாதித்தனை மீண்டும் ஏறெடுத்து நோக்கி அந்த அறைச் சுவர்களையும் நோக்கினான். அங்கிருந்த பல சித்திரங்கள் அழிந்து கிடந்தன. பெரிய தேர் ஒன்றின் சக்கரமும் காலத்தால் அழிக்கப்பட்டிருந்தது.

''மன்னவா! கரிகாலன் ஜீவிக்கிறான் ஆனால் அவன் தந்தை இறந்துவிட்டான். அல்லது சீக்கிரம் இறந்து விடுவான்'' என்றான் பல்லவ இளவல் சித்திரங்களைப் பார்த்தபடி.

விக்கிரமாதித்தன் அவன் நோக்கத்தைப் புரிந்து கொண்டு சொன்னான், ''ராஜசிம்மா! நீ இளைஞன். வயது உன்னை அப்படித் துடுக்காகப் பேசச் செய்கிறது. அழிந்த சித்திரத்தை வைத்து மன்னனை எடைபோடாதே'' என்று.

ராஜசிம்மன் கண்கள் அந்தத் தேர் ஓவியத்தை மீண்டும் நோக்கின. ''மன்னவா! இளஞ்சேட்சென்னி தேர்களை அமைப்பதில் சிறந்தவர் என வரலாறு கூறுகிறது. அவர் நினைப்புக்காக தீட்டப்பட்ட சித்திரம் இது. சித்திரம் அழிந்திருக்கிறது. அவரது புகழும் அழிந்துவிட்டது'' என்று அவன் உதடுகள் சொற்களை உதிர்த்தன.

''காலம் அழித்திருக்கிறது சித்திரத்தை. பழியை அதன் மேல் போடு'' என்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

''காலத்தால் அழியாத வண்ணங்கள் உண்டு.''

''அப்படியா?''

''ஆம். நான் தீட்டிக் காட்டுகிறேன். உட்பிரகாரங்களை நாளையே தீட்டிக் காட்டுகிறேன்.''

வியப்புடன் பரமேசுவரன் புதல்வனை நோக்கினான் விக்கிரமாதித்தன். ''நாளைக்கா!'' என்றும் வினவினான் ஆச்சரிய ஒலி கேள்வியில் ஆர்த்து எழ.

''ஆம்.''

''இந்தச் சுவர்களில் தேர்களைத் தீட்டப் போகிறாயா?''

''இல்லை.''

''வேறு எங்கு தீட்டுவாய்?''

''என்னிடம் இருக்கும் சீலையில்.''

''சீலை எங்கிருக்கிறது?''

''என் புரவியின் ஒருபுறத்திலுள்ள மான் மூட்டையில். அதை மட்டும் அனுப்பி வையுங்கள்'' என்று கேட்டான் இளவரசன்.

சரியென்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை ஆட்டிவிட்டுச் சென்ற விக்கிரமாதித்தன் அடுத்த சிறிது நேரத்துக்குள் புரவியிலிருந்த இரு மூட்டைகளையுமே அனுப்பி வைத்தான். மூட்டைகளின் கயிறுகளில் செருகப்பட்டிருந்த மூங்கில் வில்லையும் செலவழிந்தது போகப் பாக்கியிருந்த இரண்டு அம்புகளையும் கூட அனுப்பி வைத்தான். பிறகு மறுநாள் வரை பல்லவ இளவலை விக்கிரமாதித்தன் சந்திக்கவே இல்லை.

ஆனால் பல்லவ இளவலுக்குச் சகல பணிவிடைகளும் ராஜரீதியில் நடந்தன. பணிமக்கள் சதா அவனுக்கு வேண்டிய சௌகர்யங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அரண்மனைத் தோட்டத்தில் உலாவப் போன ஓரிரு முறைதவிர, மற்ற நேரத்தை அந்த அறையிலேயே கழித்தான். கழித்ததும் வீண் பொழுதல்ல. பொழுதைப் பொன்னாகக் கழித்தான் தனது கலைக் கடையை விரித்து.

தன்னைச் சுற்றிலும் வண்ணம் குழைத்த பலரக இலைகளை வைத்துக் கொண்டான். வர்ணம் கூட்டுவதற்கான சிறு குவளைகளும் சுற்றிக் கிடந்தன. எதிரே சட்டங்களில் பிணைக்கப்பட்ட சீலையில் கைலாசநாதர் கோவிலின் இடது பிரகாரமும் உருவெடுத்துக் கொண்டிருந்தது, அவன் மயிலிறகும் கோழியிறகும் கொண்டு தீட்டிய தேர்களால். தேர்களில் மெள்ள மெள்ள சோமாஸ்கந்தர் அமர ஆரம்பித்தார். நரசிங்கர் உருவெடுத்தார், விநாயகரும் காட்சியளிக்கத் துவங்கினார். உணவைக்கூட இளவரசன் அன்று காலாகாலத்தில் அருந்தவில்லை. கொண்டு வைத்த உணவுத்தட்டுகள் மூடியபடியே கிடந்தன நீண்ட நேரம். தட்டுக்களைக் கொணர்ந்த பணிமகள் கூடச் சட்டங்களில் சிக்கிச் சித்திர மயமாகிக் கொண்டிருந்த கைலாசநாதர் கோவில் பிரகாரத்தில் லயித்துச் சித்திரப்பாவையென நின்றாள்.

யாரோ ஒரு சித்திரக்காரனை விக்கிரமாதித்த மன்னர் வரவழைத்திருக்கிறாரென்ற வதந்தி அரண்மனை முழுவதும் பகலுக்குள் பரவிவிட்டாலும் உப்பரிகை அறையிலிருந்த காவலின்

காரணமாக யாரும் அங்கு வரத் துணியவில்லையாதலால் பணி மக்களுக்கு மட்டுமே பல்லவ இளவலின் ஓவியத்தைத் தரிசிக்கும் பாக்கியம் கிடைத்தது.

அந்தப் பாக்கியத்தை இரவு வந்த சாளுக்கிய மன்னனும் அடைந்தான். இரவு மூண்டு நீண்ட நேரத்துக்குப் பிறகே பல்லவ இளவரசன் அறைக்கு வந்த விக்கிரமாதித்தன் பல்லவ இளவலின் பின்புறத்திலேயே நீண்ட நேரம் நின்றான். பல்லவ இளவலின் கண்கள் மட்டுமின்றி இதயமே சித்திரத்தில் பதிந்திருந்தாலும், கோழி மயிலிறகுகள் மாறி மாறி வெவ்வேறு வண்ணங்களில் தோய்ந்து தோய்ந்து எழுந்து எழுந்து சீலையில் பாய்ந்து பாய்ந்து அழகோவியங்களைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டிருந்ததாலும், சாளுக்கிய மன்னன் வரவைச் சிறிதும் கவனித்தானில்லை அவன்.

பல்லவ இளவலின் எண்ணங்களெல்லாம் வண்ணங்களில் திளைத்திருந்ததை எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டு மௌனமாக நின்ற விக்கிரமாதித்தன் மெள்ளக் கூறினான், ''இன்று பூராவும் இளைப்பாற வில்லையே ராஜசிம்மா?'' என்று.

''ராஜசிம்மன் தலையை வேகமாகத் திருப்பிப் பார்த்தான். ''யார் சொன்னது மன்னவா?'' என்று வினவவும் செய்தான்.

''பணி மக்கள் சொன்னார்கள்.''

''என்னவென்று?''

''பகல் முழுவதும் இளைப்பாறவில்லையென்று. சித்திரம் தீட்டியபடியே இருந்தாயாம்.''

''சித்திரம் தீட்டுவதும் இளைப்பாறுவதுதானே?'' என்று வினவினான் ராஜசிம்மன்.

''விந்தை'' என்று சொன்னான் விக்கிரமாதித்தன்.

''எது விந்தை?'' பல்லவ இளவலின் கேள்வியில் வியப்பிருந்தது.

''சித்திரம் தீட்டுவது தொழில். அது எப்படி இளைப்பாறு வதாகும்?'' என்று கேட்டான் விக்கிரமாதித்தன்.

பல்லவ இளவல் சிறிது சிந்தித்தான். புன்முறுவல் கொண்டான். அந்தப் புன்முறுவலின் ஊடே சொன்னான். ''மன்னவா, கலைகள் ஆனந்தமளிப்பவை, இசையைக் கேட்கிறோம். அதிலும் ஒரு சாந்தியும் இளைப்பாறலும் இருக்கிறது. இசைப்பவனுக்கும் கேட்பவனுக்கும் இருவருக்குமே அது ஆனந்தம். அப்படித்தான் எல்லாக் கலைகளும். அதில் ஈடுபடுவது ஆனந்தம். அதுவே இளைப்பாறுதலாகும். படுப்பது உறங்குவது இளைப்பாறுதல் என்று பெயர். ஆனால் அவற்றில்

சிந்தையின் உளைச்சலிருந்தால் இளைப்பாறுவது ஆகாது. எதற்கும் சிந்தையின் அமைதியும் ஆனந்த மும் வேண்டும். அதுதான் மனச்சோர்வுக்கும் உடற்சோர்வுக்கும் மருந்து. அந்த மருந்தை இன்று நான் நிரம்பப் பருகிவிட்டேன்.''

இதைக்கேட்ட விக்கிரமாதித்தனும் அதை ஆமோதிப்பதற்கு அறிகுறியாக தலையசைத்தான். ''உண்மைதான் ராஜசிம்மா. இருப்பினும் உடலையும் இளைப்பாற்றிக் கொள்வது நல்லது. நீண்ட பயணம் செய்திருக்கிறாய். நாளைக்கு என்னுடன் போரிடப் போகிறாய். பகலும் இரவும் ஓவியத்தில் உழைக்கும் உன்னிடம் நான் போரிட இஷ்டப்படவில்லை'' என்று கூறினான்.

''அப்படியானால் இன்றிரவு அதிக நேரம் சித்திரம் எழுதவில்லை நான். இருக்கும் வண்ணங்களைத் தீர்த்துவிட்டு உறங்கி விடுகிறேன்'' என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் இறகுகளை ஓட்டினான் பிராகாரத் தேர்கள்மீது.

அவன் கைலாகவத்தையும், சீலையில் துரிதமாகத் தடவப்பட்டு உருவெடுத்த பிம்பங்களையும் பார்த்துப் பரவசப்பட்டுச் சிறிது நேரம் நின்ற பிறகு அறையை விட்டுச் சென்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

அன்றிரவு நீண்டநேரம் ஓவியங்களைத் தீட்டவில்லை பல்லவ இளவல். முடிந்தவரையில் வண்ணங்கள் காய அவகாசம் கொடுத்து விட்டுப் படுத்தான். பிறகு நன்றாக உறங்கி விடியற்காலையில் எழுந்திருந்து சட்டங்களை விலக்கிச் சீலைகளை மடித்து மான் தோலில் கட்டிவைத்தான். நீராடி, புத்தாடை புனைந்து விக்கிர மாதித்தனைச் சந்திக்கவும் சித்தமானான்.

கதிரவன் இளவெய்யில் உரகபுரியின்மீது விழுந்த உடனேயே பல்லவ இளவலுக்கு விக்கிரமாதித்தனிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது. ''மன்னர் பயிற்சி அறையில் காத்திருக்கிறார் தங்களுக்காக'' என்று கூறித் தலை வணங்கினான் பணிமகன் ஒருவன். அதைக் கேட்கு முன்பே புறப்படச் சித்தமாயிருந்த பல்லவ இளவல் கச்சையில் வாளைக் கட்டிக் கொண்டு பணிமகன் வழிகாட்ட அறையிலிருந்து கிளம்பிச் சென்றான். சங்ககாலச் சோழர்களின் அந்தப் பழைய அரண்மனை சிறியதாயிருந்தாலும் பல கட்டுகளுடனும் ஒற்றை உப்பரிகையுடனும் மிக அழகாயிருந்தது. உப்பரிகைப் படிகளில் கீழிறங்கி நந்தவனத்தில் நுழைந்து சிறிது தூரம் சென்றதும் இருந்த ஒரு தனி வீட்டிற்குள் ராஜசிம்மன் அழைத்துச் செல்லப்பட்டான்.

அந்த வீட்டில் இரண்டு அறைகள் கோடிகளில் இருந்தன. இடையே இருந்தது பெருங்கூடம். சுவர்களிலெல்லாம் பலவித வாட்கள், மர ஆணிகளிலும் நீண்ட செங்கற்களிலும் மாட்டிக் கிடந்தன.

மூலைகளில் வேல்களும் விற்களும் இருந்தன. அந்த அறைக்குள் நுழைந்ததும் விக்கிரமாதித்தன் இளவரசனைப் புன்முறுவலுடன் எதிர் கொண்டான். அங்கு விக்கிரமாதித்தனுடன் சாளுக்கிய தளபதியுமிருந்ததைக் கவனித்த பல்லவ இளவல் சாளுக்கிய மன்னனை நோக்கினான். அதைக் கவனித்த சத்யாச்ரயன் சொன்னான். ''எனக்கு ஏதாவது நேரிட்டால் எச்சரிக்கையுடனும் உனக்கு எந்தவித ஆபத்தும் நேரிடாமலும் பாண்டிய நாட்டு எல்லையில் விட்டுவர தளபதிக்கு உத்தரவிருக்கிறது'' என்று.

ஆச்சரியமும் மதிப்பும் கலந்த இளவரசன் விழிகள் விக்கிரமாதித்தனை நோக்கின. ''இங்கு எதுவும் நேரிடாது தங்களுக்கு. விபரீதமான எதுவும் விளையாது.'' திட்டமாகச் சொற்களும் உதிர்ந்தன அவன் உதடுகளிலிருந்து.

''ஏன்?'' என்று வினவினான் விக்கிரமாதித்தன்.

''இது பயிற்சிக்கூடம்'' என்றான் பல்லவ இளவல்.

''ஆம்.''

''வாட்பயிற்சி செய்யப் போகிறோம்.''

''போரிட விரும்பவில்லையா நீ?''

''போருக்கும் பயிற்சிக்கும் வேறுபாடில்லை.''

''போரில் மனிதர்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள்.''

''போரில் எதிரியைக் கொல்வது எனது நோக்கமல்ல. செயலற்றுப் போகச் செய்வதுதான் என் முறை. எதிரிக்குப் பிராண பயம் ஏற்பட்டால் அது என்னையும் மீறித்தான் ஏற்படும். கலைஞன் கொல்வதில்லை. கொல்லும் உணர்ச்சியுள்ளவன் கலைஞனாக மாட்டான்'' என்றான் ராஜசிம்ம பல்லவன் நிதானமான குரலில்.

''அப்படியானால்.'' விக்கிரமாதித்தன் குரலில் சந்தேக மிருந்தது.

''போரும் ஒரு கலை'' என்றான் பல்லவ இளவல்.

''அந்தக் கலையில் யார் வல்லவன் என்பதைப் பார்க்கப் போகிறோம்'' என்ற விக்கிரமாதித்தன் குரலில் மகிழ்ச்சி இருந்தது.

''ஆம்'' என்று பல்லவ இளவல் கூறித் தனது அங்கியை விலக்கி ஒரு மூலையில் எறிந்து வாளைக் கச்சையிலிருந்து உருவிக் கொண்டான்.

விக்கிரமாதித்தன் தனது அங்கியை நிதானமாகவே நீக்கினான். வாளையும் நிதானமாகவே உருவிக் கொண்டான். ''இனி கலையைத் துவங்கலாம்'' என்று கூறி மெல்ல நகைக்கவும் செய்தான். ஆனால் வாளை நீட்டவோ, ஓங்கவோ அவன் முயலவில்லை. அந்த முதல் வீச்சு பல்லவ இளவரசனுக்கு இருக்கட்டுமென்ற நினைப்பில் அனாயாசமாகக் காத்து நின்றான்.

113. வாட்பயிற்சி! புதுத்தடை!

நடுத்தர வயதைத் தாண்டிவிட்டவனும் நிகரற்ற வீரனும் வாள் வீச்சைத் தான் துவங்காமல் எதிரி துவங்கட்டுமென்று காத்து நின்றவனுமான விக்கிரமாதித்தனை நோக்கிய பல்லவ இளவலுக்கு, அவனைத் தாக்கவேண்டுமென்ற உணர்ச்சியே ஏற்படாததால் விக்கிரமாதித்தனைப் பார்த்த வண்ணமே நின்றான் பல விநாடிகள். அந்த வயதிலும் சிறிது கூடச் சுருங்காத, தளராத, கட்டுடன் கூடிய வஜ்ரதேகத்தை விக்கிரமாதித்தன் படைத்திருந்ததையும், அவனது விசாலமான திண்ணிய மார்பிலிருந்த காயங்களின் வடுக்கள் அவன் வீரத்துக்குச் சான்று கூறியதையும், கையில் அவன் பிடித்திருந்த வாளின் உரத்தைப் போலவே கையும் இரும்பாக அமைந்திருந்ததையும் பார்த்துப் பரவசப்பட்டான் பரமேசுவரவர்மன் மகன். அங்கியை நீக்கியிருந்ததாலும் பயிற்சிச் சல்லடத்துடன் நின்றதாலும் அவன் தேகத்தில் முக்கால்வாசியைப் பார்க்க முடிந்த பல்லவ இளவலுக்கு, விக்கிரமாதித்தன் கால்கள் கூடத் தசையால் இணைக்கப்படாமல் இரும்பால் இணைக்கப்பட்டனபோல் தெரிந்தன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவனைக் கவர்ந்தன விக்கிரமாதித்தன் கண்கள். ''ஆம் ஆம்! அதே கண்கள்! அதே பார்வை!'' என்று தனக்குள் இருமுறை சொல்லிக் கொண்டான் பல்லவ இளவல்.

தான் காத்திருந்தும் பல்லவ அரசகுமாரன் வாளை வீசிச் சண்டையைத் துவங்காமல் தன்னை அணுஅணுவாக ஆராய்வதைக் கண்ட விக்கிரமாதித்தன், தன் பலத்தை எதிரி எடை போடுகிறானென்று முதலில் நினைத்தாலும் காரணம் அதல்லவென்பதை ராஜசிம்மன் உதடுகள் முணுமுணுத்ததைக் கண்டதும் புரிந்து கொண்டபடியால், ''ராஜசிம்மா! எதைப் பார்த்துப் பரவசமடை கிறாய்? ஏன் போரைத் துவங்கவில்லை?'' என்று கேட்டுத் தனது நீண்ட வாளைத் தரையில் கால்பக்கத்தில் ஊன்றிச் சிறிது வளைக்கவும் செய்தான்.

அந்த வாள் வளைந்ததைக் கண்ட பல்லவ இளவல் அது விக்கிரமாதித்தன் கையில் எப்படி வேண்டுமானாலும் சுழலும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாலும், அதைப் பற்றிக் கவலைப் படாமல், ''தங்களிடம் போரிடத் தயக்கமாயிருக்கிறது'' என்று பதில் சொன்னான்.

இந்தப் பதில் விக்கிரமாதித்தனுக்கு எத்தகைய ஏமாற்றத்தை யும் விளைவிக்காவிட்டாலும் பக்கத்தில் நின்ற சாளுக்கிய தளபதியை ஏமாற்றிவிட்டதால் ராஜசிம்மன் ஏதோ அச்சப்பட்டு விட்டானென்ற நினைப்பில் ''அப்படியானால் இந்தப் போரை - இந்தப் பயிற்சியை நிறுத்திக் கொண்டால் போகிறது'' என்று கூறிப் புன்முறுவல் செய்தான்.

அதுவரை சாந்தமாயிருந்த விக்கிரமாதித்தன் கண்களில் திடீரென தீப்பொறி பறந்தது. தளபதியை மிகுந்த உஷ்ணத்துடன் நோக்கிய விக்கிரமாதித்தன், ''தளபதி தமது அபிப்பிராயத்தை நான் கேட்கும்போது சொல்லலாம்'' என்று கடுப்புடன் பேசவும் செய்தான்.

அதனால் அடங்கிவிட்ட தளபதி ''மன்னிக்கவேண்டும்'' என்று சொன்னதைக்கூடக் கவனிக்காத விக்கிரமாதித்தன், ''ராஜசிம்மா! ஏன் தயங்குகிறாய்? காரணமில்லாமல் தயக்கமிருக்காதே உனக்கு?'' என்று வினவினான் இளவரசனை நோக்கி.

ராஜசிம்மன் விக்கிரமாதித்தனைக் கவனித்த வண்ணம் சொன்னான், ''காரணம் தங்கள் கண்கள்'' என்று.

விக்கிரமாதித்தன் இதழ்களில் புன்னகை அரும்பியது. ''அவற்றுக்கென்ன ராஜசிம்மா?'' என்று வினவினான் அன்புடன்.

''இந்தக் கண்களை இன்றுதான் பார்க்கிறேன் இத்தனை அருகில், இத்தனை தெளிவாக'' என்றான் ராஜசிம்மன்.

''என்ன விசேஷத்தைக் கண்டாய் அவற்றில்?'' என்று வினவினான் விக்கிரமாதித்தன்.

''வேறோர் இடத்தில் இதே கண்களைக் கண்டேன்.'' ராஜசிம்மன் குரல் தழுதழுத்தது.

''எந்த இடத்தில்?''

''துங்கபத்ரா நதிக்கரையில்.''

''அங்கா?''

''ஆம். அங்கு நடந்த போரில்.''

''அங்குதான் நீ வெற்றி பெற்றுவிட்டாயே?''

''இல்லை'' என்று திட்டவட்டமாக ஒலித்தது ராஜசிம்மன் குரல். அதைக் கேட்ட விக்கிரமாதித்தன் அசரவில்லை. தளபதி அசந்து போனான். ''எங்களுக்குக் கிடைத்த செய்தி வேறு'' என்று கூறவும் செய்தான்.

ராஜசிம்மன் சீற்றத்துடன் நோக்கினான் தளபதியை. ''என்ன செய்தி கிடைத்தது உமக்கு?'' என்று வினவினான் சினத்துடன்.

''தாங்கள் எங்கள் படைகளை முறியடித்து விட்டதாகச் செய்தி கிடைத்தது'' என்றான் தளபதி.

''படைகளை முறியடிப்பதெல்லாம் வெற்றியா?'' என்று வினவினான் ராஜசிம்மன்.

''அப்படித்தான் நான் நினைக்கிறேன்.''

''உமது நினைப்பு அதற்குமேல் போகாது.''

''வேறு நினைப்புக்கு இடமிருக்கிறதா?''

''இருக்கிறது'' என்று தளபதிக்குப்பதில் சொன்ன ராஜசிம்மன், விக்கிரமாதித்தனை நோக்கிப் பதில் கூறினான், ''காஞ்சியைக் கைப்பற்றியதை எப்படி வெற்றியல்ல என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களோ, அப்படி நான் கருதுகிறேன் துங்கபத்ரா நதிக்கரை வெற்றியை'' என்று.

''காரணம்?'' என்ற விக்கிரமாதித்தன் சொற்களில் கூடக் குழப்பமிருந்தது.

''கேளுங்கள் கதையை மன்னவா! போர் முடிந்தது, தங்கள் படையும் பின்வாங்கியது. ஒரு சிறுவன் மட்டும் பின்வாங்கவில்லை. தோள் காயத்துடன் ரத்தமொழுக நின்றான் தன்னந்தனியே போர்க்களத்தில். வெகு அலட்சியமாக அவன் கண்கள் என்னை நோக்கின. எதிரேயிருந்த எனது படையை ஒரு துரும்பு போல் அவன் நினைப்பது அவன் கண்களில் தெரிந்தது. பிறகு அவன் புரவியின் சேணத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு மெள்ள நடந்து சென்றான் போர்க்களத்தின் ஊடே. அந்த வீரனின் அலட்சியப் பார்வை இன்னும் என்மனத்தை விட்டு அகலவில்லை. அந்தக் கண்கள் கூறின, 'போர் இன்னும் முடியவில்லை' என்று. அதை நான் நம்புகிறேன். அந்தக் கண்களை இன்று உங்கள் கண்களில் பார்க்கிறேன்'' என்று உணர்ச்சி ததும்பப் பேசினான் ராஜசிம்மன்.

தளபதி மீண்டும் தலையிட்டு, ''யாரது?'' என்று வினவினான்.

ராஜசிம்மன் இதழ்களில் இகழ்ச்சி நகை அரும்பியது. ''உமது ராஜ வம்சமே உமக்குப் புரியவில்லையா தளபதி! வேறு யார்? மன்னரின் பேரன் விஜயாதித்தன்தான்'' என்று கூறிய போது அவன் குரலில் அன்பு சொட்டியது.

அவன் யாரைக் குறிப்பிடுகிறானென்பதை முன்னதாகவே உணர்ந்து கொண்ட விக்கிரமாதித்தன் முகத்திலும் பெருமை தெரிந்தது. ''வீரனை வீரனால்தன் உணர முடியும்'' என்று மெதுவாகக் கூறவும் செய்தான் விக்கிரமாதித்திய சத்யாச்ரயன்.

அதற்குப் பிறகு சிறிது நேரம் மௌனமாகவே நின்றனர் இருவரும். ராஜசிம்மன் மட்டும் சிலவிநாடிகளில் மௌனத்தைக் கலைத்து, ''என்கொரு மகன் பிறந்தால் விஜயாதித்தன் போல் பிறக்க வேண்டும் என்று சொன்னேன்'' என்று கூறினான்.

விக்கிரமாதித்தன் பதிலேதும் பேசவில்லை. ''ராஜசிம்மா, நாமிருவரும் உணர்ச்சி வசப்பட்டால் போரிடுவது கஷ்டம். தவிர விஜயாதித்தன் குழந்தை. குழந்தை என்பதால் நீ அவனைத் தப்ப விட்டிருக்கிறாய். உன் வீரர்களிடமிருந்து பாதுகாத்திருக்கிறாய்?'' என்று சுட்டிக்காட்டினான்.

''மன்னவா!'' என்ற இளவரசன் குரலில் கேள்வி ஒலித்தது.

''என்ன ராஜசிம்மா?''

''நான் குழந்தையா?''

''இல்லை.''

''அப்படியானால் நீங்கள் ஏன் உங்கள் வீரர்களிடமிருந்து என்னைப் பாதுகாக்கிறீர்கள்? எதற்காக சாதாரண வீரன் வேடத்தில் வந்து என்னைத் தோப்பிலிருந்து அழைத்து வந்து தனியறையில் தங்க வைத்தீர்கள்?'' என்று கேள்விக்கு மேல் கேள்வியை அடுக்கினான்.

''காரணம் தர்மம்'' என்றான் விக்கிரமாதித்தன். ''அது மட்டுமல்ல, என் கோரிக்கையை நிறைவேற்ற, மாமல்லபுரத்தில் நான் கேட்ட போரிடும் வரத்தை அளிக்க வந்திருக்கிறாய்'' என்றும் விளக்கினான்.

இளவரசன் புன்முறுவல் கொண்டான். ''அத்தகைய தர்மம் எனக்குக் கிடையாது போலிருக்கிறது மன்னவா! உங்கள் பெருந்தன்மையை நீங்கள் என்றும் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டீர்கள். சரி! பயிற்சியைத் துவங்குவோம்'' என்று கூறித் தன் வாளை எடுத்து உயர்த்தி இடது கையால் அதன் நுனியைப் பிடித்து லேசாக வளைத்துப் பார்த்துத் திருப்தியடைந்தான். பிறகு வாளை நீட்டினான் விக்கிரமாதித்தனை நோக்கி. மின்னல்போல் எழுந்த விக்கிரமாதித்தன் வாள் பல்லவ இளவலின் வாள் நுனியைத் தடவிக் கொடுத்தது. தடவியும் கொடுத்தது, தடையும் செய்தது.

நுனியுடன் நுனி தாக்கிய விதத்திலேயே அந்த வாட் பயிற்சி வாட் போராகத் தானிருக்குமென்பதை உணர்ந்து கொண்ட பல்லவ இளவல் வாளைப் பின்புறம் இழுத்து மீண்டும் எதிரியின் வாளை நோக்கிப் பாய்ச்சினான். விக்கிரமாதித்தன் தான் இருந்த இடத்தை விட்டு நகராமலே போராடினான். ராஜசிம்மனின் வாள் எந்தத் திசையில் திரும்பி வந்தாலும் அந்தத் திசையில் அதைச் சமாளிக்கத் தயாராயிருந்தது சத்யாச்ரயன் வாள். பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தின் இணையற்ற வாள் வீரனென்று பிரசித்தி பெற்றவனும், எந்த வீரனையும் சில வினாடிகளிலேயே வாளை இழக்க வகை செய்யக்கூடியவனுமான

பல்லவ இளவல் அன்று தன்னையும் தேக்கி நிறுத்தக் கூடிய ஓர் எதிரியைச் சந்தித்து விட்டதை உணர்ந்ததால் எச்சரிக்கையுடனேயே போராடினான். எதிரியின் கண்களைப் பார்த்தால் விஜயாதித்தன் கண்கள் நினைப்பிற்கு வருவதாலும், அதனால் வாளின் வேகம் தடைபடுவதாலும் விக்கிரமாதித்தன் கண்களைச் சந்திக்காமலே வாளைப் பலபடிச் சுழற்றினான் ராஜசிம்மன்.

சத்யாச்ரயன் வாள், நேரம் ஏற ஏறக் கடுமையுடன் தன்னை நோக்கி வருவதையும், அவன் நின்ற இடத்தில் நின்று அனாயாசமாகப் போராடாமல் இடம் மாறி மாறிப் போரிடுவதையும் கண்ட பல்லவ இளவலும் தனது வாள் வித்தையைக் காட்டலானான். அவனும் இடம் மாறியும் கை மணிக்கட்டைப் பம்பரம் போல் சுழற்றி எதிரி வாளின் பாதுகாப்புக்குள் ஏதாவது ஓர் இடத்தில் நழைந்து விடவும் முயன்றான்.

ஆனால் அது அத்தனை எளிதான காரியமாகத் தெரியவில்லை. அதற்குப் பதில் இருமுறை விக்கிரமாதித்தன் வாள் லேசாகத் தனது இடது தோளில் கீறிவிட்டதைக் கண்டான். இருப்பினும் நிதானத்தைச் சிறிதும் கைவிடாமல் விக்கிரமாதித்தன் வாள்சுழற்றம் முறையைக் காணத் தற்காப்புப் போர் நடத்தினான். எதிரியின் வாட்போர் முறையை நிர்ணயித்துக் கொண்ட பல்லவ இளவல், தனக்குச் சீனன் கற்பித்த வெளிநாட்டு முறையைக் கையாளலானான். விக்கிர மாதித்தன் வாளை அவன் வாள் நேரிடையாகச் சந்திக்காமல் பக்கவாட்டில் சந்தித்துச் சந்தித்து விலகலாயிற்று. இந்தப் போர் முறை விக்கிரமாதித்தனுக்குப் புதிதாயிருக்கவே அந்த முறையைச் சில விநாடிகளிலேயே கற்றுக் கொண்ட சாளுக்கிய மன்னன், அதே முறையில் தன் வாளையும் சுழற்றலானான். நுனியில் தொட்ட வாட்கள் நட்ட நடுவில் தொடலாயின. தொட்டுத் தொட்டு பின்வாங்கி மீண்டும் நீண்டன, உராய்ந்தன. ராஜசிம்மன் வாள் ஏதேதோ இந்திர ஜால வித்தைகளைச் செய்யலாயிற்று. இரு முறை விக்கிரமாதித்தன் முகத்தைத் தொட்டது. ஒரு முறை வலது தோளை முத்தமிட்டது. இன்னொரு முறை மார்பிலும் சிறு காயத்தை விளைவித்தது.

இத்தனைக்கும் விக்கிரமாதித்தன் முகத்தில் சினமோ வேறு வித உணர்ச்சியோ இல்லை. மனம் மட்டும் கடினப்பட்டு விட்டதையும், போரைத் திடத்துடன் அவன் நடத்துவதையும் அவன் வாள் காட்டிக் கொடுத்தது. தனது புதுவிதப் போர்கூட சத்யாச்ரயனிடம் அதிகமாகப் பலிக்காததை இளவரசன் உணர்ந்தான். எந்தச் சந்தர்ப்பத்தையும் எந்தப் புதுமுயற்சியையும் சமாளிக்கச் சத்யாச்ரயனால் முடியு மென்பதை உணர்ந்ததால் வாளைச் சற்று மும்முரமாகவே சுழற்ற முற்பட்ட பல்லவ

இளவல் முன்னேறிப் பாய்ந்தே போரிடலானான். சில வேளைகளில் விக்கிரமாதித்தனுக்குப் பக்கப் பகுதியில் சென்று அவன் வாளை நடுவில் மடக்கித் தாழவைத்தான். ஆனால் அந்தவாள், தாழ்ந்த நிலையில் நிற்கவில்லை. திடீரெனச் சுழன்று இளவரசன் இடது தோளில் பாய்ந்து விட்டது.

அப்படிப் பாய்ந்து விட்டதால் ஒழுகத் தொடங்கிய குருதியை லட்சியம் செய்யாத பல்லவ இளவல் மேற்கொண்டு போரை நடத்தவே செய்தான். வாளை வீசி வீசி எதிரியை மடக்கிய விக்கிரமாதித்தன். ''தோளில் வாள் ஆழமாகப் பாய்ந்துவிட்டது'' என்று பல்லவ இளவலை நோக்கிக் கூறினான்.

''இடது தோளில்தானே பட்டிருக்கிறது. வலது தோளில் பட்டாலும் இடது கையால் போராட முடியும்'' என்று கூறிய இளவரசன் மீண்டும் போர் முறையைப் புதுவிதத்தில் மாற்றினான். அவன் வாள்வேகம் வரவர அதிகமாவதை உணர்ந்தான் விக்கிரமாதித்தன். தொடர்ச்சியான போரால் இருவர் நாசியிலும் வந்து கொண்டிருந்த பெருமூச்சு, சர்ப்பங்கள் சீறுவது போல் இருந்தது. இந்த நிலையில் திடீரென ஒருமுறை வாளுடன் வாளும் சுழன்றபோது, விக்கிரமாதித்தன் வாள் அவன் கையிலிலிருந்து மந்திரத்தால் பறிக்கப்பட்டது போல் கூரையை நோக்கிப் பறந்தது. அடுத்த வினாடி பல்லவ இளவலின் வாள் எதிரியின் மார்பில் ஊன்றியது. விக்கிரமாதித்தன் முகத்தில் அச்சமில்லை. மிதமிஞ்சிய பிரமிப்பு தெரிந்தது. அந்தப் பிரமிப்புடன் அவன் நின்றதைக் கவனித்த பல்லவ இளவல் தனது வாளைத் தாழ்த்தினான், தலையையும் தாழ்த்தினான் விக்கிரமாதித்தனை நோக்கி.

விக்கிரமாதித்தன் பிரமிப்பு உச்ச நிலையை அடைந்தது. பல்லவ இளவல் தான் அடைந்த வெற்றியைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளாததற்குக் காரணம் தனது பெரும்படையைப் பற்றிய அச்சமல்லவென்பதை அவன் உணர்ந்திருந்தான். ஆனால் ஆயுளில் தனது கைவாள் பறிபடாதவனான விக்கிரமாதித்தன் பல்லவ இளவலின் அந்த அசகாயத் திறமையை நினைத்து வியந்தான். அந்த வித்தையைக் கற்கவும் ஆசைப்பட்டான். ஆகையால் முடிவில் பல்லவ இளவலை அணுகி, ''இன்னும் இரண்டு நாள் இங்கு தங்க முடியுமா?'' என்று வினவினான்.

''மன்னர் உத்தரவை நான் மீறமுடியாது. மீறும் நிலையிலும் இல்லை'' என்றான் பல்லவ இளவல்.

''இது மன்னர் உத்தரவல்ல. விக்கிரமாதித்தன் வேண்டுகோள்.''

''ஆணை என்று கூறினால்தான் இருப்பேன்.''

''சரி, ஆணை.''

''எதற்கு நான் இருக்கவேண்டும் இங்கு?''

''எனக்கு ஆசானாக; நான் அறியாத அந்தப் புதுமுறை வாட்பயிற்சியை எனக்களிக்க.''

விக்கிரமாதித்தன் பேச்சைக் கேட்ட பல்லவ இளவல் பெருவியப் புற்றான். ''தங்களைப் போன்ற பெரியவர்களுக்குச் சிறுவனான நான் போதிப்பது...'' என்று இழுத்தான் சொற்களை மெல்ல.

''கற்பதற்குக் காலமுமில்லை, வயதுமில்லை'' என்று குறிப்பிட்டான் விக்கிரமாதித்தன்.

அங்கு இரண்டு நாள் தங்க ஒப்புக் கொண்டான் பல்லவ இளவல். இரண்டு நாளும் மன்னனுக்குச் சீன வாட்பயிற்சியையும் பயிலுவித்தான். மூன்றாவதுநாள் பாண்டிய நாட்டுக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானான். அன்றுதான் ஏற்பட்டது பெரும் தடை. தடை விதித்தது விக்கிரமாதித்தனல்ல. எதிர்பாராத இடத்திலிருந்து வந்தது தடை.

114. பின்னப்பட்ட வலை

உறையூரில் பழைய சோழ மன்னர்களின் அரண்மனையில், விக்கிரமாதித்தன் உபசரணையில், அங்கு காலையிலும் மாலையிலும் கிடைத்த இன்ப அனுபவங்களில் இரண்டு நாட்களை மிக ஆனந்தமாகவே கழித்தான் பல்லவ இளவல். பல்லவ நாட்டின் மீது சாளுக்கியர் படையெடுப்பு ஏற்பட்ட பிறகு கிடைக்காத ஓய்வும் சந்துஷ்டியும் அந்த இரண்டு நாட்களில் கிடைத்ததால், ராஜசிம்மனின் இதயத்தில் பெரும் சாந்தி ஏற்பட்டது மல்லாமல் மேற்கொண்டு போர்கூட அவசியமா என்ற எண்ணமும் அவன் இதயத்தில் எழலாயிற்று. அத்தனை தூரம் அவன் இதயத்தைக் கவர்ந்து விட்டான் சாளுக்கிய முதலாம் விக்கிரமாதித்தன். இரண்டு நாட்களிலும் காலையில் எழுந்ததும், உபசரிக்க இரு பணி மக்கள் காத்திருந்தார்கள். இளவரசன் பல் துலக்கி வாய் கொப்பளிக்கும் நீரை ஏந்தக் கூட அவர்களிலொருவன் பாத்திரமேந்தி நின்றான். இளவரசன் காலைக் கடன்களை முடித்து, பாலருந்தியதும் அவனைப் பயிற்சிக் கூடத்துக்கு அழைத்துச் செல்ல ஒவ்வொரு நாளும் விக்கிரமாதித்தனே நேரில் வந்தான். காலையிலும் மாலையிலும் ஒவ்வொரு ஜாமத்திற்கு மேல் சீன நாட்டு வாட்பயிற்சி முறைகளைப் பயின்ற விக்கிரமாதித்தன் பல்லவ இளவலிடம் ஒரு சீடன் பயில்வதைப் போலவே வித்தையை வாங்கிக் கொண்டான். முதல் நாளிலேயே பல குறுக்குப் பாய்ச்சல்களையும், வாளை வாள் தடுக்கும் முறைகளையும், எதிரியின் பாதுகாப்புக்குள் நுழையும் வகைகளையும் விக்கிரமாதித்தன் புரிந்து கொண்டானா

ணாலும், அதைச் சரியாகக் கைவரப்படுத்திக் கொள்ளவும், அதில் ஒரு நிபுணத்துவத்தை அடையவும் திரும்பத் திரும்பப் பயிலவே செய்தான். பயிற்சி முடிந்த ஒவ்வொரு சமயத்திலும் பக்கத்தில் தளபதியிருந்ததைக் கூடக் கவனியாமல் ராஜசிம்மன் வதனத்திலும் உடலிலும் வழிந்த வியர்வையைத் தானே துணிகொண்டு துடைத்தான். ''மன்னர் செய்வது நியாயமல்ல'' என்று ராஜசிம்மன் எத்தனை தடுத்துப் பார்த்தும் விக்கிரமாதித்தன் அந்தப் பணிவிடையை விட்டானில்லை. பயிற்சி முடிந்ததும் இருவரும் அருந்துவதற்காகக் கொணர்ந்து வைக்கப்பட்ட காவிரி நீரைத் தங்கக் குவளையில் கொட்டித் தானே அளித்தான் பல்லவ இளவலுக்கு, சாளுக்கிய மன்னன். அதையும் ராஜசிம்மன் ஆட்சேபிக்கவே, விக்கிர மாதித்தன் திட்டமாகக் கூறினான். ''இது இப்பொழுது என் அரண் மனை. என்னிஷ்டப்படி நீ நடக்கவேண்டும் ராஜசிம்மா!'' என்று.

''நீங்கள் மன்னர்...'' என்று தயங்கிச் சொன்னான் பல்லவ இளவல்.

''இந்தப் பயிற்சி முறையில் நான் மாணவன்'' என்று குறிப்பிட்டான் சாளுக்கிய மன்னன்.

''அதனால்?''

''குருவுக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடையில் ஆயிரத்தி லொரு பங்கு செய்கிறேன். இதுகூடச் செய்யாவிட்டால் வித்தை பயனளிக்காது.''

''நான் அப்படியொன்றும் பெரிய குருவல்ல.''

''குருவில் பெரிய குரு சின்ன குரு என்றெல்லாம் கிடையாது. பயிற்சியளிப்பவன் குரு, பயிலுகிறவன் சீடன். இதுதான் உறவு முறை.'' இந்த வார்த்தைகளைத் திட்டமாகச் சொன்னான் விக்கிரமாதித்தன். அதற்கு மேல் பேச்சுக்கு இடமில்லாத போகவே ராஜசிம்மன் எதுவும் பேசவில்லை. தனக்குத் தெரிந்த வாட்போர் முறையை எல்லாம் விக்கிரமாதித்தனுக்கு எதையும் ஒளிக்காமல் கற்றுக் கொடுத்தான் இரு நாட்கள். இரண்டாவது நாள் பயிற்சி முடிந்த பிறகு கேட்டான் இளவரசன் விக்கிரமாதித்தனை நோக்கி, ''நாளை நான் பாண்டிய நாடு புறப்படலாமா?'' என்று.

''வித்தை பூர்த்தியாகிவிட்டதா?'' என்று வினவினான் விக்கிரமாதித்தன்.

''பூர்த்தியாகிவிட்டது'' என்றான் பல்லவ இளவல்.

''சீன நாட்டு வாட் பயிற்சியில்...''

''தேர்ச்சி பெற்று விட்டீர்கள்...''

''இப்பொழுது நாமிருவரும் போரிட்டால்...?''

''வெற்றி யாருக்கென்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது.''

இதைக் கேட்ட விக்கிரமாதித்தன் பயிற்சிக் கூடத்திலேயே ராஜசிம்மனைத் தழுவிக் கொண்டான். ''வீரத்தில் நீ இணையற்றவன். உன்னை என்னால் வெற்றி கொள்ள முடியாது.'' என்று கூறினான்.

இதைக் கேட்ட ராஜசிம்மன் ஆயாசப் பெருமூச்சு விட்டான். ''நாமிருவரும் விரோதிகளாயிருப்பது சரித்திரம் நிகழ்த்திய கோளாறு, காலம் விதித்த விதி'' என்று கூறினான் அந்த ஆயாசப் பெருமூச்சின் ஊடே.

அத்துடன் மறுநாள் பாண்டிய நாட்டுக்குப் பயணத்தைத் துவங்கவேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் செய்து தரும்படி மன்னனை வேண்டிக் கொண்டான். ''மன்னவா! நான் வந்த நிலையில் அதாவது சாதாரண வீரனாகத் திரும்பிச் செல்ல விரும்புகிறேன். எந்தவித படாடோபமுமின்றி. என் இருபணிகளும் முடிந்து விட்டன'' என்று கூறினான் பல்லவ இளவல்.

''இரு பணிகளா!'' வியப்புடன் வினவினான் விக்கிரமாதித்தன்.

''ஆம்.''

''என்ன பணிகள் அவை?''

''ஒன்று தங்களுக்குச் சீன நாட்டு வாட்பயிற்சி அளித்தது. அது இடையில் வந்த தற்காலிகப் பணி.''

''மற்றொன்று?''

''சீலையில் கைலாசநாதர் கோயிலைத் தீட்டும் பணி.''

''அதுவும் முடிந்து விட்டதா?''

''முடிந்துவிட்டது. பகலெல்லாம் வேறு வேலை என்ன எனக்கு? இனி அரங்கன் கோவில் அமைப்பு ஓவியம் பாக்கியிருக்கிறது.''

''அதையும் முடித்து விட்டுச் செல்லலாமே?'' விக்கிரமாதித்தன் குரலில் ஆர்வமிருந்தது.

''இல்லை. அதை வேறு சமயத்தில் தான் முடிக்க வேண்டும். இடையே அரசாங்கப் பணி இருக்கிறது'' என்று திட்டமாகவும் முடிவாகவும் கூறினான் ராஜசிம்மன்.

அந்தப் பணி என்னவென்பதைப் புரிந்து கொண்டதால் விக்கிரமாதித்தன் வருத்தம் கலந்த புன்முறுவலொன்றைத் தன் இதழ்களில் படரவிட்டுக் கொண்டான். நாளைக் காலையில் நீ பாண்டிய நாடு கிளம்ப ஏற்பாடு செய்கிறேன்'' என்று கூறிவிட்டுப் பயிற்சிக் கூடத்தை விட்டு அகன்றான்.

அன்று இரவு மனோரம்மியமாயிருந்தது. மாலையில் செய்த வாட்பயிற்சியால் அயர்ந்து உறங்கவும் செய்தான் பல்லவ இளவல். காலையில் எழுந்திருந்ததும் மான்தோலில் சித்திரச் சீலைகளையும் மடித்துக் கட்டிக் கொண்டான். அவற்றின் அமைப்புச் சட்டங்களையும் பிரித்துக் கட்டி மூட்டையில் செருகி வைத்தான். வழக்கம்போல் பணி மக்கள் உதவ, காலைக் கடன்களையும் முடித்துக் கொண்டு அங்கியணிந்த கச்சையில் வாளைப்புனைந்து பயணத்துக்குச் சித்தமானான். ஆனால் நேரம் ஓடியும் அவனை அழைத்துச் செல்ல யாரும் வரவில்லை. கதிரவன் எழுந்த நான்கு நாழிகைக்குப் பின்னர் பணிமகனுக்குப் பதில் சாளுக்கிய தளபதி வந்தான். தளபதி தன்னை அழைத்துச் செல்ல வந்திருப்பதாக நினைத்த பல்லவ இளவல், ''புறப்படலாமா?'' என்று வினவினான்.

தளபதி தலை தாழ்த்தி வணங்கிக் கூறினான். ''புறப்படுவதற்கில்லை'' என்று.

''ஏன்?'' சீற்றம் துளிர்த்த குரலில் கேட்டான் பல்லவ இளவல்.

''மன்னர் தங்களைப் பயிற்சிக் கூடத்தில் எதிர்பார்க்கிறார்'' என்று கூறினான் தளபதி பணிவான குரலில்.

''மீண்டும் பயிற்சிக்கா?'' பல்லவ இளவலின் குரலில் உஷ்ணம் ஏறத் துவங்கியது.

''இல்லை.''

''வேறெதற்கு?''

''ஒருவரைச் சந்திக்க.''

''எனக்கு இஷ்டமில்லை.''

''இஷ்டமிருக்கும் என்று நம்புகிறார் மன்னர்.''

இதைக் கேட்டதும் இளவரசனின் கோபம் உச்சியை அடையவே, ''உங்கள் மன்னர் என்ன மனோதத்துவ நிபுணரா?'' என்று சீறினான் பெருங்குரலில்.

''பயிற்சிக் கூடத்திற்கு வந்தால் தாங்களே புரிந்து கொள்வீர்கள்'' என்ற தளபதி. குரலில் பணிவைக் காட்டுவதுபோல் விஷமத்தையும் காட்டினான்.

அதற்கு மேல் தளபதியிடம் தர்க்கிப்பதிலோ, வம்பு செய்வதிலோ அர்த்தமேதுமில்லையென்பதைப் புரிந்து கொண்டதாலும், கோபத்தால் நிதானத்தை இழந்திருந்ததாலும் தளபதியை இடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு படிகளில் இறங்கி விரைந்தான் பல்லவ இளவல் பயிற்சிக் கூடத்தை நோக்கி. பயிற்சி விடுதியின் முகப்பிலேயே

அவனைச் சந்தித்த விக்கிரமாதித்த மன்னவன் பல்லவ இளவலின் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிப்பதைக் கண்டு புன்முறுவல் கொண்டு, அவன் தோள்மீது அன்புடன் தனது வலது கையை வைத்து அழுத்தி, ''குருநாதர் கோபத்திலிருக்கிறார் போலிருக்கிறது?'' என்று கேட்கவும் செய்தான்.

''சாளுக்கிய அரச பரம்பரையினர் வாக்கை மீறுவார்களென்பதை இன்று உணர்ந்தேன்'' என்று சீறினான் பல்லவ இளவல் விக்கிரமாதித்தனை நோக்கி.

''நீ உணர்ந்தது தவறு ராஜசிம்மா! சாளுக்கிய மன்னர்கள் என்றும் தங்கள் வாக்கை மீறியதில்லை'' என்றான் விக்கிரமாதித்தன் நிதானம் தவறாத குரலில்.

''இன்று விடியற்காலையில் நான் பாண்டி நாடு கிளம்பியிருக்க வேண்டும்'' என்று சுட்டிக் காட்டினான் இளவரசன்.

''ஆம்.''

''போக வசதிசெய்து கொடுப்பதாகவும் வாக்களித்தீர்கள்.''

''ஆம். அளித்தேன்.''

''ஆனால் இப்பொழுது போவதைத் தடை செய்திருக்கிறீர்கள்.''

''இல்லை. தடை செய்தது நானில்லை.''

''தளபதி மீது பழியைப் போடுகிறீர்களா?''

''யார்மீதும் பழியைப் போடவேண்டிய அவசியமில்லை.''

''அப்படியானால் நான் கிளம்பலாமா?''

''தாராளமாகக் கிளம்பலாம். ஆனால்...''

''ஆனாலென்ன?''

''ஒரு முறை இந்த விடுதிக்குள்ளே வந்துவிட்டுப் போக வேண்டும்.''

''எதற்கு?''

''வந்தால் புரிந்து கொள்வாய்'' என்று கூறிய விக்கிரமாதித்தன் சட்டென்று திரும்பி, பயிற்சி விடுதிக்குள் நுழைந்து சென்றான்.

அவன் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டு சிலவிநாடிகள் நின்ற இளவரசன் மனம் பல திக்குகளில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. இருப்பினும் நிதானத்தைத் தவறவிடக் கூடாதென்ற காரணத்தால் மன்னனைத் தொடர்ந்து அவனும் பயிற்சி விடுதிக்குள் நுழைந்தான். விடுதி வாயிலுக்குள் நுழைந்து பயிற்சிக்கூடத்தை அவன் அடைந்ததும் அங்கு விக்கிரமாதித்தனும் தளபதியும் நிற்பதைக் கண்டதும் அதிக

சினத்துக்குள்ளாகி, ''மன்னவா! இங்கு ஏதோ விசித்திரத்தைக் காட்டுவதாகக் கூறினீர்களே! படைக்கலங்களைத் தவிர வேறு என்ன இருக்கிறது இங்கே? ஓகோ! நீங்களிருவரும் இருக்கிறீர்களோ?'' என்று படபடத்துப் பேசினான்.

விக்கிரமாதித்தன் முகத்தில் படபடப்பு ஏதுமில்லை. பயிற்சிக் கூடத்தின் கோடியிலிருந்த ஓர் அறையை நோக்கினான். அந்த அறைக் கதவு திடீரெனத் திறந்தது. அதன் வாயிலில் ஒருவன் நின்றான் உருவிய வாளுடன். அவனைக் கண்டதும் பெரும் பிரமிப்புக்குள்ளான பல்லவ இளவல் பேசும் சக்தியை அறவே இழந்தான். அவனுக்கிருந்த கோப வெள்ளத்தை வியப்பு வெள்ளம் அடித்துச் சென்றது. ''இதை... இவரை... இங்கு நான் எதிர்பார்க்கவே இல்ல'' என்று நா தழுதழுக்கக் கூறினான் பல்லவ இளவல்.

விக்கிரமாதித்தன் அதற்குப் பதிலேதும் கூறவில்லை. அறை வாயிற்படியில் நின்றவனே கூறினான்: ''நானும் தங்களை இங்கு எதிர்பார்க்கவில்லை'' என்று. அவன் குரல் பல்லவ இளவலின் குரலைப்போல் தழுதழுக்கவில்லை. கணீரென ஒலித்தது. வாயிற் படியில் நின்றவன் மிகக் கம்பீரமாக நின்றான். பல்லவ இளவலின் உயரம் அவனுக்கில்லை. நான்கு விரற்கடைகள் குறைவாகவே இருந்தான். ஆனால் அவன் கண்கள் ஈட்டிகளென ஜொலித்தன. இடை பெண்களின் இடைபோல சிறுத்துக் கிடந்தது. ஆனால் கண்களும், கால்களும் இரும்பாயிருந்தன. அவன் இடைக்கச்சையிலிருந்த வாள் பல்லவ இளவலின் வாளைவிட ஒருபிடி அதிக நீளமாக இருந்தபடியால் அது அவன் காலோடு ஒட்டியது போலவே காட்சி அளித்தது. ''எளியமுறையில் பல்லவ அரச குலத்தார் வருவதை இன்றுதான் பார்க்கிறேன்'' என்று கூறி அந்த வாலிப வீரன் மெல்ல நகைத்தான்.

''உடையால் வீரத்தைக் காட்ட முடியுமானால் உங்கள் உடை சிறப்பாகவே இருக்கிறது'' என்றான் பல்லவ இளவல் புன் சிரிப்புடன்.

''வாளால் நீங்கள் வீரத்தைக் காட்டுவீர்கள் போலிருக்கிறது?'' என்று வினவிய அந்த வாலிப வீரனின் குரலில் இகழ்ச்சியிருந்தது.

''வீரர்கள் வழி அதுதான்.''

''நான் வீரனல்ல என்று சொல்கிறீர்களா?''

''இல்லை. அப்படிச் சொல்லவில்லை. ஆனால் ஆடையைக் கொண்டு நான் யாரையும், யார் வலுவையும், யார் திறமையையும் நிர்ணயிப்பதில்லை.

''ஏன்?''

''உடைகள் வீரத்தையளிக்க முடியுமானால் தையற்காரர்கள் பல வீரர்களைச் சிருஷ்டிக்க முடியும்.''

வாலிப வீரன் முகத்தில் சினம் ஏறத் துவங்கியது. ''படைக் கலங்களை வடிப்பவர்களெல்லாம் படைவீரர்களைப் படைத்துவிட முடியுமா?''

''முடியாது. உள்ளத்தில் உள்ள வீரமும் நல்ல படைக்கலப் பயிற்சியும் வீரர்களைச் சிருஷ்டிக்கின்றன'' என்று கூறினான் பல்லவ இளவல்.

''அப்படிப்பட்ட வீரர்களில் நீங்கள் ஒருவர்?''

''இருக்கலாம்.''

''பார்த்துவிடுவோமே'' என்று அங்கியைக் கழற்றத் துவங்கினான் வாலிபன்.

''அதற்கும் ஒரு நிபந்தனை இருக்கிறது'' என்று கூறினான் பல்லவ இளவல்.

''என்ன நிபந்தனை?''

நிபந்தனையைச் சொன்னான் பல்லவ இளவல். அதைக் கேட்ட வாலிபன் மட்டுமல்ல, விக்கிரமாதித்தனும் பிரமித்தான். ''நிபந்தனை சாளுக்கிய மன்னரையும் கட்டுப்படுத்தும்'' என்று இன்னொரு வெடியையும் எடுத்து வீசினான் பல்லவ இளவல். இருவர் கைகளுக்கும் பல்லவ இளவல் விலங்கு போட்டு விடுவதை விக்கிரமாதித்தனும் உணர்ந்தான். அந்த வாலிப வீரனும் உணர்ந்தான். முடிந்தால் இருவரும் பின்வாங்கியிருக்கலாம். ஆனால் பின்வாங்க முடியாத நிலை அது. அப்படிப்பட்டவலையைப் பின்னிவிட்டான் பல்லவ இளவல்.

115. வீர அணைப்பு

பழைய சோழர்களின் பயிற்சிக் கூடத்தின் பக்கத்து அறையிலிருந்து வெளிப்போந்து வாதாடி, பல்லவ இளவலுடன் போராடவும் முற்பட்ட அந்த வாலிபனும் சரி, அவர்களைச் சந்திக்க வைத்த விக்கிரமாதித்தனும் சரி, பல்லவ இளவரசனின் நிபந்தனை பெரும் வலையாகத் தங்களைச் சுற்றிக் கொண்டு விட்டதை உணர்ந்தார்களானாலும், பிற்காலப் போர்களில் அது தங்களைப் பெரிதும் பலவீனப்படுத்திவிடும் என்பதை அறிந்தார்களானாலும், ஏதும் செய்ய இயலாத நிலைமையை அடைந்தனர். இருவரும் இணையிலா வீரர்கள் என்ற காரணத்தால்.

''உங்களிடம் நான் போரிட வேண்டுமானால் அதற்கு ஒரு நிபந்தனை இருக்கிறது'' என்று அந்த வாலிப வீரனைப் பார்த்துப் பல்லவ இளவல் கூறியபோது, அவன் தந்திரத்தைச் சிறிதும் உணராத வாலிப வீரன் தனது மேலங்கியைக் கழற்றி எறிந்து வாளை உருவிப் பிடித்துக் கொண்டு, ''சொல்லுங்கள், உங்கள் நிபந்தனையை'' என்றான்.

பல்லவ இளவல் தன் அங்கியைக் கழற்றவுமில்லை. வாளை உருவவுமில்லை. அந்த வாலிபனை அமைதி நிரம்பிய விழிகளால் நோக்கினான் சில விநாடிகள். பிறகு அமைதியுடனேயே சொன்னான். ''பெரும் போர் வெகு சீக்கிரம் இந்த நாட்டில் நடக்க இருக்கிறது'' என்று.

அந்த வாலிப வீரன். உருவிப் பிடித்த வாளைத் தடவிக் கொண்டே, ''அது தெரியும் எனக்கு. எனக்கு மட்டுமல்ல, சாளுக்கிய மன்னருக்கும் தெரியும்'' என்று கூறினான்.

''பாண்டிய நாட்டு இளவரசர் முன்கூட்டி அதைத் தெரிந்து கொண்டிருப்பது எனது பணியைச் சுலபமாக்குகிறது. தவிர, அவர் இங்கு வந்திருப்பது எனது பயணத்தையும் சிறிது குறைக்கிறது'' என்றான் ராஜசிம்மன் சர்வ நிதானத்துடன்.

பாண்டிய இளவரசனும், போரில் இணையற்றவனென்று பிரசித்தி பெற்றதால் கோச்சடையன் என்ற இயற்பெயருடன் ரண தீரன் என்ற சிறப்புப் பெயரையும் பெற்றவனுமான அந்த வாலிபன், ''பேச்சில் காலத்தைச் செலவழிப்பதைவிட வாட்போரில் நேரத்தைச் செலவழிப்பதில் அர்த்தமிருக்கிறது'' என்று கூறினான் மீண்டும் தன் வாளைத் தடவி.

''வாள் நிர்ணயத்தைவிட வாக்கு நிர்ணயம் மன்னர்களுக்கு அவசியமெனச் சாத்திரங்கள் முறையிடுகின்றன'' என்றான் பல்லவ இளவல்.

''இங்கு வாதாட வந்தோமா, வாளாட வந்தோமா?'' என்ற ரணதீரன் குரலில் சற்றே சினம் துளிர்த்தது.

''இங்கு வாதாடவோ வாளாடவோ வந்தது நானல்ல. நீங்கள் வந்திருக்கிறீர்கள் மதுரையிலிருந்து, அல்லது வரவழைக்கப் பட்டிருக்கிறீர்கள்'' என்று சுட்டிக் காட்டினான் ராஜசிம்மன்.

''எப்படியிருந்தாலென்ன? இதோ நானிருக்கிறேன். என்ன நிபந்தனை அது?'' என்று வினவினான் ரணதீரன்.

''நல்லது, சொல்கிறேன் கேளுங்கள். இதை உங்கள் தந்தையின் முன்பு சொல்ல இஷ்டப்பட்டு மதுரைக்கு வர இருந்தேன். அதற்காக இந்திரவர்மரையும் அனுப்பினேன்.''

''ஆம். இந்திரவர்மர் நீங்கள் வரப்போவதாகச் சொன்னார். வேறெதுவும் சொல்லவில்லை.

''வேறெதுவும் சொல்ல அவருக்குக் கட்டளையுமில்லை. சொல்ல வேண்டியதை நானே சொல்ல இருந்தேன்.''

இதைக் கேட்டதும் ரணதீரன் புன்முறுவல் கொண்டான். ''நீங்கள் சொல்லாமலே எனக்குப் புரியும்'' என்றும் சொன்னான்.

''என்ன புரிந்து கொண்டீர்கள்?'' என்று வினவினான் ராஜசிம்மன்.

''பல்லவருக்கும் சாளுக்கியருக்கும் அடுத்து நிகழ இருக்கும் போரில் பாண்டியர் பங்கு கொள்ளக்கூடாது. அதைக் கேட்க வருவதாக இருந்தீர்கள்'' என்றான் பாண்டிய இளவல்.

பல்லவ இளவலின் அடுத்த சொற்கள் ரணதீரனை மட்டு மல்ல, சாளுக்கிய விக்கிரமாதித்தனையும் வியப்புக் கடலில் மூழ்க அடித்தன ''இல்லை அத்தகைய கோரிக்கையைக் கேட்க நான் வருவதாயில்லை'' என்று திட்டமாக உதிர்ந்தன ராஜசிம்மன் சொற்கள் அவன் வீர உதடுகளிலிருந்து.

''பாண்டியர் உதவியை நாடுவதற்காக அல்லவா!'' என்று வியப்பு மிதமிஞ்சிய குரலில் கேட்டான் ரணதீரன்.

''இல்லை.''

''அப்படியானால் எங்களை நடுநிலைமை வகிக்கக் கேட்டிருப்பீர்கள்.''

''அதுவும் இல்லை.''

இதைக் கேட்டதும் ரணதீரன் நிதானத்தை இழந்தான். ''எதுவும் இல்லையென்றால் பின் எதற்கு நீங்கள் மதுரை வர வேண்டும்? மதுரையைச் சுற்றிப் பார்க்கவா?'' என்று இகழ்ச்சியும் கோபமும் கலந்த குரலில் கூறினான்.

பல்லவ இளவல் வதனத்தில் பெருமை படர்ந்தது. ''மதுரையைச் சுற்றிப் பார்ப்பதில் எனக்கு என்றுமே பிரியம் உண்டு. நான் சிறுவயதில் உங்கள் அரண்மனைக்கு வந்ததும் நாமிருவரும் விளையாடியதும், சேர்ந்து மதுரையைச் சுற்றியதும் உங்களுக்கு மறக்கவில்லை என்று நினைக்கிறேன்'' என்ற பல்லவ இளவல் மேலும் சொன்னான். ''அது கிடக்கட்டும். ஆனால் இன்றும் மதுரையைப் பார்க்க எனக்கு ஆசை உண்டு. தமிழ்ச் சங்கத்தின் இருப்பிடம் தேவி மீனாட்சி ஆண்ட திருநகர். எத்தனையோ புலவர் பெரு மக்கள் நடமாடிய மண்ணுள்ள மதுரை!

முக்கண்ணனையும் எதிர்த்து, 'குற்றம் குற்றமே' என்று புலவன் சிறிய மாநகர்! எத்துணை சிறப்பு! எத்துணை சிறப்பு!...''

இந்த இடத்தில் சிறிது பேச்சை நிறுத்தி உணர்ச்சி வசப்பட்ட பல்லவ இளவல், ''மன்னிக்க வேண்டும். உணர்ச்சி வசப்பட்டு விட்டேன். இனி நிபந்தனைக்கு வருகிறேன். பாண்டியர் படை நன்றாக உதவட்டும் சாளுக்கிய மன்னருக்கு. உங்கள் தந்தைகூட உதவட்டும். ஆனால்...'' வசனத்தை முடிக்கவில்லை பல்லவ இளவல்.

பாண்டிய இளவலும் சாளுக்கிய மன்னனும் ஏககாலத்தில் ராஜசிம்மனை ஏறெடுத்து நோக்கினர். ''ஆனாலென்ன?'' என்று கேட்டான் ரணதீரன்.

''நீங்கள் மட்டும், நீங்கள் ஒருவர் மட்டும் போரில் பங்கு கொள்ளக் கூடாது. போர்த் திட்டங்களையும் வகுக்கக்கூடாது'' என்று கூறினான் பல்லவ இளவல் பாண்டிய இளவலை நோக்கி.

ரணதீரன் திகைப்படைந்தான். ''நான் மட்டுமா!'' என்றும் வினவினான் திகைப்பின் ஊடே.

''ஆம், நீங்கள் மட்டுந்தான்.''

''ஏன் என் தந்தையைவிட நான் உயர்ந்தவனா?''

''தந்தை தனயன்களை எடைபோடுவது எனது நோக்கமல்ல. இந்தப் போரில் நீங்கள் ஒருவர் மட்டும் தலையிடக் கூடாது.''

ரணதீரன் முகத்தில் குழப்பம் தெரிந்தது. விக்கிரமாதித்த மன்னனை நோக்கி ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரும் தங்களுக்கு என்னைப் பற்றி ஒரு செய்தி அனுப்பியதாகக் கூறினீர்களே?'' என்று வினவினான்.

''ஆம். உங்கள் உதவியை நாடும்படி செய்தியனுப்பினார்'' என்றான் விக்கிரமாதித்தன் உணர்ச்சியற்ற குரலில்.

பல்லவ இளவலின் இதழ்களில் புன்முறுவல் படர்ந்தது. ''தந்தையையும் தனயனையும் பிரிப்பதில் சாளுக்கியப் போர் மந்திரி இணையற்றவர். என்னையும் என் தந்தையிடம் அணுகாதிருக்கப் பலநடவடிக்கைகள் எடுத்தார். ஆனால் விக்கிரமாதித்த மன்னரின் உத்தரவுகள் அவற்றைத் தவிடு பொடியாக்கின. அதற்குப் பல்லவ குலம் விக்கிரமாதித்தருக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. அது ஒருபுறமிருக்க, இனி நடக்கவிருக்கும் போர் முடிவானதாயிருக்கும் பல்லவர் சம்பந்தப்பட்டவரை. அதில் ரணதீரன் சம்பந்தப் படக்கூடாது. இதுதான் என் நிபந்தனை. இதற்கு நீங்கள் ஒப்புக் கொண்டால் இப்பொழுதே வாட்போரைத் துவங்குவோம்'' என்றான் பல்லவ இளவல்.

ரணதீரன் நீண்டநேரம் சிந்தித்தான். ''உங்கள் வேண்டுகோள் சரித்திரத்தில் காணாதது'' என்றான்.

''இல்லை, கண்டது. ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் பாடத்தைத்தான் நான் திருப்பிப் படிக்கிறேன்'' என்று கூறினான் பல்லவ இளவல்.

அதுவரை வாளாவிருந்த விக்கிரமாதித்தனும், ''உண்மை'' என்று இடை புகுந்து கூறினான்.

ரணதீரன் விக்கிரமாதித்தனை உற்று நோக்கினான். ''அப்படியானால் பல்லவ இளவரசர் நிபந்தனைக்கு ஒப்புக் கொள்ளச் சொல்கிறீர்களா?'' என்று வினவவும் செய்தான்.

''அது உங்களிஷ்டம்'' என்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

''வாட்போருக்கு அழைத்துவிட்டுப் பின்வாங்குவதானால் பாண்டிய இளவரசர் எனது நிபந்தனையை ஒப்புக் கொள்ள அவசியமில்லை'' என்று உந்தினான் பல்லவ இளவல்.

ரணதீரன் விழிகளில் கனல் பறந்தது. ''எந்த ஒருவனாவது போர் முடிவை நிர்ணயிக்க முடியுமா?'' என்று கேட்டான் சினம் குரலில் பூர்ணமாக ஒலிக்க.

''முடியுமென்று ஆண்டவனே நினைத்திருக்கிறான்.''

''யார்?''

''கண்ணன்.''

''கண்ணனா?''

''ஆம். பாரதப் போருக்கு முன்பு மித்ரபேதம் செய்து விதுரனை வில் முறிக்கச் செய்தான். சில சமயங்களில் தனி வீரர்கள் போர்களின் முடிவை நிர்ணயிக்கிறார்கள்.''

இதைக்கேட்ட ரணதீரனுக்கு, பல்லவ இளவரசன் தன்னைப் பாராட்டுகிறானா கேலி செய்கிறானா என்பது புரியவில்லை. கேலியானால் அது மிதமிஞ்சிய கேலி. பாராட்டுதலானால் அத்து மீறிய பாராட்டு. எதுவாயிருந்தாலும் வாளை உருவிய பின்பு உள்ளே போடுவதற்கில்லை. என்ன செய்வதென்று திணறிய ரணதீரன், ''சரி நிபந்தனைக்கு ஒப்புக் கொள்கிறேன்'' என்றான் முடிவில்.

''வாளின்மீது ஆணையிடுங்கள்'' என்று கூறினான் பல்லவ இளவல்.

வாளின்மீது கையை வைத்து ஆணையும் இட்ட பின்பு பாண்டிய இளவல் கூறினன். ''மன்னவ, இத்தகைய இக்கட்டான நிலையை

எதிர்பார்த்து இங்கு வரவில்லை நான். ஆனால் வீரனாயிருப்பவன் வாளை உருவிய பின்பு போரிடாமலிருக்க முடியாது. இது நீங்கள் அறிந்தது'' என்று விக்கிரமாதித்தனை நோக்கிக் கூறினான்.

விக்கிரமாதித்தன் வதனத்தில் சாந்தியே நிலவிக் கிடந்தது. 'ஆம் ரணதீரா! போரிடு. அரசகுலத்தின் விதிக்கு உட்பட்டுத்தான் நாம் ஆகவேண்டும்'' என்று கூறினான் சர்வ சாதாரணமான குரலில்.

அதற்குமேல் ஏதும் பேசாத பல்லவ இளவல் தனது அங்கியைக் கழற்றி மூலையில் எறிந்துவிட்டு வாளை ஓங்கிக் கெண்டு அணுகினான் பாண்டிய இளவலை நோக்கி.

ஆரம்பத்தில் ரணதீரனே மும்முரமாகத் தாக்கினான். பல்லவ இளவல் பால்ய சினேகிதத்தையும், அந்தக் கால விளையாட்டையும் நினைத்து உக்கிரமான போரைத் துவங்கமல் நீண்ட நேரம் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதிலேயே காலம் கழித்தான். காலம் ரணதீரனை மகாவீரனாக்கி விட்டதை உணர்ந்தான் பல்லவ இளவல். இருப்பினும் அவனைவிட அதிகப் போர் பயிற்சி உள்ளவனாகையாலும், சீனன் கற்பித்த தந்திரங்களால் புது முறைப் போரைக் கையாளும் திறமை பெற்ற காரணத்தாலும் ரணதீரனின் வாளை அனாயாசமாகத் தடுத்து வந்தான்.

ரணதீரன் நேராகக் கத்தியைப் பாய்ச்சியும் போராடினான். திடீரென உடலைச் சுழற்றிக் கொண்டும் போராடினான். அந்தப் புதுவிதப் போராட்டத்தால் அவன் வாள் எங்கு வருகிறது என்பதை நிர்ணயிப்பது பல்லவ இளவலுக்கு முதலில் சிறிது கஷ்டமாகவே இருந்ததால் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடனும் நிதானத்துடனும் போராடினான். வலது கை சிறிது சளைத்த சமயத்தில் இடது கைக்கு வாளை மாற்றிக் கொண்டான். இப்படித் திடீர் திடீரென வாளை இரு கைகளிலும் மாற்றிக் கொண்டதால், அவன் வாள் எந்தப் புறம் வருகிறது, எப்படித் தன் வாளைத் தடுக்கிறது என்பது புரியவில்லை ரணதீரனுக்கு. ஆகவே, அவனும் முன்னேறுவதை விட்டுத் தற்காப்புப் போரில் இறங்கினான். சில விநாடிகளில் பல்லவ இளவலின் வாள் தன் வாளை நேராகச் சந்திப்பதற்குப் பதில் பக்கவாட்டில் சந்திப்பதைக் கண்டான் ரணதீரன். தனது வாளின் நட்ட நடுவில் ராஜசிம்மன் வாள் சிக்கி மீள்வதையும் உணர்ந்தான். அந்தப் புது விதப் போரின் முறையை உணர்ந்ததும் அதற்குத் தக்கபடி தனது போர் முறையையும் மாற்றிக் கொண்டான்.

வெகுசீக்கிரம் சீனப் போர் முறையின் தந்திரத்தையும், போக்கையும் ரணதீரன் புரிந்து கொண்டு விட்டதையும், அதன்படி

போரிடத் துவங்கி விட்டதையும் கண்ட ராஜசிம்மன், இனிமேல் அதிக நேரம் தாமதித்தால் போரின் விளைவைத் திடமாகச் சொல்ல முடியாதென்று தீர்மானித்துக் கொண்டதால் தனது தாக்குதலைத் துரிதப்படுத்தினான். அவன் தனது வலது கையின் முழுபலத்தையும் சிந்தனையின் முழு துரிதத்தையும் கண்களின் முழு எச்சரிக்கையையும் போரில் புகுத்தினான். அவன் வாள் வெகு வேகத்தில் சுழலலாயிற்று. கையின் மணிக்கட்டு குயவன் சக்கரம் போல் துரிதமாகச் சுழன்றதால் அது சுழலுகிறதா நிற்கிறதா என்பதை நிர்ணயிக்க முடியாத பிரமை ரண தீரனுக்கு மட்டுமல்லாமல், அவர்கள் போரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த விக்கிரமாதித்தனுக்கும் ஏற்பட்டது. அந்த வேகத்தில் ஏதோ சரேலென்று சத்தமொன்று கேட்க, ரணதீரன் வாள் அவன் கையிலிருந்து பறந்தது. அதைத் தாவி ரணதீரன் பிடிக்க முயன்றான். அதற்குள் அதைக் கையில் பிடித்துவிட்ட ராஜசிம்மன் இருவாட்களுடன் உண்மையான சிங்கம் போலவே நின்றான், மற்ற இருவர் எதிரிலும்.

அந்தச் சமயத்தில் எழுந்தது விக்கிரமாதித்தன் குரல். ''இத்தகைய போரைப் பார்க்க ஒரு நாட்டையே தியாகம் செய்யலாம். ஆனால் ராஜசிம்மா! நீ வேண்டிய நிபந்தனை பெரிதல்ல மிகச் சிறிது. அதை இந்தப் போர் அளித்துவிட்டது உனக்கு. ரணதீரன் உதவியை இனி வரும் போரில் நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால்அவர் தந்தையும் அவர் படையும் உதவி செய்யும். அந்த ஏற்பாட்டை நான் முன்பே செய்துவிட்டேன்'' என்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

அவன் சொன்னதை ஆமோதித்ததற்கு அறிகுறியாக இரு இளவல்களும் தலையசைத்தனர். பிறகு இரு வாள்களையும் கீழே எறிந்த பல்லவ இளவல் ரணதீரனை அணுகித் தழுவிக் கொண்டான். வாட் பயிற்சியென்ற பெயரில் நடந்த உக்கிரப் போரில் அந்த இருவர் உடலிலும் சின்னஞ்சிறு காயங்கள் விளைவித்த ரத்தத் துளிகளுடன் பெரிய அளவில் வியர்வையும் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. அந்த வியர்வைகூட இருவருக்கும் அருவருப்பை அளிக்கவில்லை. ஆனந்தத்தையும் அளித்தது. காதலின் அணைப்பைவிட, வீரத்தின் அணைப்பு இருவருக்கும் பேரானந்தமாயிருந்தது. ஆனால் அந்த அணைப்பு எத்தனை அபாயத்தைத் தனக்கு அடிகோலி விட்டது என்பதை விக்கிரமாதித்தன் பெரிதும் உணர்ந்தான் அந்த நேரத்தில்.

116. உடைந்த திட்டம்! உடைந்த கரை!

இரு இளவல்களும் இணைந்து நின்ற காட்சியைக் கண்டு சாளுக்கிய விக்கிரமாதித்தன் வியந்தது மட்டுமின்றி, தமிழகத்தில் சாளுக்கியர் காலூன்றுவதற்கு அது எத்தனை விரோதம் என்பதை உணர்ந்து கொண்டாலும் அதைப்பற்றி அவன் லட்சியம் செய்யாமல் அந்த இரு வாலிப வீரர்களின் போர்த் திறமையை மனத்துள் பாராட்டவே செய்தான். ஆனால் அன்று முதல் பெரும் போருக்கான திட்டங்களை முன்கூட்டி வகுப்பதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்ய முற்பட்டானாதலால், அடுத்த இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு தனது தளபதியை மீண்டும் காஞ்சிக்கு அனுப்பியும் வைத்தான். மன்னன் ஆணையைச் சிரமேற்கொண்டு இடையில் சிறிதும் இளைப்பாறாமல் வெகு துரிதமாகக் காஞ்சியை அடைந்த சாளுக்கிய தளபதி நேராக ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரின் மாளிகையை அடைந்து உடனடியாகப் போர் அமைதி அமைச்சரைப் பார்க்கக் காவல் மூலம் அனுமதியும் கேட்டான்.

தளபதி அனுமதி கேட்டனுப்பிய நேரம் மிக இக்கட்டான நேரமாயிருந்தாலும், அப்பொழுதுதான் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் சயன அறைக்குச் சென்றாரானாலும், காவலன் கூறிய செய்தியைக் கேட்டதும் உடனடியாக முன்புற மண்டபத்துக்கு வந்து தமது ஆசனத்தில் அமர்ந்து தளபதியை அனுப்பும்படி காவலனுக்கு உத்தரவிட்டார். அடுத்த இரண்டு விநாடிகளில் தன் முன்பு நின்ற தளபதியை நோக்கியதும் கேள்வி ஏதும் கேட்காமல், ''அந்த ஆசனத்தில் அமரும்'' என்று எதிரேயிருந்த ஆசனத்தைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

''தங்கள் முன்பு...'' என்று தளபதி உட்காரத் தயங்கி ஏதோ பேசவும் முயன்றான்.

''உட்காருவதால் பாதகமில்லை. சாளுக்கிய சாம்ராஜ்யமே உட்கார்ந்துவிடும் நிலைமையில் இருக்கிறது'' என்று ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபர் வெறுப்புடன் கூறினார்.

அவர் கூறியதைக் கேட்டதும் தளபதிக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வரவே, ''அதை எப்படி உணர்ந்து கொண்டீர்கள்?'' என்று வினவினான்.

''உம்மைப் பார்த்து'' என்றார் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர்.

''என்னைப் பார்த்தா?'' வியப்பு ஒலித்தது தளபதியின் குரலில்.

''ஆம்'' என்றார் போர் மந்திரி அலட்சியமாக.

''என் முகத்தில் சாளுக்கியர் விதி எப்படி என்பது எழுதி ஒட்டப்பட்டிருக்கிறதா?''

''முகத்தில் மட்டுமென்ன? உடல் பூராவிலும் எழுதி ஒட்டியிருக்கிறது.''

''உடல் பூராவிலும்?''

''ஆம்.''

''எது?''

''புழுதி.'' இதைச் சொன்ன ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரின் கண்களில் விவரம் புரியாத பார்வையொன்று விரிந்தது.

''அமைச்சர் போடும் புதிர்களைப் புரிந்து கொள்ளும் சக்தி இந்த அடியவனுக்கில்லை'' என்று தளபதி மேலுக்குப் பணிவுடனும் உள்ளே இடக்குடனும் பதில் சொன்னான்.

''அது எனக்குத் தெரியும்'' என்ற ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரின் இதழ்களில் இகழ்ச்சி பெரிதும் விரிந்தது. மேற்கொண்டும் சொன்னார் அமைச்சர். ''தளபதி! இரண்டு நாட்களாக இடைவிடாது பயணம் செய்திருக்கிறீர். உமது உடல் பூராவும், முகத்திலுங்கூட, தமிழகத்தின் புழுதி பெரிதும் படர்ந்திருக்கிறது. நீராடி இளைப்பாறக்கூட அவகாசமில்லாமல் இரவில் வந்ததும் வராததுமாக என்னைத் தேடி வருகிறீர். பெரும் அபாயம் ஏதாவது நேரிடுவதாயிருந்தா லொழிய மன்னர் இத்தனை அவசரமாகச் செய்தியனுப்பிருக்க மாட்டார். அப்படியே அனுப்பினாலும் யாராவது ஒரு தூதனிடம் அனுப்பி யிருப்பார். தளபதியையே அனுப்ப வேண்டிய விஷயமா னால் தலைமீறி விட்ட விவகாரமாயிருக்க வேண்டும். இதை ஊகிக்கக் குழந்தையால் கூட முடியும். உம்மால் முடியாவிட்டால் பாதகமில்லை. சரி. விஷயத்தைச் சொல்லும்'' என்று கூறினார் போர் மந்திரி.

தளபதி தனது ஆசனத்தில் அசைந்தான் மெள்ள சங்கடத்துடன். ''பல்லவருடன் வெகு சீக்கிரம் பெரும்போரை எதிர் பார்க்கிறார் மன்னர்'' என்றான் தளபதி சங்கடம் குரலிலும் தெரிய.

''அது புதிதல்ல. எதிரியை வலுக்கவிட்ட பின்பு போரை எதிர்பார்ப்பது இயற்கை'' என்று பதில் சொன்னார் ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபர்.

''இம்முறை போர் மிகக் கடுமையாயிருக்கும்'' என்று சுட்டிக் காட்டினான் தளபதி.

ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரின் ஆராய்ச்சிக் கண்கள் வேல்களை விட அதிகமாகப் பளிச்சிட்டன. நம்முடன் விளையாடுவதற்காக அவன் படை திரட்டவில்லை'' என்ற அவர் குரலில் சலிப்பு தட்டிக் கிடந்தது.

''உண்மை, உண்மை'' என்றான் தளபதி ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபருக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்பதை அறியாத காரணத்தால்.

''உண்மையைப் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் உமக்கு அதிகமாகிக் கொண்டு வருகிறது'' என்று சிலாகித்தார் ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபர்.

தளபதியும் சிறிது ஆத்திரத்தைக் காட்டினான். ''அந்தத் திறமையும் அமைச்சர் அவர்களுடன் பழகியதால் ஏற்பட்டதே தவிர, சொந்தமாகக் கிடையாது'' என்றான் கடுத்த குரலில்.

ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் தளபதியின் கடுப்பைக் கண்டு அசர வில்லை. ''தளபதி! நீர் உண்மையில் தர்க்க சாஸ்திரம் படித்திருக்க வேண்டும்'' என்று கூறினானர்.

''அதற்கு அவகாசமில்லை.''

''பின்னால் நிரம்ப அவகாசம் ஏற்படும்.''

''எப்பொழுது?''

''இந்தப் போருக்குப் பிறகு.''

''அப்படியானால் போரின் முடிவை முன்கூட்டியே தீர்மானித்து விட்டீர்களா?''

''தீர்மானித்தது நானல்ல.''

''வேறு யார்?''

''மன்னர்.''

இதைக் கேட்ட தளபதி வெகுண்டான். ''மன்னரை இழிவாகப் பேச குருநாதரான தங்களுக்குக்கூட அதிகாரமில்லை'' என்று சீறினான்.

''மன்னரை இழிவாகப் பேசவில்லை தளபதி. நீர் வந்துள்ள வேகம், உமக்குள்ள கலக்கம், எல்லாம் மன்னரின் கவலையைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. சரி, இதைப்பற்றித் தர்க்கிப்பானேன். நீர் வந்த காரியத்தை விளக்கிச் சொல்லும் என்ன நடந்தது உறையூரில்?'' என்று வினவினார் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் சர்வ சாதாரணமான குரலில்.

சிறிது நேரச் சிந்தனைக்குப் பிறகு சொல்லத் துவங்கிய தளபதி, ''பல்லவ இளவரசர் உறையூருக்கு வந்திருந்தார்...'' என்று இழுத்தான்.

இதைக் கேட்டதும் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் அசந்து போவா ரென்றோ கோபத்தின் வசப்படுவாரென்றோ தளபதி எதிர் பார்த்திருந்தால் ஏமாந்தே போனான். ''அப்படியா!'' என்று சாதாரணமாக விஷயத்தை ஏற்றுக் கொண்டார் போர் மந்திரி

''ஆம். தன்னந்தனியாக வந்தார்'' என்றான் தளபதி.

''மலை வழியாக வந்திருக்க வேண்டும்'' என்றார் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர்.

இப்பொழுது அதிர்ச்சியடைந்தவன் தளபதி. ''அது எப்படித் தங்களுக்குத் தெரியும்?'' என்று வினவினான்.

''தளபதி!''

''உம்.''

''எல்லாவற்றுக்கும் ஆச்சரியப்படாதீர்.''

''இல்லை.''

''சாலைகளை நமது படைகளால் அடைத்து விட்டேன். மலை வழிதானே மிச்சம்? அந்த வழியாகத்தானே பல்லவ இளவல் வரவேண்டும்? இதை ஊகிப்பது என்ன பிரமாதம்? மீதியையும் சொல்லுகிறேன் கேளும். மலைப்பகுதியிலிருந்து சமதரைப் பகுதிக்கு வந்ததிலிருந்து மன்னர் பல்லவ இளவலைக் கண்காணிக்க ஏற்பாடு செய்திருப்பார். பிறகு இளவரசனைத் தானே சந்தித்துக் காத்து அழைத்துச் சென்றிருப்பார். தமது அரண்மனையிலேயே யாரும் அறியாமல் தங்க வைத்தும் இருப்பார். இதெல்லாம் நான் ஊகிக்க முடியும். உரகபுரி அரண்மனையில் நடந்ததைப் பற்றி மட்டும் நீர் கூறினால் போதும்'' என்று விவரங்களை நேரில் பார்த்தவர்போல் கூறினார் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர்.

தளபதி வியப்பால் வாயைப் பிளந்தான். மேற்கொண்டு காலத்தை ஓட்டாமல், ''இரண்டு நாள் மன்னர் விருந்தினராக இருந்தார் பல்லவ இளவல். இருவரும் வாட் பயிற்சியும் செய்தார்கள்'' என்று விளக்கினான்.

''வாட் பயிற்சியா! போரா?'' என்று வினவினார் ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபர்.

''பயிற்சிதான். ஆனால் போரின் உக்ரத்துடன் நடந்தது அதில்...'' தளபதி இழுத்தான்.

''உம், சொல்லும்.''

''மன்னர் வாள் பறந்தது கையிலிருந்து.''

''அதைக்கண்டு மன்னர் எதிரியைப் பாராட்டினார்?'' என்று வினவினார் அமைச்சர்.

''ஆம். அது மட்டுமல்ல'' என்றான் தளபதி.

''வேறென்ன?''

''அதற்கு மறுநாள் அங்கு பாண்டிய இளவலும் வந்தான்.''

இதைத் தளபதி சொல்லும்வரை அலட்சியமாக உட்கார்ந்திருந்த ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரின் முகத்தில் அதிர்ச்சி திடீரென உதயமாயிற்று. ''யார்? ரணதீரனா?'' என்று அவரது கேள்வியிலும் அதிர்ச்சி மிதமிஞ்சி ஒலித்தது?

''ஆம்'' என்றான் தளபதி தீனமான குரலில்.

''அப்புறம் என்ன நடந்தது?'' என்று சற்று சீற்றம் தொனித்த குரலில் கேட்டார் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர்.

''ரணதீரனுக்கும் ராஜசிம்மனுக்கும் வாட்போர் நடந்தது.''

''விளைவு?''

''ரணதீரன் வாளும் அவன் கையை விட்டுப் பறந்தது.''

இதைப்பற்றி லட்சியம் செய்யாத ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர், ''அவ்வளவுதானே?'' என்று கேட்டார்.

''இல்லை'' என்ற தளபதி, ''இரு இளவல்களுக்கும் இடையில் நடந்த வாட் போர் ஒரு நிபந்தனையின் பேரில் நடந்தது'' என்றும் கூறினான்.

ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் முகத்தில் அதிர்ச்சி மறைந்து கவலை துளிர்த்தது. ''என்ன நிபந்தனை தளபதி?'' என்று வினவினார்.

''அடுத்த வரும் சாளுக்கியர் - பல்லவர் போரில் ரணதீரன் பங்கு கொள்ளக் கூடாது என்று நிபந்தனையிட்டார் பல்லவ இளவல்'' என்று விளக்கிய தளபதியைச் சுட்டுவிடுவது போல் பார்த்தார் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர்.

அவர் உஷ்ணப் பார்வையைக் குளிரச் செய்யும் நோக்கத்துடன் தளபதி சாமர்த்தியமாகப் பேசினான். ''ஆனால் பாண்டியரைப் பல்லவர் பக்கம் இழுக்க ராஜசிம்மன் செய்த முயற்சி பலிக்கவில்லை'' என்று கூறினான்.

ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் வெறுப்புடன் தளபதியை நோக்கினார். ''ஏப்படிப் பலிக்கவில்லை?'' என்றும் வினவினார்.

''பாண்டிய மன்னர் நமக்கு உதவுவதையோ பாண்டி நாட்டுப் படைகளை நமது உதவிக்கு அனுப்புவதையோ தாம் தடை செய்ய முடியாதெனக் கண்டிப்பாய்க் கூறிவிட்டார் ரணதீரர்'' என்றான் தளபதி.

''கூறிவிட்டாரா?'' என்ற ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரின் குரலில் இகழ்ச்சியும் கோபமும் கலந்து ஒலித்தது.

''கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டார்'' என்றான் தளபதி உற்சாகத்துடன்.

ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து ஒரு முறை உலாவினார். மீண்டும் உட்கார்ந்திருந்தார். ''தளபதி! நீங்கள் இப்பொழுது கூறிய செய்தி என் திட்டங்களைத் தவிடு பொடியாக்கி விட்டது. பாண்டியப் படைகள் அத்தனையும் சரி, ரணதீரன் ஒருவனும் சரி. அவனை நமது பக்கம் இழுக்கத்தான் உம்மிடம் செய்தி சொல்லியனுப்பினேன். நேர் விரோதமான செய்தியை நீர் கொணர்ந்திருக்கிறீர், மன்னரிடமிருந்து. ரணதீரனின் பலம், போர்த் திட்டங்களை வகுக்கும் சாமர்த்தியம், நமக்கு உபயோகப்பட வேண்டுமென்று நினைத்தேன். அந்த நினைப்பில் மண் விழுந்து விட்டது. இனி சாளுக்கியரின் கை ஒன்று உடைந்தது. ராஜ தந்திரத்தில் பல்லவ இளவல் என்னை முறியடித்துவிட்டான். என் எதிர்பார்ப்பை, முடிவை, அடியோடு மாற்றிவிட்டான்'' என்று கூறினார் கவலை கரை புரண்டோடிய குரலில்.

''இந்த நிலையை ராஜதந்திரம் விளைவிக்கவில்லை. இந்த முடிவும் ராஜ தந்திரிகளால் ஏற்பட்ட முடிவல்ல'' என்றான் தளபதி.

''இல்லை'' என்று ஒப்புக் கொண்டார் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லவர்.

''வீரர்களால் ஏற்பட்ட முடிவு. இதில் விக்கிரமாதித்த மன்னரும் ஏதும் செய்ய முடியவில்லை'' என்று விளக்கினான் தளபதி.

ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார் மீண்டும் நீண்ட நேரம். ''சரி, மன்னர் ஆக்ஞை என்ன?''

''இங்குள்ள படைகளில் காஞ்சிமா நகரைக் காக்க வேண்டிய படைகள் தவிர மிகுதியாயுள்ள படைகளை அழைத்துக் கொண்டு உறையூர் வரும்படி மன்னர் ஆணை'' என்றான் தளபதி.

''சரி, கிளம்புவோம்'' என்றார் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர்.

''படைகளை அழைத்து வர எனக்குத்தான் உத்தரவு'' என்றான் தளபதி.

''நான் என்ன செய்யவேண்டும்?''

''மன்னருக்குப் பதில் காஞ்சியைக் காக்கவேண்டும்.''

''புதையலைக் காக்கும் பூதம் போல்!'' ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் இதை மிகுந்த வெறுப்புடன் கூறினார். பிறகு கோபமாக நகைத்துவிட்டு ''வாளின் பலத்தை மட்டும் நம்பியிருக்கிறான் விக்கிரமாதித்தன். சரி அவனிஷ்டம். படைகளை அழைத்துச் செல்ல ஏற்பாடு செய்யும். ஆனால் ஒன்று சொல்லும் மன்னனிடம். வாள்களும், விற்களும், வாளிகளும், போர்களின் முடிவை நிர்ணயிப்பதில்லை'' என்று சொல்லி ஆசனத்திலிருந்து வேகமாக எழுந்து உள்ளே சென்றுவிட்டார்.

தளபதி என்ன செய்வதென்றறியமல் திகைத்து நின்றான் சில விநாடிகள். பிறகு போர் மந்திரியின் மாளிகையை விட்டுக் கிளம்பினான் குழம்பிய சித்தத்துடன்.

ஆனால் அதே சமயத்தில் விளிந்தையை எட்டிய ராஜசிம்ம பல்லவன் மனத்தில் குழப்பமேதுமில்லை. பயணக் களைப் பிருந்தாலும் களிப்பு மிருந்தது இதயத்தில். அந்தக் களிப்பு மைவிழிச் செல்வியைத் தனிமையில் கண்டதும் பன்மடங்கு அதிகமாயிற்று. முதலில் செய்தியை அவளிடந்தான் உடைத்தான். செய்தியை மட்டுமா உடைத்தான்? அவள் மகிழ்ச்சி நதியின் கரையையும் உடைத்தான். வெள்ளம் பலமாகப் பாய்ந்தது.

117. புராண உவமை

ராஜசிம்ம பல்லவன் விளிந்தை நகரை அடைந்த போது இரவு மிகவும் ஏறிவிட்டாலும் நகரத்தின் பெரும்பகுதி உறங்காமல் விழிப் புடனேயே காட்சியளித்தது. நகரத்தின் முகப்புத் தோப்புகளிலும் சாலைகளின் ஓரங்களிலும் தங்கியிருந்த ஏராளமான படை வீரரும், சாலைகளையும் வீதிகளையும் கண்காணித்து வந்த புரவி வீரர்களும் இட்டுக் கொண்டிருந்த நானாவித கோஷங்கள் நகரத்துக்கே ஒரு தனிப்பட்ட வீரக் களையை அளித்திருந்தன. காவிரிக்கரையை யடுத்து அடர்ந்து வானாளாவி எழுந்திருந்த பெரிய மரங்கள் கூடத் தென்றல் காற்றில் தலைகளை அசைத்துச் சலசலப்பை ஏற்படுத்தி, எந்த எதிரியும் தங்களுக்குத் தெரியாமல் விளிந்தைக்குள் புக முடியா தென்பதைத் தெரியப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

இவற்றையெல்லாம் திருப்தியுடன் கவனித்துக் கொண்டு விளிந்தை நகர வீதியில் ஓர் ஒதுக்குப் புறமாகவே சென்ற பல்லவ இளவல் மெள்ள அரண்மனைக்கு வந்தபோது அவனை அடையாளங் கண்டு கொண்ட காவலர் அவன் வரவை அறிவிக்க ஊத எடுத்த தாரைகளைத் தன் கையசைப்பிலேயே தடுத்துவிட்டுப் புரவியிலிருந்து இறங்கி அதன் கடிவாளக் கயிறுகளை காவலனொருவனிடம் கொடுத்தான்.

''தாங்கள் வந்தால் உடனடியாக அறிவிக்கும்படி மன்னர் உத்தரவிருக்கிறது'' என்று பணிவுடன் கூறினான் தாரையை எடுத்த காவலன்.

''காலையில் நான் சொல்லிக் கொள்கிறேன் மன்னருக்கு'' என்று அவனை அடக்கிய பல்லவ இளவல் மேற்கொண்டு பதிலேதும் சொல்லாமல் அரண்மனைக் கட்டிடத்தை நோக்கி நடந்தான். காவலனொருவன் புரவி மீதிருந்த இரு மூட்டைகளையும் இறக்கி எடுத்துக் கொண்டு பின்தொடர உப்பரிகைப் படிகளில் ஏறிச் சென்ற இளவரசன் தனது அறைக்குச் சென்றதும் பைகளை வைத்துவிட்டுச் செல்லுமாறு காவலனுக்குப் பணித்து விட்டுத்தனது அங்கியையும் கச்சைவாளையும் கழற்றிப் பஞ்சணை மீது வைத்தான். காவலன் சென்றதும் மான்தோல் மூட்டையை மட்டும் ஜாக்கிரதையாக ஒரு பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு, இன்னொரு மூட்டையிலிருந்த தனது உடைகளிலிருந்து சாதாரண நூலாடை ஒன்றை இடையிலணிந்து நீராட்ட அறைக்குச் சென்று அங்கிருந்த கொப்பரையிலிருந்து நீரை மொண்டு முகத்திலும் மார்பிலும் அடித்தும் கை கால்களில கொட்டியும் சரீர சத்தம் செய்து கொண்டான். முகம் கைகால்களைத் துவட்டிய துண்டு தோளில் தொங்க, கழுத்திலிருந்த பெரும் சங்கிலியும் அதில் தொங்கிய மரகத மாலையும் அதனுடன் உந்திப்போராட, தனது அறையை நோக்கி நடந்து வந்தவன் தனது அறைக்கு முன் அறையில் தீபம் எரிவதையும் அறைக் கதவும் அரைவாசி ஒருக்களித்து வைத்திருப்பதையும் கண்டு சட்டென்று நின்றான். பிறகு மெல்லக் கதவைத் திறந்து உள்ளே நோக்கினான்.

நோக்கிய கண்கள் விந்தை உணர்ச்சியால் பெரிதும் விரிந்தன. அவன் வீர உதடுகள் கூடச் சற்றே பிரிந்து உறுதியான பல்வரிசையைக் காட்டின. மெல்லக் கதவைத் திறந்த கைகூட உறுதியிழந்து கதவின் கைப்பிடியைப் பிடித்த வண்ணம் நின்றது. உள்ளே பஞ்சணையில் மைவிழி தன்னந்தனியாக அப்சர மங்கை போல் படுத்திருந்தாள். நித்திரையில் மூடிய அவள் கண்கள் அஸ்தமன அரவிந்த மலர்களை நினைவுபடுத்தின. அவள் ஒருக்களித்துத் துவண்டு படுத்திருந்த நிலை, நீண்ட கொடிகளுடன் பறிக்கப்பட்ட தாமரை மொட்டுகள் நாலைந்து, குளத்தங்கரைத் தரையில் எறியப்பட்டிருந்த நிலையை நினைவு படுத்தின. 'எத்னை முறை காஞ்சியின் தாமரைக் குளங்களில் இறங்கி நடுக் குளம் வரை சென்றிருக்கிறேன்! எத்தனை முறை புஷ்பங்களைக் கொடியுடன் பிடுங்கிக் கரைக்குக் கொண்டு வந்து போட்டிருப்பேன்! அப்பொழு தெல்லாம் அவற்றுக்கு உவமைகள் உண்டு என்பதை அறிந்ததில்லையே நான். இப்பொழுது ஏன் தோன்றுகின்றன உவமைகள்? உன்மத்தத்தினாலா?' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான். இத்தகைய எண்ணங்களுடன் நள்ளிரவில் அந்த நங்கையை நாடுவது பண்பாட்டுக்கு முரண்பாடு என்று தெரிந் திருந்தும் அறை வாயிற்படியைத் தாண்டி அந்தப் பைங்கிளி படுத்திருந்த பஞ்சணையின் அருகாமையை அடைந்தான்.

அருகாமையில் அவள் எழில்கள் முன்னைவிட நன்றாகப் புலனாகின அவன் கண்களுக்கு. முகத்தாமரையின் புருவ விற்கள் மலர்ந்த தாமரையின் மகரந்தக் குச்சிகளின் மென்மையை நினைவுபடுத்தினாலும் அவற்றின் நிறத்தை நினைவுபடுத்தவில்லை, மகரந்த நிறம் மஞ்சள் என்ற காரணத்தால். மூடிய கண்கள் முத்துச் சிப்பிகளை நினைவுபடுத்தினாலும் அவற்றின் நிறத்தை நினைவுபடுத்த வில்லை, சிப்பிகள் சாம்பல் நிறம் என்ற காரணத்தால். வளைந்த உடல் காமனின் கரும்புவில்லை, நினைவு படுத்தினாலும் அதன் நிறத்தை நினைவுபடுத்தவில்லை, அவள் மேனி பொன் மேனியாதலால். அவற்றின் நிறங்கள் வேறு, இவற்றின் நிறங்கள் வேறு என்று நினைத்தான் பல்லவ இளவல்.

அவள் அன்று எதை நினைத்துப் படுத்தாளோ தெரியவில்லை அவள் புருவங்கள் சற்று மேலெழுந்து இறங்கின. உதடுகள் ஆனந்தத்தால் இளநகை கூட்டின. உறக்கத்திலும் ஒரு முறை உடல் மெல்ல அசைந்து வேறு வகையில் வளைந்தது. பல புஷ்பங்களைக் கொண்டு இந்திர ஜாலம் செய்பவன் திடீரென்று புஷ்பங்களை இடம் மாறச் செய்யும் விந்தை போலிருந்தது அவள் மாறிப் படுத்த நிலை. உறங்கிய நிலையில்கூட அவள் ஆடைகள் கலையாமல் உடுத்தது உடுத்தபடியிருந்ததால், பத்தினி படுக்கையிலும் எப்படியிருப்பாள் என்பதை எடுத்துக் காட்டின. அப்படி ஆடை கலையாத காரணத் தாலேயே அழகிடங்களை அபூர்வமாக எடுத்துக் காட்டின. அவள் ஆடையை இறுக்கி அடக்க முயன்ற பங்கய மொட்டுகள் சுதந்திரத்தை நாடுவன போல் திமிறி நின்றன.

அதுவரை நின்று அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பல்லவ இளவல் பஞ்சணை முகப்பில் உட்கார்ந்து கொண்டு அவள் இடது தோள்மீது தன் கையை வைத்தான். அதற்கும் அவள் அசையாததால் ''மைவிழி!'' என்று தலை குனிந்து மெள்ள அவளை அழைக்கவும் செய்தான். அதற்கும் பதிலில்லாததால் கையைச் சிறிது கீழே கொண்டு வரவே, ''உம்!'' என்ற எச்சரிக்கைச் சொல் அவள் உதடுகளிலிருந்து உதிர்ந்தது.

அந்த எச்சரிக்கை 'உம்' காரம் அவன் கையைத் தேக்கியதே தவிர உள்ள உணர்ச்சிகளைத் தேக்காததால் அவன் மார்பு திக்திக்கென்று அடித்துக் கொண்டது. தான் வந்ததை அவள் அறிந்தும் பொய்த் துயில் காட்டியது பெண்மையின் இடக்குத் தன்மையைக் குறிப்பிட்ட தென்பதைப் புரிந்துகொண்டான் பல்லவ இளவல். அந்த இடக்கும் மடக்கும் ஆண்மையை அல்லற் படுத்தும் அஸ்திரங்கள் என்பதையும்

உணர்ந்து கொண்ட பல்லவ இளவல் கையைத் தூக்கி இடையின் கீழ்ப்புறத்திலிருந்த மேடையில் வைத்தான். சட்டென்று கிளம்பிய அவள் கை அவன் கையைப் பிடித்துத் தூக்கி எறிந்தது. கண்கள் அகல விரிந்து கோபத்தைக் காட்டின. ''பல்லவ இளவரசர் பண்பாட்டை மீறுகிறார். இது உரகபுரியில் கற்றுக் கொண்ட பாடம் போலிருக்கிறது!'' என்று பொய்ச்சினம் துளிர்த்த குரலில் கூறவும் செய்தாள் மைவிழி.

பல்லவ இளவல் மெல்ல நகைத்தான். ''உரகபுரியில் இப்படி உறங்குபவர் கிடையாது'' எனக் கூறவும் செய்தான் நகைப்பின் ஊடே.

''வேறு எப்படி உறங்குகிறார்கள்?'' என்று கேட்டாள் மைவிழி எழுந்திருக்க முயலாமலே.

சில வேளை நின்று கொண்டே உறங்குவார்கள். சில வேளை படுத்து உறங்குவார்கள். எப்படி உறங்கினாலும் நான் தொட்டால் கோபித்துக் கொள்ள மாட்டார்கள்'' என்றான் இளவரசன்.

மைவிழியின் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது. ''உரகபுரியில் உறங்குபவர்களின் அனுபவம் உங்களுக்கு நிரம்ப ஏற்பட்டிருக்கிறது!'' என்று சினமும் இகழ்ச்சியும் பொங்கும் குரலில் கேட்டாள் மைவிழி.

''ஆம்! வேறு என்ன செய்வது? தூர தேசம், தனிமையி லிருந்தேன். அரசியல் அலுவல்நேரம் போக மீதி நேரத்தில் அனுபவம் தேவையாயிருந்தது.'' இதை சர்வசகஜமாகச் சொன்னான் இளவரசன்.

தேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டீர்களா?'' இதைக் கேட்ட மைவிழியின் கண்களில் கனல் பறந்தது.

''மைவிழி!''

''என் பெயரைச் சொல்ல வேண்டாம்.''

''ஏனோ?''

''அதற்கு உரிமையிழந்து விட்டீர்கள்.''

''இல்லை, இழக்கவில்லை. இதோ நிரூபிக்கிறேன் பார்'' என்று கூறிவிட்டுப் பஞ்சணையை விட்டு எழுந்து தனது அறைக்குச் சென்று விரைவில் திரும்பி வந்தான். ''இப்பொழுது பார் நான் தொட்ட அழகிகளை'' என்று இரு சிலைகளை அவள் பக்கத்தில் பஞ்சணையில் விரித்துப் போட்டான்.

அவற்றைக் கண்ட மைவிழி பெரும் பிரமிப்புக்குள்ளானாள். ''இவர்களா!'' என்று வியப்புத் ததும்பிய குரலில் கேட்டாள். சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்து பல்லவ இளவலுக்குத் தனது முதுகைக்

காட்டிக்கொண்டு, தன் எதிரே அந்த இரு சீலைகளையும் நன்றாக விரித்தாள். அவள் ஏற்கனவே பார்த்த சீலைகள்தான் அவை. ஆனால் முன்பு பார்த்த நிலை வேறு, இப்பொழுது பார்க்கும் நிலை வேறு. இரண்டு சீலைகளில் ஒன்றில் தனது ஓவியமும் இன்னொன்றில் ரங்கபதாகா தேவியின் ஓவியமும் தீட்டிக் கிடந்தன. முன்பிருந்த நிர்வாண நிலையில் இல்லை சீலைகள் இப்பொழுது. தங்களுக்கு இளவரசன் ஆடையும் அணிகளும் அணிவித்துத் தங்களை மனோகரமாகச் செய்து விட்டதை உணர்ந்தாள் மைவிழி. அந்த உணர்ச்சியின் விளைவாகச் சொன்னாள், ''கதவு திறந்திருக்கிறது. சாத்திவிட்டு வாருங்கள்'' என்று.

கதவைச் சாத்திவிட்டு வந்த இளவரசன் மீண்டும் அவள் முதுகுப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தான். அவள் உடல் அவன் மார்பில் சாய்ந்தது. அப்படிச் சாய்ந்த நிலையில் அவள் தன் எதிரே இருந்த இரு சீலைகளையும் நன்றாக ஆராய்ந்து கொண்டு கேள்விகளைத் தொடுத்தாள். ''எங்கள் சித்திரங்களைப் பூர்த்தி செய்ய உங்களுக்கு அவகாசம் எங்கிருந்தது?'' என்று கேட்டாள் முதலில்.

''கிடைத்த அவகாசத்தில் பூர்த்தி செய்தேன் மைவிழி'' என்ற இளவரசன் தன் கைகளைக் கொண்டு அவள் உடலை வளைத்தான்.

''நல்ல வேளை!'' என்றாள் மைவிழி சீலைகளைப் பார்த்த வண்ணம்.

''எது நல்ல வேளை?''

''உங்கள் கடமையைச் செய்தது.''

''என்ன கடமை அது?''

''எங்களுக்கு அணிமணிகளை அணிவித்தது.''

''அது என் கடமையா?''

''ஆம். மனைவிமார்களுக்கு அணிமணிகள் வாங்கிக் கொடுப்பது கணவன் கடமை.''

''அப்படியா?''

''அதுவும் கடமைதான்.''

''ஏதோ உம் சேர்க்கிறயே?''

''உம் சேர்க்காமல் என்ன செய்வது?'' என்று வினவிய மைவிழி புன்முறுவல் கொண்டாள் முன்புறத்தில் முகமிருந்ததால் புன்முறுவலைக் கவனிக்க முடியவில்லை அவனால்.

''உம்முக்குப் பொருள் உண்டு தமிழில்.''

''பல பொருள்கள் உண்டு.''

''நீ சொன்ன 'உம்'முக்கு என்ன பொருள் மைவிழி?'' என்று கேட்ட பல்லவ இளவல் தன் தலையைத் தாழ்த்தி அவள் பின் புறக் கழுத்தில் இதழ்களைப் பொருத்தினான்.

''இப்பொழுது சீலையில் அணி மணிகளைக் கொடுத்தீர்கள்...'' என்ற மைவிழியின் குரலில் வெட்கம் அபரிமிதமாகத் தெரிந்தது.

''ஆமாம். அதற்கென்ன?''

''முன்பு கொடுக்கவில்லை.''

''ஆரம்பச் சித்திரங்கள் அவை.''

''முடிந்தநிலை ஆரம்ப நிலைக்குக் கொண்டு போகப் போகிறது.''

''என்ன சொல்கிறாய் மைவிழி?''

''கொடுக்க உரிமையுள்ளவருக்குப் பறிக்கும் உரிமையும் உண்டல்லவா?'' என்று கூறி உணர்ச்சி ததும்ப மெல்ல நகைத்தாள் இந்திரவர்மன் மகள்.

முதல் 'உம்' மின் பொருள் மிக நன்றாக விளங்கிய பல்லவ இளவலுக்கு, அந்தப் பேச்சை ஏறவிட்டால் அதிக ஆபத்து என்று தெரிந்ததாலும், அவன் உணர்ச்சிகள் எல்லை மீறிக் கொண்டிருந்த தாலும் அவள் பேச்சை வேறு வழியில் திருப்பி, உரகபுரியிலும் மலைவழியிலும் வாய்ப்புக் கிடைத்தபோதெல்லாம் உங்களிருவர் ஓவியங்களைத் தொட்டேன் மைவிழி. சில வேளைகளில் சட்டத்தில் மாட்டுவேன். நிற்பீர்கள். நின்ற நிலையில் என் கற்பனையில் உங்களைத் தொடுவேன். வண்ணம் தீட்டுவேன் சில வேளைகளில் அதே சட்டங்களைத் தரையில் கிடத்துவேன். கிடத்தி...'' என்று சொல்லிக் கொண்டு போன பல்லவ இளவலை, ''போதும் போதும்'' என்ற சொற்களை மதுரமாகக் கொட்டித் தடுத்தாள் மைவிழிச் செல்வி.

''எது போதும்?''

''எல்லாம்தான்.''

''எல்லாம் என்றால்?''

''விவரிக்க முடியாது.''

''நான் விவரிக்கட்டுமா?''

''வேண்டாம், வேண்டாம்.''

அவன் வேண்டமென்றாலும் அவன் விடவில்லை. ''மைவிழி! எத்தனையோ சமயங்களில் உங்கள் ஓவியங்களை மலைக்கற்களில்

படுக்க வைத்திருப்பேன். மலைக் கூழாங்கற்கள் சில உங்களை முட்டிக் கிடக்கும். உங்கள் மலருடல்களுக்கு வலிக்கப் போகிறதே என்று நினைப்பேன். சில சமயங்களில் புல் தரையில் கிடத்துவேன். நீங்கள் புல்லைவிட அதிகப் பசுமையுள்ளவர்களாயிற்றே என்று நினைப்பேன். உரகபுரிப் பஞ்சணையிலும் சிலைகளை விரித்து வண்ணம் தீட்டுவேன். பஞ்சணையிலுள்ள இளவம் பஞ்சுக்கு உங்கள் உடலின் மென்மை ஏது என்று எண்ணுவேன், இப்படி நினைத்து நினைத்து ஏங்குவேன்...''

மைவிழி சிலைகளை மடித்து வைத்துவிட்டு இளவரசனை நோக்கித் திரும்பினாள். அவன் அகன்ற மார்பிலிருந்த இரண்டு மூன்று காய வடுக்களைப் பார்த்துச் சிறிது கவலையும் கொண்டாள். ''யாருடனாவது போரிட்டீர்களா?'' என்று வினவவும் செய்தாள்.

''ஆம். பாரத நாட்டின் இரு பெரிய வீரர்களுடன் போரிட்டேன். அவர்கள் கொடுத்த பரிசுகள் இவை. தொட்டுப்பார்'' என்று கூறிய பல்லவ இளவல் அவள் வலது கையை எடுத்து அந்தத் தழும்புகளில் வைத்தான்.

மைவிழியின் கைகள் தழும்புகளை தடவிக் கொடுத்தன. உணர்ச்சிகள் கரை புரண்டன அந்த நிலையில். அவளைத் தன் பக்கத்தில் இழுத்த பல்லவ இளவல், ''மைவிழி!'' என்று மெள்ள அழைத்தான்.

''உம்'' என்று உம் மட்டும் கூட்டினாள் அவள்.

''இந்த 'உம்'முக்கும் பொருள் உண்டா?''

''உண்டு. வேறு பொருள்.

''அதையுந்தான் விளக்கேன்'' என்று கேட்டான் பல்லவ இளவல் அவள் முதுகு பூராவையும் கைகளால் தடவிக் கொடுத்து.

''பொருளை மீறிவிட்ட விஷயம்.''

''எது?''

''இந்த நிலை, இந்தத் தழும்புகள்.''

''தழும்புகளுக்கென்ன?''

''அவற்றைத் தடவினால் காயத்தின் நினைவு வருகிறது.''

''கவலைப்படாதே.''

''ஏன்?''

''காயமே இது பொய்யடா என்று சித்தர் பாடல் இருக்கிறது.''

''அந்தக் காயத்தைச் சொல்லவில்லை. அது பொய்யென்று நான் நினைக்கவுமில்லை.''

''ஆனால் தழும்புகளை என்ன செய்யப் போகிறாய்?'' என்று வினவிய இளவரசன், ''தழும்புகளை மறந்துவிடு மைவிழி'' என்றான் அவளை.

''மறக்க முடியாது.''

''இல்லையேல் மருத்துவம் செய்து பார்.''

''என்ன மருத்துவம்?''

''புராண மருத்துவம்.''

''புராணத்தில் என்ன சொல்லியிருக்கிறது?''

''கர தூஷணர்களால் உடல் பூராவும் கணைகளின் காயம் பட்டு வந்த இராமபிரானை சீதை என்ன செய்தாள் கானகத்தில்? அவன் உடலுக்கு என்ன சிகிச்சை செய்தாள்?'' என்று வினவினான் பல்லவ இளவல்.

மைவிழியின் பெருவிழிகள் அவன் விழிகளைச் சந்தித்தன துணிவாக. ''என்ன செய்தாள் சீதை?'' என்றும் கேட்டாள்.

''வைதேஹீ பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வாஜே, அதாவது போரில் ஏற்பட்ட காயங்களுடன் வந்த கணவனை சீதை தனது மார்பு அழுந்த ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டாள்'' என்று வடமொழியில் வால்மீகர் சுலோகத்தையும் அதன் பொருளையும் சொன்னான் பல்லவ இளவல்.

''அந்த மருத்துவம் ராமபிரானுக்குக் காயம் புதிதாயிருந்த போது நடந்தது. தழும்புக்கு வைத்தியம் ஏது?'' என்று கேட்டாள் மைவிழி. அவள் குரல் தழுதழுத்துக் கிடந்தது. ஆனால் உடல்கள் நெருங்கின. உணர்ச்சிகள் கரை உடைத்துக் கொண்டன.

118. தவிப்பும் ஒரு சுகம்

பிரிந்த காலம் மூன்று வாரங்களேயானாலும், மூன்று ஆண்டுகள் பிரிந்துவிட்ட தாபத்தின் வசப்பட்ட மைவிழிச் செல்வியும் பல்லவ இளவலும் பரஸ்பர இணைப்பில் நீண்ட நேரம் பஞ்சணையில் உட்கார்ந்தது உட்கார்ந்தபடியே இருந்தனர். உட்கார்ந்த நிலையிலுங்கூடப் பல்லவ இளவல் கூறிய புராண உவமை மைவிழிச் செல்விக்குப் பெரும் உவகையை அளித்து மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தை அந்து மீறிய நிலைக்குக் கொண்டு போய் விட்டதால் அவள் அவன் பிணைப்பில் அசைந்தாள், முனகினாள், மெய்மறந்தாள். ஆரண்ய காண்டத்தின் அந்தக் காட்சி அப்படியே தத்ரூபமாக அவள் இதயக் கண் முன்பு எழுந்து துடிக்கவும் செய்து துணிவையும் அளித்தபடியால்,

அவள் கைகள் பல்லவ இளவலை நன்றாக நெருக்கவே செய்தன. அந்த நிலையில் அவள் அவனுடைய பூர்ண ஆட்சியில் இருந்தாளென்றாலும் கால தேச வர்த்தமானங்களை உணர்ந்த பல்லவ இளவலே அவளை மெள்ளச் சுயநிலைக்குக் கொண்டு வந்தான். அவளை இறுக்கிய தனது கைகளிலொன்றால் அவள் தலையைக் கோதிவிட்டான். ''மைவிழி! விழித்துக் கொள். புராணத்தில் அப்படியே திளைத்துவிட்டாயே'' என்று அவன் அவள் காதுக்கருகில் குனிந்து சொன்ன சொற்கள், உடைந்த நதிக்கரைக்கு மண்ணை அள்ளிப் போடுவது போன்ற உணர்ச்சியை உண்டாக்கவே, அவள் கைகளும் மெள்ள அவனை இறுக்குவதைத் தளர்த்தின. அப்பொழுதும் தளராத, உண்மையில் அதிகமாகக் கடினப்பட்டு விட்ட, மார்பு மட்டும் கச்சையுடன் போராடியது கட்டுப் பாட்டை மீறி. ஆனால் பல்லவ இளவலின் தொடர்ந்த உரையாடல் உடலாடலுக்குத் தடை போட்டதால் மைவிழியும் மெள்ளத் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டாள். ''உவமை சொன்னது நீங்கள்தானே?'' என்றாள் மிக மிருதுவான குரலில்.

பல்லவ இளவல் அவள் அழகிய கழுத்தை மெல்லத் தடவிக் கொடுத்தான். ''பாரதத்தின் மகாவீரனுக்கு ஒரு வீராங்கனை செய்த உபசாரத்தைச் சொன்னேன். அதற்கே நீ மயங்கி விட்டாய். அந்தக் கட்டத்துக்கு உள்ள வியாக்கியானங்களைக் கேட்டால் என்ன செய்வாயோ? எப்படி இருப்பாயோ?'' என்றும் கூறினான்.

மைவிழி தன் கைகளை அவன் உடலைவிட்டு நீக்கிக் கொண்டாள். ''உங்களுக்கு இதுவே வேலையாகப் போய்விட்டது'' என்றும் சொன்னாள் லேசாகக் கோபம் தொனித்த குரலில்.

''எது மைவிழி?'' இளவரசனின் கேள்வி அவள் வலது காதில் ஒலித்தது. உதடுகளும் வலது காதை லேசாகத் தொட்டன.

''உங்கள் நாடகந்தான்'' என்றாள் மைவிழி பதிலுக்கு. இதைச் சொல்லி விலகியும் உட்கார்ந்தாள்.

''என் நாடகமா!'' பல்லவ இளவலின் குரலில் போலி ஆச்சரியம் ஒலித்தது.

''ஆம்.''

''என்ன நாடகம்?''

''எதையாவது சொல்வது...''

''உம்.''

''என்னைச் சீண்டுவது, பிறகு...''

''பிறகு?''

''வேதாந்தம் பேசுவது.''

''வேதாந்தம் பேசவில்லையே நான்.''

''புராணம் வேதாந்தமில்லையா?'' இதைச் சொன்ன மைவிழி. அவனிடமிருந்து நன்றாக விலகித் தனது உடலைக் கவனித்தாள். இறுக அவன் பிணைத்ததால் அவனது உடல் துவட்டிய துண்டின் ஈரம் தனது மேலாடையில் நீளமான ஈரத்தை அளித்திருந்ததைக் கண்டாள், சினம் கொண்டாள். ''இந்த அழகைப்பாருங்கள்!'' என்று சினத்துடன் கூறவும் செய்தாள்.

பல்லவ இளவல் அவள் காட்டிய இடத்தைப் பார்க்கவே செய்தான். திட்டமாக அவள் மேலாடைமீது மார்பின் குறுக்கே படிந்திருந்த அந்த ஈரங்கூட அவளுக்கு அழகையே அளித்திருந்தது. ''ஏன் மைவிழி, இதுவும் உனக்கு அழகாகத்தானிருக்கிறது'' என்று கூறினான் அந்த இடத்தில் நாட்டிய கண்களை எடுக்காமல்.

அவன் பார்வையையும் பார்வையிலிருந்த வேகத்தையும் கண்ட மைவிழி இளநகை கூட்டினாள். ''எதற்கு அப்படிக் கண்குத்திப் பாம்புபோல் பார்க்கறீர்கள்?'' என்றும் வினவினாள் உள்ளே எழுந்த உவகையை அடக்கிக்கொண்டு.

''பாம்பு போலவா பார்க்கிறேன்?'' இளவரசன் கேள்வியில் வருத்தத்தின் சாயை இருந்தது.

ஆனால் நிஜ வருத்தம் இல்லையென்பதைப் புரிந்து கொண்ட மைவிழி, ''ஆமாம். பாம்பில்லாமலென்ன?'' என்று வினவினாள்.

''பாம்புக்கு விஷம் உண்டு.''

''உங்களுக்கும் உண்டு.''

''எது? விஷமா?''

''ஆம்.''

''அதை எப்படித் தெரிந்து கொண்டாய்?''

''விஷம் தீண்டினால் மயக்கம் வரும்.''

''உனக்கு இப்பொழுது மயக்கமிருக்கிறதா?'' என்று கேட்டுக் கொண்டு மீண்டும் அவளைத் தழுவப் போனான்.

''நில்லுங்கள், நில்லுங்கள்'' என்று அவனைத் தடுத்தாள் மைவிழி.

''ஏன் நிற்கவேண்டும்?'' என்று வினவினான் பல்லவ இளவல்.

''காரணங்கள் இரண்டு'' என்றாள் மைவிழி.

''என்ன அவை?''

''ஒரு காரணம் உங்களை அத்துமீற விடுவதில்லை என்று ரங்கபதாகாதேவிக்கு நான் செய்து கொடுத்த சத்தியம்.''

''இன்னொன்று?''

''போர் இன்னும் முடியவில்லை.''

''அதற்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?''

''நீங்கள் சொன்ன புராண உவமையிலேயே சம்பந்த மிருக்கிறது'' என்று கூறிய மைவிழி நகைத்தாள்.

''சம்பந்தத்தை நான் அறியலாமா?'' என்று வினவினான் பல்லவ இளவல்.

''அறியலாம். அங்கு புராண நாயகன் போரில் வெற்றி கண்டு வந்தான் சீதையிடம். இங்கு இன்னும் போரே துவங்கவில்லையே'' என்று கூறினாள் மைவிழி.

இளவரசன் அவள் கையொன்றை எடுத்துத் தன் கையில் வைத்துக் கொண்டு அழுத்தினான். சிறிது சிந்தனைக்குப் பிறகு சொன்னான் : ''போரில் இருவகை இருக்கிறது.''

''எந்த இருவகையைச் சொல்கிறீர்கள்?'' என்று கேட்ட மைவிழி தன் கையை அவன் விஷமம் செய்வதை உணர்ந்தும் உணராதது போலவே இருந்தாள்.

''படைக்கலங்களைக் கொண்டு படைகளுடன் படைகள் மோதும் போர் ஒன்று. தந்திரத்தால் மடக்கும் ராஜதந்திரப் போர்த் தந்திரம் ஒன்று. இந்த இரண்டில் பிந்தியதில் வெற்றி கண்டே வந்திருக்கிறேன்'' என்று விளக்கிய பல்லவ இளவலை நோக்கி, ''எப்படி வெற்றி பெற்றீர்கள்?'' என்று ஆவலுடன் மைவிழி கேட்டாள்.

வெற்றி பெற்ற விவரங்களை நினைத்தபோது பல்லவ இளவல் மைவிழியைக் கூட மறந்தான். அவன் கண்முன்பு முதலாவது விக்கிரமாதித்தனும் பாண்டிய இளவலும் எழுந்தார்கள். உரகபுரியின் பயிற்சிக் கூடம் எழுந்தது. அங்கு நடந்த வாட்போர்களும் எழுந்தன. அவற்றை நினைத்ததால் மகிழ்ச்சி நிரம்பிய இதயத்திலிருந்து எழுந்து உதிர்த்தன பல்லவ இளவலின் சொற்கள். ''அதோ விக்கிரமாதித்த சத்யாச்ரயர். என்ன கம்பீரமான கண்கள் எத்தனை நீளமான வாள். எப்படி அலட்சியமாகப் போராடுகிறார். அதோ தோன்றுகிறான் பாண்டிய இளவல் ரணதீரன். சிறுபிள்ளை பயமறியாது என்ற சொல் அவனுக்கும் பொருந்தும். ஆனால் அவனிடமிருந்து தப்பியதும் எத்தனை கஷ்டம்'' என்று சொல்லிக் கொண்டே போனவன் திடீரெனச் சொற்களை நிறுத்தினான்.

ஆனால் மைவிழி தொடர்ந்து கேட்டாள். ''அவர்களுடன் தனியாக வாட்போர் புரிந்தீர்களா?'' என்று.

''ஆம்! இல்லாவிட்டால் இந்தப் புதிய தழும்புகள் ஏது?'' என்று தனது மார்பைத் தடவிக் காட்டினான் பல்லவ இளவல்.

''இருவரையும் வெற்றி கொண்டீர்கள்?'' மைவிழியின் கேள்வியில் ஆனந்தமிருந்தது.

''ஆம். சீன நாட்டு வாட்போர் முறையால்'' என்ற பல்லவ இளவலின் முகத்தில் துயரம் துளிர்த்தது. அந்தத் துயரத்துடன் சொன்னான்: ''மைவிழி! அது பெரும் வெற்றியல்ல. விக்கிரமாதித்தன் என்னைச் சிறை செய்யாது அனுப்பினானே. அது அவனுக்குத்தான் வெற்றி. அது மட்டுமல்ல, அடுத்து வரும் பல்லவர் - சாளுக்கியர் போரில் பாண்டிய இளவல் பங்கு கொள்ளக் கூடாது என்று வாக்குக் கேட்டேனே, அதையும் தடுக்கவில்லை சாளுக்கிய மன்னன். அதுவும் அவனுக்கு வெற்றி. பாண்டிய இளவலைத் தனிப்பட்ட வாட்போரில் வெற்றி கொண்டு அவனைப் போரில் ஈடுபடாமல் தடுத்துவிட்டேன். இதனால் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரின் மித்ரபேத ராஜதந்திரத்தை உடைத்து விட்டேன். ஆனால் அதை உடைத்து வாள் மட்டுமல்ல. தனிப்பட்ட நான் செய்த பயணம் மட்டுமல்ல. விக்கிரமாதித்தனின் பெருந் தன்மைக்கு அதில் பெரும் பங்கு உண்டு. அடுத்து வரும் போரில் பாண்டிய இளவலின் உதவியையும் பொருட்படுத்தாத ஒரு திடசித்தமும் தர்ம சிந்தனையுங்கூட இதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. இனி பல்லவர் போரில் வெற்றி கண்டாலும் விக்கிரமாதித்தனை நான் மறப்பது கஷ்டம்'' என்று விளக்கிய பல்லவ இளவல் சிறிது நேரம் மெய் மறந்த நிலையில் உட்கார்ந்தபடியே இருந்தான்.

மைவிழி அவன்மீது மெள்ளச் சாய்ந்தாள். ''உங்களைக் குறைத்துப் பேசிக் கொள்வதே உங்களுக்கு வழக்கமாய்ப் போய் விட்டது'' என்று அன்பு துளிர்த்த குரலில் கூறினாள்.

''உண்மையைச் சொன்னேன் மைவிழி'' என்றான் பல்லவ இளவல் அவள் இடையில் கையை வைத்து.

''நான் சொல்லட்டுமா நடந்ததை?'' என்று கேட்டாள் மைவிழி.

''சொல்.''

''ஒரு நாட்டின் இளவரசர் சாதாரண வேடம் பூண்டு எதிரி நாட்டுக்குள் நுழைகிறார். எதிரியுடன் அவன் அரண்மனையிலேயே சண்டையிடுகிறார். நிபந்தனை போடுகிறார், எதிரியிடம் நட்பு கொண்டுள்ள நாட்டு இளவரசனை நடுநிலை வகிக்கச் செய்கிறார்.

இணையற்ற ராஜதந்திரியான ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரின் திட்டத்தையே முறியடித்துத் திரும்புகிறார்...''

''உம்?''

''திரும்பியபின் தான் ஏதும் சாதிக்காதது போலப் பேசுகிறார். நல்ல அழகு! நீங்கள் செய்ததை வேறு எத்தனை அரச குமாரர்கள் செய்ய முடியும்? எத்தனை அரச குமாரர்கள் துணிவார்கள் இத்தகைய பணிக்கு?'' என்று வினவிய மைவிழியின் கண்கள் இளவரசன் கண்களுடன் கலந்தன.

இளவரசன் மகிழ்ச்சி எல்லை கடந்து கொண்டிந்தாலும் அதை அவன் வெளிக்குக் காட்டாமல், ''என்னை நீ புகழாமல் யார்தான் புகழ்வார்கள்?'' என்று வினவினான்.

''நான் புகழ்வதில்தான் அர்த்தமிருக்கிறது'' என்றான் மைவிழி.

''என்ன அர்த்தம்?''

''காதலி காதலனைப் புகழமாட்டாள். மனைவி புருஷனைப் புகழமாட்டாள். இதுதான் வழக்கம்.''

''வழக்கத்துக்கு விரோதமாக ஏன் நடந்து கொண்டு விட்டாய்?''

மைவிழி மெல்ல நகைத்தாள். ''இப்போது வழக்கத்துக்கு விரோதமாக என்ன நடக்கவில்லை?'' என்றும் வினவினாள் இன்பப் புன்முறுவல் கோட்டி.

''என்ன நடந்துவிட்டது?''

''இந்த நேரத்தில் நீங்கள் இங்கு இருப்பதே வழக்கத்துக்கு விரோதம்.''

''அப்படியா!''

''ஆம்.''

இதைக் கேட்ட பல்லவ இளவலும் நகைத்தான்.

''ஏன் நகைக்கிறீர்கள்?'' என்று கேட்டாள் மைவிழி.

''அறையில் இருப்பதுதான் வழக்கத்துக்கு விரோதம் போலிருக்கிறது!'' என்றான் பல்லவ இளவல்.

அவள் இதற்குப்பதில் சொல்லாததால் அவனே சொன்னான் : ''மரமல்லி மரத்தின் அடியும் புல்தரையும் நல்லவை. அங்கு உறவாடுவது வழக்கத்துக்கு விரோதமல்ல. இந்த நான்கு சுவர்கள் தான் பாவம் செய்திருக்கின்றன. இங்கு வருவதுதான் வழக்கத்துக்கு விரோதம்'' என்று.

மைவிழி கோபப் பார்வையொன்றை அவன்மீது வீசினாள். ''உங்கள் தந்திரத்தையெல்லாம் என்னிடம் காட்டவேண்டாம். அவற்றையெல்லாம் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரிடம் வைத்துக் கொள்ளுங் கள்'' என்றும் கூறினாள் கோபமாக.

''நான் என்ன தந்திரம் காட்டிவிட்டேன்?'' என்று வினவினான் பல்லவ இளவல் புன்முறுவலொன்றை இதழ்களில் படரவிட்டு.

''மரமல்லி மரத்து அடியென்கிறீர்கள்... பசும்புல் தரையென் கிறீர்கள்... இதெல்லாம் என்ன?''

''நடந்ததைச் சொன்னேன். அது தவறா? அது தந்திரமா?''

''காரணமில்லாமல் நடந்ததைச் சொல்ல மாட்டீர்கள். அப்பாடா! நீங்கள் எப்பேர்ப்பட்டவர்கள்!'' என்றாள் மைவிழி.

''அத்தனை துஷ்டனா நான்?''

''ஆம், சந்தேகமென்ன?''

''துஷ்ட சகவாசத்தை ஏன் தேடினாய்?''

''நானா தேடினேன்? நீங்களாகத்தானே இங்கு வந்தீர்கள்?''

''அறைக் கதவு ஏன் திறந்திருந்தது?''

''அது குற்றமா?''

''ஆம். விளக்கும் எரிந்து கொண்டிருந்தது.''

''அதுவும் குற்றம் போலிருக்கிறது?''

''அது மட்டுமல்ல. நீ இங்கு படுத்திருந்தாலும் குற்றம்.''

''நல்லது நல்லது. இதெல்லாம் என் குற்றம்.''

''உன் குற்றம் மட்டுமல்ல. பஞ்சணையின் குற்றம் கலந் திருக்கிறது.''

மைவிழியின் விழிகளில் பரிபூர்ணமாகக் காதல் விரிந்தது. ''மறுபடியும் புராணத்தை ஆரம்பிக்கப் போகிறீர்கள் போலிருக் கிறது?'' என்றாள் சொற்களிலும் காதல் சொட்ட.

அவன் சொற்களைக் கேட்பதிலேயே அவளுக்கு இன்ப மிருந்தது. எந்த நிமிடமும் இளவரசன் தன்னை ஆண்டுவிடலா மென்பதும் அப்படி ஆள முற்பட்டால் அவனை அடக்கும் சக்தி தனக்கில்லை யென்பதும் அவள் உள்ளத்துக்குத் திட்டவட்டமாகத் தெரிந்திருந்தது. உணர்ச்சிகளெல்லாம் அவன் வசப்பட்டுக் கிடந்தன. அவன் மேற்கொண்டு சொல்லக் கூடியதை எதிர்பார்த்து நின்றாள் அவள். ஆனால் அவன் ஏதும் சொல்லவில்லை. எதையோ நினைத்துப் பெருமூச்செறிந்தான். திடீரென அவளது வழவழத்த கன்னத்தில் தன்

இதழ்களைப் பொருத்திவிட்டுப் பஞ்சணையிலிருந்து எழுந்தான். எதிரே நின்று அவளை ஒரு வினாடி வெறித்து நோக்கினான். அந்த வெறிப் பார்வையின் வேகம் அவள் உடலில் பாய்ந்தது. அவள் கையொன்று எழுந்து அவன் இதழ்கள் அழுந்திய இடத்தில் கன்னத்தைத் தடவிக் கொண்டது.

அதையும் அவன் வெறித்து நோக்கினான். பிறகு அவளிடம் ஏதும் சொல்லாமலே வேகமாக வாயிற்படியை நோக்கி நடந்தான். கதவைத் தடாலென்று சாத்திவிட்டுச் சென்றான். அவன் போவதை மைவிழி பார்த்துக்கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தாள் பஞ்சணையில். பிறகு தடாலென்று குப்புறப் பஞ்சணையில் விழுந்து முகத்தைத் தலையணையில் புதைத்துக் கொண்டாள். புராண உவமை அப்பொழுதும் அவள் உள்ளத்தை ஆட்கொண்டிருந்தது. அந்த உவமைக்குத் தாங்களிருவரும் பாத்திரமாகும் நாள் அதிக தூரத்தில் இல்லை என்பதை உணர்ந்தாள். 'அங்கு சீதையொருத்தி மட்டுமிருந்தாள். இங்கு இருவர் இருக்கிறோமே?' என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டாள். 'நல்ல வேளை அக்கா! நீ தலைக்காட்டிலிருக்கிறாய். இல்லையேல் மருத்துவத்தில் நீயும் பங்குக்கு வருவாய்' என்று பைத்தியம் போல் பேசிக்கொண்டாள். உறங்கவில்லை. அவள் மட்டுமென்ன. ராஜசிம்மனும் உறங்கவில்லை. உறக்கத்திற்குக் காதல் பெரும் விரோதியல்லவா? உறங்காத சமயத்திலும் கனவை அளிக்கும் சக்தி காதல் ஒன்றுக்குத்தான் உண்டு. பிரிந்த நிலையிலும் கனவில் ஒன்றுபட்ட அந்த இரு உள்ளங்களும் அன்றிரவு தவிக்கவே செய்தன. ''மனித வாழ்வில் தவிப்பும் ஒருவித சுகம்'' என்று இளவரசன் படுக்கையில் படுத்த வண்ணம் சொல்லிக் கொண்டான்.

119. கலையிருக்க, போர் எதற்கு?

உதய காலத்துக்கு அந்த காரத்தை அறுக்கம் சக்தி உண்டு. இரவின் அந்த காரத்தை மட்டுமல்ல, உள்ளங்களின் அந்த காரத்தையும் அகற்றும் சக்தி அதற்கு உண்டு. உயிரினங்களுக்கெல் லாம் அபயம் கொடுக்கும் முறையில் கதிரவன் உதயமாவதாலும், அவன் கிளம்பும்போது உயிரினங்களும் விழித்து அவன் அஸ்தமித்தபின்பு அவையும் கண் மூடுவது என்ற நியமம் இருந்து வருவதாலும், சூரியனை 'சூரிய பகவான்' என்று அழைக்கிறோம். சந்திரன் எத்தனை சந்துஷ்டியை அளித்தாலும் இரவை ரம்மியமாக அடித்தாலும் பகவான் என்ற திருநாமத்தை அவன் பெறவில்லை. உயிரினங்களுக்கு ஏற்படும் பயம், வியாதி முதலியவற்றுக்கு இரவு அதிக சக்தியைக் கொடுப்பதென்பதும், உதயம் துணிவை ஊட்டுகின்றதென்பதும் சாத்திரம் கூறும் உண்மை. இந்தக் கிரமம் தவிப்புக்கும் உண்டு போலிருக்கிறது. இரவெல்லாம் பல நினைப்புகளால் தவித்த பல்லவ இளவல் அதை உதறிக் கொண்டு, சொந்தப் பிரச்சினைகளை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு முன்னே உள்ள பெரும் கடமையை நினைத்துக் கொண்டு, மறு நாள் உதயத்தில் எழுந்திருந்து மிகத்துரிதமாக பல நடவடிக்கைகளில் இறங்கலானான். எழுந்த உடனேயே காலைக் கடன்களை முடித்து நீராடி ராணுவ உடை பூண்ட பல்லவ இளவல் குதிரைக் கொட்டடிக்குச் சென்று தனது புரவியை அவிழ்த்து ஏறிக் கொண்டு தன்னந்தனியே அந்த நகரத்தின் வீதிகளை வலம் வந்தான். காவிரிச் சோலைகளிலும், ஏன், அவன் தந்தை கங்க நாட்டு மன்னனுடன் போரிட்ட காவிரிச் சமவெளியிலுங்கூட, பரவிக் கிடந்த படைகளை மேலோட்டமாகப் பார்வையிட்டான். இப்படி ஒரு சுற்றுச் சுற்றி விட்டு அரண்மனைக்கு வந்தவன் பலபத்ரவர்மனைக் கூப்பிட்டனுப்பி தந்தை எழுந்திருந்ததும் தனக்குத் தெரியப்படுத்துமாறு கட்டளையும் இட்டான்.

''பல்லவ மன்னர் சித்தமாயிருக்கிறார் தங்களைக் காண'' என்று கூறிய பலபத்ரவர்மன், ''இந்திர வர்மரும் தங்களைப் போலவே நேற்றுத்தான் வந்தார்'' என்றும் அறிவித்தான்.

''அப்படியானால் இந்திரவர்மரையும் யாங்சின்னையும் தந்தையின் அறைக்கு வர ஏற்பாடு செய்யுங்கள்'' என்று உத்தரவிட்டான் பல்லவ இளவல்.

''எல்லோருமே மன்னர் அறையில் தங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள்'' என்று பலபத்ரவர்மன் கூறியதைக் கேட்ட ராஜசிம்மன் பிரமித்தான் ஒரு விநாடி. பிறகு கேட்டான் பல்லவ தளபதியை நோக்கி. ''நான் வந்த செய்தி விடியற்காலையே பரவிவிட்டதா?'' என்று.

மன்னருக்கு நேற்றிரவே தெரியும். மற்றவர்களுக்கு விடியற்காலையில் தெரியும்'' என்றான் பலபத்ரவர்மன்.

''தந்தைக்கு நேற்றிரவே தெரியுமா? எதற்காக அவரை எழுப்பிச் செய்தி சொல்ல வேண்டும்?'' என்று வினவினான் இளவரசன்.

''தாங்கள் எந்த நேரத்தில் வந்தாலும் தம்மை எழுப்பிச் செய்தி சொல்லும்படி தங்கள் தந்தை உத்தரவிட்டார். தாங்கள் இங்கிருந்து புறப்பட்ட அன்றே'' என்று விளக்கினான் தளபதி.

அதற்குமேல் எந்த விளக்கத்தையும் கேட்காத பல்லவ இளவல் தளபதியைத் தொடர்ந்து தந்தையின் அறைக்குச் சென்றான். தான் சென்ற போதிருந்ததைவிட அதிக ராஜரீகத்துடன் அந்த அறை காணப் பட்டதைக் கவனித்த ராஜசிம்மன் எந்த விநாடியிலும் படைகளை நகர்த்த தந்தை சித்தமாயிருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். அறையின் நடுவிலிருந்த சிம்மக் கைப்பிடி ஆசனத்தையும் மற்றும் சில சாதாரண ஆசனங்களையும் தவிர மன்னர் படுக்கும் சிறு மஞ்சம் ஒன்று மட்டுமே அறையிலிருந்தது. பழைய பஞ்சணையைக் காணவில்லை. இருந்த மஞ்சத்திலும் பஞ்சணை மீது புலித்தோல் ஒன்று விரிக்கப் பட்டிருந்தது. சுவர்களில் பரமேசுவர வர்மரின் போரிடும் ஆயுதங்கள் பல காட்சியளித்ததால் அந்த அறையே போர்க்கோலம் கொண்டு விட்டதாகத் தோன்றியது பல்லவ இளவலுக்கு. அவற்றையெல்லாம் ஒருமுறை கண்களால் வட்டமிட்ட இளவரசன். தந்தைக்குத் தலைவணங்கி அவருக்கு எதிரிலிருந்த ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டான்.

மைந்தனைப் பார்த்த பரவசத்தாலோ, அல்லது இனி ஏற்படவிருக்கும் பெரும் போரின் காரணமாகவோ, பரமேசுவர வர்மன் இளவரசன் தலை வணக்கத்தை சிரக்கம்பத்தால் மட்டுமே ஏற்றுக் கெண்டான். இளவரசன் ஆசனத்தில் அமர்ந்த பின்பு கூட பல்லவ மன்னன் கேள்வி ஏதும் கேட்கவில்லை. இளவரசன் கூட சில விநாடிகள் அங்கு ஆசனங்களில் கூடியிருந்தவர்களை நோக்கிய வண்ணம் மௌனம் சாதித்தான். மன்னனையும் மற்றோரையும் விட்டுச் சற்று ஒதுங்கி உட்கார்ந்திருந்த மைவிழி அவனைப் பார்த்ததும் தலைகுனிந்து கொண்டாளானாலும், குனிந்த நிலையில் கடைக்கண் வீச்சொன்றை அவன்மீது தொடுத்தானாலும், இரண்டையும் இளவரசன் கவனித்தானில்லை, ஆழ்ந்த சிந்தனையிலிருந்த காரணத்தால்.

கடைசியில் அந்த மௌனத்தை அவனே கலைத்து ''தந்தையே! சென்ற பணியை நிறைவேற்றிவிட்டேன். சாளுக்கிய சத்யாச்ரயருக்கு நான் அளித்த வாக்குறுதியையும் பூர்த்தி செய்து விட்டேன். பாண்டிய இளவரசன் ரணதீரன் அடுத்து வரும் போரில் பங்கு கொள்ளா திருக்கவும் ஏற்பாடு செய்து விட்டேன்'' என்றான்.

பரமேசுவர வர்மனின் தீட்சண்யமான கண்கள் பல்லவ இளவலை ஊடுருவிப் பார்த்தன. ''இளவரசனொருவன் தனியாக எதிரி நாட்டுக்குள் நுழைவதும் உயிருடன் திரும்பி வருவதும் வரலாற்றில் இதுதான் முதல் தடவை'' என்று அவன் உதடுகள் சொற்களை உதிர்த்தன. மகன் உயிரோடு திரும்பியதே பெரும் வரப்பிரசாதம் போலிருந்தது மன்னன் குரலின் தொனி.

''இருக்கலாம். ஆனல் அதற்குக் காரணம் தாங்கள்தான்'' என்றான் ராஜசிம்ம பல்லவன்.

பரமேசுவரவர்மனின் கூரிய விழிகள் மைந்தன் விழிகளுடன் கலந்தன. ''காரணம் நானா? எப்படி?'' என்று வினவினான்.

''என்னை இளவரசனாக வளர்க்கவில்லை தாங்கள், சிற்பியாக வளர்த்தீர்கள். கலை எப்பொழுதும் மக்களைக்கவர்கிறது. அரசர்களா யிருந்தாலும் அதன் கவர்ச்சியில் சிக்கிக் கொள்கிறார்கள். விக்கிரமாதித்த மன்னர் என் சிற்பக் கலையில் மயங்கியிருக்கிறார். ஆகையால் இதோ இங்கு வந்திருக்கிறேன். இல்லையேல் சாளுக்கியர் சிறையிலிருந் திருப்பேன்'' என்று கூறிய பல்லவ இளவல் தான் உறையூர் சென்று வந்த விவரங்களை நிதானமான உணர்ச்சி வசப்படாத குரலில் கூறி முடித்தான்.

அவற்றைக் கேட்ட பரமேசுவரவர்மனும் மற்றோரும் பெரும் பிரமிப்பையே அடைந்தனர். ''விக்கிரமாதித்தரே தங்களை நேரில் சந்தித்து அழைத்துச் சென்றாரா?'' என்று வியப்புடன் வினவினான் தளபதி பலபத்ரவர்மன்.

''அவருடைய விருந்தினராகச் சில நாட்கள் இருந்தீர்களா?'' என்று வினவினான் இந்திரவர்மன்.

மற்றவர் கேள்வி ஏதும் கேட்கவில்லையென்றாலும் பிரமிப்பின் வசப்பட்டிருந்தார்கள். சிறிது நேரம் அந்தச் சபையில் மீண்டும் மௌனம் நிலவியது. அந்த மௌனத்தைப் பரமேசுவர வர்மனே உடைத்து, ''எதிரியின் பலாபலம் எப்படியிருக்கிறது?'' என்று வினவினான்.

இதைக் கேட்டதும் ராஜசிம்மன் கண்களில் புத்தொளி பிறந்தது. ''விக்கிரமாதித்தர் அறியாமல் உறையூரைச் சுற்றிய எந்தப் பகுதியிலும் காத தூரத்துக்கு நாம் காலை எடுத்து வைக்க முடியாது. நான் மலை வழியில் வருவேன் என்பதைச் சாளுக்கிய மன்னர் எதிர்பார்த் திருக்கிறார். மலை வழியிலிருந்து இறங்கியது முதல் என்னை அவர் ஒற்றர்கள் கண்காணித்திருக்கிறார்கள். சாதாரண வீரன் உடையில் சென்ற என் கதியே அப்படியென்றால் பெரும்படை நகரும்போது நாம் எதையும் விக்கிரமாதித்தர் கண்களிலிருந்து மறைக்க முடியாது. அதுமட்டுமல்ல, இப்பொழுது சோழநாடே பெரும் போர்க்கோலம் பூண்டிருக்கிறது. குறைந்த பட்சம் ஒரு லட்சம் பேர் கொண்ட படையை நாம் சந்திக்கும்படியிருக்கும்'' என்று கூறினான் ராஜசிம்ம பல்லவன் எதிரியின் பலத்தை விவரித்து.

''எதிரியின் பலம் இப்படி, பலவீனம் ஏதாவது இருக்கிறதா?'' என்று வினவினான் பல்லவ மன்னன்.

''ரணதீரன் இந்தப் போரில் பங்கு கொள்ள மாட்டான்'' என்று சுட்டிக் காட்டினான் இளவரசன்.

''அவன் தந்தை?'' பரமேசுவரவர்மன் குரலில் சந்தேகம் ஒலித்தது.

''மகாவீரர் படைகளையும் கொடுத்து உதவுவார். அந்தப் படைகளை இயக்கவும் வியூகங்களை வகுக்கவும் பாண்டிய நாட்டில் ஒருவன் தானிருக்கிறான்.''

''அவன் பாண்டிய இளவல்?''

''ஆம். அதனால்தான் அவனைத் தமது பக்கம் இழுக்க ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் விக்கிரமாதித்த மன்னருக்கு ஓலைகள் அனுப்பினார்.''

இதுவரை தந்தை மகன் உரையாடல்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மைவிழி குறுக்கிட்டு, ''அதன் விளைவாகத்தான் ஆசார்யரும் இங்கு என்னை அனுப்பிவைத்தார்'' என்று கூறினாள்.

புரிந்ததற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்தான் பரமேசுவர வர்மன். பிறகு இளவரசனை நோக்கி, ''ராஜசிம்மா, பாண்டிய இளவல் சேராததைத் தவிர வேறு பலவீனம் எதிரிக்கு இல்லையா?'' என்று வினவினான்.

''இருக்கிறது'' என்றான் ராஜசிம்மன்.

''என்ன அது?''

''ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரைக் காஞ்சியிலேயே இருத்திவிட்டார் சாளுக்கிய மன்னர். போர் மந்திரியின் யோசனை அவருக்குக் கிடையாது சமயத்தில்.''

''ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரை உறையூருக்கு விக்கிரமாதித்தன் அழைக்கமாட்டானென்பது என்ன நிச்சயம்?''

''இம்முறை சாளுக்கிய மன்னர் ராஜ தந்திரத்தை நம்பவில்லை. ராஜ வீரத்தை நம்புகிறார். காஞ்சியில் அடைந்த வெற்றியை வெற்றியாகக் கருதவில்லை அவர். ஆகையால் திட்டமான போரில் திட்டமான விளைவுகளில், திடமான சாளுக்கிய சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவ நினைக்கிறார் விக்கிரமாதித்தர். இம்முறை நடக்கும் போர் மிக உக்ரமானதாயிருக்கும் வெற்றி தோல்வியை இப்பொழுது நிர்ணயிக்க முடியாது. மகாவீரனொருவனை நாம் சந்திக்கப் போகிறோம்'' என்று மிக உற்சாகத்துடன் பதில் கூறினான் பல்லவ இளவல்.

பரமேசுவரவர்மன் விழிகளிலும் மைந்தனின் உற்சாகம் பளிச்சிட்டது. அதில் ஒரு மகிழ்ச்சியும் கலந்திருந்தது. ''போரின் முடிவு எப்படியிருந்தாலும் தனிப்போரில் நீ விக்கிரமாதித்தனை வென்று விட்டாயே ராஜசிம்மா!'' என்றான் பல்லவ மன்னன்.

''வெற்றி பெற்றது நானல்ல'' என்றான் பல்லவ இளவல் மெதுவாக. எதிரே உட்கார்ந்திருந்த சீனனைச் சுட்டிக் காட்டினான். ''இவன் பழக்கிக் கொடுத்த சீன நாட்டு முறைதான் வெற்றி கொள்ள வைத்தது. ஆகவே அந்தப் பெருமை இவனுக்குத்தான் சேரும்'' என்றும் கூறினான்.

சீனன் லேசாகப் புன்முறுவல் செய்தான். ''பழகிக் கொள்பவர்கள் எல்லோரும் வெற்றி பெறுவதில்லை.''

ராஜசிம்மன் அதைக் காதில் வாங்கவில்லை. ''இந்தத் தனிப்பட்ட வாட் போர்களின் வெற்றி போர்க்களத்தில் இரண்டு வல்லரசுகளின் கதியை நிர்ணயிக்கப் போவதில்லை, நமது பலம், யுக்தி இவைதான் நிர்ணயிக்கும்'' என்று சீனனை நோக்கிக் கூறிய இளவரசன், ''நம்முடைய படைபலம் இப்பொழுது எப்படி?'' என்று வினவினான் தளபதியை நோக்கி.

''இப்பொழுது ஐம்பதினாயிரம் வீரர்கள் இருக்கிறார்கள். இன்னும் இருபத்தி ஐயாயிரம் பேர்களை நாம் பல்லவ நாட்டின் கோட்டத் தலைவர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கலாம்'' என்றான் தளபதி.

''இன்னும் ஒரு வாரத்திற்குள் நமது படை நகரவேண்டும் கோட்டத் தலைவர்களையும் அவர்கள் படைப்பிரிவுகளுடன் மேற்குத் தொடர் மலை அடிவாரத்தில் நம்மைச் சந்திக்கச் செய்தி அனுப்புங்கள். விக்கிரமாதித்த மன்னரை இன்னும் இரண்டு வாரங்களில் நாம் சந்திக்கா விட்டால் அப்புறம் வெற்றி கடினம். ஆகவே புரவிப் படைகளும் காலாட்படைகளும் யானைப் படைகளும் தனித்தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டு இயங்கச் சன்னத்தம் செய்யுங்கள். நமது படை முதலில் மேற்கே சென்று பிறகு தென் கிழக்குச் சாலையில் திரும்பும் அதிக ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளாமல் நாம் பயணம் செய்து உறையூர் எல்லையிலிருந்து ஒரு காதத்துக்கு முன்பே தங்குவோம்'' என்று கூறினான்.

''ஒரு காதத்துக்கு முன்பா?'' என்று வினவினான் பரமேசுவர வர்மன்.

''ஆம்'' என்றான் ராஜசிம்மன்.

''படைத்தளத்தை அத்தனை தூரத்தில் ஏன் அமைக்க வேண்டும்?'' என்று வினவினான் பலபத்ர வர்மன்.

''அங்குதான் எதிரியைச் சந்திக்கச் சரியான களம் இருக்கிறது'' என்று விளக்கிய பல்லவ இளவல் மேலும் சொன்னான் தந்தையை நோக்கி. ''நாம் தளம் அமைக்கவேண்டிய இடம் போரிட வேண்டிய வழிகள் அனைத்தையும் ஒரு சீலையில் தீட்டியிருக்கிறேன் அதை அனுப்புகிறேன் தங்களுக்கு'' என்றும் கூறினான்.

பரமேசுவரவர்மன் பெருமை ததும்பிய விழிகளை மைந்தன் மீது நாட்டினான். ''இத்தனைக்கும் உனக்கு அவகாசம் எங்கிருந்தது?'' என்று வினவினான் பெருமை ததும்பிய குரலில்.

''இதற்கு மட்டும் என்ன? தங்கள் வாழ்க்கையின் முக்கிய பணிகளையும் நிறைவேற்றி விட்டேன்'' என்றான் இளவரசன் இளநகை காட்டி.

''எதைக் குறிப்பிடுகிறாய் ராஜசிம்மா?'' என்று வினவினான் பரமேசுவரவர்மன்.

''கைலாசநாதர் கோவிலையும் அரங்கநாதன் கோயிலையும் கட்டி முடித்து விட்டேன்.'' இதைச் சொன்ன ராஜசிம்மன் குரலில் குழைவு இருந்தது.

''கட்டி முடித்து விட்டாயா?'' பரமேசுவரன் குரலில் பூரண திருப்தியும் சந்துஷ்டியும் தெரிந்தது.

''ஆம்.''

''எப்படி? நீ தான் எதிரி நாட்டிலிருந்தாயே?''

''அங்குதான் கட்டி முடித்தேன். விக்கிரமாதித்த மன்னர் அதற்கான சகல சௌகரியங்களையும் செய்து கொடுத்தார்.''

''புதிர் போடுகிறாயே ராஜசிம்மா?''

''புதிர் ஏதுமில்லை. இரண்டு கோவில்களின் சித்திரங்களையும் வண்ணங்களைக் கொண்டு சீலைகளில் தீட்டி முடித்துவிட்டேன். என் மனக்கண்ணாலும் புறக்கண்ணாலும் அந்த ஆலயங்களைக் கண்டுவிட்டேன். இனிக் கட்டுவது ஸ்தபதியின் வேலை. நான் உடனிருக்க வேண்டுமென்பதுகூட இல்லை'' என்றான் ராஜசிம்மன்.

இதைக் கேட்ட பரமேசுவரவர்மன் போரை அடியோடு மறந்தான். ''அந்தச் சீலைகள் எங்கே?'' என்று வினவினான்.

இளவரசன் 'இதோ கொண்டு வருகிறேன்' என்று கூறி எழுந்தான். ''வேண்டாம். நான் போய்க் கொண்டு வருகிறேன் —'' மைவிழி துடித்துக் கிளம்பினாள். அறையைவிட்டுச் சென்ற மைவிழி சில விநாடிகளில் திரும்பி வந்தாள் சீலைகளுடன். அந்தச் சீலைகளைத் தூரத்தில் நின்று பிரித்துக் காட்டும்படி மைவிழியிடம் கூறினான் பல்லவ இளவல். அவன் உத்தரவுப்படி இரு கோவில்களையும் ஓவியச் சீலைகளையும் பிரித்துக் காட்டினாள் இந்திரவர்மன் மகள்.

பரமேசுவர வர்மன் கண்கள் அந்தச் சீலைகளைக் கண்டதும் மிதமிஞ்சிய மகிழ்ச்சி வசப்பட்டு, ''ராஜசிம்மா! இதைவிடக் கலைப் படைப்புகளை வேறு யாரும் படைக்க முடியாது. பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தைப் பல மடங்கு உயர்த்திவிட்டாய் நீ'' என்று சிலாகித்தான்.

அந்தச் சீலைகளைக் கண்ட எல்லோர் மனமும் போரை மறந்து கோயில்களில் குடி கொண்டது. 'போரைவிடக் கலை எத்தனை சிறந்தது!' என்று பரமேசுவரவர்மன் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான். ''அந்தச்சீலைகள் என்னிடமே இருக்கட்டும். போர் விஷயங்களை நீங்கள் பாருங்கள்'' என்று மற்றவர்களை நோக்கிக் கூறிய பரமேசுவரவர்மன் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்திருந்து மைவிழி யின் கைகளிலிருந்து இரு ஓவியச் சீலைகளையும் வாங்கிக் கொண்டான். மற்றவர்கள் போகலாமென்பதற்கு அறிகுறியாகக் கையையும் அசைத்தான்.

இளவரசன் அறையை முன்னதாக அடைந்துவிட்ட மைவிழி இளவரசன் உள்ளே வந்ததும், 'நல்லவேளை நான் முந்திக் கொண்டேன்'' என்றாள்.

''எதற்கு?'' என்று கேட்டான் பல்லவ இளவல்.

''சீலைகளைக் கொண்டுவர.''

''அதற்கு நீ முந்துவானேன்?''

''சீலைகளை மாற்றி நீங்கள் எடுத்து வந்துவிட்டால்?'' என்று கூறி நகைத்தாள் மைவிழி. அந்த நகைப்பில் இளவரசனும் கலந்து கொண்டான். ''ஆமாம். பெருத்த அபாயம் ஏற்பட்டிருக்கும்'' என்றான்.

''அபாயமென்ன? எங்கள் மானம் போயிருக்கும்'' என்று கூறிய மைவிழி, ''இனி அது நடவாது'' என்றாள்.

''எது மைவிழி?''

''எங்களைப் பற்றிய சீலைகளை நீங்கள் பார்ப்பது.''

''ஏன்?''

''நான் எடுத்துப் பத்திரப் படுத்திவிட்டேன்'' என்று கூறினாள் மைவிழி. மைவிழி அவனை நோக்கி அன்பும் விஷமமும் கலந்த பார்வையொன்றை வீசிவிட்டு வெளியே நடந்தாள்.

பல்லவ இளவல் அவள் நடையழகைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அடுத்த வினாடி போரில் அவன் மனம் புகுந்தது.

ஆனால் பரமேசுவரவர்மன் தனது அறையில் போரை அடியோடு மறந்து இரு கோவில்களையும் ஓவியங்களையும் கண்கொட்டாது பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

120. ஏற்பாடுகள்

இளவரசன் அறையிலிருந்து மைவிழி வெளியேறிய பின் அந்த அறைக்குள் நுழைந்த சீனனான யாங்சின் சில விநாடிகள் இளவரசனைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான். பிறகு கேட்டான், ''போர்த் திட்டம் தீட்டிய அந்தச் சீலை எங்கே?'' என்று. இளவரசன் பிரிந்து கிடந்த மான்தோல் கட்டிலிருந்த ஒரே ஒரு சீலையை எடுத்துப் பஞ்சணையில் விரித்து, ''பார் யாங்சின்! படை நடக்க வேண்டிய வழியும் தளம் அமைக்கும் இடமும் சரியாக இருக்கிறதா?'' என்றும் கூறி சில இடங்களையும் சுட்டிக் காட்டினான்.

இரண்டு வினாடிகள் அந்தச் சீலையிலிருந்த கோடுகளையும் தள அமைப்புக் குறியீடுகளையும் கண்ட யாங்சின் சீலையிலிருந்த கண்களை இளவரசனை நோக்கித் திருப்பி, ''நீங்கள் குறிப்பிட்டுள்ள போர்க்களத்துக்குச் செல்ல அனாவசியமாகச் சுற்ற வேண்டி யிருக்கிறது'' என்று கூறினான்.

''பிற்பகல் இதைப்பற்றி விவரமாக விவாதிக்கலாம், படைத் தலைவரோடு. அவர்களை நமது அறைக்கு வரச்சொல்'' என்று சொல்லி அந்த விஷயத்துக்கு முடிவு கட்டிய பல்லவ இளவல் சில முக்கியக் கேள்விகளைத் தொடுத்தான் சீனனை நோக்கி. ''யாங்சின்! மொத்தம் ஐம்பதினாயிரம் படைதிரட்டப்பட்டிருப்பதாகத் தளபதி பலபத்ரவர்மர் சொன்னார் சற்று முன்பு. அவற்றில் குதிரைப் படை, யானைப் படை, காலாட்படை, ரதங்கள் இந்தப் பாகுபாடுகள் எப்படி இருக்கின்றன? ஒவ்வொரு பிரிவிலும் எத்தனை படைகள் இருக்கின்றன?'' என்று வினவினான்.

இதைக் கேட்டதும் பதில் கூறச் சிறிதும் சிந்திக்கவில்லை யாங்சின். ''யானைப்படை ஐயாயிரம், புரவிப்படை இருபத்தையா யிரம், காலாட்படை இருபதினாயிரம், ரதங்கள் நூறோ இருநூறோ. மிகச் சொற்பம். அவற்றைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய தில்லை'' என்று பதில் சொன்னான் தங்கு தடையின்றி.

''ரதங்கள் ஏன் அத்தனை குறைவாயிருக்கின்றன?'' என்று வினவினான் இளவரசன்.

''உண்மையில் அவை பெருவாரியான படை வீரர்களால் இயக்கப்படப் போவதில்லை. ஒவ்வொரு ரதத்துக்கும் ஒரு சாரதி இருப்பான். அதன் நடுமத்தியில் போர்ப்பொறிகள் பல விதமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும். ஒவ்வொரு பொறியையும் சமய மறிந்து இயக்க இரண்டிரண்டு வீரர்கள் இருப்பார்கள்'' என்று விளக்கினான் யாங்சின்.

''இந்தப் பொறிகளை அமைத்த ஏற்பாடு உன்னுடையது போலிருக்கிறது?'' என்று வினவினான் இளவரசன்.

சீனனின் தலைகீழ்ப் பகர மீசை நன்றாக இழுபட்டு மகிழ்ச்சியைக் காட்டியது. அவன் தலையசைப்பிலும் பெரிய சந்துஷ்டியிருந்தது. ''இளவரசர் உத்தரவிருந்தால் இந்த ரதப் பிரிவை நானே இயக்குவேன்'' என்றும் விண்ணப்பித்துக் கொண்டான் யாங்சின் பணிவு நிரம்பிய குரலில்.

ரதங்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் சீனன் ஏதோ தனிப்பட்ட ஏற்பாடுகளைச் செய்திருக்கிறானென்பதைப் புரிந்து கொண்ட இளவரசன், ''சரி வா! ரதங்களைப் பார்ப்போம்'' என்று அவனை அழைத்துக் கொண்டு அரண் மனையிலிருந்து கிளம்பினான்.

இளவரசனுடன் புரவியேறி நகரை வலம் வந்த யாங்சின் நகரத்தின் ஓர் ஒதுக்குப்புறத்தில் தனித் தோப்பு ஒன்றில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த இருநூறு ரதங்களையும் காட்டினான். ஒவ்வொரு ரதத்திலும் ஒவ்வொரு வித பொறியிருந்தது. சில அம்பு பொழியும் விற்பொறிகள். சில வேற் பொழியும் மரக் கட்டைப் பொறிகள். சில பந்தங்களையும் கற்களையும் வீசக்கூடிய நீண்ட மரத் தண்டுகளில் பண்டைக்கால இலக்கியங்களில் கண்ட இலக்கணிப் பொறிகள்.*

இப்படிப் பலவிதப் பொறிகளைக் கண்ட இளவரசன் சீனனை வியப்புடன் நோக்கினான். அந்த வியப்பில் சிறிது வருத்தமும் கலந்திருந்தது. வருத்தக்குறி இளவரசன் முகத்தில் தோய்ந்ததைக் காணத் தவறாத சீனன், ''இந்தப் பொறிகளின் அமைப்பு திருப்தியா யில்லையா இளவரசருக்கு?'' என்று கேள்வி யொன்றை வீசினான்.

''திருப்திதான் யாங்சின். ஆனால் ஒரு குறையிருக்கிறது'' என்று சொன்னான் பல்லவ இளவல்.

''என்ன குறையோ?'' சீனன் குரலில் வியப்பு ஒலித்தது.

* இலக்கணிப் பொறியைப் பற்றிய விவரம் 'ராஜ முத்திரை'யில் ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

''அநேகமாக இவை நமது படைகளுக்குப் பின்னால் மறைந்திருந்துதான் இயங்கும்'' என்று சுட்டிக் காட்டினான் இளவரசன்.

''ஆம்.'' சீனனின் ஒப்புதல் சர்வசாதாரணமாயிருந்தது.

''இவை வீசும் வாள்களும், வேல்களும், எரி பந்தங்களும், பெரும் கற்களும், எதிரியின் அணிவகுப்பின் நடுவில் அடிக்கடி விழும்.''

''ஆம்.'

''அதனால் எதிரியின் அணிவகுப்புகள் அடிக்கடி குலையும்.''

''அதுதான் உத்தேசம்.''

''அணி வகுப்புக் குலையும் இடங்களில் நமது படைகள் புகுந்தால் எதிரியின் சேதம் அதிகமாகும்.'' இதை மிகுந்த வருத்தத்துடன் சொன்னான் இளவரசன்.

அந்த வருத்தம் பெருத்த வியப்பை அளிக்கவே சீனன் கேட்டான். ''எதிரியை வெற்றி கொள்ளத்தானே நாம் படை திரட்டியிருக்கிறோம்?'' என்று.

யாங்சின் கூறுவது என்னவென்பது இளவரசனுக்கு நன்றாகவே தெரிந்திருந்தாலும் அதைப்பற்றி அவன் விளக்கம் அதிமாகத் தரவில்லையென்றாலும் ஒன்று மட்டும் சொன்னான். ''எதிரியை எப்படியாவது முறியடிப்பது என்பது ஒருவகை. நேருக்கு நேர் தர்மமாக முறியடிப்பது என்பது ஒருவகை. பின் வகையை நான் விரும்புகிறேன்'' என்று கூறிய இளவரசன் மற்ற படைப்பிரிவுகளையும் பார்த்துவிட்டுப் பிற்பகலில் அரண்மனை திரும்பினான். பகலுணவைச் சீக்கிரம் முடித்துக் கெண்டு தளபதியையும் உபதளபதியையும் அறைக்கு வரவழைத்து, போர்ச் சிலையைப் பிரித்து அவர்களுக்கும் காட்டினான். தளபதியும் உபதளபதியும் இந்திரவர்மனும் நீண்டநேரம் அந்தச் சிலையை ஆராய்ந்தார்கள். தளபதி பலபத்ரவர்மன் படை நகர வேண்டிய வழிகளை நன்றாக ஆராய்ந்து மனத்தில் பதிய வைத்துக் கொண்டதும் சில சந்தேகங்களை நிவர்த்துக் கொள்ளக் கேள்விகளைத் தொடுக்க முற்பட்டு, ''இங்கிருந்து காவிரியைக் கடந்து மேற்கு மலைத் தொடர்ப் பாதையில் செல்கிறோம்'' என்றான்.

அதை ஆமோதிப்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை மட்டும் அசைத்தான் பல்லவ இளவல். அந்த ஆமோதிப்பைக் கண்டதும் ''மேற்கு மலைத் தொடரைச் சாலை முட்டியதும் அங்கு தங்குகிறோம். கோட்டத் தலைவர்களின் படைப் பிரிவுகள்

நம்முடன் வந்து இணையும்வரை?'' என்று வினவினான் பல்லவ தளபதி.

''கோட்டைத் தலைவர்களின் பிரிவுகள் வந்து சேர அதிகத்தாமதம் கூடாது. நாம் மலைத்தொடர் அடிவாரத்தை அடைந்த ஒருநாளைக்குள் அந்தப் பிரிவுகள் அங்கு வந்து சேரவேண்டும்'' என்றான் இளவரசன்.

''அதற்கு ஏற்பாடு செய்து விடுகிறேன்'' என்ற தளபதி, ''அங்கு படைப் பிரிவுகளை இணைத்துத் திருத்தியமைக்கப் போகிறீர்களா?'' என்று வினவினான்.

''ஆம். அவர்கள் புரவிப்படை நமது புரவிப் படைகளுடன் இணையும். காலாட்படை காலாட்படையுடன் இணையும். அவர்கள் அநேகமாக யானைப் படை எதையும் கொண்டு வரமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். கொண்டு வருவதாயிருந்தாலும் வேண்டாமென்று செய்தியனுப்பிவிடுங்கள்'' என்று உத்தரவிட்டான் இளவரசன்.

''ஏன்?''

''யானைப் படை அதிகமானால் பெரும் போரில் அதனால் ஏற்படும் பலனைவிட உபத்திரவமே அதிகம். எதிரி வேல்கள் அதிகமாகத் தாக்கி யானைகள் மிரண்டு திரும்பினால் எதிரிப் படைகளுக்கு ஏற்படும் சேதத்தைவிட நமது படைகளுக்கு அதிக சேதம் ஏற்படும்'' என்று விளக்கிய பல்லவ இளவல் பிறகு அவரவர்கள் அலுவல்களையும் பிரித்துச் சொன்னான். ''தளபதி! பல்லவ மன்னரின் போர்ப்புலி அதிசயமும் பட்டத்து யானை அரிவாரணமும் படைகளுக்கு முன்புறத்தில் செல்லும். மன்னர் புரவியில்தான் அமர்ந்து வருவார். அரிவாரணம் பல்லவ மன்னர் படைக்கு அணிகலனாய், பெருமைக்கு அறிகுறியாய் சகல அலங்காரங்களுடன் பல்லவர் கொடி தாங்கி முன்னால் செல்ல, அதையடுத்து மன்னர் வருவார் புரவியில். அவரையடுத்து யானைப் படை வரும். அதையடுத்துப் புரவிப்படையும் புரவிப்படையை அடுத்துக் காலாட்படையும் வரும். காலாட் படையினர் முக்கியமாக விற்களையும் வேல்களையுமே தாங்கி வருவர். புரவிப்படையினர் பெரும்பாலும் வாட்களைக்கொண்டே போரிடும்படியாயிருக்கும். ஆகையால் விற்கள் அவர்களுக்குத் தேவையில்லை. பொறி தாங்கிய ரதங்கள் யாங்சின் தலைமையில் கடைசியில் வரட்டும். இந்த முறையில் படைகள் விளிந்தையிலிருந்து நகரட்டும். உபதளபதிகள் எந்தெந்தப் பிரிவில் எப்படி எப்படி இயங்க வேண்டுமோ அப்படி அப்படிப் பிரித்து அவரவர்கள் எத்தனை வீரர்களுக்குத் தலைமை வகிக்க வேண்டுமோ அப்படி ஏற்பாடு செய்யுங்கள். இன்று முதலே ஆயத்தம் துவங்கட்டும். முடித்தால் நாளை

அல்லது நாளன்றைக்கு நாம் விளிந்தையை விட்டு நகரவேண்டும்'' என்று விளக்கமாகச் சொன்னான் இளவரசன்.

இதைக் கேட்ட தளபதி இளவரசன் உத்தரவுகளை மனப்பாடம் செய்து கொள்வதுபோல் சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். கடைசியில் ஒரு கேள்வி கேட்டான்: ''இளவரசர் இந்தப் படையில் எங்கிருப்பார்? எதற்குத் தலைமை வகிப்பார்?''

''நான் எங்குமிருப்பேன், சமயத்துக்குத் தகுந்தபடி கடைசியாக நாம் தளம் அமைத்து எதிரிக்குக் காத்திருக்கும்போது அணிவகுப்பை விவரமாகச் சொல்லுகிறேன்'' என்றான் இளவரசன்.

அதுவரை வாளாவிருந்த இந்திரவர்மன், ''எனக்கு என்ன பணி என்பது தெரியவில்லை?'' என்று வினவினான் வருத்தத்துடன்.

இளவரசன் சிறிது நேரம் சிந்தனையிலாழ்ந்தான். பிறகு, நிதானமான குரலில் சொன்னான், ''நீங்கள் மைவிழியை அழைத்துக் கொண்டு காஞ்சி செல்லுங்கள்'' என்று.

''போருக்கு நான் தேவையில்லையா?'' என்று வேதனை தொனித்த குரலில் கேட்டான் இந்திரவர்மன்.

''தேவை. அதனால்தான் சொல்லுகிறேன். ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபரின் ஒவ்வொரு முயற்சியும் அசைவும் எனக்குத் தெரிய வேண்டும். எந்த மாறு வேடத்தில் எப்படிக் காரியத்தைச் சாதிப்பீர களோ எனக்குத் தெரியாது. சில சமயங்களில் போரில் நேர்ப்படச் சம்பந்தப்படாதவர்கள் போருக்கு மிகவும் முக்கியம். அத்தகைய வர்களில் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் ஒருவர். உங்களுடன் சந்துகளையும் அழைத்துச் செல்லுங்கள்'' என்று திட்டமாகக் கூறிவிட்டான் இளவரசன். அத்துடன் அந்த மந்திராலோசனை கலைந்து விட்டதை உணர்த்தப் பஞ்சணையிலிருந்து தானே முதலில் எழுந்தான்.

மற்றவர்களும் எழுந்து தங்கள் தங்கள் அலுவல்களைக் கவனிக்கச் சென்றார்கள். இளவரசன் ஒரு முடிவுக்கு வந்த பிறகு அந்த முடிவுகளுக்கு இடையூறு யார் செய்தாலும் பொறுக்க மாட்டான் என்ற அச்சத்தில் போர் ஏற்பாடுகள் அவன் சொற்படி நடக்கலாயின. அந்த ஏற்பாட்டை எதிர்த்தவள் மைவிழி ஒருத்திதான். ஆனால் அவள் ஜபமும் இம்முறை சாயவில்லை. மாலையில் அந்த அறைக்கு வந்த மைவிழி அறையில் இளவரசன் தீவிர சிந்தனையில் உலாவிக் கொண்டிருந்ததைக் கவனித்ததும் அவன் சிந்தனையைக் கலைக்கும் குரலில், ''என்னை எதற்காகக் காஞ்சிக்கு அனுப்புகிறீர்கள்? காஞ்சிக்கும் விளிந்தைக்கும் போய் வந்து கொண்டிருப்பது தான் என் வேலையா?'' என்று சீறினாள்.

மைவிழியின் நீவிழிகளைத் துணிவுடன் சந்தித்தன இளவரசன் கூர்விழிகள். ''இனி விளிந்தைக்கு நீ வர வேண்டிய அவசியமில்லை'' என்றான்.

''காஞ்சியிலேயே இருக்க வேண்டுமா?''

''ஆம். ஆசார்யரின் அரண்மனையில், போர் முடியும் வரையில்.''

''படையுடன் நான் வந்தாலென்ன?''

''போருக்கு இடைஞ்சல்.''

''இடைஞ்சலாயில்லா விட்டால்?''

''இல்லாதிருக்க முடியாது.''

''ஏனோ?''

இளவரசன் அவளை அணுகி அவள் தோள்களை இறுகப் பற்றி அவள் விழிகளுடன் தன் விழிகளைக் கலந்தான். ''நீ உடனிருந்தால் போரில் என் புத்தி ஓடாது. அதனால்தான்'' என்று முரட்டுத்தனமாகக் கூறவும் செய்தான். ''மைவிழி! போர் முடிய அதிகக் காலமில்லை. வெற்றியுடன் தந்தை காஞ்சியில் நுழையும்போது மங்கல ஆரத்தி சுற்றி, அவருக்கு ராஜதிலகமிட, நீயும் ரங்கபதாகாதேவியும் அங்கிருப்பீர்கள். அவளையும் ஆசார்யரின் மாளிகைக்கு அழைத்து வரத் தூதனை அனுப்பப் போகிறேன். ஆகவே உனக்குத் துணையுமிருக்கும். தவிர நான் பூர்த்தி செய்த கோவில் சிலைகளுக்கு நீங்கள் இருவரும் மெருகும் கொடுக்கலாம். அதற்குச் சில ஓலைகளில் குறிப்புக்களையும் எழுதி அனுப்புகிறேன். உங்களிருவருக்கும் ஓலையில் கண்ட வேலை சரியாயிருக்கும். போரைவிடச் சிறந்த பணியை உங்களுக்கு நான் அளிக்கிறேன். ஆகவே போய் வா காஞ்சிக்கு மைவிழி! தடையேதும் சொல்லாதே'' என்று கூறினான் இளவரசன். அவன் கைகள் தோளிலிருந்து இறங்கி அவளைச் சுற்றித் தழுவின.

பிறகு அவன் சட்டென்று அந்த அறையிலிருந்து வெளியே சென்று விட்டான், கையில் போர்த் திட்டச் சீலையை எடுத்துக் கொண்டு. அந்தச் சீலையை அவன் எங்கே எடுத்துக் கொண்டு போகிறானென்பதை அவள் அறிந்தேயிருந்தாள். அவன் திட்டத்தை மாற்ற முடியாதென்ற நினைப்பால், ஏற்படும் பிரிவின் மன வேதனையால், அவனைப் பார்த்த வண்ணம் சிலையென நின்றாள் மைவிழி. அவன் வாயிற்படியைத் தாண்டி மறைந்தான். அவள் விழிகளில் ததும்பிய நீர் சற்று நேரத்தில் அவள் கண்களி லிருந்து வாயிற்படியை மறைத்தது. அன்று மாலை முதல் ஏற்பட்ட படைப் புறப்பாடு அலுவல்களால் எழுந்த புழுதி விளிந்தை நகரை மறைத்தது.

121. புதிதாக வந்தவன்

விழிகளில் வழிந்த நீர் வாயிற்படியை மறைக்க, இளவரசன் உத்தரவுச் சொற்கள் இதயத்தைத் தாக்க, நிலைத்து நீண்டநேரம் நின்றுவிட்ட மைவிழிச் செல்வி, அன்று மாலை படை நடமாட்டத்தின் காரணங்களால் ஏற்பட்ட புழுதியில் மறைக்கப்பட்ட விளிந்தை நகரைப் போலவே காணப்பட்டாள். அன்று முழுதும் இளவரசன் அரண்மனைப் பக்கம் தலை காட்டாததும் இரவில் கூடத் தன்னைச் சந்திக்காததும் அவள் துக்கத்தை அதிகப்படுத்தவே, அவள் யாருடனும் பேசாமலும், உணவைக் கூடச் சரியாக அருந்தாமலும் அன்றையப் பொழுதையும் இரவையும் கழித்தாள். மறுநாள் விடியற்காலையில் காஞ்சிக்குப் புறப்படச் சித்தமாயிருக்கும்படி அவள் தந்தை இரவில் வந்து கூறியபோதுகூட, அவள் பதிலேதும் சொல்லாமல் தலையையே அசைத்தாள். விடியற்காலையில் காஞ்சிக்குப் புறப்பட்ட அவள் வாயிலில் இருந்த ரதத்தில் ஏறிய சமயத்தில் மட்டும் இளவரசன் திடீரென எங்கிருந்தோ முளைத்தான். அரண்மனைப் புரவிக் கொட்டடியிலிருந்து வேகமாக வந்த இளவரசன் ரதத்தில் உட்கார்ந்திருந்த மைவிழியை நோக்கி, ''மைவிழி, போய் வா. நான் சொன்னது நினைவிலிருக்கட்டும். இன்றே தேவிக்கும் ஓலை எழுதுகிறேன்'' என்று கூறி விடை கொடுத்தான். அப்படி அவளை வழியனுப்பியபோதுகூட இளவரச னின் சொற்களில் எந்தவிதக் குழைவோ அன்போ தொனிக்கவில்லை. கர்ம வீரனின் கண்ணியம் மட்டுமே அதில் தெரிந்தது. கடமையின் உறுதியும் கலந்திருந்தது. அதைச் சொன்ன அவன் ரதப் புரவியின் கயிறுகளைப் பிடித்து அமர்ந்திருந்த இந்திரவர்மனுக்கு, செல்லலா மென்பதற்கு அறிகுறியாகக் கையை மட்டும் அசைத்துவிட்டு மீண்டும் புரவிக் கொட்டடியை நோக்கி வேகமாகச் சென்றுவிட்டான். மைவிழியின் கோப விழிகள் அவனைப் பின்தொடர்ந்தன. இந்திரவர்மன் புரவிகளைத் தூண்டி ரதத்தைச் செலுத்தியதால் அவள் விழிகளிலிருந்த கோபம் இதயத்தில் இறங்கி, புரவியின் குளம் பொலிகளைவிட அதிகமான ஒலியை இதயத்தில் பாய்ச்சித் துடிக்க வைத்ததால், அவள் உணர்ச்சிப் பிழம்பாக மாறினாள்.

இளவரசன் அவள் நிலையைப் பற்றி நினைத்தானோ இல்லையோ தெரியாது. நினைத்திருந்தாலும் அவன் முகத்தில் அவள் பிரிவைப் பற்றிய உணர்ச்சி ஏதும் தென்படவில்லை. சீரிய சிந்தனைகள் ஏதோ சித்தத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்ததை முகம் காட்டியது. அப்படி சிந்தாக்கிராந்தனாய்ப் புரவிக் கொட்டடியை அடைந்த இளவரசன்

அங்கிருந்த தனது புரவியை அவிழ்த்துக் கொண்டு, ''யாங்சின்! கிளம்பு'' என்று அங்கிருந்த சீனனையும் அழைத்தான்.

யாங்சின் முகத்தில் வியப்பின் சாயை விரிந்தது. ''இப்பொழுது தானே வந்தோம்? இதற்குள்...'' என்று ஏதோ பேசத் துவங்கினான்.

''இங்கு வந்தது மைவிழியை வழியனுப்ப. அந்தக் கடமை முடிந்து விட்டது. இனி போர்க் கடமையைக் கவனிப்போம் வா'' என்று அழைத்துவிட்டுத் தனது புரவிமீது வேகமாகத் தாவினான்.

சீனனும் தனது புரவியை அவிழ்த்துக் கொண்டு தாவி ஏறினான். ஆனாலும் மீண்டும் கேட்டான், ''நேற்று பகலிலிருந்து நீங்கள் உறங்க வில்லை. இரவு பூராவும் படைகளை அணிவகுக்கவும் நகர்த்தவும் உத்தரவிட்டிருக்கிறீர்கள். இன்னும் என்ன செய்ய இருக்கிறது?'' என்று.

''நிரம்ப இருக்கிறது யாங்சின்! ஐம்பதினாயிரம் பேர் கொண்ட படையைச் சீராகச் செலுத்த ஏற்பாடு செய்வதென்றால் அது ஒரு பகலிலும் இரவிலும் முடிந்து விடுகிறது காரியமல்ல'' என்று கூறிக் கொண்டே புரவியை மீண்டும் விளிந்தையின் வீதிகளில் செலுத்தினான்.

சீனன் விடவில்லை. தனது புரவியை இளவரசன் புரவியுடன் இணைத்து நடத்திக் கொண்டு, ''எல்லா அலுவலையும் நீங்கள் பார்ப்பதென்றால் படைத்தலைவர் எதற்கு? உபதளபதிகள் எதற்கு? நான்தான் எதற்கு? எங்களிடம் நம்பிக்கையில்லையா உங்களுக்கு?'' என்று வினவினான்.

இதற்கு இளவரசன் சிறிது நேரம் பதில் சொல்லவில்லை. மௌனம் சாதித்துக் கொண்டே புரவியை நடத்தினான். பிறகு பதில் சொல்ல முற்பட்டபோது அவன் குரலில் கவலை தெரிந்தது: ''யாங்சின்! பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தின் பெரும் நிகழ்ச்சியொன்று இந்தப் படையைப் பொறுத்திருக்கிறது. இதில் எந்த விதச் சீர்கேடோ, என் திட்டத்தில் எந்தவிதக் குறைபாடோ இருந்தாலும் அந்த நிகழ்ச்சி பயனுள்ளதாக ஆகாது. ஆகையால், நான் இதன் அணிவகுப்பையும், சன்னத்தையும் நேரிடைக் கவனிக்கிறேன். படை நகர வேண்டிய முறையையும் வழியையும் நான் உங்களிடம் சொல்லிவிட்டாலும், பல போர்களைக் கண்டிருக்கும் நீயும், பல்லவ தளபதியும் அனுபவம் மிக்கவர் களானாலும், நான் கூறிய விஷயங்கள் சரிவர நடக்கின்றனவா என்பதை நேரிடைப் பார்க்க முயலுகிறேன். உங்களிடம் நம்பிக்கைக் குறைவாலல்ல, என்னிடம் எனக்கே உள்ள நம்பிக்கைக் குறைவு தான் காரணம்'' என்று கூறினான் இளவரசன் தனது மௌனத்தை உடைத்து.

யாங்சின் வியப்பு மிக அதிமாயிற்று. ''உங்களிடம் உங்களுக்கே நம்பிக்கைக் குறைவா?'' என்று வினவினான், சீனன் வியப்பொலி குரலில் தொனிக்க.

''ஆம்.''

''நம்பத் தகுந்ததாக இல்லையே!''

''நம்பத் தகாதவை இதில் பல இருக்கின்றன.''

''எவை அவை?''

''விக்கிரமாதித்தன் போக்கு. ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரின் சித்தம் - இரண்டும் புரியாத புதிர். ஊகத்துக்கும் எட்டாதவை இரண்டும். நாம் இப்படி நடக்கும் என்று நம்பி ஒரு வழியில் இறங்கினால் அந்த நம்பிக்கையை உடைக்கும் ஆற்றல் இருவருக்கும் உண்டு. அத்தகையவர்களுடன் மோத இருக்கிறோம்.''

இதற்குமேல் இளவரசன் ஏதும் பேசவில்லை. காவிரிக் கரையின் மீதும் சோலைகளிலும் விளிந்தையின் சுற்றுப்புறங்களிலும் இருந்த படை வரிசைகளின் இடையே புரவியைச் செலுத்திச் செலுத்தி உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்துக் கொண்டு சென்றான். சென்ற இடங்களில் அடிக்கடி பலபத்ரவர்மனையும் உபதளபதிகளையும் சந்தித்தான். அவ்வப்பொழுது படைப் பிரிவுகளைப் பற்றி உத்தரவுகளையும் சீராகப் பிறப்பித்துக் கொண்டே வந்தான். அன்று பகல் உணவு அருந்தக் கூட அவன் அரண்மனைக்கு வராமல் காவிரிக் கரையில் சாதாரணப் படை வீரர்களுடன் படை வீரனாக உட்கார்ந்து அவர்கள் உண்ட உணவைத் தானும் உண்டான். இளவரசன் தங்களுக்குச் சமமாக உணவருந்தியதும் தங்கள் குவளைகளில் குடிநீரும் மோரும் அருந்தியதும் வீரர்களுக்கு எல்லையில்லா மகிழ்ச்சியை அளித்ததால் பரம துரிதத்துடன் படை அணிவகுப்பு வேலைகள் நடந்தன. உணவுப் பொருள் வண்டிகள் பல சிறுசிறு பொதிகளை ஏற்றிக் கொண்டு நகரத் தயாராயிருந்தன. புரவிகள் நன்றாகத் தேய்க்கப்பட்டு எந்த வினாடியிலும் புறப்படச் சித்தமாயிருந்தன.

அன்று மாலை அரண்மனை திரும்பிய இளவரசன் அலுப்புத் தீர நீராடி மீண்டும் தளபதியையும் உபதளபதிகளையும் தனது அறைக்கு வரவழைத்துக் கூறினான்: ''பலபத்ரவர்மரே! உபதளபதிகளே! படையை எத்தனை சீக்கிரம் நகர்த்த வேண்டுமோ அத்தனை சீக்கிரம் நகர்த்த வேண்டும். அமளி துமளிகூடாது. விளிந்தையைக் காக்க ஐயாயிரம் வீரரை நிறுத்தி வைத்தால் போதும். விளிந்தைக்குத் தற்சமயம் ஆபத்து ஏதுமில்லை. மீதிப்படை நாளை இரவு நகரட்டும். இங்கிருந்து நாம் காவிரிக்கரையோரம் சென்றால் உறையூர் முன்பிருக்கலாம். ஆனால் நம் திட்டம் அதுவல்ல. நாம் காவிரியைக் கடந்து மேற்கு மலைத்தொடர் அடிவாரக்காடுகளுக்குச் செல்கிறோம். இடையே சாளுக்கியர் படை ஏதாவது இருந்தாலும் அதைவிட்டு ஒதுங்கிச் செல்வோம். அப்படியும் ஏதாவது படை எதிர்த்தால் அதை அழித்துவிட்டு முன்னேறுவோம். காவிரி அக்கரைச் சாலை நிலைகளைக் கவனிக்க ஒற்றர்களை அனுப்புங்கள். எப்படியும் நமக்கு ஆபத்து இங்கு ஏதுமில்லை. உறையூர் அருகில்தான். அங்குதான் சாளுக்கியர்களுடன் மோதல் ஏற்படப்போகிறது. எங்கு ஏற்பட வேண்டும் என்பதையும் நிர்ணயம் செய்திருக்கிறேன். அதைப் பிறகு சொல்கிறேன். படை வீரர் நாளை மாலையே உணவு அருந்தி விடட்டும். இரவு மூண்டதும் கிளம்புகிறோம். முன்னோடிகளையும் ஒற்றர் களையும் இன்றிரவே அனுப்பிவிடுங்கள்.''

திடமான குரலில் வெளிப்பட்ட இளவரசனின் உத்தரவுகளை ஏற்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையசைத்த பலபத்ரவர்மன் உபதளபதி களை அழைத்துக் கொண்டு இளவரசன் அறையை விட்டுக் கிளம்பினான்.

சீனனும் சரி, மற்றத் தளபதி உபதளபதிகளும் சரி அன்று பகல் முழுவதும் பல அலுவல்களில் ஈடுபட்டிருந்ததால் அரண்மனைப் பக்கம் திரும்பவில்லை. ஆனால் இளவரசனோ அரண்மனை யிலிருந்த தனது அறையிலிருந்து வெளிக்கிளம்பாமல் ஓலை நறுக்குகளை வைத்துக் கொண்டு ஏதேதோ எழுதிக் கொண்டும், எழுதாத சமயங்களில் அறைக்குள் சிந்தனையுடன் நடமாடிக் கொண்டும் காலம் கழித்தான். கடைசியாக ஓலைகளை எழுதி முடித்த பிறகு மூன்று தூதர்களைக் கூப்பிட்டனுப்பி, தனது முத்திரையிட்ட ஓலைகளில் ஒவ்வொன்றை ஒவ்வொருவனிடம் கொடுத்து, ''இதை நீ கங்கநாடு சென்று அந்நாட்டு மன்னனிடம் கொடு. நீ காஞ்சி சென்று ஆசார்யரிடம் கொடு. நீ மதுரை சென்று இதைப்பாண்டிய மன்னன் மகன் ரணதீரனிடம் கொடு'' என்று ஒவ்வொருவனுக்கும் உத்தரவிட்டு அவர்களை அனுப்பி வைத்தான்.

பிறகு மாலை நெருங்கிய நேரத்தில் தந்தையின் அறைக்குச் சென்ற புறப்பாட்டுக்குத் தந்தையின் அனுமதியைக் கேட்டான். எதிரே வந்து பணிந்து நின்ற மகனைப் பரமேசுவரவர்மன் தனது கூரிய பெரு விழிகளில் பெருமை துலங்க நோக்கி விட்டுக் கேட்டான்: ''ராஜசிம்மா! சகல ஏற்பாடுகளையும் நீதானே செய்கிறாய்? பணிமகன் போல் எனது அனுமதியை ஏன் கேட்கிறாய்?'' என்று.

''இளவரசனும் மன்னருக்குப் பணிமகன்தான், அரசாங்கத்தின் ஒரு குடிமகன்தான்'' என்று பதில் கூறினான் இளவரசன்.

பரமேசுவரவர்மன் மெல்ல நகைத்தான். ''ராஜசிம்மா! படை நகர வேண்டுவதற்கான சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்து விட்டாய். இந்த அறையிலிருந்தே வெளியே படை அணிவகுப்பு ஆர்ப்பாட்டங்களை

நான் அறிய முடிகிறது. சாளரத்தின் வெளியே எட்டிப் பார்த்தால் படைப் பிரிவுகள் செல்வது தெரிகிறது. போகும் வழியையும் இதர திட்டங்களையும் நீயே தயாரித்து விட்டாய். இனி நான் என்ன செய்ய இருக்கிறது? என்னைத்தான் வெறும் பதுமையாக அடித்துவிட்டாயே'' என்றான் மன்னன் நகைப்பின் ஊடே.

''பதுமைகளிலும் பதுமைகள் உண்டு'' என்றான் ராஜசிம்மன் பணிவுடன்.

''புரியவில்லை, ராஜசிம்மா.''

''தந்தையே!''

''சொல், ராஜசிம்மா!''

''எத்தனையோ பதுமைகள் செய்யப்படுகின்றன. விக்கிரமாதித்தன் சிம்மாசனத்திலும் முப்பத்திரண்டு பதுமைகள் இருந்தன. அவை போஜனை ஒரு படி மீதும் கால்வைக்க விடவில்லையே, அது மட்டுமல்ல, கோவில்களில் கூடப் பதுமையைத்தான் அமைக்கிறோம். அதையே தெய்வமென்று அஞ்சவில்லையா நாம்?''

''இந்த உவமைகளை எதற்குச் சொல்கிறாய்?''

''நீங்கள் வெறும் பதுமையில்லை என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட. உங்கள் நா அசைந்தால் இன்றிரவு படை புறப்படும் ''இதைப் பணிவுடன் மட்டுமின்றி, சற்றுத் திடமாகவும் கூறினான் இளவரசன்.

பரமேசுவரவர்மன் மகனை உற்று நோக்கினான். பிறகு கேட்டான்: ''இப்பொழுது என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறாய்?'' என்று.

''போர்க் கோலம் அணிந்து கொள்ளுங்கள். படை நகர உத்தரவிடுங்கள்'' என்றான் ராஜசிம்மன்.

''எப்பொழுது நகரவேண்டும் படை?'' என்று வினவினான் பரமேசுவர வர்மன்.

''இன்றிரவே, முதல் ஜாம முடிவில்'' என்று கூறினான் இளவரசன்.

''சரி, அப்படியே நடக்கட்டும்ட'' என்று பரமேசுவர வர்மன் உத்தரவிட்டான்.

''முதல் ஜாமம் முடிவதற்கு ஒரு நாழிகைக்கு முன்பு இங்கு வருவேன். சித்தமாயிருங்கள்'' என்று கூறிவிட்டு அகன்றான் இளவரசன்.

சொன்னபடி முதல் ஜாமம் முடிவதற்கு ஒரு நாழிகை இருக்கையில் உள்ளே நுழைந்த மைந்தனை வரவேற்கப் போர்க்

கோலத்துடன் மன்னன் நின்றிருந்தான். மைந்தன் வந்ததும் ஏதும் பேசாமல் அறையை விட்டுப் புறப்பட்டு, படிகளில் வேகமாக வாலிபன் போல் இறங்கி வாயிலுக்கு வந்தான்.

முரசுகள் முழங்க, பட்டப் புரவியான அதிசயத்தின் மீது ஏறிப் புரவியைத் தூண்டினான் பரமேசுவரவர்மன். அவன் பின்னால் இளவரசனும், தளபதியும் சீனனும் புரவிகளில் சென்றனர். வீதி வழியே அவர்கள் செல்லச் செல்லப் படைப்பிரிவுகளை இயக்கிய உபதளபதிகள் ஒவ்வொரு பிரிவாக அவர்களுக்குப் பின்னால் செலுத்தலாயினர். முன்னால் பட்டத்து யனை அரிவாரணம் பூஷணங்கள் பூண்டு மணியோசையிட்டு நடக்க, பட்டத்துப் புரவி அதிசயம் ராஜநடைபோட, பின்னால் யானைப் படையும், புரவிப்படையும், காலாட்படையும் கடைசியில் போர்ப்பொறி ரதங்களும் அசைந்து வர, பரமேசுவர வர்மன் படை விளிந்தையின் வீதிகளை கடந்து காவிரிக்குள் இறங்கியது. காவிரிக்கரையில் நின்றான் ஓர் உபதளபதி மட்டும், விளிந்தையைக் காக்கும் பொறுப்பை ஏற்ற காரணத்தால். அவன் தலை தாழ்த்தி வணங்க, அவனைச் சேர்ந்த ஐயாயிரம் வீரர்கள் வாட்களைத் தாழ்த்தி அஞ்சலி செய்ய, பரமேசுவரன் படை காவிரியில் இறங்கி நடந்தது. அன்றிரவே காவிரியைக் கடக்கவும் செய்தது.

அடுத்த மூன்று நாட்கள் இடைவிடாமல் பயணம் செய்த பிறகு பரமேசுவரவர்மன் மேற்கு மலைத் தொடர்க் காட்டு முகப்பை அடைந்தான். அங்கு தங்கும்படி படைகளுக்கு இளவரசன் உத்தரவிட, பாசறை அங்கு அமைக்கப்பட்டது. அடுத்த இரண்டு நாட்கள் கோட்டத் தலைவர்களும், ஒவ்வொருவராகச் சின்னஞ்சிறு படைகளுடன் வந்து அங்கு சேர்ந்தார்கள். பல்லவர் படை பெருகிக் கொண்டிருந்தது. இளவரசன் சொற்படி பல்லவ தளபதியும், உபதளபதிகளும் அவற்றை எப்படி எப்படித் தங்கள் பெரும் படையுடன் இணைக்க வேண்டுமோ அப்படி இணைத்தனர். மேற்கு மலைத் தொடரின் அந்த அடிவாரம் படைகளால் நிரம்பியதால் அதன் சிகரங்கள் பழைய பல்லவர்களின் கிரீடங்களைப் போலக் காட்சியளித்தன. படைப் பெருக்கத்தைக் கண்ட பரமேசுவரவர்மன் மிகச் சந்துஷ்டியிலிருந்தான். ஆனால் இளவரசன் அதிகச் சந்துஷ்டியைக் காட்டவில்லை. அடிக்கடி படைப் பிரிவுகளுக்கு அப்பால் சென்று யாரையோ எதையோ எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மூன்றாம் நாளிரவு அவன் எதிர்பார்த்தவன் வந்து சேர்ந்தான். அவனையும் சீனனையும் அழைத்துக் கொண்டு மன்னன் கூடாரத்துக்குச் சென்ற இளவரசன் ''இவன் முக்கிய செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறான் கேளுங்கள்'' என்று கூறினான் தந்தையை நோக்கி.

வந்தவனை ஏற இறங்க நோக்கினான் பரமேசுவரவர்மன். சிறிது நேரம் சிந்தனையிலும் இறங்கினான். ''உன்னை எங்கோ பார்த்த மாதிரி இருக்கிறதே?'' என்று கூறவும் செய்தான் சந்தேகத்துடன்.

''ஆம், பார்த்திருக்கிறீர்கள்'' என்றான் வந்தவன் படாடோபமான குரலில்.

பரமேசுவரவர்மன் முகத்தில் பெரும் வியப்புப் படர்ந்தது. ''நீயா!'' என்று வியப்பு மிதமிஞ்சிய குரலில் கேட்டான்.

''ஆம்'' என்ற அந்த மனிதன் தனது பெருமீசையைப் பெருமையுடன் தடவிவிட்டுக் கொண்டான்.

அவன் ஆர்ப்பாட்டத்தையும் பல்லவ மன்னர் எதிரில் அவன் மீசையைத் தடவியதையும் கண்ட பல்லவ தளபதி பெரிதும் வெகுண்டான்.

தளபதியின் சீற்றத்தைக் கண்ட இளவரசன், ''இவன் மீது வெகுண்டு பயனில்லை'' என்று கூறி மெல்ல நகைக்கவும் செய்தான்.

''எங்கள் பழைய நண்பர்'' என்று கூறிய சீனன் வந்தவனை அணுக முயன்றான்.

வந்தவன் முகத்தில் கிலி படர்ந்தது. ''இவனைக்கிட்டே வர விடாதீர்கள்'' என்று அவன் கூவவும் செய்தான் கிலியின் காரணமாக.

122. புலி நீதி

நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு, சூழ்நிலை பெரிதும் மாறிவிட்ட பிறகு, தன் எதிரே பிரும்மாண்டமான சரீரத்துடனும் பழைய அசட்டுத் தைரியத்துடனும் மீசையைத் தடவிக் கொண்டு, மட்டு மரியாதையில்லாமல் நின்ற சாளுக்கிய உபதளபதியான வீரபாகுவைப் பரிதாபம் கலந்த கண்களால் நோக்கிய பரமேசுவரவர்மன், சீனன் நெருங்க முற்பட்டதும் அவன் திகிலடைந்ததைக் கண்டு பூரிப்புக் கொண்டு, அவனை நெருங்க வேண்டாமென்று சீனனுக்குத்தன் கண்களாலேயே ஜாடை காட்டி விட்டு, ''வீரபாகு!'' என்று அன்புடன் அழைத்தான்.

மன்னனுடைய கண்ணசைவினால் சீனன் பின்னடைந்து விட்டதைக் கண்டு வீரபாகு மீண்டும் பழைய தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு, ''பல்லவ மன்னர் முன்னிலையில் சாளுக்கிய தூதனுக்கு எந்தவித இடையூறும் வராதென்பது எனக்குத் தெரியும். மன்னர் வாழ்க!'' என்று கம்பீரத்துடன் கூறித் தலையும் தாழ்த்தினான்.

பல்லவ மன்னன் இதற்கு ஏதும் பதில் சொல்லாவிட்டாலும் இளவரசன் குறுக்கே புகுந்து, ''வீரபாகு! நீ மன்னரிடம் எதைச் சொல்ல

வந்தாயோ அதைச் சொல். சுற்றி வளைக்க வேண்டாம்'' என்று கூறினான்.

''ஆம். வீண் கதைகளைக் கேட்க மன்னருக்கு இப்பொழுது அவகாசமில்லை'' என்று தளபதி பலபத்ரவர்மனும் இளவரசன் சொற்களுக்குச் சுருதி கூட்டினான்.

சீனன் சும்மாவிராமல் சங்சங் என்று தன் உதடுகளில் பழைய ஒலியைக் கிளப்பினான். மாமல்லபுரத்தில் கூட கடற்கரையில் முதன் முதலாகக் கேட்ட சங்சங் என்ற சப்புக் கொட்டைக் கேட்டதாலேயே திகிலடைந்த வீரபாகுவை அதிக அதிர்ச்சிக் குள்ளாகும் நோக்கத்துடன் சொன்னான் யாங்சின், ''இவன் சொல்வதை நானே தனிமையில் கேட்டுக் சொல்லிவிடுகிறேன். என்னுடன் ஒரு விநாடி அனுப்பி வையுங்கள்'' என்று.

தளபதி, சீனன், இவ்விருவர் பேச்சினால் மீண்டும் பீதியடைந்த வீரபாகுவை ஆசுவாசப்படுத்த முற்பட்ட பரமேசுவர வர்மன், ''வீரபாகு! பயப்படாதே! என் படைத் தளத்தில் நீ இருக்கும் வரை உன்னை யாரும் தொட மாட்டார்கள். நீ ஏன் வந்தாய் இங்கே? என்ன சொல்ல வந்தாய்? முன்பு போல் ஓலை ஏதாவது கொண்டு வந்திருக்கிறாயா?'' என்று அபயம் தரும் குரலில் வினவினான்.

பழைய ஓலையைப் பரமேசுவரவர்மன் நினைவு படுத்தியதால் பெரிதும் சங்கடத்துக்குள்ளானான் வீரபாகு. ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரின் தந்திரத்தால் தான் பரமேசுவர வர்மனிடம் சிக்கிக் கொண்டதையும், ஓலைச் செய்தியின் உண்மையையும் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரின் தந்திரத்தையும் மன்னன் எளிதில் புரிந்து கொண்டு, திட்டத்தையும் மாற்றி விட்டதையும் உணர்ந்திருந்த வீரபாகு, இப்பொழுது கொண்டு வந்துள்ள செய்தியைச் சொல்வதா அல்லவாவென்று திணறவும் செய்து மென்று விழுங்கினான்.

''ஏன் சங்கடப்படுகிறாய்? சொல், வீரபாகு. ஓலை ஏதாவதிருந்தால் கொடு'' என்று ஊக்கினான் மன்னவன்.

இதற்கு ஏதோ பதில் சொல்ல வீரபாகு துவங்கினானென்றாலும் அதற்கு முன்னதாகவே குறுக்கிட்ட இளவரசன், ''இம்முறை இவனிடம் ஓலை எதுவும் கிடையாது'' என்ற உணர்த்தினான்.

இளவரசன் சொற்கள் பெரும் பிரமிப்பை அளித்தன வீரபாகுவுக்கு. இளவரசனுக்கு ஒருவேளை சோதிடம் தெரியுமோ என்று கூட நினைத்தான் ஒரு விநாடி. இருப்பினும் சமாளித்துக் கொண்டு, ''இளவரசன் சொல்வது உண்மை. ஓலை ஏதும் கொண்டுவரவில்லை'' என்று கூறினான்.

பரமேசுவரவர்மன் மைந்தன் மீது கண்களை ஓட்டினான். இளவரசன் மெள்ளக் கூவினான். "தந்தையே! இவன் கொண்டு வந்துள்ள செய்தியைவிட வந்திருக்கும் காரணம் பெரிது" என்று.

இளவரசன் கூற்றைக் கேட்டதும் பெரும் கிலி மீண்டும் படர்ந்தது வீரபாகுவின் வதனத்தில். அந்தப் பீதியுடன் இளவர சனையும் நோக்கி மற்றவர்களையும் நோக்கினான். அந்தச் சமயத்தில் ஏதே சம்பந்தமற்ற வேலையைச் செய்வதுபோல் தனது கச்சையி லிருந்து பூநாகத்தை எடுத்துக் கையில் லேசாக் கூர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சீனன். தளபதியோ அவனை எரித்துவிடுபவன் போல் நோக்கினான். இந்தச் சூழ்நிலையில் கலங்கிய வீரபாகு, "மன்னவா, நான் தூதன், என் மீது சீற்றங்கொண்டு பயனில்லை. ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் அனுப்பியதால் வந்தேன். இளவ்ரசர் நான் வந்த காரணத்தைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்" என்று உளறும் குரலில் கூறினான்.

"அது கிடக்கட்டும், நீ சொல்ல வந்ததைச் சொல் வீரபாகு" என்று அனுதாபம் மிகுந்த குரலில் மன்னன் கேட்டான்.

மேற்கொண்டு காலதாமதம் செய்யாமல் வீரபாகு கூறலானான்: "மன்னவா! நான் இனி சொல்லப் போவதெல்லாம் ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபரின் சொற்கள். என்னுடையவை அல்ல. ஆகவே அவற்றுக்கு நான் பொறுப்பாளியல்ல" என்று பூர்வ பீடிகை போட்டுக் கொண்டு, "பல்லவ மன்னவனே! துங்கபத்ரை வெற்றியால் நிதானத்தை இழந்து தென்புலம் செல்லாதே. அங்கு உனக்கு அழிவு காத்திருக்கிறது. சாளுக்கியர், பாண்டியர் படைகள் இணைந்திருக்கின்றன. உன்னை எதிர்கொள்ள. உன் படைபலம் எனக்குத் தெரியும். அதைவிட இருமடங்கு படைபலத்தை நீ எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கும். நீ கலைஞனாதலாலும் உன்னால் சிற்பக் கலை காஞ்சியில் சிறந்திருப்பதாலும் ஒரு யோசனை கூறுகிறேன். காஞ்சியில் வடபுலம் காஞ்சி நகரைத் தவிர மேற்குத் தொடர் மலைவரையில் உன் வசம் இருக்கட்டும். மீதி சாம்ராஜ்யம் வாதாபியிலிருந்து உறையூர் வரை, இடையே உள்ள நெடுஞ்சாலை உட்பட விக்கிரமாதித்தனிடம் இருக்கட்டும். நீங்களிருவரும் இப்படி ஒரு சமாதான ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டால் போர் நாசத்தைத் தவிர்க்கலாம். உனக்கும் ஓர் அரசு தங்கும். விக்கிரமாதித்தன் கனவும் பூர்த்தியாகும். இந்தச் சமாதானத்தை நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன். என் ஆசிகள் உனக்கு" என்று சாளுக்கிய போர் மந்திரியின் வாசகத்தை அப்படியே ஒப்புவித்தான் வீரபாகு.

இந்தச் செய்தியைக் கேட்ட தளபதியின் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தாலும் இளவரசன் இதழ்களில் மட்டும் இளநகை அரும்பி நின்றது. சீனன் ஏதும் சொல்லாவிட்டாலும் வீரபாகு தன் கையில் கிடைப்பானா என்ற ஆவல் மட்டும் அவன் கண்களில் படர்ந்திருந்தது. இவற்றையெல்லாம் பரமேசுவரவர்மன் கவனிக்காத வன் போலவே சொன்னான்: "வீரபாகு! இந்தச் செய்திக்கு ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் என்ன பதிலை எதிர் பார்க்கிறார்?" என்று.

மன்னன் எதற்காக அதைக் கேட்கிறான் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளாத வீரபாகு, "எனக்கெப்படித் தெரியும் மன்னவா" என்று கேட்டான்.

"வீரபாகு! நீயும் ஓர் உபதளபதிதானே?" என்று மீண்டும் வினவினான் பரமேசுவரவர்மன் நிதானமான குரலில்.

மன்னன் அந்தஸ்தை அத்தனை தூரம் மதித்துப் பேசியதால் பெருமை பிடிபடாத வீரபாகு மீசையை மீண்டும் தடவிக் கொண்டு, "ஆம் மன்னவா" என்று கூறினான்.

"உன்னை என் ஸ்தானத்தில் வைத்துக் கொள்" என்றான் பரமேசுவரவர்மன்.

"அதெப்படி முடியும் மன்னவா?"

"ஏன் முடியாது? நீ ஒரு சிறந்த வீரன்."

"வீணாகப் புகழ்கிறீர்கள்."

"இல்லை. சாதாரண வீரர்களாயில்லாத அந்தணர் கூட மன்னர்களாக இருக்கிறார்கள். மயூரசர்மன் மன்னனாகவில்லையா?"

"ஆம்."

"அப்படியிருக்க வீரனான நீ என் மன்னனாகக் கூடாதா?"

இதற்கு வீரபாகு பதில்சொல்லாமல் மௌனம் சாதித்தான். பரமேசுவரவர்மனே தொடர்ந்து பேசினான். "எந்த வீரனும் மன்னனாகலாம் தகுதியிருந்தால். அதுவும் நீ ஓர் உபதளபதி, போர் முறைகளை அறிந்தவன். ஆகவே என் நிலையில் உன்னை வைப்பது தவறல்ல. அப்படி வைத்துக் கொண்டு யோசித்துப்பார். உன் அரசைப் பிறநாட்டான் பறித்துக் கொள்கிறான்" என்று.

இங்கு பரமேசுவரவர்மன் பேச்சைச் சிறிது நிறுத்திய சமயத்தில், "அரசை என்பதைவிட உயிரை என்பது பொருந்தும்" என்று சீனன் முணுமுணுத்தான்.

கை அசைவினாலேயே சீனனை அடக்கிய பரமேசுவரவர்மன், "வீரபாகு! பிறன் உன் அரசைக் கைப்பற்றிக் கொள்கிறான். அதைத் திரும்பப் பெற நீ படையெடுக்கிறாய். உன்னை அந்தச் சமயத்தில் சமாதானத்துக்கு அழைக்கிறார்கள். கண்ணியமான சமாதானத்துக் கல்ல. ஒரு சிற்றரசைத் தருவதாகச் சொல்கிறார்கள். நீ என்ன என்ன செய்வாய்?" என்று வினவினான்.

வீரபாகு நிதானமிழந்தான். பரமேசுவரவர்மன் அவனது ஸ்தானத்தில் தன்னை வைத்துப் பேசியதால் அந்த நிலைக்கே மனத்தை உயர்த்திவிட்ட வீரபாகு சீற்றத்துடன் கூறினான்: ''அத்தகைய சமாதானத்தை ஏற்பதைவிட உயிரைத் துறப்பேன்'' என்று.

பரமேசுவரவர்மன் இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பிற்று. ''பதிலை நீயே கூறிவிட்டாய் வீரபாகு'' என்ற பரமேசுவரவர்மன் தன் அருள் விழிகளை அவன்மீது நாட்டினான்.

மன்னன் மிகச் சாமர்த்தியமாகத்தன்னை வளைத்து விட்டதை உணர்ந்த வீரபாகு ஸ்தம்பித்து நின்றுவிட்டான் பலவிநாடிகள். அந்தச் சமயத்தில் சீனன் குரல் தெளிவாகக் கிளம்பியது. ''வீரபாகுவின் பதிலில் உண்மை புதைந்து கிடக்கிறது'' என்றான் சீனன் பூநாகத்தைத் தீட்டிக் கொண்டு.

வீரபாகு தன் விழிகளை சீனன் மீது திருப்பி. ''என்ன உண்மையைக் குறிப்பிடுகிறாய்?'' என்று வினவினான் உக்ரத்துடன் மன்னன் இருந்த காரணத்தால்.

''உயிரைத் துறப்பேன் என்று உபதளபதியார் சற்று முன்பு கூறவில்லையா?'' என்று வினவினான் சீனன்.

''அதனால்?'' வீரபாகு கம்பீரத்துடன் கேட்டான்.

''சொன்ன வார்த்தையை நிறைவேற்ற வேண்டியது தானே?'' என்றான் சீனன்.

வீரபாகு வெகுண்டான். ''இது மாமல்லபுரத்துக் கடற்கரை யல்ல. பல்லவ மன்னர் சந்நிதானம். உன்னிஷ்டப்படி இங்கு என்னை வலையில் கட்ட முடியாது. கொலை முயற்சியும் நடவாது'' என்று சீறவும் செய்தான்.

''உண்மை. இது கடற்கரையல்ல. மலைப்பகுதி. இங்கு வலையில் கட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை'' என்று ஒப்புக் கொண்டான் சீனன்.

''சரியாகப் புரிந்து கொண்டாய், யாங்சின்.''

''ஆம். புரிந்து கொண்டேன். அதனால்தான்...''

''அதனால்தான்?''

''உன்னைப் பிடித்து இங்குள்ள காட்டு மரமொன்றில் பிணைத்து விடுவேன். பிறகு படை நகர்ந்துவிடும். நகர்ந்து விட்டால்...''

''நகர்ந்துவிட்டால்?''

''இங்கு புலிகள் அதிகம். ஏதாவது ஒன்று உன்னைக் கண்டிப் பாய் புசிக்கும். சாதாரணமாகப் புலி வேட்டையாட ஆடுகளைத் தானே கட்டி வைப்பார்கள்.''

''அநீதமாகப் பேசுகிறாய் சீனா.''

''இல்லை. இங்கு கடலில்லாததால் புது முறையைக் கையாள வேண்டியிருக்கிறது.''

சீனனின் சொற்களைக் கேட்ட வீரபாகு நடுங்கினான். ''மன்னவா! இளவரசே!'' என்று இருவரையும் நோக்கிக் கெஞ்சினான்.

மன்னன் ஏதும் பேசாவிட்டாலும் இளவரசன் மெதுவாகச் சொன்னான்: ''அஞ்சாதே! உன்னை அப்படிக் கட்டிப் போட்டுக் கொல்ல நான் அனுமதிக்க மாட்டேன்'' என்று.

''இளவரசன் ராஜநீதியை அறிந்திருக்கிறார்'' என்று நன்றி கூறினான் வீரபாகு.

''இல்லை. நான் கூறுவது ராஜநீதியல்ல. புலி நீதி'' என்று இளவரசன் கூறினான்.

''புலி நீதியா?''

''ஆம். புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னாது?''

''நான் புல்லா?''

''இல்லை. அதைவிடக் கேவலம்.''

''இளவரசே! நான் தூதன்.''

இதற்கு இளவரசன் சொன்னபதில் பரமேசுவரவர்மனையும் சீனனையும் திகைக்க வைக்காவிட்டாலும் பல்லவ தளபதியைத் திகைக்கவே வைத்தது. ''நீ தூதனல்ல'' என்ற சொற்களை மிக நிதானமாக உதிர்த்தான் ராஜசிம்மன்.

''நான் இத்தனை நேரம் சொன்னது...?'' நடுக்கத்துடன் கேட்டான் வீரபாகு.

''வெறும் புரட்டு. தூதுவன் வேடத்தில் இங்கு வந்திருக்கிறாய். உன்னை இரண்டு நாட்களாகவே நான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக் கிறேன். எங்கள் முழுப்படை பலத்தையும் அறிய ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபர் முயலுவாரென்பதும், அதற்கு ஏதாவது ஒரு சாக்கில் யாராவது ஒருவனை அனுப்புவாரென்பதும், அவன் மேற்குச் சாலை வழியாக வருவானென்பதும் எனக்குத் தெரியும். ஆகையால்தன் காத்திருந்து உன்னைப் பிடித்தேன். நீ தூதனல்ல. எங்கள் பலம் அறிய வந்த ஒற்றன். ஒற்றனுக்குத் தண்டனை...'' என்ற இளவரசன் சொற்களைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை.

பரமேசுவரவர்மன் குரலே பூர்த்தி செய்தது. அவன் குரல் தெளிவாகவும், மெதுவாகவும், பயங்கரமாகவும் ஒலித்தது. ''மரணதண்டனை'' என்ற சொற்கள் மன்னன் வாயிலிருந்து உதிர்த்தன.

123. இளவரசன் உணர்ச்சி வேகம்

மன்னன் வாயிலிருந்து வெளிப்பட்ட தீர்ப்பால் மலைத்துப் போன வீரபாகுவைத் தளபதியும் சீனனும் ஆளுக்கொரு கையைப் பிடித்து இழுத்துச் சென்றாலும் இளவரசன் மட்டும் தந்தையின் கூடாரத்திலேயே சிறிது நேரம் தங்கி நின்றான். அப்படி நின்ற தனயனை நோக்கிய பரமேசுவரவர்மன், ''ஏன் ராஜசிம்மா? தீர்ப்பு உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?'' என்று வினவினான்.

இளவரசன் பதில், தங்குதடையின்றி வந்தது. ''தந்தையே! தாங்கள் தரும் தீர்ப்பு எனக்குப் பிடித்தமா அல்லவா என்பதல்ல கேள்வி. அவசியந்தானா என்பதைப் பற்றித்தான் சிந்திக்கிறேன்'' என்றான் ராஜசிம்மன்.

''ஒற்றனுக்குத் தரவேண்டிய தீர்ப்பைக் கூறினேன். அவசியமில்லையென்றால் மாற்றிவிடு'' என்றன் பரமேசுவரவர்மன்.

''மன்னர் உத்தரவை மாற்ற நான் யார்? ஆனால் அத்தனை கடுமையான தண்டனைக்கு இவன் பாத்திரமானவனல்ல'' என்றான் இளவரசன்.

பரமேசுவரவர்மன் இதழ்களில் இளநகை பூத்தது. ''அந்தத் தண்டனைக்கு என் சித்தத்தை இழுத்துச் சென்றதே நீதான். தேவையானால் தண்டனையைக் குறைத்துவிடு அல்லது மாற்றி விடு'' என்று புன்முறுவலின் ஊடே கூறினான்.

''மாற்றி விடுகிறேன். இரண்டு நாள் கழித்து இவனை விடுதலை செய்து காஞ்சிக்கு அனுப்பிவிடுகிறேன்'' என்று சொன்ன இளவரசன் தந்தைக்குத் தலைதாழ்த்தி வெளியே சென்றான். வெளியே பந்தங்களொன்றின் வெளிச்சத்தில் இரு வீரர்களிடையில் தத்தளித்து நின்ற வீரபாகுவையும் அவனை நோக்கி ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்த சீனனையும் கண்ட இளவரசன் ''யாங்சின்! மன்னர் இவனுக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளித்திருக்கிறார். இவனை அழைத்துக் கொண்டு என் கூடாரத்துக்கு வந்து சேர்'' என்று உத்தரவிட்டுத் தனது கூடாரத்தை நோக்கி நடந்தான்.

சீனன் விழிகளில் வியப்பு விரிந்தது ஒரு வினாடி. அடுத்த வினாடி அவற்றில் ஏமாற்றமும் சலிப்பும் தெரிந்தன. ''சரி! இவன் வாளைப் பறித்துக் கொள்ளுங்கள்'' என்று வீரர்களுக்கு அதே சலிப்புடன் உத்தரவிட்ட சீனன் வீரபாகுவின் வாள் பறிக்கப்பட்டதும், ''வா என் பின்னால்'' என்று கூறி முன் நடந்தான்.

மன்னரின் திடீர் மாற்றத்துக்குக் காரணம் வீரபாகுவுக்குப் புரியவில்லையென்றாலும், அந்த விடுதலைகூட ஏதோ

விபரீதத்துக்குத்தான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டதால் நடுக்கம் தீராதவனாய்ச் சீனனைப் பின் தொடர்ந்தான். மலைப் பாதையில் சிறிது தூரம் சென்ற பிறகு இருந்த இளவரசனின் கூடாரத்தில் நுழைந்ததும் இளவரசன் அங்கு தரையிலிருந்த சாதாரணக் கம்பளமொன்றில் உட்கார்ந்திருந்ததைக் கண்டு வியப்பும் அடைந்தான். சில சமயங்களில் மிகுந்த அதிகாரத்துடன் இளவரசனாகவும், சில சமயங்களில் சர்வசாதாரண வீரனாகவும் ஒரே மனிதனால் எப்படி நடந்து கொள்ள முடிகிறது என்ற கேள்வி உள்ளத்தே எழுந்ததால், இளவரசனுக்கும் சாளுக்கிய ராஜ பரம்பரைக்குமுள்ள வேறுபாட்டை எண்ணிப் பார்த்தான். சாளுக்கிய அரச பரம்பரையினர் எங்கு சென்றாலும் அவர்களுக்குத் தேவையான பஞ்சணையும் இதர போகப் பொருள் களும் படைகளுடன் செல்வது வழக்கமென்பதை உணர்ந்திருந்த வீரபாகு, மலையின் முரட்டுத் தரையில் சாதாரண கம்பளத்தில் அமர்ந்திருந்த இளவரசனைக் கண்டு வியந்தான். அந்த வியப்பினால் ஏதும் பேச இயலாதவனாகவும் ஆனான்.

''உன்னைக் கொல்ல எனக்கு மனம் வரவில்லை வீரபாகு'' என்று கூறினான். இளவரசன் புன்சிரிப்புடன்.

அதுவரை பேசாத சீனன், ''அந்தப் பாசம் இவனிடம் தங்களுக்கு நீண்ட காலமாக இருந்து வருகிறது. இல்லையேல் இவனை இப்பொழுது காப்பாற்ற அவசியமிருந்திருக்காது!'' என்று சுட்டிக் காட்டினான்.

''அதாவது?'' இளவரசன் கேள்வி பாதியில் நின்றது.

''மாமல்லபுரத்திலேயே தீர்த்துக் கட்டியிருக்கலாம். அப்படிச் செய்திருந்தால் இப்பொழுது தந்தையிடம் இவனைப் பற்றித் தாங்கள் மன்றாட அவசியமிருக்காது'' என்று கூறினான் யாங்சின். ''எங்கள் நாடாயிருந்தால் இத்தனை நேரம் இவன் உயிர் பறந்திருக்கும். அனாவசியமாகப் பருத்திருக்கும் இந்த உடலை விட்டு'' என்றும் இளவரசனை நோக்கிச் சொல்லி வெறுப்புடன் வீரபாகுவைப் பார்க்கவும் செய்தான்.

இளவரசன் இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பிற்று. ''யாங்சின்! வீரபாகுவைக் குறைத்து எடை போடுகிறாய். இவனால் ஏற்படக்கூடிய நன்மை மிக அதிகம். தவிர இவன் நன்றியுடையவன்'' என்றும் கூறினான் புன்முறுவலின் ஊடே.

''என்ன நன்மை?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே கூடாரத்துக்குள் தளபதி பலபத்ரவர்மனும் நுழைந்தான் அந்தச் சமயத்தில்.

அதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை இளவரசன் உடனடியாக.

''இவனுக்காக இளவரசர் பரிவதில்...''

''அர்த்தமிருக்கிறது தளபதி'' என்று பதில் சொன்ன இளவரசன். ''சற்று இருங்கள்! வீரபாகு காஞ்சியின் நிலைமையைத் தெளிவாகச் சொல்லப் போகிறான். அங்கிருக்கும் படை நிலவரம், பாதுகாப்பு, அமைப்பு, அனைத்தையும் சொல்ல ஆவலுடனிருக்கிறான். ஏன், அப்படித்தானே வீரபாகு?'' என்று வீரபாகுவை நோக்கிக் கேட்டான்.

வீரபாகு மிரள மிரள விழித்தான். ''எங்கள் படைபலத்தை, காஞ்சியின் நிலவரத்தைக் கூறுவது ராஜத் துரோகமாகாதா?'' என்று வினவினான் குரல் தழுதழுக்க.

''ஆகும்'' என்று ஒப்புக் கொண்டான் இளவரசன்.

''அதைச் செய்யத் தூண்டுகிறீர்கள்'' என்று கெஞ்சினான் வீரபாகு.

''நான் தூண்டவில்லை. இஷ்டமில்லாவிட்டால் மன்னர் தண்டனையை நிறைவேற்றும் உரிமை எனக்கு இப்பொழுதுகூட இருக்கிறது'' என்றான் இளவரசன்.

வீரபாகு பேரதிர்ச்சியடைந்தான். அவன் முகம் மிதமிஞ்சிய அச்சத்தால் குறுவியர்வை கொண்டது. காஞ்சி நிலைமை, தனது உயிர் இரண்டிலொன்றைக் கக்குவதைத் தவிர வேறு வழியில்லையென்பதைக் கண்டுகொண்டதால் இளவரசன் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லச் சித்தமானான். அவன் உள்ளத்திலோடிய எண்ணங்களைப் புரிந்து கொண்ட இளவரசன் கேட்டான். ''காஞ்சியை அணுகும் சாலைகளிலுள்ள படைப்பகுதிகள் என்ன வாயின?'' என்று.

இக்கேள்வி இன்னும் அதிக அதிர்ச்சியை அளிக்கவே வீரபாகு வினவினான். ''அந்தப் படைகள் அகற்றப்பட்டது தங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?'' என்று.

''என்னைக் கேள்வி கேட்காதே கேட்பதற்குப் பதில் சொல்'' என்று அதுவரையில்லாத உஷ்ணத்துடன் உதிர்ந்தன இளவரசன் சொற்கள்.

வீரபாகு இளவரசனைப் பிரமிப்பும் அச்சமும் நிரம்பிய விழிகளால் நோக்கினான். பிறகு வேறு வழியின்றி விஷயங்களைக் கக்கினான் இளவரசன் தூண்டுதலில்லாமலே.

''தங்கள் தந்தை பெரும் படை திரட்டி விட்டதாகக் கேள்விப்பட்டதும் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் காஞ்சியையும் அதை அடையும் சாலைகளையும் படைகளால் வலுப்படுத்தினார். ஆனால் சில நாட்களுக்கு முன்பு தாங்கள் உறையூர் சென்று வந்ததும் எங்கள் தளபதி வந்தார். மன்னர் இங்குள்ள படைகளில் ஒரு பகுதியை அழைத்துவரச் சொன்னதாகக் கூறிவிட்டுப் பெரும் பகுதியை அழைத்துச் சென்றுவிட்டார். காஞ்சியைக் காக்கும் சிறு படையுடன் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் காஞ்சியைக் காத்துக் கொண்டு காஞ்சியிலேயே

தங்கியிருக்கிறார். புரவிப் படை, காலாட்படை இரண்டுமாகச் சேர்ந்து பத்தாயிரத்துக்கு மேல் காஞ்சிக்கு உள்ளும் புறத்திலும் இல்லை'' என்று விடுவிடுவென்று கூறினான் வீரபாகு.

இந்த இடத்தில் தளபதி குறுக்கிட்டுக் கேட்டான்: ''அப்படியானால் காஞ்சியைக் கைப்பற்றுவது இப்போது மிக எளிதென்று சொல்'' என்று.

வீரபாகுவின் முகத்தில் வேதனை விரிந்தது. ''ஆம்'' என்றான் வேதனை குரலிலும் ஒலிக்க.

தளபதி இளவரசனை நோக்கினான். இளவரசனின் சிந்தனை நிரம்பிய கண்கள் தளபதியின் கண்களைச் சந்தித்தன. ''நாம் காஞ்சியை அணுகப் போவதில்லை. தென்திசை நோக்கியே செல்கிறோம்'' என்று திட்டமாக அறிவித்துவிட்டு, ''வீரபாகு நம்முடன் வரட்டும். நான் விடுவிக்கும் வரை தப்புவதில்லையென்று வாக்களித்தால் இவனைக் காவலிலும் வைக்கவேண்டாம்'' என்று முடிவாகக் கூறிவிட்ட இளவரசன் வீரபாகுவை அழைத்துச் செல்லும்படி தளபதிக்கு உத்தரவிட்டான்.

தளபதி வீரபாகுவுடன் சென்றதும் சீனன் கேட்டான். ''இப்பொழுது காஞ்சியைத் தாக்கினாலென்ன?'' என்று.

''காஞ்சியைத் தாக்க நாம் சாலைகளில் செல்ல வேண்டும். அப்படிச் சென்றால் நமது படைபலம் எதிரிக்குத் தெரியும். தவிர காஞ்சிக்கு நாம் வருவதை ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் தடை செய்ய மாட்டார். காஞ்சியின் சிற்பங்களை முன்னிட்டு நாம் அதைத் தாக்கமாட்டோமென்று அவருக்குத் தெரியும். நாம் காஞ்சியிலிருந்து ஒதுங்கித் தென்திசைச் சாலையில் சென்றால் வழிநெடுக உள்ள சாளுக்கிய ஒற்றர்கள் அவ்வப்பொழுது நமது முன்னேற்றத்தை விக்கிரமாதித்த மன்னனுக்கு அறிவிப்பார்கள். நமது படைபலத்தை, வரும் வழியை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் உணரும் விக்கிரமாதித்தன் நம்மை வளைக்கவும் முறிக்கவும் வலை விரிப்பார். எப்படி விரிப்பார் என்பதை நாம் அறிய முடியாது. ஆகவே சுலபமாக நம்மை ஒற்றர்கள் அணுக முடியாத, அணுகினாலும் முழுதும் நம்மைப்பற்றி ஏதும் அறிய முடியாத காடுகளின் பாதுகாப்புள்ள மலைவழியே செல்வோம்'' என்று விளக்கினான் இளவரசன்.

அதற்கு மேல் சீனன் ஏதும் கேட்கவில்லை. இந்தப் படைப் பயணம் அனாவசியமென்று அவனுக்குப்பட்டது. காஞ்சி கையில் பழம்போல் நழுவி விழ இருக்கும் வாய்ப்பை விடுவது சரியாகவும் தோன்றவில்லை அவனுக்கு. இருப்பினும் இளவரசனுடைய போக்குக்குத் தடையேதும் சொல்லவில்லை அவன். அதைப்பற்றி

அடுத்த இரண்டு நாட்கள் வரை இளவரசனும் ஏதும் பேசவில்லை. படையை மலை வழியே நடத்துவதிலேயே முனைந்தான். அவ்வப்போது இரவில் தங்கும்போது கூடாரத்தில் ஏதேதோ ஓலைகளை எழுதிக் கொண்டும், அந்த ஓலைகளைத் தூதர்களிடம் அனுப்பிக் கொண்டும் இருந்தான். ஓலைகளுக்கு முத்திரைகளைக் கூட வைக்கவில்லை அவன். பகிரங்கமாகத் திறந்த மூங்கில் குழல்களில் அனுப்பப்பட்டன ஓலைகள். சில வேளைகளில் ஓலைகளைப் பகிரங்கமாகவே பொறித்தான். சிலவற்றில் கோடுகள், பிம்பங்கள், வெறும் வளையங்கள் இப்படியிருந்தன. அத்தனை ஓலைகளிலும் விலாசம் மைவிழிச் செல்விக்கே இருந்ததைக் கண்ட சீனன் போர் மும்முரத்திலும் இளவரசன் காதலிக்குக் கடிதம் எழுதுவதை விடாதிருந்ததைக் கண்டு நகைத்துக் கொண்டான்.

இப்படி இளவரசன் ஓலைகளை எழுதுவதும் தூதர்களை அனுப்புவதும் பரமேசுவரவர்மனுக்கும் தெரிந்திருந்தாலும் அவன் அதைப் பற்றி ஏதும் மகனை விசாரித்தானில்லை. படைகளைப் பார்வையிடுவதிலும் அவற்றின் முன்பு பயணம் செய்வதிலுமே அக்கறை காட்டினான்.

மலைவழியில் படை கடந்த மூன்றாவது நாள் இளவரசன் தந்தையைச் சந்தித்து அடுத்து மூன்று நாட்களில் தாங்கள் மலை வழியிலிருந்து சம நிலத்துக்கு இறங்கும்படியாக இருக்கலாமென்றும் அப்படி இறங்கும் பட்சத்தில் அதற்குப் பிறகு படை கூடியவரை துரிதமாக முன்னேற வேண்டியிருக்கலாமென்றும் கூறினான். பரமேசுவரவர்மன் பதிலுக்கு நகைத்துவிட்டுச் சொன்னான்: ''ராஜசிம்மா! இந்தப் படையெடுப்பு உன்னிஷ்டப்படி நடக்கிறது. நீ செல்லும் வழியில் நான் வருகிறேன்.''

''அப்படியில்லை தந்தையே! உங்கள் அனுபவத்தின் பயனையும் நான் பெற வேண்டாமா?'' என்று வினவினான் பல்லவ இளவல்.

''வேண்டாம். என் அனுபவம் பயனளிக்கவில்லை'' என்றான் பரமேசுவரவர்மன்.

''ஏன் பயனளிக்கவில்லை? இந்தப் படையின் பெரும் பகுதியைத் திரட்டியது யார்? ஆந்திர நாட்டிலிருந்து பதினாயிரம் பேரை எதிர்பார்த்தோம். அப்படியே வந்தது படை. அதைப் பலமடங்கு பெருக்கிய பெருமை யாருக்கு?'' என்று வினவினான் இளவரசன்.

''துங்கபத்ரை வெற்றிக்குப் பிறகு நீகொண்டு வந்த படை, அதன் விளைவாகத் தாங்களாக வந்து விளிந்தையில் சேர்ந்த வீரர் எண்ணிக்கை, சீனன் ஆங்காங்கு சில்விஷமம் செய்து திரட்டி வந்த கங்கர்கள், நமது கோட்டங்களின் தலைவர் இணைத்த படைகள், இவற்றின் மொத்தக்

கூட்டமே இந்தபடை. இந்தப் படைகளை இணைத்து உருவாக்கிய வனும் ஒருகட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தவனும் நீ. நான் செய்தது இதில் சொற்பம்'' என்ற பரமேசுவரவர்மன், ''மைந்தா, உன்னிஷ்டப் படி எது செய்தாலும் என் அனுமதி அதற்கு இருக்கிறது'' என்றும் சொன்னான்.

அப்பொழுது தலையாட்டிவிட்டுச் சென்ற இளவரசன் அடுத்த மூன்று நாள் கழித்து மீண்டும் தந்தையைச் சந்தித்தான். சந்தித்தபோது கையில் ஒரு சீலையுடனும் தளபதி, சீனன் இவர்கள் பின்தொடரவும் வந்தான். சீலையை மன்னன் முன்பு விரித்து, மலையிலிருந்து இறங்கியதும் தாங்கள் செல்லவேண்டிய பாதையையும் மீண்டும் காவிரியைத் தாண்ட வேண்டிய இடத்தையும் சுட்டிக் காட்டினான்.

பரமேசுவரவர்மன் சீலையைக் கவனித்தான். நீண்டநேரம் ஆராய்ந்த பிறகு கேட்டான்: ''உறையூர் காவிரிக்குத் தெற்கில் இருக்கிறது. நீ மலையிலிருந்து இறங்கிச் செல்லும் பாதையும் அதற்கு நேர் எதிரில் இருக்கிறது. அப்படியானால் எதற்காகக் காவிரியை மீண்டும் தாண்ட வேண்டும்?'' என்று.

இளவரசன் சீலையிலிருந்த இன்னோர் இடத்தை விரலால் சுட்டிக் காட்டி, ''நாம் இந்த இடத்தில் விக்கிரமாதித்தனைச் சந்திக்கப் போகிறோம். இதை அடையக் காவிரியைத் தாண்டித் தானாக வேண்டும்'' என்று கூறினான்.

''இது உறையூரிலிருந்து ஒரு காதத்துக்கு மேல் இருக்கிறது'' என்றான் தளபதி.

''சரியாக ஒன்றே கால்காதம்'' என்று கூறினான் இளவரசன்.

''இங்கு சந்திக்க வேண்டிய அவசியம்?'' தளபதியின் கேள்வியில் சந்தேகமிருந்தது.

''இங்குதான் பெரிய சமவெளி இருக்கிறது. இங்கு எதிரிகளுடன் மோத வசதியிருக்கிறது. அக்கம் பக்கத்திலுள்ள தோப்புகள் மிகத் தூரத்திலிருப்பதால் தேவையான வியூகம் வகுக்க இடமிருக் கிறது'' என்றான் இளவரசன் உணர்ச்சியுடன்.

''இந்த இடம்?''

''தென் நெடுஞ்சாலையிலிருந்து ஒதுங்கியிருக்கிறது. சிறு கிராமத்தின் அருகிலிருக்கிறது.''

''கிராமத்தின் பெயர்?'' பரமேசுவரவர்மன் கேட்டான்.

இளவரசன் சீலையைச் சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்திருந்து, ''பெருவநல்லூர்'' என்று கூறினான். அது மட்டுமல்ல, ''இந்தக் கிராமத்தை இதுவரை யாருக்கும் தெரியாது. ஆனால் இப்பொழுது

இதற்கு அதிர்ஷ்டம் அடிக்கிறது. வரலாற்றில் இடம் பெறப் போகிறது'' என்றும் உணர்ச்சியுடன் கூறினான்.

இளவரசனின் உணர்ச்சி வேகம் தொலை தூரத்துக்குப் பாய்ந்திருக்க வேண்டும். அதே சமயத்தில் உறையூரிலிருந்த விக்கிரமாதித்தனும் பெரும் உணர்ச்சியுடன் தனது தளபதியுடன் எதிரியைச் சந்திப்பது பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தான்.

124. இன்னும் ஒரே வாரம்

அதே இரவு! அதே நேரம்! ஆனால் விளக்கின் வெளிச்சத்தில் சிலை ஏதும் விரித்தானில்லை விக்கிரமாதித்தன். கையிலிருந்த கரும் பலகையொன்றில் சுண்ணாம்புக் கட்டியால் விதவிதமான கோடுகளையும் புள்ளிகளையும் வைத்திருந்தான் சாளுக்கிய மன்னன். உறையூர் அரண்மனையிலுள்ள அந்தப் பெரும் அறையும் முன்பு பல்லவ இளவரசனுக்காக ஒழித்துவிடப்பட்ட அறைதான். அந்த அறையில் பல்லவ இளவரசன் கைலாசநாதர் கோவிலையும் அரங்கன் கோவிலையும் வண்ணங்கள் பல தீட்டிச் சீலைகளில் வரைந்தானோ அதே அறையில், முதலாவது விக்கிரமாதித்தன் பெரு மஞ்சத்தில் அமர்ந்து தனது கையிலிருந்த பெரும் பலகையை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். அந்த அறையின் சுவர்களிலிருந்த ஓவியங்களும் அவனை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. அவன் ஆராய்ச்சியில் பங்கு கொள்வனபோல் சற்று எட்ட எரிந்த அலங்கார தீபமும் விளக்கு நாச்சியார் கைகளில் எரிந்த தீபச் சுடரும் மன்னன் ஆலோசனையைக் கலைக்க இஷ்டப்படாதன போல் சலனமின்றி எரிந்து கொண்டிருந்தன. அந்த அறையின் ஓவியங்களைப் போலவே மன்னன் எதிரே நின்ற தளபதியும் பேச்சு மூச்சின்றிப் பயபக்தியுடன் கைகால்களைக்கூட அசைக்காமலும் கண் கொட்டாமலும் பலகையைப் பார்த்து நின்றான். இந்த நிலையில் நீண்ட நேரம் பலகையைக் கவனித்த மன்னன் திடீரென ஒரு கோட்டைக் காவிரிக்குக் குறுக்கே இழுத்து மீண்டும் கிழக்குக்குக் கொண்டு வந்து ஓரிடத்தில் ஒரு பெரும் புள்ளியை வைத்து அழுத்தி விட்டுப் பலகையைத் தளபதியிடம் நீட்டினான்.

பலகை முழுவதையும் நீண்ட நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும், அதன் கோடுகளின் நிலையை ஓரளவு புரிந்து கொண்டிருந்தாலும், மன்னன் நீட்டியதன் காரணமாகப் பலகையைக் கையில் வாங்கிக் கொண்ட தளபதி, மீண்டும் அதை உற்று நோக்கினான் பல விநாடிகள். ''மன்னர் தீட்டியுள்ள கோடுகளின்படி பல்லவ மன்னன் இரண்டு இடங்களில் காவிரியைக் கடக்கிறான்'' என்று கூறினான் கடைசியாக.

விக்கிரமாதித்தன் சர்வ சாதாரணமாகப் பார்த்துக் கொண்டே, ''ஒருமுறை ஏற்கனவே கடந்தாயிற்று விளிந்தை நகரிலிருந்து'' என்றான்.

''அப்படியா!'' என்றான் தளபதி.

''ஆம். மேற்குத் தொடர் மலை வழியாக எதிரிப் படை வருவதாக ஒற்றர்கள் செய்தி கொண்டு வரவில்லையா?'' என்று வினவினான் சாளுக்கிய மன்னன்.

''ஆம். கொண்டு வந்தார்கள்.''

''காவிரியைக் கடக்காமல் எதிரி எப்படி மேற்குத் தொடர் மலையை அடைய முடியும்?''

''ஆம், ஆம், அடைய முடியாது'' என்ற தளபதி, ''ஆம் மன்னவா! நேர் நெடுஞ்சாலையிருக்க, நெடுஞ்சாலையின் வழிகளை யும் நமது படைகள் அடைக்காமலிருக்க, அந்தப் படைகளையும் நான் அழைத்து வந்திருக்க எதிரி எதற்காக மேற்கு மலைத் தொடருக்குச் செல்ல வேண்டும். எதற்காக ஊரைச் சுற்றிக் கடுமையான வழியாக இங்கு வர வேண்டும்? அப்படியே வரத்தான் வந்தான்; நேராக உறையூர் வந்து முற்றுகையிடாமல் மீண்டும் காவிரியைக் கடந்து உறையூருக்கு வடகிழக்கில் ஒன்றே கால் காத தூரத்திலிருக்கும் சிறு ஊருக்கு ஏன் செல்லவேண்டும்? தலையைச் சுற்றி மூக்கைத் தொடும் கதையாகவல்லவா இருக்கிறது இது?'' என்று படபடவென்று கேள்விகளை உதிர்க்கவும் செய்தான்.

தளபதி உதிர்த்த கேள்விகளைக் கேட்ட விக்கிரமாதித்தன் பதிலுக்கு ஒரே ஒரு கேள்வி கேட்டான். ''எதிரியின் படைபலம் உனக்குத் தெரியுமா?'' என்று.

''தெரியாது'' என்று ஒப்புக் கொண்டான் தளபதி. ''எங்கெங்கோ சிறிது சிறிதாகத் திரட்டப்பட்ட படை திடீரென விளிந்தையிலிருந்து கிளம்பி மேற்கு மலைத் தொடர் காடுகளில் மறைந்து விட்டது. அதைத் திட்டமாக எப்படி எடை போட முடியும் மன்னவா?'' என்று வினவவும் செய்தான்.

விக்கிரமாதித்தன் இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பியது. ''எதிரி சுற்றி வளைத்து நம்மை அடைய முயல்வதற்கு மூல காரணம் புரிகிறதல்லவா இப்பொழுது?'' என்று புன்முறுவலின் ஊடே கேட்கவும் கேட்டான்.

புரிகிறது என்பதற்கு அடையாளமாகத் தளபதி தலையை அசைத்த பின்பு மன்னனே சொன்னான்: ''அடர்ந்த மலைக் காடுகளுக்குள் சென்று வேவு பார்ப்பது கடினம். ஏனென்றால், மலை அடிவாரங்களில் எதிரி வீரர்களின் காவல் இருக்கும், சங்கடமும் கடுமையாயிருக்கும், தன் படை பலம் எத்தனை எவ்வகைப் பட்டது

என்பதை நாம் உணரக் கூடாது என்பதற்காகவே ராஜசிம்மன் மலை வழியாக வருகிறான் நம்மை நோக்கி. அவன் மலை வழியிலிருந்து சமவெளியில் இறங்கினாலும் அவன் படை துரிதமாக முன்னேறும். அதைக் கண்காணிக்க முயலும் நமது ஒற்றர்கள் சிறை செய்யப்படுவார்கள். அப்படியே ஓரிருவர்தப்பி வந்தாலும் அவர்கள் நமக்குச் செய்தி கூறுமுன்பு பல்லவ இளவல் காவிரியைக் கடந்து போர்க்களத்துக்குப் போய்விடுவான். அவன் படை காவிரிக்கரை ஓரமே நகருமாகையால்அ இடையே நாம் எங்கு அவனை மடக்கத தீர்மானித்தாலும் காவிரி மணலிலேய அழிக்கப்படுவோம்; அல்லது பெரும் படையைப் பலிகொடுத்து வெற்றி காண வேண்டியிருக்கும். அப்படி வெற்றி கண்டாலும் நமது படை பலக் குறைவின் காரணமாக இப்பொழுது நமக்கு நண்பனாயிருக்கும் பாண்டிய மன்னன் எப்படித் திரும்புவானென்றும் சொல்ல முடியாது...'' என்று சொல்லிக் கொண்டே போன மன்னனை இடைமறித்து தளபதி, ''பாண்டிய மன்னர் நமக்கு உதவப் பெரும் படை அனுப்பி இருக்கிறாரே?'' என்று வினவினான்.

''ஆம். அனுப்பிருக்கிறார்'' என்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

''ஏன் அனுப்பினார்? நட்புறவால்தானே?''

''இல்லை, நமது படை பலத்தினால், பல்லவர் சாம்ராஜ்ய விஸ்தரிப்பைக் கண்ட அச்சத்தினால், தவிர அதை இயக்கக்கூடிய பாண்டிய இளவலும் அச்சத்துடன் வரவில்லை, ஏற்கனவே இந்த மாளிகையில் அவன் பல்லவ இளவலுக்குச் செய்த சத்தியத்தால். தளபதி! நமது பெரும் படையை இப்பொழுது பாண்டிய நாட்டின்மீது திருப்பினால்கூடப் பாண்டிய நாடு சாளுக்கிய சாம்ராஜ்யத்தில் இணைந்துவிடும். இதைப் பாண்டியர்கள் உணரவில்லை என்று நினைக்க வேண்டாம். என்ன இருந்தாலும் தமிழர்கள் கண்களில் நாம் பிறநாட்டவர், ஆக்கிரமித்திருப்பவர். இந்த எண்ணத்தை மாற்ற முடியாது. ஆகவே நாம் பல்லவர் படையை அவர்கள் இஷ்டப்படும் இடத்தில் சந்திப்பதே நல்லது.''

சாளுக்கிய மன்னனின் இந்த விவரம் சாளுக்கியத் தளபதியைப் பெரும் சிந்தனையில் ஆழ்த்தியது. விக்கிரமாதித்தன் சொற்களில் பெரும் பொருள் இருப்பதை உணர்ந்தான் தளபதி. ஆகவே கேட்டான், ''மன்னவா! நீங்கள் குறிப்பிட்டுள்ள இடத்தை நான் பார்த்திருக்கிறேன் அது சிறு கிராமமல்லவா?'' என்று.

''பெருவளநல்லூர் சிறு கிராமம்தான். ஆனால் பெரும் போருக்கான பெரிய சமவெளி அங்கிருக்கிறது. அதனால்தான் ராஜசிம்மன் அந்த இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறான்'' என்று கூறினான் மன்னவன்.

''அவன் அதைத்தான் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறானென்பது தங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? காவிரியைத் தாண்டாமல் நேராக வந்து உறையூரை ஏன் முற்றுகையிடக்கூடாது?'' என்று வினவினான் தளபதி.

''தளபதி! சில நாட்களாக நமது உபதளபதிகளைக் காவிரிக்கு அக்கரையில் போருக்கான வசதியுள்ள இடங்களைப் பார்வையிட அனுப்பினேன். அவர்கள் எல்லோருமே இந்தப் பெருவளநல்லூர் சமவெளியையே குறிக்கிறார்கள்'' என்றான் மன்னவன்.

இதைக் கேட்ட தளபதி அசந்து போனான். ''உபதளபதிகள் சென்று வந்த விஷயம் எனக்குத் தெரியாதே'' என்றான் அதிர்ச்சியுடன்.

''தளபதியை இந்தச் சிறு விஷயங்களில் சம்பந்தப்படுத்த இஷ்டமில்லை எனக்கு. தவிர, படைகளை அவ்வப்பொழுது அணிவகுக்கவும், போருக்குச் சித்தமாக வைக்கவும் வேண்டிய பொறுப்பு தளபதியைச் சேர்ந்ததல்லவா?'' என்று கேட்டான் மன்னவன்.

மன்னவன் தன்னைத் திருப்திப்படுத்த ஏதோ சொல்கிறானென்பதைப் புரிந்து கொண்டான் தளபதி. ஆகவே அதைப்பற்றி ஏதும் பதில் கூறாமல் மௌனம் சாதித்தான் மன்னனே சொன்னான்: ''தளபதி! இன்னொரு கேள்வி கேட்டாய் எதிரி ஏன் உறையூரை முற்றுகையிடக்கூடாது என்று. முற்றுகையிட்டால் இந்த ஜன்மத்தில் எதிரி வெற்றியை எதிர்பார்க்க முடியாது. உறையூருக்கு வடக்கே இயற்கை அரணான காவிரி இருக்கிறது. மற்ற இடங்களைக் கோட்டை மதிள் காத்துக் கிடக்கிறது. மதிள்கள் இல்லாத இடங்களை அடர்த்தியான தோப்புகள் அடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றுக்குள் புரவிப்படை அணிவகுத்து நுழைய முடியாது. ஆயுத வண்டிகள் வரமுடியாது. பொறி வண்டிகள் நுழைய முடியாது. தோப்புகளை வெட்டிப் போட்டு வரவேண்டுமென்றால் ஒரு மாத காலம் ஆகும். அப்படி வந்தாலும் தோப்புகளை அழித்த படைப் பகுதிகள் போருக்கு உதவும் நிலையிலிருக்கா. ஆகவே, உறையூர் முற்றுகை மனத்தில்கூட நினைக்கமாட்டான் ராஜசிம்மன்.''

இப்படித் திட்டவட்டமாக விக்கிரமாதித்தன் சொன்னதைக் கேட்ட தளபதி மேலும் கேள்வி ஏதும் கேட்காமல், ''இப்பொழுது தங்கள் உத்தரவு என்ன?'' என்று வினவினான்.

''ராஜசிம்மனைத் தடை செய்யாதே. அவனிஷ்டப்படி போகவிடு'' என்றான் மன்னன்.

''சரி.'' தளபதியின் குரலில் சலிப்பு ஒலித்தது.

''அவனிஷ்டப்படிப் பெருவள நல்லூர் சமவெளியில் தங்கட்டும்.''

என்பதை நாம் உணரக் கூடாது என்பதற்காகவே ராஜசிம்மன் மலை வழியாக வருகிறான் நம்மை நோக்கி. அவன் மலை வழியிலிருந்து சமவெளியில் இறங்கினாலும் அவன் படை துரிதமாக முன்னேறும். அதைக் கண்காணிக்க முயலும் நமது ஒற்றர்கள் சிறை செய்யப்படுவார்கள். அப்படியே ஓரிருவர்தப்பி வந்தாலும் அவர்கள் நமக்குச் செய்தி கூறுமுன்பு பல்லவ இளவல் காவிரியைக் கடந்து போர்க்களத்துக்குப் போய்விடுவான். அவன் படை காவிரிக்கரை ஓரமே நகருமாகையால்அ இடையே நாம் எங்கு அவனை மடக்கத் தீர்மானித்தாலும் காவிரி மணலிலேய அழிக்கப்படுவோம்; அல்லது பெரும் படையைப் பலிகொடுத்து வெற்றி காண வேண்டியிருக்கும். அப்படி வெற்றி கண்டாலும் நமது படை பலக் குறைவின் காரணமாக இப்பொழுது நமக்கு நண்பனாயிருக்கும் பாண்டிய மன்னன் எப்படித் திரும்புவானென்றும் சொல்ல முடியாது...'' என்று சொல்லிக் கொண்டே போன மன்னனை இடைமறித்து தளபதி, ''பாண்டிய மன்னர் நமக்கு உதவப் பெரும் படை அனுப்பி இருக்கிறாரே?'' என்று வினவினான்.

''ஆம். அனுப்பிருக்கிறார்'' என்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

''ஏன் அனுப்பினார்? நட்புறவால்தானே?''

''இல்லை, நமது படை பலத்தினால், பல்லவர் சாம்ராஜ்ய விஸ்தரிப்பைக் கண்ட அச்சத்தினால், தவிர அதை இயக்கக்கூடிய பாண்டிய இளவலும் அச்சத்துடன் வரவில்லை, ஏற்கனவே இந்த மாளிகையில் அவன் பல்லவ இளவலுக்குச் செய்த சத்தியத்தால். தளபதி! நமது பெரும் படையை இப்பொழுது பாண்டிய நாட்டின்மீது திருப்பினால்கூடப் பாண்டிய நாடு சாளுக்கிய சாம்ராஜ்யத்தில் இணைந்துவிடும். இதைப் பாண்டியர்கள் உணரவில்லை என்று நினைக்க வேண்டாம். என்ன இருந்தாலும் தமிழர்கள் கண்களில் நாம் பிறநாட்டவர், ஆக்கிரமித்திருப்பவர். இந்த எண்ணத்தை மாற்ற முடியாது. ஆகவே நாம் பல்லவர் படையை அவர்கள் இஷ்டப்படும் இடத்தில் சந்திப்பதே நல்லது.''

சாளுக்கிய மன்னனின் இந்த விவரம் சாளுக்கியத் தளபதியைப் பெரும் சிந்தனையில் ஆழ்த்தியது. விக்கிரமாதித்தன் சொற்களில் பெரும் பொருள் இருப்பதை உணர்ந்தான் தளபதி. ஆகவே கேட்டான், ''மன்னவா! நீங்கள் குறிப்பிட்டுள்ள இடத்தை நான் பார்த்திருக்கிறேன் அது சிறு கிராமமல்லவா?'' என்று.

''பெருவளநல்லூர் சிறு கிராமம்தான். ஆனால் பெரும் போருக்கான பெரிய சமவெளி அங்கிருக்கிறது. அதனால்தான் ராஜசிம்மன் அந்த இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறான்'' என்று கூறினான் மன்னவன்.

''அவன் அதைத்தான் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறானென்பது தங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? காவிரியைத் தாண்டாமல் நேராக வந்து உறையூரை ஏன் முற்றுகையிடக்கூடாது?'' என்று வினவினான் தளபதி.

''தளபதி! சில நாட்களாக நமது உபதளபதிகளைக் காவிரிக்கு அக்கரையில் போருக்கான வசதியுள்ள இடங்களைப் பார்வையிட அனுப்பினேன். அவர்கள் எல்லோருமே இந்தப் பெருவளநல்லூர் சமவெளியையே குறிக்கிறார்கள்'' என்றான் மன்னவன்.

இதைக் கேட்ட தளபதி அசந்து போனான். ''உபதளபதிகள் சென்று வந்த விஷயம் எனக்குத் தெரியாதே'' என்றான் அதிர்ச்சியுடன்.

''தளபதியை இந்தச் சிறு விஷயங்களில் சம்பந்தப்படுத்த இஷ்டமில்லை எனக்கு. தவிர, படைகளை அவ்வப்பொழுது அணிவகுக்கவும், போருக்குச் சித்தமாக வைக்கவும் வேண்டிய பொறுப்பு தளபதியைச் சேர்ந்ததல்லவா?'' என்று கேட்டான் மன்னவன்.

மன்னவன் தன்னைத் திருப்திப்படுத்த ஏதோ சொல்கிறானென்பதைப் புரிந்து கொண்டான் தளபதி. ஆகவே அதைப்பற்றி ஏதும் பதில் கூறாமல் மௌனம் சாதித்தான் மன்னனே சொன்னான்: ''தளபதி! இன்னொரு கேள்வி கேட்டாய் எதிரி ஏன் உறையூரை முற்றுகையிடக்கூடாது என்று. முற்றுகையிட்டால் இந்த ஜன்மத்தில் எதிரி வெற்றியை எதிர்பார்க்க முடியாது. உறையூருக்கு வடக்கே இயற்கை அரணான காவிரி இருக்கிறது. மற்ற இடங்களைக் கோட்டை மதிள் காத்துக் கிடக்கிறது. மதிள்கள் இல்லாத இடங்களை அடர்த்தியான தோப்புகள் அடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றுக்குள் புரவிப்படை அணிவகுத்து நுழைய முடியாது. ஆயுத வண்டிகள் வரமுடியாது. பொறி வண்டிகள் நுழைய முடியாது. தோப்புகளை வெட்டிப் போட்டு வரவேண்டுமென்றால் ஒரு மாத காலம் ஆகும். அப்படி வந்தாலும் தோப்புகளை அழித்த படைப் பகுதிகள் போருக்கு உதவும் நிலையிலிருக்கா. ஆகவே, உறையூர் முற்றுகை மனத்தில்கூட நினைக்கமாட்டான் ராஜசிம்மன்.''

இப்படித் திட்டவட்டமாக விக்கிரமாதித்தன் சொன்னதைக் கேட்ட தளபதி மேலும் கேள்வி ஏதும் கேட்காமல், ''இப்பொழுது தங்கள் உத்தரவு என்ன?'' என்று வினவினான்.

''ராஜசிம்மனைத் தடை செய்யாதே. அவனிஷ்டப்படி போகவிடு'' என்றான் மன்னன்.

''சரி.'' தளபதியின் குரலில் சலிப்பு ஒலித்தது.

''அவனிஷ்டப்படிப் பெருவள நல்லூர் சமவெளியில் தங்கட்டும்.''

''சரி.''

''அக்கம்பக்கத்துக் கிராமங்களை ஒழித்துவிடு. அவற்றிலிருந்து உணவு மருந்துக்குக்கூடக் கிடைக்காமல் செய்துவிடு.''

''உத்தரவு.''

''எதிரி ஒரு வார காலம் பெருவளநல்லூர் சமவெளியில் தங்கட்டும்.''

''உம்...''

''உணவு நிலை நெருக்கடியில் ராஜசிம்மனே நம்மை நோக்கி வரக்கூடும். வந்தால் நல்லது. வராவிட்டால் நாம் காவிரியைக் கடந்து சென்று அவனைச் சந்திப்போம். அரைகுறை உணவை உண்ட யானைப் படை, குதிரைப் படை, காலாட்படையுடன் நம்மை ராஜசிம்மன் சந்திக்க நேரிடும்.''

இதைக் கேட்ட தளபதி பிரமித்துப் போனான். எதிரி அழிந்த மாதிரிதான்'' என்றும் கூறினான் பிரமிப்புக்கிடையே.

''எதிரியைக் குறைத்து மதிப்பிடாதே தளபதி. நமக்குத் தோன்றுவது ராஜசிம்மனுக்குத் தோன்றாது என நினைக்காதே. இதற்குப் பதில், இந்த ஏற்பாட்டுக்கு மாற்று, ராஜசிம்மன் வைத்திருக்கமாட்டான் என்று மகிழ்ச்சி அடையவேண்டாம்.''

வியப்பு நிரம்பிய விழிகளை மன்னன்மீது நிலை நாட்டினான் தளபதி. ''பிரபு! தாங்கள் எதற்கெடுத்தாலும் ராஜசிம்மன் இப்படிச் செய்வான். அப்படி நினைப்பான் என்று கூறுகிறீர்களே. பல்லவ மன்னன் பரமேசுவரவர்மனல்லவா நமக்கு முக்கிய எதிரி? பரமேசுவரவர்மன் தலைமையிலல்லவா படை வருகிறது?'' என்று வினவினான்.

''பரமேசுவரவர்மன் மகாவீரன். ஆனால் இப்பொழுது படை இயங்குவது அவன் தலைமையிலல்ல. உண்மையாகப் படையை இயக்குபவன் ராஜசிம்மன். அவன் பெரும் கலைச்சிற்பி மட்டுமல்ல; வண்ணம் பூசும் வித்தகன் மட்டுமல்ல; போர்ச் சிற்பியுங்கூட. வியூகங்களைப்பற்றி நன்றாக அறிந்தவன். உனக்கு நினைவில்லையா, அவனைத் தந்தையிடம் சேரவிடாதிருக்க ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர் என்ன பாடுபட்டார் என்று? இப்பொழுது நாம் எதிர்க்கப் போகும் வீரன் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரே அஞ்சும் ராஜசிம்மன், நன்றக நினைவில் வைத்துக் கொள்.''

தளபதி தலையை ஆட்டினான். ''இப்பொழுது நான் என்ன செய்யவேண்டும்?'' என்றும் வினவினான்.

''படைகளை நன்றாகப் பாகுபாடு செய். என்றும் போருக்கு நகரச் சித்தமாயிருக்கட்டும் படைப் பிரிவுகள். இரவும் பகலும் இன்று முதல் போர்ச் சன்னத்தும் சரிவர நடக்கட்டும். நமது நிலைமை மிகவும் சங்கடமான நிலை. எதிரியின் படை பலம் தெரியாது. பாண்டியர்களின் உண்மை மனநிலை தெரியாது. இந்த நிலையில் நம் எதிரியைச் சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, நமது ஒற்றர்கள் எங்கும் பரவட்டும். மலை வழியிலிருந்து பல்லவர் படை இறங்கியதும் அதன் மதிப்பை எடைபோட்டு வந்து அறிவிக்கட்டும்'' என்று உத்தரவிட்டான் விக்கிரமாதித்தன்.

அந்த உத்தரவுகள் அனைத்தையும் திட்டமாக நிறைவேற்றினான் சாளுக்கியத் தளபதி. அடுத்த ஒரு வாரத்தில் அவன் ஒற்றர்கள் அவ்வப்பொழுது கொண்டு வந்த செய்திகள் திருப்திகரமாயில்லை. ராஜசிம்மனின் போக்குப் பைத்தியக்காரத்தனமாகக்கூடத் தோன்றியது. செய்திகளை அவன் அவ்வப்பொழுது சாளுக்கிய பூபதிக்கு அறிவித்தான்.

தளபதியின் செய்திகளையும் ராஜசிம்மனின் போக்கைப் பற்றியும் கேள்விப்பட்ட விக்கிரமாதித்தன் தளபதியின் குழப்பத்தைக் கண்டு நகைத்தான்.

மன்னன் நகைப்புக்குக் காரணத்தை அறியாத தளபதி, ''ராஜசிம்மனின் மசமசப்பு நமக்கு அனுகூலமல்லவா?'' என்று வினவினான்.

''இல்லை. ராஜசிம்மன் நம்மை நன்றாக ஏமாற்றிவிட்டான். நாம் அவனைப் பெருவளநல்லூரில் சந்திக்க இன்னும் எத்தனை நாள் இருக்கிறதென்று நினைக்கிறாய்?'' என்று வினவினான் விக்கிரமாதித்தன்.

''ராஜசிம்மன் வேகத்தைப் பார்த்தால் இன்னும் பதினைந்து நாட்களாவது ஆகும்'' என்றான் தளபதி.

''ஆகாது. அடுத்த வாரத்தில் பல்லவ இளவலைச் சந்திக்க வேண்டியிருக்கும். இன்னும் ஒரே வாரம் பெரும்போர் நிச்சயம் பெருவளநல்லூரில்'' என்று திட்டவட்டமாகக் கூறினான் மன்னவன்.

காரணம், சாளுக்கியத் தளபதிக்குப் புரியவில்லை. சாளுக்கியத் தளபதிக்கென்ன, பல்லவத் தளபதிக்கும் புரியவில்லை. அதைப்பற்றிப் பல்லவ மன்னன் விசாரித்தபோது ஒரு மலைத் தேனைப்பிடித்துக் கொண்டு வந்தான் இளவரசன். ''இதைப் பாருங்கள்'' என்று தந்தையிடம் கூறி அதைக் காட்டினான். அதைப்பற்றித் தந்தை கேட்டபோது போரைப்பற்றிப் பேசாமல் நடனவகைகளைப் பற்றிப் பேசவும் துவங்கினான். பரமேசுவர வர்மனுக்கு எரிச்சல் எல்லை கடந்தது.

125. லதா விருச்சிகம்

பல்லவத் தளபதியான பலபத்ரவர்மனுக்கு-ஏன், சாளுக்கியத் தளபதிக்கும்கூட-பல்லவ இளவலின் போக்குப் பெரும் குழப்பத்தை அளித்ததென்றால், அதற்குக் காரணம் இருக்கவே செய்தது. மலைவழியிலிருந்து சமநிலத்துக்கு வந்ததும் பல்லவ இளவல் படைகளை இயக்கிய முறை சம்பிரதாய முறைக்கு நேர் மாறாகவும் முதலில் இட்ட திட்டத்துக்கு விரோதமாகவும் இருந்ததல்லாமல், பைத்தியக்காரத்தனமாகவும் எதிரிக்கு அனுகூலமாகவும் இருந்தது மலைவழியிலிருந்து இறங்கியதும் படைகளை ராஜசிம்மன் துரிதாக அழைத்துச் சென்று காவிரியைத் தாண்டி விடுவான் என்று இரு தளபதிகளும்எதிர்பார்த்ததற்கு நேர்மாறாகவும் நிதானமாகவும் படைகளை நடத்திச்சென்றான் பல்லவ இளவல். தவிர, ஆங்காங்கு பொதிவண்டிகளையும் உணவுப் பொருட்களையும் சேகரிக்கவும் முற்பட்டான். இதனால் படையின் முன்னேற்றம் பெரிதும் தடைபட்டதைக் கண்டு பொருமிக் கொண்டிருந்த பல்லவ தளபதி இரண்டு மூன்று முறை பொறுத்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு நாலா தடவை படைத்தளம் அமைத்துத் தங்கியபோது மன்னனை அணுகித் தனது பயத்தைப் பகிரங்கமாகவே அறிவிக்கத் தொடங்கி, ''இளவரசர் போக்கு எனக்கு அச்சத்தை அளிக்கிறது. எதிரி நாட்டில் நாம் உல்லாசப் பயணம் செய்யவரவில்லை. போருக்கு வந்திருக்கிறோம்'' என்று கூறினான் உஷ்ணத்துடன். பல்லவ தளபதி சொன்னதும் பரமேசுவரவர்மன் மனத்தில் சில நாட்களாகச் சிந்தனையையும் கவலையையும் கிளப்பிக் கொண்டிருந்ததால் இளவரசனைத் தனது இருப்பிடத்துக்கு உடனடியாக அழைத்து வரும்படி உத்தரவிட்டான் பல்லவ பூபதி.

இளவரசனைப் பல இடங்களில் தேடியும் கிடைக்காமல் மிகப்பாடுபட்டுப்பிடித்த பல்லவ தளபதி அவன் காவிரி ஆற்றங் கரையில் ஒரு பந்தத்தின் வெளிச்சத்தில் சீனனுடன் ஒரு மலைத்தேளை நகர விட்டுவிட்டு வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டு வெறுப்புக் கொண்டு, ''மன்னர் தங்களை அழைக்கிறார்'' என்று வெறுப்புக் குரலிலும் ஒலிக்கக் கூறினான். ஆனால் உடனடியாகக் கிளம்பவில்லை இளவரசன். ''சொல்லுங்கள் வருகிறேன்'' என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் தேளையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்த தன்றி, ''யாங்சின்! இதை உற்றுப்பார்'' என்று சீனனை நோக்கிக் கூறி ஏதோ கைகளால் தேளைக்காட்டி சைகைசெய்தான். பல்லவ தளபதி சிறிதுநேரம் அந்த இடத்திலேயே நின்றுவிட்டு வேகத்துடனும் கோபத்துடனும் திரும்பிச் சென்றான் மன்னனிருந்த கூடாரத்துக்கு. வந்ததும் மன்னனிடம் காவிரிக் கரையில் தான் கண்டதைச் சொன்னான்.

எந்தச் சமயத்திலும் நிதானத்தை இழக்காத பரமேசுவரவர்மன் நிதானம்கூட மெல்ல மெல்ல நழுவலாயிற்று. ''என்ன தேளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறானா இளவரசன்!'' என்று வினவவும் செய்தான் புறத்தில் நிதானத்தைக் காட்டி.

''ஆம், மன்னவா'' என்றான் தளபதி.

''உடனடியாக நான் அழைத்ததாகச் சொன்னாயா?'' என்று வினவினான் மன்னன்.

''சொன்னேன்.''

''இருப்பினும் கிளம்பவில்லை?''

''இல்லை.''

பரமேசுவரவர்மன் கண்களில் மெல்லக் கோபத்தின் சாயை விரிந்தது. ''சரி, வரட்டும்பார்ப்போம்'' என்று உள்ளூரக் கறுகிக் கொண்டான். அந்தச் சமயத்தில் கையில் தேளின் கொடுக்கைப் பிடித்து அதைத் தலைகீழாகத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு சீனன் பின்தொடரக் கூடாரத்துக்குள் நுழைந்தான் பல்லவ இளவல். கூடாரத்தின் மூலையிலிருந்து இரு பந்தங்களின் வெளிச்சம் அந்தக் கருந்தேள் மீது நன்றாகப் பாய்ந்ததல்லாமல் பரமேசுவரவர்மன் கருவிழிகளிலும் பாய்ந்து தேளின் கொடுக்கைவிட அதிக விஷத்தைக் கக்க வைத்தது. இருப்பினும் கூடியவரை உணர்ச்சிகளை அடக்கிக்கொண்டே கேட்டான் பரமேசுவரவர்மன், ''இதென்ன ராஜசிம்மா?'' என்று.

ராஜசிம்மன் தனது இரு விரல்களில் அதன் கொடுக்கை அழுத்தி அதைத் துடிக்க விட்ட வண்ணம், ''மலைத்தேள்'' என்று பதில் சொன்னான்.

''அது தெரியும் எனக்கு. இதனுடன் விளையாட நாம் எதிரி நாட்டில் நுழையவில்லை'' என்று கூறினான் பரமேசுவரவர்மன். அவன் குரலில் சினம் துளிர்த்தது.

தந்தையின் குரலில் சினம் கலந்திருந்ததைக் கவனிக்கவே செய்த ராஜசிம்மன் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல், ''நான் மலை வழி வந்தபோது சில ஓலைகளைக் காஞ்சிக்கு எழுதியனுப்பினேன்.'' என்று வணக்கம் நிரம்பிய குரலில் குறிப்பிட்டான்.

''ஆம். கேள்விப்பட்டேன்,'' பரமேசுவரவர்மன் குரலில் எரிச்சல் அதிகமிருந்தது.

''அவற்றில் இந்தத் தேளைப் போன்ற ஒரு சித்திரத்தையும் வரைந்திருந்தேன்'' என்றான் இளவரசன்.

''முக்கியமான அலுவலைத்தான் புரிந்திருக்கிறாய்.'' பரமேசுவரவர்மன் குரலில் எரிச்சலுடன் இகழ்ச்சியும் கலந்திருந்தது.

''ஆம்.'' இளவரசன் பதில் திடமாயிருந்தது.

''நாம் இப்பொழுது போருக்கு வந்திருக்கிறோம்.'' என்று சுட்டிக் காட்டினான் பரமேசுவரவர்மன்.

''ஆம்.''

''சித்திரம் வரைய அவகாசமில்லை.''

''ஏன்?''

''போருக்குப் பிறகு தான் சித்திரம்.''

''தாங்கள் அப்படி அபிப்ராயப்படவில்லையே!''

''வேறு எப்படி அபிப்ராயப்பட்டேன்?''

''கலை போரைவிட முக்கியம் என்று அபிப்பிராயப் பட்டீர்கள்,''

''யார் சொன்னது?''

''யார் சொல்லவேண்டும்? கலை அழியக்கூடாது என்பதற்காகத்தானே காஞ்சியையே கைவிட்டீர்கள், போரையும் புறக்கணித்தீர்கள்?'' என்று சுட்டிக் காட்டினான் ராஜசிம்மன்.

பரமேசுவரவர்மனுக்கோ பல்லவ தளபதி பலபத்ரவர்மனுக்கோ என்ன பதில் சொல்வதென்று விளங்காததால் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். சிறிது நேரம் அந்தக் கூடாரத்தில் மௌனம் நிலவியது. அந்த மௌனத்தை இளவரசனே கலைத்தான். ''இப்பொழுது தாங்கள் இதைக் கவனிக்க வேண்டும்'' என்று மன்னனை நோக்கிக் கூறிக்கொண்டு தரையில் அமர்ந்து பக்கத்தில் சீனனையும் அமரச் செய்தான். பிறகு அந்த மலைத்தேளைத் தரையில் விட்டான். தேள் கொடுக்கைத் தூக்கிக் கொண்டு சிறிது தூரம் வேகமாக நகர்ந்தது. பிறகு நின்றது. மீண்டும் திரும்பி வளைந்து மெல்ல நகர்ந்து நின்றது. பக்கக்கால்களை நீட்டி விரித்தது. ஆனால் எந்தச் சமயத்திலும் கொடுக்கை மட்டும் கீழே இறக்கவில்லை. மேற்புறம் தூக்கி வளைத்தே நின்றது. அதைக் கண்ட யாங்சின் குதூகலப்பட்டு, இளவரசர் சொன்னபடியே நடக்கின்றது'' என்று கூறினான் உற்சாகத்துடன்.

பல்லவ அதிபதியோ பலபத்ரவர்மனோ அந்த உற்சாகத்தில் கலந்து கொள்ளவில்லை. ''சரி, தேளைப் பார்த்துவிட்டோம். அடுத்தபடி என்ன?'' என்று வினவினான் பரமேசுவரவர்மன் கடும் குரலில்.

இளவரசன், பரமேமசுவரவர்மனுக்கு நேரடியாகப் பதில் சொல்ல வில்லை. ''தந்தையே! நடன வகைளில் 'லதா விருச்சிகம்' என ஒன்று உண்டு'' என்று மெதுவான ஆனால் உறுதியான குரலில் கூறினான்.

''லதா விருச்சிகமா?'' பரமேசுவரவர்மன் எரிச்சலுடன் கேட்டான்.

''ஆம். இடக்கால் முன்புறம் மடித்து ஊன்றி வலக்கால் பின்புறம் மடித்துத் தூக்கி, இடக்கைகளில் ஒன்று தலை முடிக்குமேல் தூக்கிய வண்ணம் வளைந்து நடிக்குபோதே இடக்கைகள் இரண்டு பந்தை எறிந்து பிடிக்கவேண்டும். இது விந்தையான நடனம். இப்படிச் செய்யும்போது நடனக் கலைஞன் அசல் விருச்சிகத்தைப்போல் (தேளைப்போல்) இருப்பான். இந்த நடன வகை மிகக் கஷ்டம்.''

''சந்தோஷம்.''

''இந்த நடன வகையில் சிவபிரானைச் சித்திரித்து ஓவியம் தீட்டிய ஓலைக் குறிப்பைக் காஞ்சிக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன்.''

''எதற்கு?''

''அங்கு மைவிழியிடமிருக்கும் கைலாசநாதர் கோவில் சிலையில் இதை வலது பிராகாரத்தில் சிற்பமாக அமைக்க!''

''இப்பொழுது கோவில் கட்டுவதில் முனைந்திருக்கிறாய்?''

''ஆம்.''

''போரைப் பற்றிக் கவலை இல்லை.''

''இருக்கிறது. ஒன்று முடிந்தால் இன்னொன்று முடிந்த மாதிரிதான்.''

''எது முடிந்திருக்கிறது இப்பொழுது?'' பரமேசுவரவர்மன் குரல் பெரிதாக ஒலித்தது.

''இரண்டு கோவில்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் முடிந்து விட்டன. நாம் எதிரியை வெற்றி கொண்டு காஞ்சிக்குத் திரும்பும் போது ரங்கபதாகாவும் மைவிழியும் அரங்கன் கோவில், கைலாசநாதர் கோவில் ஓவியங்களை என் ஓலைக் குறிப்புப்படி வரைந்து வைப்பார்கள். நான் காஞ்சி திரும்பியதும் கலைப்பணியில் சந்துகனைத் துணைகொண்டு இறங்குவேன்'' என்று உணர்ச்சி வேகத்துடன் கூறினான் இளவரசன்.

இளவரசன் குரலிலிருந்த வேகத்தைக் காணவே செய்தான் பரமேசுவரவர்மன். ''கலைப்பணிகளில் வேகத்தைக் காட்டுகிறாய். ஆனால் போர்ப்பணிகளில் அந்த வேகத்தைக் காணோமே'' என்று கடும் குரலில் கேட்டான் பல்லவ மன்னன்.

''வேகத்தை எங்குக்காட்டவில்லை நான்?'' என்று வினவினான் இளவரசன் உணர்ச்சியற்ற குரலில்.

''மலைவழியிலிருந்து இறங்கிய பிறகு நமது படைகள் வேகமாக முன்னேறவில்லை'' என்று சுட்டிக் காட்டினான் மன்னன் குரலிலிருந்த உஷ்ணம் சிறிதும் தணியாமல்.

''வேகமாக முன்னேறாதது மட்டுமல்ல, ஆமை வேகத்தில் நகருகிறது. சில இடங்களில் தங்கவும் செய்கிறோம்'' என்று பல்லவ தளபதியும் குறுக்கிட்டுப் பேசினான்.

இளவரசன் சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். ''நமது மசமசப்பு, எதிரிக்கு அனுகூலம்'' என்றான் சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு.

''இளவரசர் இப்பொழுதாவது அதைப் புரிந்துகொண்டது பற்றி மகிழ்ச்சி'' என்று குத்திக் காட்டினான் தளபதி.

இதைக் கேட்டதும் அதுவரை வாளாவிருந்த சீனன் நகைத்தான். அந்த நகைப்பினால் கோபம் எல்லை மீறவே தளபதி கேட்டான். ''எதற்கு நகைக்கிறாய்?'' என்று.

சீனன் தளபதியின் கோபத்தைச் சிறிதளவும் லட்சியம் செய்யவில்லை. ''இளவரசரைவிடத் தங்களுக்கு விஷயம் தெரிந்து விட்டதுபோல் பேசுகிறீர்களே என்று நகைத்தேன்'' என்று சீனன் கூறி, தனது தொங்கிய மீசையின் பகுதியை உருவி விட்டுக் கொண்டான்.

இதனால் அதிகமாக வெகுண்டாலும் என்ன சொல்வதென்று தளபதிக்குத் தெரியாததால் அவன் மன்னனை நோக்கினான். மன்னனும் இளவரசனை ஏதோ கேட்க முற்பட்டான். ஆனால் சீனனைப் பேசாதிருக்கும்படி சைகை காட்டிய இளவரசன் தந்தையை நோக்கி, ''தந்தையே! உங்களை விக்கிரமாதித்தன் நிலையில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். பெருவள நல்லூரில் உங்களை எதிரி சந்திக்க நினைக்கிறானென்பதை அறிந்து கொள்கிறீர்கள். அப்பொழுது என்ன செய்வீர்கள்?'' என்று வினவினான்.

பரமேசுவரவர்மன் அலட்சியமில்லாமல் பதில் சொன்னான். ''பெருவளநல்லூர் மக்களை அப்புறப்படுத்திவிடுவேன். சுற்றுப்புறக் கிராமங்களிலுள்ள மக்கள் எல்லோரையும், கடைகண்ணிகள் எல்லாவற்றையும் அப்புறப்படுத்துவேன்'' என்று.

''அதனால் என்ன பயன்?'' இளவரசன் கேள்வி சாதாரணமாக எழுந்தது.

பரமேசுவரவர்மன் முகத்தில் திடீரென அதிர்ச்சி தெரிந்தது. ''எதிரிக்கு உணவு எதுவும் கிடைக்காது. படைகள் மூன்று நாட்களில் பட்டினியால் களைப்படைந்துவிடும். அப்பொழுது தாக்கினால்...'' என்ற பரமேசுவரவர்மன் பேச்சைப் பாதியிலேயே நிறுத்தினான்.

அதை இளவரசன் பூர்த்தி செய்தான். ''இயங்க சக்தியில்லாத படையை எதிரி அழிப்பது மிகச் சுலபம். அப்படியின்றி நாம் படைகளைப் பிரித்து உணவுப் பொருள்கள் உள்ள இடங்களுக்குச் சென்றால் நமது படைப்பிரிவுகளை எதிரி தனித்தனியாக மறிப்பான் அல்லது சந்தித்து அழிப்பான்'' என்று.

இதற்குப் பிறகு நீண்ட நேரம் மௌனம் நிலவியது. அந்த மௌனத்தை உடைத்தான் இளவரசன். ''தளபதி! நீங்கள் தான் இதற்குப் பரிகாரம் சொல்லவேண்டும். நாம் துரிதமாக முன்னேறிப் பெருவளநல்லூரை அடைந்து தளம் அமைக்கிறோம். நாலைந்து நாட்கள் எதிரியைக் கண்ணில் காணவில்லை. நமக்கு உணவில்லை. திடீரென்று எதிரிப் படை உம்மை நோக்கி வருகிறது. என்ன செய்வீர்?'' என்று வினவினான்.

பலபத்ரவர்மன் பதில் சொல்ல முடியாமல் விழித்தான். அப்பொழுது சீனன் குறுக்கிட்டுச் சொன்னான்: ''போதிய உணவுப் பொருள்களைச் சேகரிக்கவே நாம் மெதுவாகப் படையை நடத்தினோம். ஆங்காங்குத் தங்கினோம். கிராமங்களிலிருந்து சின்னஞ் சிறு பொதிவண்டிகளில் உணவுப் பொருள்களைச் சேகரித்து, தனித்தனிப் படைப் பிரிவுகளுக்கு அளித்திருக்கிறோம். இனி நாம் பெருவளநல்லூரில் ஒருவாரமல்ல, பதினைந்து நாள்கூடத் தங்கலாம்,'' இதைச் சொன்ன சீனன் முகத்தில் மகிழ்ச்சி தாண்டவமாடியது.

மன்னன் முகத்திலும் மகிழ்ச்சிச் சாயை படிந்தது. அவன் பலபத்ரவர்மனை நோக்கி, ''என்ன தளபதி? உமது கருத்தென்ன?'' என்று கேட்டான்.

இளவரசன் எழுந்து தளபதியின் தோள்மீது ஒரு கையை வைத்தான். ''தளபதி, எந்தக் குறையும் உம்மைச் சார்ந்ததல்ல. பலமுள்ள, மிகச் சாமர்த்தியமான, பலசாலியான, ஊகத்தில் நிபுணனான ஓர் எதிரியை நாம் சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதனால் நாம் சாதாரண முறைகளை மாற்ற வேண்டியிருக்கிறது. நாளைக்கே நமது படை காவிரியைத் தாண்டட்டும்'' என்றான் இளவரசன் தளபதியை ஊக்கும் முறையில். அது மட்டுல்ல. மீண்டு தேளைக் கொடுக்கைப் பிடிதுத் தூக்கிக் கொண்டான். ''தந்தையே! இந்தத் தேள், இது அளித்த யுக்தி நமக்கு வெற்றியையே தரப்போகிறது சிவனாரின் லதா விருச்சிகத் தாண்டவம் சமானியமான தல்ல. சிவபிரான் தாண்டவத்தில் அண்டசராசரங்கள் சுழலுகின்றன. பெருந்தீ, பேரழிவு, பிரளயம், நேருகின்றன. அவற்றையொட்டி உலகங்களின் எழுச்சியும் மீட்சியுங்கூட நடைபெறுகின்றன. லதா விருச்சிக தாண்டவம் மிக அரிது. அது அளிக்கும் அழிவு பயங்கரமானது. அதைப் பெருவள நல்லூரில் பார்க்கப்போகிறீர்கள்'' என்று கூறினான் தந்தையை நோக்கி.

மறுநாளே படை தாண்டியது காவிரியை. மூன்றாவது நாள் பெருவளநல்லூரில் பாசறை அமைத்தான் பரமேசுவரவர்மன்.

126. கீதா வாக்கியம்

இலக்கியத்தைப் போலத்தான் இடமும்; காலவெள்ளத்தில் அழிவது பல, அழியாதது சில; அந்தச் சில இடங்களில் பெருவளநல்லூரும் ஒன்று. காலத்தின் பலத்தால் ஏடு பழுக்கலாம். மங்கலாம். ஆனால் அதில் பொறிக்கப்படும் கருத்துக்கள் மங்குவதில்லை. இன்றைய பெருவளநல்லூரும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. இன்றைய திருச்சியிலிருந்து, அதன் ஒரு பகுதியான உறையூரிலிருந்து வடகிழக்கில் லால்குடி செல்லும் சாலையில் சிறு பாதை நம்மை வரலாற்றுப் பெருமைமிக்க பெருவளநல்லூருக்கு அழைத்துச் செல்கிறது. பெரும் நிலப்பரப்பும், அதைச் சுற்றிய சோலைகளும் சூழ்ந்த ஒரு சிற்றூர் இன்றைய பெருவளநல்லூர்.

சாதாரணக் கண்களுக்கு அது பழுதுபட்ட சிறுகிராமம். வரலாற்றை உள்ளத்தில் கொண்டு பார்க்கும் கண்களுக்கு அதன் சமவெளி தமிழகத்தின் குருக்ஷேத்திரம். அந்தக் குருக்ஷேத்திரத்தின் முனைவில் பாசறை அமைத்துத் தங்கிய பரமேசுவரவர்மன் தனது வைரியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பாசறை அமைத்த மாலையில் கூடாரத்துக்கு முன்பு நின்று தென்மேற்கிலிருந்த உறையூரை நோக்கிக் கண்களையும் செலுத்தினான்.

அப்படி நின்ற பரமேசுவரவர்மன் கண்களில் அவன் எதிரே விரிந்து கிடந்த அவன் பெரும்படை தெரியவில்லை. மாலைக் கதிரவன் மறைய முற்பட்டதால் ஏற்பட்ட சிவந்த வானக்கூரை தெரியவில்லை. வீரனான விக்கிரமாதித்தனே தெரிந்தான். அதுவரை அவன் விக்கிரமாதித்தனை நேரிடையாகச் சந்தித்ததுகூட இல்லை. ஆகவே அவன் எப்படியிருப்பான், எப்படிப் படைகளைச் செலுத்துவான். எப்படிப் போரிடுவான் என்ற எண்ணங்களே அவன் மனத்தில் நிறைந்திருந்தன. அந்த நினைப்பில் ஒரு கலக்கமும் சந்துஷ்டியும் கலந்துமிருந்தன. பல்லவப் பேரரசை ஒடுக்கிய பெரும்படை, அதை நடத்தும் மகாவீரன், இத்தகைய பலத்தைச் சந்திக்கவேண்டும். இதில் ப்ல்லவப் பேரரசின் முடிவு காணப்படும் என்பதால் ஏற்பட்ட கலக்கமும், பெரும் போரில் ஈடுபடப் போகிறோம் என்ற போர்த்தினவால் ஒரு மகிழ்ச்சியும் மன்னன் மனத்தை இருபக்கங்களில் இழுத்துக்கொண்டிருந்தன.

ஆனால் ஓர் உறுதி மட்டும் பல்லவ வேந்தனுக்கு இருந்தது. சாளுக்கிய நாட்டில் வெற்றி கண்ட தனது மைந்தன் இங்கும் எதிரியை லேசில் வெற்றியடைய விடமாட்டான் என்ற நம்பிக்கை வேந்தன் உள்ளத்திற்குப் பெரும் சாந்தியை அளித்தது. இத்தனைக்கும் பரமேசுவரவர்மன் கோழையல்ல போரைக் கண்டு கவலை கொள்ள.

தான் சம்பந்தப்பட்டவரை வாளைக் கொண்டோ, வேலைக் கொண்டோ, பரம்பரையாக இருந்த பெரும் கதையைக் கொண்டோ, அலட்சியமாக யாருடனும் போரிட முடியும் என்ற துணிவு உண்டு பல்லவ வேந்தனுக்கு. ஆனால் இந்தப் போர் தனி மனிதன் போரல்ல. பேரரசுகள் மோதல். இதில் எவனும் அடையக்கூடியது தனி வெற்றி அல்ல, அரசுகளின் வெற்றி. ஆகவே அந்த வெற்றியை அளிக்க வேண்டுமென்று அன்று மாலையில் தூரத்தே இருந்த அரங்கனையும் ஆனைக்கா நம்பியையும் மனத்தால் வணங்கினான். வணங்கிய அந்தச் சமயத்தில் எதிரே கடல்போல் கிடந்த தனது படைவீரரும், புரவிகளும் யானைகளும் கிளப்பிய நானாவித ஒலிகள்கூட அவன் காதில் கேட்கவில்லை. அன்று மாலை நீங்கி, இரவு நெருங்கிய பிறகு தனது கூடாரத்துக்குள்ளும் அடுத்து வரும் போரைப்பற்றிய நினைப்பு களிலேயே ஆழ்ந்து கிடந்தான் முதலாவது பரமேசுவரவர்மன். அன்றும் மறுநாளும் தனது மைந்தனோ தளபதியோ தன்னை அணுகாததைப் பற்றிக்கூட அவன் சிந்திக்கவில்லை.

உண்மையில் பல்லவ இளவல் அன்றும் மறுநாளும் தந்தையைச் சந்திக்கவில்லை. படைகளை ஓர் ஒழுங்குக்குக் கொண்டு வருவதிலும், ஏற்கனவே யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாட் படை, தேர்ப்படை இவை தனித்தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், அவற்றைப் பெருவளநல்லூர் சமவெளியில் எப்படிப் பிரித்து நிறுத்தவேண்டுமோ அப்படி நிறுத்துவதிலும் காலங் கழித்தான். அதன் விளைவாக அவன் அன்றும் மறுநாளும் படைப்பகுதிகளின் பல பிரிவுகளில் பல சமயங்களில் தங்கினான். பலப்பல விதமாக அவற்றை வளைந்து நிற்கவும் நீண்டு நீண்டு வரிசைகளாக நிற்கவும் ஏற்பாடு செய்தான். அந்த ஏற்பாடு குலையாமல் பிரிவுகள் இருக்கவேண்டிய இடங்களிலேயே இரண்டு நாட்கள் இருக்கவும் கண்டிப்பான உத்தரவிட்டான். இப்படிப் பலவிதமாகப் படைகளைப் பிரித்து அமைத்த பிறகு பெருவளநல்லூர் கிராமத்துக்குள் மறுநாளிரவு தளபதியுடனும், சீனனுடனும் சென்று இங்கு பெரிய மரம் ஏதாவது இருக்கிறதா என்று விக்கிரமாதித்தன் ஆணையையும் மீறி ஊரிலேயே தங்கி விட்ட கிராமவாசிகளில் ஒருவனை விசாரித்து அங்குள்ள பெரிய வேங்கை மரம் ஒன்றை நாடிச் சென்று, ''தளபதி உனக்கு மரம் ஏறத் தெரியுமா?'' என்று வினவினான்.

பலபத்ரவர்மன் வியப்புத் ததும்பிய விழிகளைத் திருப்பினான் இளவரசன்மீது. ''எதற்காக மரத்தில் ஏற வேண்டும்?'' என்று வினவவும் செய்தான்.

''இப்பொழுது இரவு மூண்டுவிட்டது'' என்று சுட்டிக் காட்டினான் இளவரசன்.

''ஆம்.'' தளபதியின் குரலில் சற்று எரிச்சல் இருந்தது. இரவு மூண்டது தனக்கும் தெரியும் என்ற காரணத்தால்.

''படைப் பிரிவுகளில் பந்தங்கள் கொளுத்தப்பட்டிருக்கும்'' என்றான் இளவரசன்.

''ஆம்.''

''இந்த மரம் இந்த ஊரின் மூலையிலிருக்கிறது.''

''ஆம்.''

''இதில் உச்சியிலிருந்து பார்த்தால் உமக்குப் படை அமைப்பு தெரியும்.''

''ஆம், தெரியும்.

''ஏறிப் பாரும் சரியாயிருக்கிறதா என்று!'' இம்முறை இளவரசன் குரல் அதிகாரத்துடன் ஒலித்தது.

பலபத்ரவர்மன் ஒரு விநாடி யோசித்தான். பிறகு இடைக் கச்சையையும் வாளையும் கழற்றி மரத்தடியில் வைத்துவிட்டு மரத்தின்மேல் ஏறி உச்சிக்குச் சென்று படைத் தளத்தை நோக்கினான். நீண்டநேரம் நோக்கிக்கொண்டே இருந்தான். இறங்க மனமில்லாமல். பிறகு மெள்ள இறங்கி வந்தபோது அவன் முகத்தில் சொல்ல வொண்ணப் பிரமிப்பு மண்டிக் கிடந்தது. அவன் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான். இளவரசனை நோக்கி. ''ஏதும் பேசவேண்டாம்'' என்று கூறி அவனைத் தடுத்த இளவரசன், ''யாங்சின், நீ ஏறிப் பார்'' என்று கூறினான். அது மட்டுமின்றி ''ஏதாவது பழுது இருந்தாலும் சொல்'' என்றும் உத்தரவிட்டான். சீனன் மிக அலட்சியமாக மரத்தில் தொற்றி ஏறினான். சில விநாடிகளுக்குப் பிறகு திரும்பி இறங்கி வந்து ''எல்லாம் சரியாக இருக்கிறது. என்னைத்தான் கெடுத்து விட்டீர்கள்'' என்று அலுத்துக் கொண்டான்.

''இல்லை யாங்சின்! உன் பணிதான் இப்போரில் முக்கியமானது. பிறகு சொல்கிறேன். கவலைப்படாதே'' என்று ஆறுதல் கூறினான்.

இருவரும் என்ன சொல்லிக் கொள்கிறார்களென்பதை அறியாத பலபத்ரவர்மன் தனது கச்சையையும் வாளையும் எடுத்துக் கட்டிக்கொண்டு, ''இளவரசரின் அடுத்த உத்தரவு என்ன?'' என்று வினவினான்.

''நீங்கள் மன்னரிடம் விஷயத்தை அறிவியுங்கள்! நான் கூடிய சீக்கிரம் வருகிறேன்'' என்று தளபதிக்கு உத்தரவிட்டு அனுப்பிவிட்டு மீண்டு சீனனுடன் பெருவளநல்லூரின் வீதிகளின் ஊடே சென்றான். அப்படி நடந்து சென்ற வழியில் சீனன் மீண்டும் கேட்டான், ''ஏன் எனது ரதங்களைக் கடைசியில் தள்ளிவிட்டீர்கள்?'' என்று.

தேளின் கடைசிப் பகுதி எது?'' என்று கேட்டான் இளவரசன் யாங்சின்னைத் திருப்பி நோக்காமலே.

''கொடுக்கு'' என்றான் யாங்சின்னும் இளவரசனை நோக்காமல் நடந்துகொண்டே.

''கொடுக்கில் என்ன இருக்கிறது?''

''விஷம்.''

''தேள் எப்பொழுது கொட்டுகிறது?''

''நாமாக மிதித்தால் அல்லது கையால் சீண்டினால்.''

''எதிரி நம்மை அத்துமீறி மிதிக்கும்போது, வேறு வழியில்லாத போது உன் ரதப்பொறிகள் இயங்கலாம், விஷம்போல் கொட்டலாம். அதுவரை அவற்றுக்கு அலுவல் கிடையாது. இருக்கும்போது சொல்லுகிறேன்'' என்று கூறிய இளவரசன் பெருவளநல்லூரின் வீதிகளை வலம் வந்து தந்தையின் கூடாரத்தை அடைந்தான். அங்கு நுழைய முயன்றவன் உள்ளே தந்தையுடன் தளபதி இரைந்து பேசிக் கொண்டிருப்பதையும், தந்தை அதற்கு விநோதமாகப் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதையும் கேட்டதும் வாயிலிலேயே நின்றான். உண்மையில் கூடாரத்துக்குள் பல்லவ மன்னன் பெரும் வியப்பிலிருந்தான் தளபதியின் பேச்சின் விளைவாக.

இளவரசன் கூடாரத்துக்கு வருவதற்கு முன்பே பரபரப்புடன் கூடாரத்துக்குள் மன்னனை வணங்கிய தளபதி, ''மன்னவர் வாழ்க! பல்லவர் வெற்றி வாழ்க!'' என்று வாழ்த்தினான்.

பரமேசுவரவர்மன் தளபதியின் முகத்திலிருந்த பிரமிப்பையும் வாழ்த்துச் சொற்களை அவன் வாயிலிருந்த உதிர்த்தபோதிருந்த தடுமாற்றத்தையும், கவனித்ததால் சந்தேகம் நிரம்பிய கண்களை அவன்மீது திருப்பி. ''தளபதி! இந்த வாழ்த்துக்கு என்ன பொருள்?'' என்று வினவினான்.

''விளங்காத எதையும் நான் சொல்லவில்லையே!'' என்றான் தளபதி.

''வெற்றியை முன்னதாகவே ஊகித்து விட்டாய்!'' பரமேசுவரவர்மன் சொற்களில் இகழ்ச்சி இருந்தது.

''ஆம்.''

''எப்படி ஊகித்தாயோ?''

''மரத்தில் ஏறினேன்.''

''என்ன?''

''ஆம். மரத்தின் உச்சியில் ஏறிப் பார்த்தேன்.''

''என்ன பார்த்தாய்?''

"தேளை."

"தேள் மரத்தின் உச்சியில தானிருக்குமா?"

"உச்சியிலிருக்காது. பார்த்தால்தான் தெரியும்."

பரமேசுவரவர்மன் தளபதியை உற்று நோக்கினான் சில விநாடிகள். "தளபதி!" என்று கடைசியல் அழைக்கவும் செய்தான்.

"ஏன் மன்னவா?" தளபதியின் குரலில் பணிவு இருந்தது குதூகலமும் இருந்தது.

"உமக்கு ஏதும் சித்தப் பிரமையில்லையே?" என்று வினவினான் மன்னவன்.

"இல்லை."

"நீர் பேசுவது அதற்கு அத்தாட்சியாக இல்லையே?"

"சந்தேகமிருந்தால் நீங்களே மரத்தில் ஏறிப்பார்க்கலாம்."

"அப்படியா!"

"ஆம்."

"ஏறினால் தேள் தெரியுமா?"

"நன்றாகத் தெரியும்."

பரமேசுவரவர்மன் கண்களில் கோபம் துளிர்த்தது. "என்ன விளையாடுகிறீர் தளபதி!" என்று இரைந்தான் மன்னவன். "இளவரசன் எங்கே?" என்று சீறவும் செய்தான் அடுத்தபடியாக.

"இதோ இருக்கிறேன்"

என்று கூறிக்கொண்டே இளவரசன் கூடாரத்துக்குள் சீனனுடன் நுழைந்து தந்தைக்குத் தலைவணங்கினான். பரமேசுவரவர்மன் தளபதியைச் சுட்டிக்காட்டி, "இந்தத் தளபதியையும் நான் இரண்டு நாளாகப் பார்க்கவில்லை. உன்னையும் பார்க்கவில்லை" என்றான் உஷ்ணத்துடன்.

"மன்னிக்க வேண்டும். முக்கிய அலுவலில் இருந்து விட்டோம்" என்று பதில் சொன்னான் பல்லவ இளவல்.

"மரமேறித் தேளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தீர்களா?" பரமேசுவரவர்மன் குரலில் உஷ்ணம் மிக அதிகமாக ஒலித்தது.

"நான் ஏறவில்லை. தளபதியையும், சீனனையும் ஏறச் சொன்னேன்.

"தேளைப் பார்க்கவா?"

"ஆம். நான் வகுத்திருக்கும் லதா விருச்சிக வியூகத்தை" என்ற இளவரசன் சொற்கள் அந்தக் கூடாரத்தில் கணீரென ஒலித்தன. இளவரசன் மேலும் சொன்னான். "தந்தையே! நாளன்றைக்குச் சாளுக்கிய பூபதியைப் போர்க்களத்தில் எதிர் பார்க்கிறேன். விக்கிரமாதித்தன் உறையூரைவிட்டுக் கிளம்பி விட்டதாக முந்தாநாளே முன்னோடிகள் செய்தி கொணர்ந்தார்கள். ஆகவே நமது படை அணிவகுப்பைச் சரி செய்து வியூகம் வகுக்கவேண்டியிருந்தது. அந்தப் பணியில் நேற்று முதல் ஈடுபட்டிருந்ததால் தங்களைச் சந்திக்க இயலவில்லை. தங்களிடம் முன்பே சொன்படியே லதாவிருச்சிகமாக வியூகம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தேளைப்போல் நீண்டும், கொடுக்கைப்போல், வளைந்தும், தேளின் ஊர்ந்து வரும் எட்டுக் கால்களைப்போல், பக்கவாட்டுகளில் நீண்டும் படைகள் விரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பக்கங்களில் நீண்ட கால்கள் புரவிப் படைகள், நடு மத்திய உடல் பாகம் காலாட்படை, தேளின் கொடுக்கு வால் வளையுமிடத்தில் யானைகளும் ரதங்களும் இப்படிப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் படை ஊர்ந்தால் எதிரிக்கு விளையும் பெருநாசம் சொல்ல முடியாது. கைலாசநாதனின் விருச்சிகதாண்டவம் அளிக்கும் பிரளயசாதனை இதிலும் இருக்கும். இந்த அமைப்பின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் எப்படி நடத்தவேண்டும் என்பதை உபதளபதிக்குத் தெரிவித்திருக்கிறேன். இந்தப் படையின் முன்னணியில் நாமிருவரும் புரவிகளில் அமர்ந்திருப்போம். நமக்கு முன்னால் தேளின் உடல் முனையைப் போல் தங்கள் பட்டத்து யானை அரிவாரணம் நிற்கும். அதன் மாவுத்தன் தங்கள் கை அசைந்தவுடன் மத்தகத்தைத் தட்டுவான். அரிவாரணம் துதிக்கை உயர்த்திப் பெரிதாகப் பிளிறும். அந்தப்பிளிறல் தேள் நகர ஊதப்படும் சங்க நாதம். அதைத் தொடர்ந்து நமது சங்கங்கள் முழங்கும்; முரசுகள் முழங்கும், எதிரியின் படைகளுக்குள் நாம் புகுந்து விடுவோம்." இப்படிச் சொல்லி நிதானித்த இளவரசன், "பிறகு கைலாசநாதன் கருணை" என்றும் கூறினான் பக்தி நிரம்பிய குரலில்.

ஆனால் இதைக்கேட்ட பரமேசுவரவர்மன் மனத்தில் பக்தி எழவில்லை. மைந்தன் வகுத்துள்ள பயங்கர வியூகம் எழுந்தது அதனால் விளையக்கூடிய விபரீத நாசம் எழுந்தது. அதனால் மனத்தில் தாபமே எழுந்தது. அவன் கலை உள்ளம் அந்தச் சமயத்தில் அந்தப் பெரும் போரை வெறுத்தது. ஆனால் கடமை கருணைக்குத் திரை போட்டது. மூன்றாவது நாள் பெருவள நல்லூரின் பெரும் போர் துவங்கியபோது கண்ணன் வாக்கை மனத்தில் உச்சரித்துக்கொண்டான் பல்லவபூபதி. 'கர்மண்யேவ அதிகாரஸ்தே மா பலேஷு கதாசன' என்ற கீதா வாக்கியத்தை அவன் உதடுகளும் முணுமுணுத்தன.

127. கடல்கள் மோதின

மூன்றாவது நாள் போரைத் துவங்கு முன்பு பல்லவ வேந்தனான பரமேசுவரவர்மன் கீதா வாக்கியத்தை முணுமுணுத்தா னென்றால், அதே வாக்கியத்தை அல்லும் பகலும் நினைத்துக் கர்ம வீரனாக விளங்கி வந்த விக்கிரமாதித்தன் முதல் நாள் இரவிலேயே தனது படைகளைப் பெருவளநல்லூரின் போர்க்களத்துக்குக் கொண்டுவந்து பல்லவர்கோன் படைக்கு முன்னதாக அணி வகுத்து நிறுத்தியதன்றி, அன்றிரவு நிம்மதியாக உறங்கும்படி படைகளுக்கு உத்தரவிடவும் செய்தான் தனது தளபதி மூலம். அந்த உத்தரவைக் கேட்ட சாளுக்கியத் தளபதி வியப்பின் எல்லையை அடைந்து, ''எதிரி இரவில் தாக்கினால் என்ன செய்வது?'' என்று வினவினான்.

தாமதமின்றிப் பதில் வந்தது விக்கிரமாதித்தனிடமிருந்து, ''இரவில் தாக்குவது பாரத யுத்த தர்மமன்று. கதிரவன், மறைந்ததும் போரை நிறுத்திவிடுவது தர்மம்'' என்று.

''இது துவாபர யுகமல்ல; கலியுகம். இந்த யுத்தமும் மஹாபாரத யுத்தமல்ல'' என்று சுட்டிக்காட்டினான் தளபதி. அத்துடன் ''இங்கு தர்மபுத்திரரோ, பீஷ்மரோ கிடையாது என்றும் சொன்னான்.

''இருவரும் இணைந்த பரமேசுவரவர்மன் இருக்கிறான். கலைப்பொக்கிஷங்கள் அழியாதிருக்கக் காஞ்சியைக் கைவிட்டவன், கோவில்கள் நாசமாகாதிருக்கத் தனது தலைநகரை நமக்குப் பரிசாக அளித்தவன் தர்மயுத்தம் தெரியாதவனல்ல'' என்று கூறினான் விக்கிரமாதித்தன்.

எதிரியிடம் மன்னனுக்கிருந்த அளவு கடந்த மதிப்பைக் கவனித்த சாளுக்கியத் தளபதி அதற்குமேல் ஏதும் பேசாமல் உபதளபதிகளுக்கு அந்த உத்தரவைத் தெரியப்படுத்தப் புறப்பட்டான். அப்பொழுது மன்னன், ''உபதளபதிகளுக்கு என்ன உத்தரவை அளிக்கப் போகிறாய் தளபதி?'' என்று ஒரு கேள்வியை வீசினான்.

''இன்றிரவு படைகள் இளைப்பாற'' என்றான் தளபதி.

''இளைப்பாறட்டும். ஆனால் அணிவகுப்புக் கலைய வேண்டாம்' என்றான் மன்னன்.

''சரி, மன்னவா.''

''விடியற்காலைக்கு முன்பாக அந்தந்தப் பிரிவினர் சிற்றுண்டியருந்தி, போருக்குத் தயாராயிருக்கட்டும்.''

''இரவில் அந்தந்தப் படைப் பிரிவுகளில் பத்துப் பத்துப் பேர் புரவிகளில் சஞ்சரித்து எதிரிகளின் அசைவைக் கவனிக்கட்டும்.''

முன்னுக்குப் பின் முரணாகக் கருத்தை வெளியிடும் அந்த உத்தரவைக் கேட்ட தளபதி, ''எதிரி இரவில் தாக்கமாட்டாரென்று தாங்கள்தானே சற்று முன்பு சொன்னீர்கள்?'' என்று வியப்புக் குரலில் ஒலிக்க வினவினான்.

விக்கிரமாதித்தனின் பதில் சர்வ சாதாரணமாக வந்தது. ''ஆ, சொன்னேன்'' என்ற அவன் குரலில் எந்தவித வேகமுமில்லை.

''அப்படியானால் எதற்காக நாம் எதிரிகளைக் கவனிக்க வேண்டும்?'' என்று வினவினான் தளபதி.

''தளபதி! எதிலும் நமது கடமை ஒன்றிருக்கிறது. அதை நாம் சரியாகச் செய்யவேண்டும். அதற்காகத்தான்'' என்று கூறிய விக்கிரமாதித்தன், உபதளபதிகளுக்கு உத்தரவிட்டபிறகு நீ மட்டும் திரும்பி வா'' என்றும் கூறினான்.

தளபதி மேற்கொண்டு கேள்வி ஏதும் கேட்கவில்லை. அரசன் பணியை நிறைவேற்றச் சென்று, அரசன் கட்டளையை உபதளபதிகளுக்கு உணர்த்திவிட்டு இரண்டு நாழிகைகளுக்குப் பிறகு மன்னன் இருந்த இடத்துக்குத் திரும்பி வந்தான். அவன் வந்த போது எங்கோ புறப்பட மன்னன் சித்தமாயிருந்ததைக் கவனித்த தளபதி, கேள்வி ஏதும் கேட்காமல் தனது புரவியையும் இழுத்துக் கொண்டு வரவே, மன்னனும் தளபதியும் தங்கள் பயணத்தைத் துவக்கினர். விக்கிரமாதித்தன் சித்ராங்கதத்தைத் தனது படைகளின் முகப்பிலேயே செலுத்திக்கொண்டு கால் காதம் சென்று போர்க்களத்தின் ஒருபுறத்தி லிருந்த பெரும் தோப்பை அடைந்து அந்த இடத்திலிருந்து எதிரியின் தளத்தை நீண்ட நேரம் நோக்கினான். பிறகு தளபதியை நோக்கித் திரும்பி, ''தளபதி, தோப்பின் இந்த மேட்டிலிருந்து எதிரியின் படைத்தளத்தைப் பார்'' என்று சுட்டிக் காட்டினான்.

தளபதி எதிரியின் தளத்தை நீண்ட நேரம் உற்று நோக்கிவிட்டு, ''அணிவகுப்புத் தாறுமாறாயிருக்கிறதே?'' என்று கூறினான்.

''எப்படித் தாறுமாறு?''

''நடுவில் காலாட் படை அடர்த்தியாயிருக்கிறது.''

''சரி.''

''பக்கங்களில் குதிரைப் படைகள் இடம் விட்டு விட்டு நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.''

''சரி.''

''யானைப் படை கடைசியில் இருக்கிறது.''

''உம்...''

''கடைசியில் ரதங்கள் சில காணப்படுகின்றன. தவிர, அந்த ரதங்கள் இருக்கும் இடமும் யானைப்படை இருக்குமிடமும் வளைந்து கிடப்பதாகத் தெரிகிறது.''

''நன்றாகப் பார்த்திருக்கிறாய் தளபதி! இதைவிடப் பெரிய அபாயத்தை நீ பார்த்திருக்க மாட்டாய். மொத்தமாகப் பார். அதோ எரியும் பந்தங்களை. அணிவகுப்பே தேள் மாதிரி இருக்கிறது.''

மன்னன் உணர்த்திய செய்தி அப்பொழுதுதான் தளபதிக்கு விளங்கியது. ''ஆம் ஆம்! போர் துவங்கியதும் புரவிப் படை நமது அணிவகுப்புக்குள் பல இடங்களில் புகுந்துவிடும்.'' என்றான்.

''அது மட்டுமல்ல, அவை புகக் காலாட்படை அம்பு மழை பொழிந்து நம்மை முன்னேறவொட்டாமல் தடை செய்து தடுக்கும். புரிகிறதா? தவிர, அதோ இருக்கும் ரதப் படை உண்மையில் வீரர்களைக் கொண்டதல்ல, என் ஊகம் சரியானால் அவற்றில் பொறிகள் இருக்கும்.''

அத்துடன் பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டு தளத்தின் முன்பிருந்த தனது கூடாரத்துக்கு வந்து சேர்ந்து உபதளபதிகளைத் துரிதமாக அழைத்து வருமாறு உத்தரவிட்டான். உபதளபதிகள் வந்ததும் அவர்களுக்குஎதிரியின் அணிவகுப்பை விளக்கி விட்டுக் கூறினான். ''உபதளபதிகளே, உங்களில் இருவர் நமது தளத்தின் பின் கோடியிலிருக்கும் இரண்டு பெரும் பிரிவுகளை அழைத்துக்கொண்டு இந்தப் போர்க்களத்திலுள்ள இரண்டு தோப்புகளில் நுழைந்து விடுங்கள். எதிரியின் புரவிப்படைகள் தேளின் கால்களைப்போல் நமது படையில் ஊடுருவியதும் நீங்கள் எதிரியைப் பக்கவாட்டில் தாக்குங்கள். நானும் தளபதியும் நேர் எதிரிலும் நீங்கள் இருவரும் இரண்டு பக்கங்களிலும் ஆக மூன்று வகையில் தாக்குவோம். எதிரிப் படை நெருக்கமாயிருக்கிறது. நமது படையில் நெருக்கம் வேண்டாம் எதிரிப் படையை முதலில் உட்புகவிடுவோம். பிறகு திடீரென இணைந்து இறுக்குவோம். மொத்தத்தில் மூன்று இடங்களிலிருந்து முக்கோணமாக நமது படை இறங்கட்டும். விருச்சிகத்தை நாளை நசுக்கி விடுவோம்.'' இதைச் சொன்ன விக்கிரமாதித்தன் தளபதியை நோக்கி, ''தளபதி, நீர் என்னுடன் இங்கேயே உறங்கு. மூன்றாவது ஜாமத்தில் இந்தக் கூடாரம் கலைக்கப்படும். நாலாவது ஜாமத் திலேயே படைகள் போருக்குத் தயாராயிருக்கட்டும். சாளுக்கியர்களின் தமிழக நிலை நாளை நிர்ணயிக்கப்படும். பாண்டியர்களின் இருபதினா யிரம் பேர் கொண்ட படையும் நம்முடன் இணைந்திருப்பதால் எதிரியின் போர்த் தினவை நாம் பெரிதும் திருப்தி செய்ய முடியும் என நினைக்கிறேன்'' என்று கூறிப் புன்முறுவல் செய்தான்.

உபதளபதிகள் அனைவரும் வெளியே சென்றதும் தளபதியுடன் போர்க்களத்தின் தரையிலேயே படுத்தான் விக்கிரமாதித்தன். படுத்ததும் உறங்கியும் விட்டான் மிக நிம்மதியாக ஆனால் தளபதிக்கு லேசில் உறக்கம் வரவில்லை. விருச்சிக வியூகத்தைப் பற்றியே நினைத்து நினைத்து, ''இப்படியும் ஒரு போர் ஏற்பாடு உண்டா? என்று தன்னைத்தானே வினவிக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் மன்னவன் அதற்குத் தயாரித்த முக்கோணத் தாக்குதல் முறை அவனுக்குப் பெரும் சாந்தியை அளித்தது. அதைத் தவிர எதிரிப் படையைப்பற்றி ஒற்றர்கள் கொண்டுவந்த செய்திகளின் படி அதன் பலம் தனது படைபலத்தில் முக்காலுக்கும் குறைவு என்ற சிந்தனையும் அவனுக்குப் பெரு சாந்தியை அளித்ததால் அந்தச் சாந்தியுடன் உறங்கவும் செய்தான் தளபதி.

மூன்றாம் ஜாம முடிவில் விக்கிரமாதித்தன் எழுந்து தளபதியையும் எழுப்பினான். பணியாட்களை அழைத்துக் காலைக் கடன்களை முடித்து நீராடி நெற்றியில் வீரத் திலகமிட்டுக் கொண்டு நான்காம் ஜாமத்திற்குள் போர்க் கவசங்களை அணிந்தும் கேடயம் ஏற்றும் போருக்குத் தயாரானான். உபதளபதிகள், அவன் ஆணைப்படி நடந்து கொண்டதால், நாலாவது ஜாம ஆரம்பத்திலேயே லட்சம் பேருக்கு மேல் கொண்ட அந்தப் பெரும்படை, படுத்திருந்த ஐராவதம் எழுவதுபோல் எழுந்து ஆயத்தமாக நின்றது. நான்காவது ஜாம முடிவில் விக்கிரமாதித்தன் சித்ராங்கதத்தை அழைத்து அதைத் தடவிக் கொடுத்தான். அதன் காதில் ஏதோ செய்திகளையும் கூறினான். சித்ராங்கதம் என்ற அந்த வெண் புரவி மன்னன் விரல்களை ஆசையுடன் முத்தமிட்டது. அவன் கழுத்திலும் தன் கழுத்தைச் சிறிதுநேரம் வைத்துக்கொண்டது பிறகு அதன்மீது ஏறிக்கொண்ட விக்கிர மாதித்தனை ராஜநடை போட்டுப் படைத்தளத்தின் முன்னணிக்குக் கொண்டு வந்தது.

முன்னணியில் சித்ராங்கதத்தின் பக்கவாட்டிலிருந்த கால் வைக்கும் தோல் படிகளில் இரண்டு கால்களையும் ஊன்றி ஏறி நின்று எதிரியின் தளத்தை நோக்கினான் விக்கிரமாதித்தன். எதிரிப்படையும் போருக்குச் சித்தமாக நிற்பதையும் பரமேசுவரவர்மன் பழுப்பு நிறமுள்ள பெரும் புரவியொன்றின்மீது ஏறி முன்னணிக்கு வந்து கொண்டிருந்ததையும் கண்டான். அவனுக்கு முன்னால் பல்லவர் கொடி தாங்கிய அரிவாரணம் பெரும் முகப்பட்டையை அணிந்து வந்து கொண்டிருந்தது. விக்கிரமாதித்தன் தனது பெரும் யானைப் படையைத் தளத்தின் ஓரங்களில் நிற்க வைத்திருந்தான். பக்கங்களில் இறங்கி எதிரிகளைத் தாக்கப் பக்கத்தோப்புகளிலிருந்து இறங்கும் தனது இரு பிரிவுகள் என்ற நினைப்பு அவனுக்கு மகிழ்ச்சியை அளித்தது. இத்தனையிலும் அவன் இதயம் ராஜசிம்மனை நாடிச் சென்றது. இந்த

வியூகத்தை வகுத்தவன் அவன்தான். அந்த ராஜசிற்பியை அவனது தந்தையுடன் சேராதிருக்க ஸ்ரீராமபுண்ய வல்லபர் பிரயாசைப்பட்டதன் காரணமும் அவனுக்கு அந்தச் சமயத்தில் தெளிவாக விளங்கியது. 'இதற்காக விக்கிரமாதித்தன் அஞ்சினால், எதிரி வியூகம் வகுத்துவிடப் போகிறானோ என்று நடுங்கினால் அவன் ஒரு வீரனா? சாம்ராஜ்யத்தின் அதிபதியா?, என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டான்.

அவன் இப்படி யோசனையில் திளைத்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் ராஜசிம்மனும் தனது பெரும் புரவியில் ஏறி உருவிய வாளுடனும் கேடயத்துடனும் முன்னணிக்கு வந்து தனது தந்தையின் பக்கத்தில் நின்றான். பிறகு புரவியை விட்டிறங்கி அரிவாரணத் தின்மீது ஏறி நின்று எதிரிப் படைகளைக் கூர்ந்து நோக்கினான். அந்த நிலையில் எதிரி எய்யக்கூடிய எந்த அம்பும் அவன் உயிரை உறிஞ்சி விடக் கூடுமானாலும் அதைப்பற்றிய சிந்தனை ஏதுமில்லாமல் நிர்ப்பயமாகப் பல விநாடிகள் நின்றுவிட்டே அரிவாரணத்திலிருந்து தளபதியை நோக்கி, ''தளபதி! பாண்டிய வீரரையும் சேர்த்து எதிரிப் படை பலம் எவ்வளவென்று மதிப்பீட்டீர்?'' என்று வினவினான்.

''ஒன்றே கால் லட்சம்'' என்றான் தளபதி.

''அத்தனைப் படை இல்லை எதிரே.'' இளவரசன் குரலில் கவலை இருந்தது.

''இல்லையா!'' வியப்பு ஒலித்தது தளபதியின் குரலில்.

''இல்லை நேற்றிரவு ஏதோ புது ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான் சாளுக்கிய மன்னன்'' என்று திட்டமாகக் கூறிய இளவரசன் தனது படையின் கோடிக்குச் சென்று சீனனிடம் கலந்து யோசிக்கலானான் ''யாங்சின், எதிரிப் படையில் கால்வாசிக்கும் மேல் காணோம்'' என்று குறிப்பிட்டான் கவலையுடன்.

''அப்படியானால் பொறிகளை உபயோகப்படுத்தட்டுமா?'' என்று ஆவலுடன் வினவினான் சீனன்.

''உபயோகப்படுத்து. ஆனால் நாசத்தை விளைவிக்க அல்ல.''

''வேறு எப்படி உபயோகப்படுத்துவது?''

''எதிரியின் மறைந்த படைப் பிரிவுகள் அநேகமாகத் தூரத்தேயுள்ள பக்கத் தோப்புகளிலிருக்கும்.''

''ஆம், ஆம்,''

''அவை வெளி வராதிருக்க என்ன செய்ய வேண்டுமோ செய்.

''இளவரசே! போர் என்று ஏற்பட்ட பிறகு உயிர்ச்சேதத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில் அர்த்தமில்லை. என் வழியில் விடுங்கள் இந்த விஷயத்தை மட்டும்'' என்றான் யாங்சின்.

இளவரசன் கண்கள் யங்சின்னை அன்புடன் நோக்கின. ''யாங்சின்! நேராகப் போரிட முடியாத ராஜசிம்மன் பொறிகளைக் கொண்டு தூரத்திலிருந்து படைகளை அழித்தான். அது கோழைகள் போர் என்று வரலாறு என்னை தூற்றக்கூடாது'' என்றும் கூறினான் கருணை நிறைந்த குரலில்.

''பின் எதற்காக உங்கள் பழைய நூல்களில் பொறிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்?''

''கோட்டைகளைத் தாக்க. அவசியமானால் உபயோகிக்க. பேராபத்திலிருந்து தப்ப.''

''இப்பொழுது ஏற்பட்டிருப்பது என்னவோ?''

''பேராபத்தல்ல. தவிர, எதிரியும் தர்மவான். அவனை வெற்றி கொள்வதானால் தர்ம மார்க்கத்தில் வெற்றி கொள்வேன்'' என்று திட்டமாகக் கூறிய பல்லவ இளவல், படையின் முன்னணிக்கு மீண்டும் வந்தான்.

அவன் வருவதற்குப் அருணன் உதயமாவதற்கும் பரமேசுவரவர்மன் கீதையை உச்சரிப்பதற்கும் நேரம் சரியாயிருந்தது. கீதா வாக்கியத்தை உச்சரித்த பரமேசுவரவர்மன் தனது வாளை உயர்த்தினான். அரிவாரணத்தின் மாவுத்தன் பட்டத்து யானையின் மத்தகத்தைத் தட்டினான் அரிவாரணம் துதிக்கையைத் தூக்கிப் பெரிதாகப் பிளிறியது. முரசுகள் இடியென முழங்கின. இரு படைகளும் இரு கடல்கள் ஒன்றை நோக்கி ஒன்று நெருங்குவதைப் போல் நகர்ந்தன. புரவிகளின் குளம்புகளாலும், யானைகளின் கால் அதிர்ச்சியாலும் காலாட் படையினர் சீராக முன்னேறிய கால் ஒலியாலும் பூமி அதிர்ந்தது. அடுத்த அரை நாழிகையில் படைகள் கைகலந்தன.

128. காலஜால தாண்டவம்

இரு தளங்களையும் பிரித்திருந்த இடைவெளி வெகு வேகத்தில் மறைந்து இரு படைகளும் மோதிவிட்டதால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியும் கூச்சலும் இதர ஒலிகளும் பெருவளநல்லூரை மட்டுமின்றிப் போர்க்களத்தின் இருபுறத்திலிருந்து தோப்புக்களையும் கிடுகிடுக்கச் செய்துவிட்டதால், ஊரின் மாடங்களிலிருந்த புறாக்களும் கிள்ளைகளும் தோப்புகளிலிருந்த பலவித காட்டுப் பறவைகளும் கிலிபிடித்து அலறி வானத்தில் எழுந்து பறந்தன. காக்கைகளும் கழுகுகளும் வானத்தில் கலந்து வட்டமிட ஆரம்பித்ததாலும், அவை அவ்வப்பொழுது இட்ட கூச்சல்களாலும் போரின் பயங்கரச் சூழ்நிலை நெஞ்சைத் திடுக்கிடும் நிலைக்குக் கொண்டு வந்தபோது, விருச்சிக

வியூகத்தின் முன்னணியில் அதிசயம் என்ற தனது பட்டத்துப் புரவியை வெகு வேகமாகச் செலுத்திக் கொண்டும் வாளைப் பயங்கரமாக உயர்த்திக் கொண்டு தனது பெரு மீசை துடிக்கக் கண்களில் போரின் உற்சாகம் தனி ஒளிவிடச் சென்ற பரமேசுவரவர்மன். எதிரிகளின் கூட்டத்தைத் தனது வேகத்தினாலேயே ஊடுருவி உட்புகுந்து விட்டான். இந்தப் போரின் வெற்றி பல்லவர்களை ஒன்று உயர்த்தவோ ஒடுக்கவோ போகிறதென்ற எண்ணத்தால் புரவியைச் சுழலச் செய்து வாளைச் சுற்றிச் சுழற்றி எதிரிகளைத் தாக்கிக் கொண்டு முன்னேறினான் பல்லவ பூபதி. அவனுக்குச் சற்று முன்னால் சென்ற அரிவாரணம் என்ற பட்டத்து யானை முதலில் எதிரி வீரரில் சிலரைத் துதிக்கையால் தூக்கி எறிந்தாலும் பரமேசுவரவர்மன் வேகத்தைத் தடை செய்யக் கூடாதென்ற காரணத்தாலோ என்னவோ, நகர்ந்து அவன் புரவிக்கு இடங் கொடுக்கவே பரமேசுவரவர்மன் கால ருத்ரன் போல் வாளைச் சுழற்றி எதிர்த்தவர்களை வெட்டி வீழ்த்திக்கொண்டு விளைவைச் சிறிதும் மதிக்காமல் எதிரிப் படையை ஊடுருவினான்.

மன்னன் அப்படி வேகமாகச் சென்றதைக் கண்டதும் அவனுக்கு நேர் பின்னாலிருந்து பெரும் காலாட்படையினரும் விற்களில் வாளிகளைத் தொடுத்து எதிரிகளை நாசம் செய்து கொண்டும், வேல்களை ஆயிரக்கணக்கில் வீசி வேகமாக வந்த எதிரியின் புரவிப் படை வீரர்களைக் காயப்படுத்திக் கொண்டும் வீழ்த்திக் கொண்டும் முன்னேறி, பல்லவ மன்னனுக்குப் பாதுகாப்பு அளித்தனர். விருச்சிக வியூகத்தின் மத்திய பாகமான காலாட்படை நகர்ந்ததுமே அதன் பக்கக் கால்களான புரவிப் படைகளும் சேர்ந்து நகர்ந்து எதிரியின் படைகளைத் துண்டு துண்டாகப் பிரித்துவிட்டதால் போர் மிகச் சீக்கிரமாகச் சூடு பிடிக்கலாயிற்று. தவிர, கோடியிலிருந்த யானைப் படையும் காலாட்படையும் அணித்த வண்ணம் முன்னேறியதால் போர் வாரணங்களின் மீதிருந்த வீரர்கள் பொழிந்த வேல்களும் எதிரி யானைகளுக்குப் பெரும் காயங்களையும் காயங்களால் சீற்றத்தையும் அளிக்கலாயின.

சாளுக்கிய பூபதியான விக்கிரமாதித்தன் பல்லவர் படையின் முன்னேற்றத்தையும், முதலில் அவர்கள்மோதி விட்டதால் தனத படைகளுக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியையும் கவனிக்கவே செய்தாலும், அதைப்பற்றி அவன் கவலை ஏதும் படாமல் புன்முறுவல் இதழ்களில் தவழத் தனது வாளை அனாயாசமாகச் சுழற்றிப் போரிட்டுக் கொண்டும், இடையிடையே வாளால் தனது தளபதிக்குச் சைகை செய்து கொண்டும், மெள்ளமெள்ள முன்னேறலானான். அவன் புரவியான சித்ராங்கதமும் அம்புபோல் சுழன்றது போர்க்களத்தின் ஊடே. அது புரவிதானா, புரவி வேடத்திலிருந்த விக்கிரமாதித்தனின் தந்திரப் பொறியா என்று எதிரிகள்

வியக்கும் அளவுக்கு அதுவும் எதிரிகளைத் தாக்கியும் கடித்தும் உதைத்தும், சில வேளைகளில் எதுவும் செய்யாமல் பாய்ந்தும் பலவித விசித்திரப் போர்களைச் செய்து கொண்டிருந்தது. அதன் மீதிருந்த விக்கிரமாதித்தன் திடீரென வாளால் செய்த சைகையைக் கண்டு முரசுகள் முழங்க அவற்றின் பொருள் புரிந்து அவன் பெரும்படையும் இயங்கிற்று. திடீரென விருச்சிகத்தின் கால்களாக இயங்கிய பல்லவர் புரவிப் படை எதிரியின் பெரும் எண்ணிக்கைகளால் நெருக்கப்பட்டு முன்னேற முடியாமல் திணறத் தொடங்கியது.

விருச்சிகத்தின் வலது சாரியாகவிருந்த புரவிப்படைகளுக்குத் தலைமை வகித்துப் போராடிக் கொண்டிருந்த பல்லவ இளவல், விக்கிரமாதித்தனின் சூட்சுமத்தைக் கவனிக்கவே செய்தான். தனது புரவிப்படைகள் வேகமாகப் பல கால்களாக எதிரிப் படையைத் துண்டித்துவிடத் தான் செய்த வியூகப் பகுதியைக் கலைக்க விக்கிரமாதித்தன் முன்னதாகவே ஏற்பாடு செய்திருந்ததை உணர்ந்து கொண்டான் பல்லவ இளவரசன். பிளந்த இடங்கள் விக்கிரமாதித்தன் வாள் அசைவை அனுசரித்ததும், இடையிடையே உப தளபதிகளின் சங்கத்வனியை முன்னிட்டு மீண்டு கூடுவதை அறிந்த பல்லவ இளவல் தானும் வாளை உயர்த்திச் சைகை செய்தான். நேராகச் சென்று கொண்டிருந்த தேள் திடீரென வளைந்து வேகமாகத் திரும்பியதால் அதன் கால்கள் பக்கவாட்டிலில்லால் பாதி சொந்தப்படையை நோக்கியும் பாதி எதிரிப்படையை நேரிடையாக நோக்கியும் திரும்பின. நான்கு கால்களின் புரவிப்படைப் பகுதிகள் எதிரியின் படைகளை நேரிடையாகவே ஊடுருவின. அப்படிச் சிறிது தூரம் ஊடுருவியதும் மீண்டும் பழையபடி வியூகத்தைத் திருப்பினான் ராஜசிம்மன்.

இதனால் சாளுக்கியர் படைகளில் சிறிது சிதைவு ஏற்பட்ட போதிலும் விக்கிரமாதித்தன் எதிரியின் புரவிகளை நன்றாகத் தனது படைக்குள் நுழைய வழி விடும்படி சைகைசெய்து அவை நுழைந்த பின் தனது பெரும்படையால் அதைச் சூழ்ந்து கொண்டு நெருக்கினான். இப்படி அந்தப் படை இடையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு திணறிய சமயத்தில் ராஜசிம்மன் தனது புரவிப்படையின் ஒரு பிரிவுடன் உள்ளே அகப்பட்டுக்கொண்ட தனது படையின் உதவிக்கு விரைந்தான். திடீரென அவன் திரும்பிப் படையுடன் எதிரிகளைத் தாக்கியதால் மற்றொரு பகுதியைச் சூழ்ந்திருந்த எதிரிப் படையின் ஒரு பகுதி அவனை நோக்கித் திரும்பியது. அப்படித் திரும்பியதால் உள்ளே அகப்பட்டுக் கொண்டிருந்த புரவிப்படைக்கும் ராஜசிம்மன் புரவிப்படைக்கும் இடையே எதிரிப் படையின் அந்தப் பிரிவு அகப்பட்டுக்கொண்டது, பாக்கு வெட்டியின் இடையில் அகப்பட்டுக் கொண்ட பாக்கைப் போல.

சாதாரணமாக அந்த நிலையில் எதிரியின் அந்தப் பிரிவு அழிந்து போயிருக்கும். ஆனால் விக்கிரமாதித்தன் தனது காலாட்படைகளின் வேல்களை ராஜசிம்மன் புரவிப்படைமீது ஓரங்களிலிருந்து திருப்பினான். பக்கவாட்டிலிருந்து திடீரென ஆயிரக்கணக்கில் பாய்ந்து வந்த வேல்கள் ராஜசிம்மனின் படையில் பல புரவிகளை அழித்தன. பல வீரர்களின் உயிர்களையும் குடித்தன. இந்த அழிவால் மனம் உளைந்தாலும் சிறிதும் சளைக்காமல் தனது காலாட் படையினரையும் பெருமளவில் எதிரியை மோதுமாறு சைகை செய்தான் பல்லவ இளவல், பல்லவர் காலாட்களும் பெரும் கடல் அலைகளாக எதிரியைத் தாக்கலாயினர்.

களத்தில் யமதாண்டவம் பயங்கரமாயிருந்தது. எங்கும் வாட்கள் மோதிய கிளாங் கிளாங் என்ற ஒலிகளும், புரவிகளின் கனைப்பும், கதைகள் கதைகளுடன்மோதிய படேல்படேல் என்ற த்வனிகளும், வீழ்ந்த வீரர்களின் மரணக் கூச்சலும், காயமடைந்த பலரின் முனகல்களும், காயமடைந்து வீழ்ந்துபோது புரவிகளாலும் யானைகளாலும் மிதிக்கப்பட்ட சிதைந்த சதைகளின் கோரத் தினாலும் குருதியாலும், அங்கு நடந்தது கால தாண்டவமா, காலனுக்குக் காலனான ருத்ரதாண்டவமா என்பது இருதரத்தாருக்கும் புரியவில்லை. பகல் உச்சிவரையில் ஏதும் தெரியவில்லை. இந்த நிலையில் எது எப்படியானாலும் ஆகட்டுமென்று பரமேசுவரவர்மன் தனது அதிசயத்தை விக்கிரமாதித்தனை நோக்கிச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான். அது அபாயமான செய்கைதான். இஷ்டமிருந்தால் விக்கிரமாதித்தன் வாட்களால் சைகை செய்து பரமேசுவரவர்மனைத் தனது வீரர்களைவிட்டுச் சூழ்ந்து கொள்ளச் சொல்லி அழித்திருக் கலாம். அப்படிச் செய்யவில்லை அவன். தானும் சித்ராங்கதத்தை ஏவினான் பரமேசுவரவர்மனை நோக்கி, சித்ராங்கதமும் வெகு வேகத்துடன். பெரிய அம்புபோல் பாய்ந்து வந்தது அவனை நோக்கி. அதன் வெண்மையான உடலில் பல இடங்களில் காயங்கள் ஏற்பட்டிருந்ததால் அது பார்வைக்கு முன்னைவிட அழகாயிருந்தது. இதைத் தூரத்திலிருந்து கண்ட பல்லவ இளவல் அப்புரவியைப் பிரமையுடனும் பெருமை யுடனும் பார்த்தான். அதன் வீரமும் பாய்ந்த வேகமும் தந்தை சிக்கிக்கொண்டிருந்த அபாயத்தைக் கூடப் பார்க்க முடியாமல் செய்தது ஒரு விநாடி. அடுத்த நொடி தந்தையின் நிலை புரியவே மீண்டும் தனது வாளை உயர்த்திப் புரவிப் படையின் ஒரு பகுதியைத் தந்தையின் உதவிக்கு அனுப்பினான்.

அதன் விளைவாக எதிரிகள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் அணுக முடியாமல் போய்விடவே படைகளின் சண்டையே உக்கிரமாக நடந்தது. வானில் வேல்களும், அம்புகளும் பறந்ததால் அவற்றின்

உலோக முனைகள் நடுப்பகலின் தீட்சண்ய வெய்யிலில் பளபளத்துப் பகலிலும் நட்சத்திரங்கள் ஜொலிக்க முடியும் என்ற விபரீதத்தை ருசுப்பித்தன. வெப்பம் தாங்கமுடியாத யானைகளின் அலறலும் மதஜலப் பெருக்கால் அவை செய்த அட்டகாசமும் போரின் உச்சத்தை உச்சிக்குக்கொண்டு போய்க் கொண்டிருந்தன. நடு உச்சியில் பல்லவர் படைக்குச் சேதம், சிறிது அதிகமாயிருந்தது. வியூகத்தின் முன்னேற்ற மும் அதிக வேகமாயில்லை, எதிரியின் அதிகப்படியான எண்ணிக்கை காரணமாக. தவிர வியூகத்தை விக்கிரமாதித்தன் சமாளித்த வகையும் இளவரசனுக்குச் சிறிது கவலையை அளித்ததால் பிற்பகல் நெருங்கியதும் போரின் உக்ரத்தை அதிகப்படுத்த முரசுகளை முழங்க வைத்தான் பல்லவ இளவல்.

முரசுகள் முழங்கியதும் திடீரென உயிர் பெற்றதுபோல் விருச்சிகம் மீண்டும் விரைந்து முன்னேறியது. அந்த விரைவில் திடீர் வேகத்தில் விக்கிரமாதித்தன் படை மீண்டும் பல இடங்களில் பிளவுப்பட்டது. ஏற்கனவே நெருங்கிய இடங்களைப் பல்லவர் புரவிப்படை பிளந்து விலக்கியது. இளவரசன் இரு புறங்களிலும் எதிரிகளைப் பிளந்த புரவிப் படைகளுக்கு வழிகாட்ட சங்கொலி கிளப்பி தானே போரிட்டுக் கொண்டு படையின் மத்திக்குத் தனது புரவியைச் செலுத்தினான். அப்படிச் செலுத்திக்கொண்டே சென்று போகையில் பலரைக் காயப்படுத்தி வீழ்த்திக்கொண்டே சென்ற போதுதிடீரென அவன் முன்பு வீரபாகு தனது பெரும் வாளை உயர்த்திக் கொண்டு தோன்றினான். சில நாட்களுக்கு முன்புதான் விடுதலை செய்து காஞ்சிக்கு அனுப்பிய வீரபாகு எப்படி அங்கு வந்து சேர்ந்தான் என்பது இளவரசனுக்குப் புரியாத புதிராயிருந்ததால் வியப்பின் வசப்பட்டான் ஒருவிநாடி. ஆனால் வீரபாகுவின் முகத்தில் வியப்பில்லை. பெரும் ஆத்திரமிருந்தது பழைய விரோதமிருந்தது. பழைய பரிபவங்கள் அவன் வைரத்தை அதிகப்படுத்தியிருந்தன. ஆகவே, ''இன்று நமது அத்தியாயம் முடிவடைகிறது'' என்று இரைந்து சிங்கநாதம் செய்துகொண்டு பெருவாளால் தாக்கினான் வீரபாகு. இளவரசன் வாளும் அவன் வாளைச் சந்தித்தது. வீரபாகு பல விஷயங்களில் கோழையானாலும் போரில் கோழையல்ல என்பதைச் சில விநாடிகளில் புரிந்துகொண்ட இளவரசன் அவனுடன் மும்முரமாகவே போரிட்டான். இம்முறை வீரபாகு தன்னைக் காயப்படுத்தியதைக்கூட அவன் மகிழ்ச்சியுடனே ஏற்றுக் கொண்டான். ஆனால் வெகுண்டானில்லை இளவரசன். வீரபாகுவுக்குச் சிறிது போரிட அவகாசம் கொடுத்த பிறகு திடீரென அவன் வாளைத் தட்டி ஆகாயத்தில் பறக்கவிட்டு ''இனி நீ போகலாம்'' என்று கூறிவிட்டுத் தனது புரவியை அப்புறம் செலுத்தி முன்னேறினான். வீரபாகு மேற்கொண்டு என்ன செய்வதென்பதை

உணராமல் வாயைப் பிளந்து கொண்டு புரவியிலமர்ந்து இருந்தான். பிறகு பக்கத்திலிருந்த ஒரு வீரனின் வாளை வாங்கிக்கொண்டு பல்லவர் படை வீரரை எதிர்த்தான்.

காலம் விரைந்துகொண்டிருந்தது. பகலவன் மேல்திசையை நோக்கிச் சாய்ந்துகொண்டிருந்தான். அது மட்டுமல்ல, போரின் முடிவும் பல்லவர் பக்கம் சாய்ந்துகொண்டிருந்தது. விக்கிரமாதித் தனின் பெரும் படை விருச்சிக வியூகத்தால் பல இடங்களில் துண்டு துண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு அழிந்து கொண்டிருந்தது. பல்லவரின் காலாட்படையின் வில்லவர் விக்கிரமாதித்தன் காலாட்களுக்கு மட்டுமின்றி, புரவிப் படைகளுக்கும் தீராத அழிவை விளைவித்துக் கொண்டிருந்தனர். உச்சிவேளை சிறிது தாண்டியதுமே தனது படையில் கால்வாசிக்கு மேல் அழிந்து விட்டதைக் கண்ட விக்கிரமாதித்தன் தனது கடைசி அஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்கத் தொடங்கித் தளபதியை நோக்கி வாளை அசக்கினான். தளபதியும் வாளை அசைக்கவே முரசுகள் திடீரென முழங்கின. திடீரெனத் தோப்புப் பகுதிகளிலிருந்து இருபுறமும் பாண்டியர் புரவிப்படைகள் இறங்க முற்பட்டன. அவை இறங்கிப் போர்க் களத்தில் நுழைந்திருந்தால் போரின் முடிவை நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. ஆனால் அதே சமயத்தில் சீனன் தனது ரதங்களின் பொறிகளை இயக்கினான். ஏராளமான கற்களும் வேல்களும், பேரம்புகளும் தோப்புகளை நோக்கிச் சீறிப் பாய்ந்தன. எதிரியின் புரவிகள் தோப்புகளின் மேட்டிலிருந்து களத்தின் சமவெளிக்கு இறங்க முடியாததால் மீண்டும் மெல்லப் பின்வாங்கின.

அந்த உதவியை இழந்த விக்கிரமாதித்தன் தனது படைகளை நேர்முகத் தாக்குதலுக்குப் பணித்துவிட்டுப் பரமேசுவரவர்மனை நோக்கி முன்னேறினான். அப்படி முன்னேறிய சமயத்தில் சற்று எட்ட இருந்த பல்லவ இளவலின் போரின் வேகத்தையும் கண்டு ரசித்தான். அப்படி ரசித்துக்கொண்டும் வழியில் எதிர்ப்பட்ட எதிரி வீரர்களை அழித்துக்கொண்டும், பரமேசுவரவர்மனை நெருங்கினான் விக்கிர மாதித்த பூபதி. அந்தச் சமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்த பரமேசுவரவர்மன் தனது புரவியை விக்கிரமாதித்தனை நோக்கிச் செல்லத் தூண்டி எதிரியின் அருகாமைக்கு வந்தான். இரு விரோதிகளும் ஒருவரையொருவர் ஒரு விநாடி பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். அவர்கள் மட்டுமல்ல, சித்ராங்கதமும் கூட அதிசயமும் ஒன்றையொன்று விரோத பாவத்தில் பார்த்தன. அடுத்த விநாடி பரமேசுவரவர்மன் விக்கிரமாதித்தனை நோக்கித் தனது வாளைத் தாழ்த்தினான். மரியாதைக்கு அறிகுறியாக விக்கிரமாதித்தனும் வாளைத் தாழ்த்தினான். தலையையும் தாழ்த்தினான். பிறகு இரு வாள்களும் உயர்ந்தன. மோதின. இருவரும் கேடயங்களால் எதிரி வாள் வீச்சைத் தாங்கியும் எதிரிமீது வாளைப் பாய்ச்ச இடம்பார்த்தும் பயங்கரமாகப்

போரிட்டனர். இருவரும் சமயத்துக்குத் தகுந்தபடி புரவிகளையும் சுழற்றி வாட்களால் ஒருவரையொருவர் தாக்கினர். இருவர் வாட்களும் கேடயங்களில் மோதித் தடைப் பட்டன. சுற்றுமுற்றுமிருந்த சில வீரர்கள்கூடச் சிறிது நேரம் போரை நிறுத்தி மன்னர் இருவரின் போரைப் பார்த்து வியந்துகொண்டிருந்தனர். பரமேசுவரவர்மனின் பலத்த சரீரமும் தடித்த வாளும் விக்கிரமாதித்தனின் அழகிய சரீரமும் மெல்லிய நீண்ட வாளும் போரில் விந்தைகளை விளைவித்துக் கொண்டிருந்தன. பரமேசுவரவர்மனின் பலத்த அடிகளைவிக்கிரமாதித்தனின் வாள் தடுத்துத்தடுத்து உருவிச்சென்று மீண்டும் பாய்ந்தது. பரமேசுவரவர்மன் வாளின் பலமான அடியொன்று விக்கிரமாதித்தன் கேடயத்தை இரண்டாகப் பிளந்துவிட்டது. ஆனால் அதனால் பயன் அதிகம் ஏற்படவில்லை. பரமேசுவரவர்மனுக்குக் கேடயம் அளித்த பாதுகாப்பை விக்கிரமாதித்தனின் வாளே அளித்தது அவனுக்கு அவன் வாள் எங்கும் சுழலுவது போலிருந்தது பரமேசுவரவர்மனுக்கு. தன் வாள் பாய்ந்த இடங்களிலெல்லாம் விக்கிரமாதித்தன் வாள் தோன்றிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட பரமேசுவரவர்மன் தனது கேடயத்தையும் பூமியில் எறிந்தான். அவனது பெருத்தவாளின் தாக்குதல் வரவரப் பலமாயிற்று. விக்கிரமாதித்தன் நீண்ட வாளின் தந்திரமும் அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தது. இருமுறை விக்கிரமாதித்தன் வாள் பரமேசுவரவர்மன் இடது கையில் பாய்ந்தது. அதனால் இடது கை செயலற்று விட்டாலும் புரவியின் சேணத்தைக்கூடப் பிடிப்பது கஷ்டமாயிருந்தாலும் பரமேசுவரவர்மன் உக்கிரமாகப் போரிட்டான். கதிரவன் உக்கிரம் தணிந்து அஸ்தமனம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் அந்த இரு விரோதிகளின்போரின் உக்கிரம் தணியவில்லை. வாள் வீச்சின் உக்கிரம் மிக அதிகமாயிற்று. திடீரென பரமேசுவரவர்மன் தனது வலது கரத்தின் முழுப் பலத்தையும் உபயோகப்படுத்தி விக்கிரமாதித்தன் வாளை அகற்றி அவன் மார்பில் வாளைப் பாய்ச்சிவிட்டான்.

பக்கத்திலிருந்து சாளுக்கிய வீரர் ஆஹாகாரம் செய்தனர். விக்கிரமாதித்தன் புரவிமீது சாய்ந்தான். அவனை நெருங்கப் பல்லவ வீரர் முற்பட்டதை நோக்கியதும் தனது வாளை உயர்த்தி அவர்களைப் பின்னடையச் செய்தான் பரமேசுவரவர்மன். பிறகு சுற்றுமுற்றும் நோக்கினான்.

எதிரியின் படை மெள்ளப் பின்வாங்கிக் கொண்டிருந்தது. ரண களமெங்கும் மிகப் பயங்கரம் சூழ்ந்திருந்தது.

லதா விருச்சிக தாண்டவம் பாபெரும் நாசத்தையும் விளைவித் திருந்தது எதிரிகளுக்கு. இத்தனையிலும் பரமேசுவர வர்மன் மனத்தில் அமைதி இல்லை. வெற்றியிலும் கூட அமைதி யில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டான் பல்லவ பூபதி.

அந்தச் சமயத்தில் அவனை அணுகிய பல்லவ இளவல் விக்கிரமாதித்தன் நிலையைக் கண்டான். ''கால கால தாண்டவம் ஒரு மகா வீரனையும் வீழ்த்திவிட்டதா?'' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான். புரவியிலிருந்து இறங்கி விக்கிரமாதித்தனிடம் சென்று மார்புக் காயத்தைச் சோதித்தான்.

பிறகு அவனைத் தனது இரு கைகளிலும் குழந்தைபோலத் தூக்கிக்கொண்டு தந்தையை நோக்கி, ''தந்தையே! சீனனை சாளுக்கிய பூபதியின் பாசறைக்கு அனுப்பிவையுங்கள்'' என்று கூறிவிட்டு எதிரிப் படைகளின் ஊடே நடந்தான். படை அவனுக்கு வழிவிட்டது.

எதிரியைத் தாங்கி மெல்ல அசையாமல் நடந்தான் பல்லவ இளவல். ''காலகால தாண்டவா! நீ இந்த மகாவீரனுக்கு உயிர்ப் பிச்சை அளிக்க வேண்டும்'' என்ற பிரார்த்தனையும் அவன் உள்ளத்தே எழுந்தது.

129. விக்கிரமாதித்தன் உதயம்

முதலாவது சாளுக்கிய விக்கிரமாதித்த சத்யாச்ரயன் மூர்ச்சையுற்றுப் புரவியில் சாய்ந்ததுமே பல்லவ வீரர்களின் வெற்றிக் கோஷங்களும், சாளுக்கிய வீரர்களின் சோக ஆஹாகாரமும் அந்தப் படுரணகளத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டு வானைப் பிளந்தாலும், அவை எதையுமே லட்சியம் செய்யாது தனது புரவியிலிருந்து குதித்தோடிய பல்லவ இளவல் எதிரியின் காயத்தைச் சோதித்து அவனைக் கையில் தாங்கியதும், பரமேசுவரவர்மன் வாளாலும் அதைத் தொடர்ந்து பல்லவ படையின் அரவம் மட்டுமின்றி, சாளுக்கியப் படையும் திடீரென அடங்கிவிட்டதால், பெருவளநல்லூர் போர்க்களம் அந்த அஸ்தமான சமயத்தில் திடீரெனப் பயங்கரமான அமைதியைப் பெற்றது. அந்த அமைதியில், இருள் மெல்ல மெல்லக் கவியத் தொடங்கிய அந்த நேரத்தில், விக்கிரமாதித்தனை இரு கைகளிலும் தாங்கிச் சென்ற பல்லவ இளவலின் கைகள் மட்டுமல்ல. மனமும் கனத்துக்கொண்டிருந்தது. எதிரிப் படைகள் விருச்சிக வியூகத்தால் பெரு நஷ்டமடைந்து விட்டதை அவன் உணர்ந்திருந்தாலும்கூட அவன் இதயத்தில் மகிழ்ச்சி ஏதுமில்லை. பெருவளநல்லூர்போர் பல்லவர்களின் தோல்வியைத் துடைத்துவிட்டது என்ற பெருமை சிறிதளவும் அவன் மனத்தை ஆட்சி செய்யவில்லை. திரையனேரியில் ஒரு முறையும், உறையூரில் ஒரு முறையும் தன்னைச் சந்தித்தும் சிறை செய்ய வசதியிருந்தும் அந்த இரு முறையும் தன்னைத் தொடாமலும் கண்ணியமாகவும் போக விட்ட ஒரு பெருமன்னன் இறந்துவிடப் போகிறானே என்ற பயமே பல்லவ இளவலின் இதயத்தை நசுக்கிக் கொண்டிருந்தது.

விக்கிரமாதித்தனின் உடலை ஆடாமல் அசையாமல் தாங்கி சாளுக்கியர் படையின் கோடிக்கு வந்த பல்லவ இளவல் மன்னனைப் புல்தரையில் மெத்தென்று படுக்க வைத்துத் தனது அங்கியைக் கிழித்து அவன் மார்புக் காயத்தில் அடைத்து, குருதியைச் சற்று நிறுத்தவிட்டு, சீக்கிரம் மன்னனின் கூடாரத்தைச் சுற்றிலும் நிர்மாணிக்குமாறும் உத்தரவிட்டு மன்னன் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்துவிட்டான். அடுத்த சில நிமிடங்களில் முளைகள் மெள்ள ஆழ்த்தப்பட்டுக் கூடாரமும் எழுந்து அவ்விருவரையும் வளைத்துக் கொள்ளவே சிறிது திருப்தியடைந்த பல்லவ இளவல் பக்கத்தில் நின்ற சாளுக்கிய தளபதியை நோக்கிச் சீக்கிரம் சிறிது குடிநீரும் மது இருந்தால் மதுவும் கொண்டுவரக்கட்டளையிட்டான். அப்படி வந்த நீரைக் கொண்டு மன்னன் முகத்தைத் துடைத்து உதடுகளை நீக்கிச்சிறிது மதுவையும் புகட்டினான். அதனால் திறந்த விக்கிரமாதித்தள கண்கள் பல்லவ இளவலை நோக்கின நிதானமாக, பிறகு அவன் உதடுகள் விரிந்து புன்னகை செய்தன. ஆனால் ஏதும் பேச முடியவில்லை மன்னனால். பல்லவஇளவலே சொன்னான், ''சீனனுக்குச் சொல்லியனுப்பி யிருக்கிறேன். அவன் வந்ததும் உங்கள் காயத்தைக் குணப்படுத்து வான்'' என்று. இதைக் கேட்ட விக்கிரமாதித்தன் வதனத்தில் புன்னகையின் சாயை பெரிதும் விரிந்தது. பிறகு மீண்டும் கணகளை மூடினான் விக்கிரமாதித்தன்.

பக்கத்தில் நின்ற சாளுக்கிய தளபதி வினவினான், ''மன்னர் நிலை எப்படியிருக்கிறது?'' என்று.

பல்லவ இளவரசன் விக்கிரமாதித்தனின் வலது கையைப் பிடித்து நாடியைப் பரிசோதித்தான். ''குருதி சேதத்தால் பலவீனம் நிரம்ப இருக்கிறது உயிருக்குப் பயமில்லை'' என்று கூறிவிட்டு, ''தளபதி! அழிந்தது போகப் பாக்கியுள்ள உங்கள் படையை நன்றாகப் பின்னடையச் செய்துவிடுங்கள். போர் முடிந்துவிட்டது என்பதை உங்கள் படைப் பிரிவுகளுக்கு அறிவித்து விடுங்கள். தோப்புகளில் உள்ள பாண்டியர் படை பாண்டிய நாடு திரும்பட்டும்'' என்று உத்தரவும் இட்டான்.

இந்த உத்தரவுகளைக் கேட்ட சாளுக்கிய நளபதி பிரமித்துப் போனான். ''எதையும் மன்னர் உத்தரவின்றி நான் எப்படிச் செய்ய முடியும்?'' என்றும் வினவினான்.

''மன்னர் உத்தரவு இப்படித் தானிருக்கும் வேண்டுமானால் மன்னர் குணமடைந்த பின்பு நீங்கள் விசாரித்துக் கொண்டே செய்யுங்கள். ஆனால் மீண்டும் நீங்கள் எதிர்ப்பைக் காட்டுவது விவேகமல்ல'' என்று கூறினான் இளவரசன்.

சாளுக்கிய தளபதியின் உள்ளத்தில் கோபம் மூண்டெழுந்தாலும் அது அர்த்தமற்ற கோபம் என்பதை அவனே உணர்ந்து கொண்டான் போர்க்களத்தில் தங்கள் படை முக்கால் வாசி அழிந்து விட்டதைக் கண்ணால் கண்ட அவனுக்கு ஒரு குயுக்தியும் தோன்றியது. ''தாங்கள் இங்கு எங்களிடம் தனித்து அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்'' என்று இளவரசனுக்குச் சுட்டிக் காட்டினான்.

இளவரசன் சற்றே திரும்பி, சாளுக்கிய தளபதியை உற்று நோக்கினான். கூடாரத்தில் மூலையிலிருந்த பந்த வெளிச்சத்தில் அவன் கண்கள் ஈட்டிகளைப் போலப் பளிச்சிட்டன. ''ஆம்'' என்ற அவன் பதிலிலும் ஏதோ ஈட்டியைச் சாணைக் கல்லில் தீட்டுவதைப் போன்ற சீற்றமிருந்தது.

''தங்களை இங்கு சிறை வைத்திருப்பது கஷ்டம் அல்ல...'' என்று மேலும் ஏதோ சொல்லப்போன தளபதி திடீரென வாயை மூடினான், கூடாரத்தின் வாயிலில் சீனன் சிறுகத்தியொன்றைத் தன்மீது வீசச் சித்தமாக வைத்திருப்பதைக் கண்டதும்.

''வேண்டாம் யாங்சின்! அவனைக் கொல்லாதே. கத்தியை உறையில் போடு. மன்னனைக் கவனி'' என்றான்.

சீனன் இந்தத் தடையால் முகத்தில் பெரும் அலுப்பைக் காட்டினான். ''யாரையும் கொல்ல அனுமதிக்க மாட்டேனென்கிறீர்களே'' என்று சொல்லிலும் சலிப்பைக் காட்டிக் கொண்டு, ''சாளுக்கிய தளபதி! கூடாரத்தின் அந்த மூலையில் போய் நின்று கொள். எந்தச் சேஷ்டை செய்தாலும் விஷம் தீட்டிய இந்தப் பூநாகம் உன் உயிரைக் குடித்துவிடும்'' என்று தன் கையிலிருந்த சிறு கத்தியைக் காட்டி எச்சரித்து மடியில் செருகிக் கொண்டான். பிறகு மன்னனை அணுகிக் காயத்தைப் பரிசோதித்தான். பரிசோதித்த அவன் கைகள் அந்த மார்பைத் தடவிக் கொடுத்தன. பிரமை பிடித்த கண்கள் இளவரசனையே நோக்கின. ''சாளுக்கிய மன்னர் பார்ப்பதற்கு அதிகச்சதை பிடிக்காதவர்'' என்றும் கூறினான்.

''ஆம் யாங்சின்!''

''உங்கள் தந்தையின் பெரும் பட்டாகத்தி இவர் மார்பில் பாய்ந்திருக்கிறது.''

''ஆம்.''

''ஆனால் இரண்டே எலும்புடன் முறிந்திருக்கின்றன. இதயம் தொடப்படவில்லை. மிக ஆச்சரியம்! இவை எலும்புகளா? எஃகுகளா?''

''எப்படியிருந்தாலும் சாளுக்கிய விக்கிரமாதித்தர் மகாவீரர். அவரைக் குணப்படுத்துவது நமது கடமை.''

''நமது கடமையா?''

''ஆம்.''

இளவரசனின் கடைசி 'ஆம்' மிகத் திடமாக இருந்ததால் மேற்கொண்டு பேசாமல் சிகிச்சையைத் துவக்கினான் யாங்சின். அங்கேயே தீமூட்டி, சிறிது நீரைக் கொதிக்க வைத்தான். ஊசிகளை அதில் போட்டுக் கொதிக்கவைத்து இளவரசன் ஏற்கனவே கிழித்தது போக மீதியிருந்த அங்கி கிழிசல்களைக் கொண்டு காயத்தைத் துடைத்தான். பிறகு விளிந்தையில் பரமேசுவரவர்மனுக்கு எவ்வித ரண சிகிச்சையை அளித்தானோ அதே சிகிச்சையை அளித்தான். மார்புக் காயத்தின் மீது கடைசியாகப் பச்சிலை மெழுகைத் தடவி ஒட்டியதும் ''இனி மன்னரைப் பஞ்சணையிருந்தால் படுக்க வைக்கலாம்'' என்றும் கூறினான் யாங்சின். போர்க்களத்துக்குக் கொண்டு வரப்படும் சிறு பஞ்சணையொன்று சிறிது நேரத்தில் கொண்டு வரப்படவே இளவரசனும், யாங்சின்னும் மன்னனை அசையாது தூக்கி அதில் படுக்க வைத்தார்கள். பிறகு சாளுக்கிய தளபதியை நோக்கிக் கூறினான் இளவரசன் கம்பீரமான குரலில் ''தளபதி! அதோ பஞ்சணையில் மகாவீரரொருவர் படுத்துறங்குகிறார். அவரைக் கண்களை இமை காப்பதுபோல் இன்றிரவு மட்டும் காத்திரும். நாளைக் காலையில் இந்தப் போர்க்களத்தில் மாண்ட வீரர்களைப் புதைக்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள். வீரக்கல் நாட்ட வேண்டியவர்களுக்கு நாட்டுங்கள். எங்கள் படையும் இதற்கு ஒத்துழைக்கும். நாளை மாலையில் நான் மீண்டும் வருகிறேன்.'' அத்துடன் சீனன் பின் தொடர அந்தக் கூடாரத்தைவிட்டு வெளியே சென்றான்.

மேலங்கி ஏதுமில்லாலும், மார்பில் வழிந்த ரத்தக்கரை சில இடங்களில் உறைந்து கிடந்ததால் ஏதோ ஆங்காங்கே மாணிக்கப் பதக்கங்களை அணிந்தது போன்ற அழகுடனும், ஜெயஸ்ரீயுடன் அலட்சியமாகப் பல்லவர் படையை நோக்கி நடந்து சென்ற இளவரசனையும் அவன் பின்னால் மிக அடக்கத்துடன் நடந்த சீனனையும் கண்ட சாளுக்கிய வீரர்கள் அதிசயம் ததும்பிய கண்களுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். தங்கள் மன்னனை அவன் கரங்களில் ஏந்தித் தங்கள் ஊடே சென்ற காட்சி மறக்க முடியாத காட்சியாக அவர்கள் மனங்களில் பதிந்து கிடந்தது. இரவு வேளை துவங்கி விட்டதால் ஆங்காங்கு கிடந்த வீரர் சடலங்கள் எத்தனை பயங்கரத்தை அளித்தாலும், அவை யனைத்தையும் பல்லவ இளவரசன் பெருந்தன்மையால் துடைத்து விடவே எதிரி வீரர்கள் மரியாதையுடன் வழிவிட்டு நின்றார்கள்.

இத்தனைக்கும் இளவரசன் இதயத்தின் மனச்சாந்தி இல்லை. வழி நெடுகச் சில வீரர்கள் கதைகளுடனும், சிலர் கதையால்

அடிக்கப்பட்டபடியால் மண்டை சிதறியும், சிலர் வாளைப் பிடித்தவண்ணம் விழித்த உயிரிழந்த பயங்கரக் கண்களுடனும், கிடந்த கோரத்தையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டே சென்ற இளவரசன், ''ஆண்டவன் எல்லோரும் வாழப் பெருநிலத்தைப் படைத்திருந்தும் போர்கள் ஏன் ஏற்படுகின்றன?'' என்று தன்னைத்தானே வினவிக் கொண்டு ஆசுவாசப் பெருமூச்சு விட்டான். ''ஓர் அரசன் நில ஆசைகொண்டு இன்னொரு நாட்டின் மீது படையெடுப்பது, பிறகு எதிரி வம்சத்தில் பிறந்த இன்னொருவன் மறுபடையெடுப்பு நடத்துவது, திரும்பத் திரும்ப இதே கதைதானா?'' என்ற வினாவும் அவன் உள்ளத்தில் அடிக்கடி எழுந்து கொண்டிருந்தது. இத்தகைய மனோபாவத்தில் தனது தந்தையின் பாசறையை அடைந்த பல்லவ இளவல், ''பல்லவ பூபதி வாழ்க! மீண்டும் பல்லவ நாடு சுதந்திர நாடாயிற்று'' என்று கூறினான்.

பரமேசுவரவர்மன் கண்கள் மைந்தனை உற்று நோக்கின சில விநாடிகள். ''பேரழிவு இந்தச் சுதந்திரத்துக்கு அஸ்திவாரம். லதா விருச்சிக வியூகத்தின் பிரும்மாஸ்திரம் பிரளயத்தை விளைவித்து விட்டது'' என்று துன்பத்துடன் உதிர்ந்தன பரமேசுவரவர்மன் சொற்கள். சில விநாடிகளுக்குப் பின்பு அவனே கவலை தோய்ந்த குரலில் கேட்டான், ''விக்கிர மாதித்தன் நிலை எப்படியிருக்கிறது?'' என்று.

''மரண பயமில்லை.'' இளவரசன் குரலில் தந்தையைப் பற்றிய பெருமை இருந்தது.

பரமேசுவர வர்மன் தனது பார்வையைத் தனது மைந்தனிட மிருந்து சற்றுத் தள்ளி நின்ற சீனன் மீது திருப்பினான். அந்தப் பார்வையின் பொருளைப் புரிந்து கொண்ட சீனன், ''தாங்கள் விளிந்தையில் அடைந்த காயத்தைவிட இது அதிகமல்ல. நாளை பகலில் விக்கிரமாதித்தர் எழுந்து நடப்பார்'' என்று விளக்கினான்.

பரமேசுவரவர்மன் முகத்தில் பெரும்சாந்தி நிலவியது. ஏதோ ஒரு சிந்தனையில் சில விநாடிகள் இறங்கினான். பிறகு எட்ட நின்ற தனது தளபதியை நோக்கி, ''தளபதி! அடுத்து என்ன செய்ய உத்தேசம்?'' என்று வினவினான்.

''எதிரியின் படையில் முக்கால்வாசி அழிந்து விட்டது'' என்று மெள்ள நீட்டி முழக்கினான் பலபத்ரவர்மன்.

''ஆம்.'' பல்லவ மன்னன் குரலில் ஆமோதிப்பு மட்டுமே இருந்தது.

''நமது சேதமும் அதிகமானாலும் முக்கால்வாசிப் படை போரிடக் கூடிய நிலையிலேயே இருக்கிறது.''

''சரி.''

''எதிரி வீரர்களைச் சிறை செய்து பிடித்துச் செல்ல நம்மால் முடியும்.''

இதைக் கேட்ட பரமேசுவரவர்மன் நகைத்தான் மெல்ல. ''மன்னவா! ஏன் நகைக்கிறீர்கள்?'' என்று வினவினான் பலபத்ரவர்மன்.

''தளபதி! எதிரியிடமிருந்துகூட நீர் பாடம் கற்றுக் கொள்ளவில்லையே!''

''என்ன பாடம் மன்னவா?'' தளபதியின் குரலில் வியப்பு இருந்தது.

''விளிந்தையின் பாடம். எதிரி இஷ்டப்பட்டிருந்தால், கங்கனைத் தடுக்காவிட்டால் நாம் விளிந்தையிலேயே அழிந்திருப்போம். இந்தப் போருக்கு அவசியம் இருந்திருக்காது'' என்று கூறிய பரமேசுவரவர்மன், ''தளபதி! எதிரியின் தயாளத்தால் நாம் தப்பினோம். அத்தகைய எதிரிக்கு நாமும் தாராளத்தைக் காட்டாவிட்டால் வரலாறு மட்டுமல்ல, தெய்வமும் நம்மை மன்னிக்காது. எதிரிப் படையினரில் யாரையும் தொடக்கூடாதென்று நமது உபதளபதிக்கு உத்தரவிட்டுவிடுங்கள். விக்கிரமாதித்தன் உடல் நலம் பெற்றதும் மீதிப் படைகளுடன் அவன் சொந்த நாடு திரும்புவான். யாரும் அதைத் தடை செய்யக்கூடாது. இது பரமேசுவரவர்மன் உத்தரவு. அறிவித்து விடுங்கள் அனைவருக்கும். நாளை இரவில் எனது மகன் இதை விக்கிரமாதித்தனுக்கு அறிவிப்பான்'' என்று கூறினான் கம்பீரத்துடன். அத்துடன் செல்லுமாறு தளபதிக்கு உத்தரவும் இட்டான்.

தளபதி சென்றான் திக்பிரமையின் வசப்பட்டு. இத்தகைய விசித்திரத்தை அவன் கேள்விப்பட்டதே இல்லாதபடியால் மன்னனுக்குப் பைத்தியம் பிடிக்கவில்லையென்பதை உறுதி செய்து கொள்ளப் பெரிதும் பிரயத்தனப்படவும் செய்தான் தனது இதயத்தில். அவன் சென்றதும் இளவரசன் தலை தாழ்த்தி, ''போரின் மீதிக் கடமைகளை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்'' என்று கூறினான். பரமேசுவரவர்மன் இளவரசனையும் சீனனையும் அணுகி வந்து இருவரையும் அணைத்துக் கொண்டான் தனது இருகைகளாலும். ''இந்த வெற்றி உங்கள் இருவருடையது. போய் இளைப்பாருங்கள் இன்றிரவு'' என்றும் கூறி இருவர் கைகளையும் தடவிக் கொடுத்தான்.

புல்லரிக்கும் உடல்களுடன் இருவரும் மன்னன் கூடாரத்துக்கு வெளியில் வந்ததும் போர்க்களத்தின் ஒரு மூலைக்குச் சென்று உபதளபதிகளை அழைத்து இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்வதில் எதிரிகளுக்கு உதவுமாறு உத்தரவிட்டார்கள்.

மறுநாள் அஸ்தமன சமயத்தில் இளவரசன் தானும் நீராடி, சீனனையும் நீராடச் செய்தான். பிறகு புத்தாடையணிந்து புரவி ஏறி,

சீனனையும் அழைத்துக் கொண்டு விக்கிரமாதித்தன் பாசறையை யடைந்து கீழிறங்கிக் கூடாரத்துக்கு உள்ளே நுழைந்தான்.

விக்கிரமாதித்தன் பஞ்சணையைவிட்டு எழுந்து நின்றான். முறியடிக்கப்பட்ட மன்னனும் முறியடித்த இளவலும் நீண்ட நேரம் ஏதும் பேசாமலே நின்றனர். பிறகு இளவரசனே பேசினான். சற்றே தடுமாறிய குரலில். ''தூதனாக வந்திருக்கிறேன்...'' என்று துவங்கினான் பேச்சை.

விக்கிரமாதித்தன் வதனத்தில் தோல்வியுற்ற நிலையிலும் அலட்சியப் புன்முறுவல் இருந்தது. ''புரிகிறது'' என்ற ஒற்றைச் சொல்லிலும் கம்பீரம் இருந்தது.

''சாளுக்கிய மன்னர் தமது படையுடன் சொந்த நாடு செல்ல பல்லவ பூபதி சம்மதிக்கிறார்.''

''இந்த உபகாரத்தைச் சொந்த முறையில் விரும்பவில்லை. மீதிப் படையை உத்தேசித்து ஒப்புக் கொள்கிறேன்'' என்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

அப்பொழுதுதான் விக்கிரமாதித்தனின் உடையைக் கவனித்தான் இளவரசன். அவன் உடை பல இடங்களில் கத்தியால் கிழிந்திருந்தது. ''மன்னவா, இந்த உடை கிழிந்து கிடக்கிறது. கந்தை போலிருக்கிறது'' என்றும் கூறினான் துக்கத்துடன்.

''மனத்தின் கிழிசலைவிட உடையின் கிழிசல் பாராட்டத் தக்கதல்ல. இந்த உடை நான் முடிந்தவரை போரிட்டதைக் குறிக்கும். இந்தக் கந்தல் உடை என் வீர உடை இத்துடனேயே என் நாடு செல்வேன்'' என்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

இளவரசன் மன்னனை அணுகி அணைத்துக் கொண்டான்.

''ஏன் அணைக்கிறாய் ராஜசிம்மா!'' என்ற விக்கிரமாதித்தன் கேள்விக்கு, ''வீரத்தை அணைக்கிறேன். என் அரசு உடையை விட அந்தக் கந்தல் உடைக்கு என் வணக்கத்தைச் செலுத்துகிறேன்'' என்று கூறினான் இளவரசன்.

''நாளை புறப்படுகிறேன்'' என்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

மறுநாள் உதயத்தில் விக்கிரமாதித்தன் படை காஞ்சி நோக்கிச்சென்றது. தோல்வியுற்ற படைதான். இருப்பினும் அதன் முகப்பில் சித்ராங்கதத்தின் மீது அமர்ந்து கந்தல் உடையுடன் சென்றான் விக்கிரமாதித்தன். அதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற பரமேசுவரவர்மனும் இளவரசனும் மன மகிழ்ச்சிக்குப் பதில் மன நெகிழ்ச்சி கொண்டனர். ''அதோ போகிறான் ஒரு மகா வீரன்'' என்ற சொற்கள் பரமேசுவரவர்மன் உதடுகளிலிருந்து உணர்ச்சியுடன் உதிர்ந்தன.

130. சிற்பத்தின் காவியம்

கிழிந்த உடையுடனும்* குனிந்த தலையுடனும் படைகள் பின்தொடரச் சென்ற விக்கிரமாதித்தன், தூரத்தே தன்னை நோக்கிக் கொண்டு நின்ற பரமேசுவரவர்மனையும் இளவரசனையும் ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்தான் - அப்பொழுதும் வீரம் குன்றாத கண்களால். பிறகு தனது வாளை உருவித் தாழ்த்தி விட்டுப் புரவியைச் சற்று வேகமாக நடக்கவிட்டான். சுத்த வெண்மையான சரீரத்தில் காயங்களைப் பெற்றதால் வீர அடையாளங்களைக் கொண்டு விளங்கிய சித்ராங்கதம்கூட அவர்களை ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு நடந்தது. எதிரியின் மீதியிருந்த யானை, குதிரை, காலாட்படைகள் அணிவகுத்துச் சென்ற கடைசிப்பகுதி கண்ணுக்கு மறைந்ததும், பரமேசுவரவர்மன் போர்க்களத்தை மீண்டும் ஒருமுறை நோக்கினான். அப்பொழுதும் புரவிகள், யானைகள், வீரர்கள் இவர்கள் சடலங்களைப் புதைக்கும் பணி நடந்து கொண்டிருந்தது. போரின் காரணமாக வெளியேற்றப்பட்ட சுற்றுமுற்றுமுள்ள கிராமங்களிலுள்ளவர்கள் பலரும் திரும்ப வந்து அந்தப் பணிக்கு உதவி புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை நீண்ட நேரம் கவனித்துக் கொண்டிருந்த பரமேசுவரவர்மன், ''மண் எந்த வித்தியாசத்தையும் காட்டுவது கிடையாது'' என்று கூறினான் தனது மகனை நோக்கி.

''ஆம்'' என்றான் பல்லவ இளவல், தந்தையின் இதய வேதனையை அறிந்து கொண்டு.

''மனிதனையும் ஏற்றுக் கொள்கிறது, புரவியையும், யானையை யும் ஏற்றுக் கொள்கிறது. எந்த ஜீவராசியையும் சமமாகப் பாவிக்கிறது மண்'' என்று பரமேசுவர வர்மன் மீண்டும் கூறினான்.

''மண் தாய். அவள் தன்குழந்தைகளில் யாரையும் வித்தியாச மாகப் பார்ப்பதில்லை. எல்லோரையும் அழைத்துக் கொள்கிறாள் என்றாவது ஒரு நாள்'' என்று வேதாந்தத்தில தந்தையுடன் மகனும் கலந்து கொண்டான்.

''மண்ணிடமிருந்து வருகிறோம், மண்ணால் வளருகிறோம், மண்ணுக்கே போகிறோம்.'' பரமேசுவரவர்மன் குரலில் வருத்தமிருந்தது.

''இதில் வருந்த ஏதுமில்லை. மண்ணுக்குக்கீழ் எல்லாம் சமம்'' என்று சுட்டிக் காட்டினான் ராஜசிம்மன்.

* பெருவளநல்லூரில் தோற்று, கந்தையைச் சுற்றிக் கொண்டு ஓடினான் விக்கிரமாதித்தன் என்று கூரம் பட்டயம் கூறுகிறது.

''ஆம், ஆம்.'' பரமேசுவரன் குரல் வறண்டு ஒலித்தது.

''அதோ பாருங்கள், பலவகை மரங்கள் இருக்கின்றன. பல வகைகளில் காட்சியளிக்கின்றன. உயரமாகவும் குட்டையாகவும் இருக்கின்றன. பசுமையில் கூட வித்தியாசமிருக்கிறது. பழங்களின் ரம்மியத்தில் கூட, உருவத்தில் கூட, அளவில் கூட வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவற்றின் அடியில் தோண்டிப் பார்த்தால் இருக்கும் வேர்கள் கிட்டத்தட்ட ஒரே வகை. ஒரே நிறம். அவை மண்ணில் மறைந்து கிடக்கின்றன. கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. ஆனால் உயிரோட்டம் அங்கிருந்துதான் வருகிறது. மனிதர்களிலும் அப்படித்தான். தெரிபவர் சிலர். தெரியாதவர் பலர். இதோ இந்தப் போர்க்களத்தைத்தான் பாருங்கள். இங்கு இறந்த வீரர்களைப் பற்றி யார் எழுதிவைக்கப் போகிறார்கள்? இவர்கள் பெயர்கள் யாருக்குத் தெரியப் போகின்றன. இவர்கள் எதற்காக உயிரை விட்டார்கள்? இதற்கெல்லாம் பதில் சொல்ல முடியாது தந்தையே. அவன் செயல். ஏதோ ஒரு விதத்தில் இயங்குகிறது. ஏன் இயங்குகிறது, எப்படி இயங்குகிறது என்பது இன்னும் புரியாத புதிர். என்றும் புரியாத புதிராகவே இருக்கும்'' என்றான் ராஜசிம்மன்.

பிறகு இருவரும் மௌனமாகவே நின்றார்கள் பல வினாடிகள். ''மேற்கொண்டு என்ன செய்யட்டும்?'' என்ற தளபதியின் கேள்வி அவ்விருவரையும் சுய நினைவுக்கு, அன்றைய நிலைக்கு இழுத்து வந்தது.

இருப்பினும் பரமேசுவரவர்மன் அதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை. ''செய்ய வேண்டியதைச் செய்யும்'' என்று ராஜசிம்மன் உத்தரவிட்டான். பிறகு தந்தையும் மகனும் பாசறையை நோக்கிச் சென்றனர்.

அவர்கள் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தளபதி பக்கத்திலிருந்த உபதளபதிகளை நோக்கி, ''உங்களில் இருவர் நமது வெற்றியை அறிவிக்கப் பறையறைவோரை உறையூருக்கு அனுப்புங்கள். மற்றும் இருவர் காஞ்சிக்குத் தூதர்களை அனுப்பி மன்னர் பட்டணப் பிரவேசத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள்.'' என்று உத்தரவிட்டான். ''நாளைக்கு மறுநாள் நாம் காஞ்சிக்கு புறப்படுகிறோம் உறையூரிலிருந்து. இன்று இரவு உறையூரில் அரண்மனையில் மன்னர் தங்குவார்'' என்று உத்தரவுகளை மடமடவெனப் பிறப்பித்தான். உத்தரவுகளை நிறைவேற்ற உபதளபதிகள் பறந்தார்கள்.

அடுத்த ஒரு வாரத்தில், வெற்றிவாகை சூடி வந்த பரமேசுவர வர்மனை வரவேற்கக் காஞ்சிமாநகர் பூர்ண அலங்காரத்துடனும் அணிமணிகளுடனும் இளநங்கை போல் காத்திருந்தது. தெருக்களெங்கணும் மங்கைகளிட்ட பெரும் கோலங்கள் தரையை

அடியோடு மறைத்திருந்தன. மாளிகைகளின் கூரைகளைக் கொடிகளும் தோரணங்களும் மறைத்தன. படைகளின் முன்னணியில் பரமேசுவரவர்மனும், ராஜசிம்மனும், அவர்களுக்குப் பின்னால் பலபத்ரவர்மனும் சீனனும் புரவிகளில் வருவதற்கு முன்பே, பட்டத்து யானை அரிவாரணம் கிழக்கு வாசலில் நுழைந்த உடனேயே முரசுகள் ஆர்த்தன. தூரிவாத்தியங்களும் பலமாக ஊதப்பட்டன. வெற்றிச் சங்கங்கள் முழங்கின. தூரத்தே பல யாழ்களின் சேர்ந்த இசை பலமாகக் கேட்டது. தெற்கே நுழையக்கூடாது என்ற ஆசார்யரின் உத்தரவை முன்னிட்டு, கிழக்கு வாசலுக்குள் மன்னன் நுழைந்ததும் மங்கையர் அவன் மீதும் இளவரசன் மீதும் மலர்களைத் தூவினர். மங்கல ஆரத்தி எடுத்து திருஷ்டி கழித்தனர். ஆனால் ராஜதிலகம் இடுவதற்காகத்தான் நியமித்த இருவர் அங்குக்காணாதது மட்டும் பெரும் ஏமாற்றமாயிருந்ததால் இளவரசன் வதனத்தில் சற்றுச் சினம் தாண்டவமாடிய்து. அத்தனை வரவேற்பிலும் மைந்தனைக் கவனித்த மன்னன் உள்ளூர நகைத்துக் கொண்டான். பிறகு புரவியை வாயிலுக்குள் செலுத்தினான். படைகள் பின் தொடர்ந்தன.

மக்கள் நெருக்கத்தாலும், ஆங்காங்கு ஏழிசை வல்லுனர் காட்டமுற்பட்ட திறமையாலும், ஆங்காங்கு மங்கையர் எடுத்த மங்கல ஆரத்தியாலும் உப்பரிகையிலிருந்து மலர் தூவிக் கொண்டிருந்த மக்களின் கோலாகலத்தாலும் அந்த வெற்றி ஊர்வலம் ராஜவீதியை அடையப்பாதி நாள் ஓடிவிட்டது. கிட்டத்தட்டப் பிற்பகலில் மேலை ராஜவீதியை அடைந்த மன்னவன் தனது அரண்மனை வந்த பிறகும் அதன் வாயிலில் நுழையாமல் நேராகப் புரவியை நடத்தி, தண்டி மகாகவியின் மாளிகை வாயிலுக்கு வந்து புரவியிலிருந்து இறங்கினான். இளவரசனும் மற்றோரும் உடன் இறங்கியதும் மாளிகைப் படியில் நின்றிருந்த ஆசார்ய தண்டி மன்னனை நோக்கி, ''ஜெய விஜயீபவ'' என்று பெரும் குரலில் ஆசீர்வதித்தார். பிறகு உட்புறம் கைகாட்டி ஏதோ சைகை செய்ய மெள்ள மெள்ளச் சிலம்பொலிகள் கேட்டன.

முத்துப் பரல்களும், ரத்தினப் பரல்களும் காற்சிலம்புகளில் கொஞ்ச, கைகளில் வளைகள் குலுங்க, நுண்ணிடைகள் இலங்க, இரண்டு அப்சரஸ்கள்போல் வெளிவந்த ரங்கபதாகாதேவியும் மைவிழிச் செல்வியும் மன்னனுக்கு ஆரத்தி சுற்றி மஞ்சள் நீரில் தங்கள் விரல்களைத் தோய்த்து ராஜ திலகமிட்டனர். மன்னன் இந்த இரு இளமங்கையரையும் மிக ஆர்வத்துடனும், மகிழ்ச்சியுடனும் பார்த்தான். பிறகு ஆசார்யரை நோக்கிக் கேட்டான், ''ஆசார்யரே! இளவரசனுக்கு இவர்கள் திலகமிடவில்லையா?'' என்று.

''அவர்களையே கேளுங்கள்'' என்றார் மகாகவி.

''தேவி, மைவிழி இதற்குள் இளவரசனை மறந்துவிட்டீர்களே'' என்று அனைவர் முன்னிலையிலும் கேட்டான் பரமேசுவரவர்மன் புன்சிரிப்பு உதடுகளில் தவழ.

தேவியும் மைவிழியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அந்தப் பரஸ்பர பார்வையில் வெட்கம் பெரிதும் தாண்டவமாடியதால் இருவர் முகமும் தாமரைச்சிவப்பை அடைந்தன. அந்தக் குழப்பத்துடன் தேவி சொன்னாள், ''அவருக்கு வேறு திலகமிருக்கிறது'' என்று.

''ஆம். இரண்டு திலகங்கள்'' என்றாள் மைவிழி.

''சரி இடுங்களேன். குழந்தை காத்திருக்கிறான்'' என்ற பரமேசுவரவர்மன் நகைத்தான்.

அந்த நகைப்பினால் தூண்டப்பட்ட தேவி ஏதோ சைகை செய்யவே அவர்களுக்குப் பின்னால் நின்ற இரு மங்கையர் இருபட்டுத் துணிகளிலிருந்து இரு மோதிரங்களை எடுத்தார்கள். ஒருத்தி செம்பஞ்சுக் குழம்பு நிறைந்த பாத்திரத்தை நீட்டினாள். முதலில் ரங்கபதாகாதேவி ஒரு மோதிரத்தின் முகப்புப் பட்டையை எடுத்துச் செம்பஞ்சுக் குழம்பில் தோய்த்து, அதை இளவரசன் நெற்றியில் அழுந்தப் பொருத்தினாள். அடுத்து மைவிழி இன்னொரு மோதிரத்தைக் கொண்டு அதே மாதிரி திலகமிட்டாள். புரவியிலிருந்து கீழே இறங்கி அந்த இரு திலகங்களையும் பெற்றுக் கொண்ட இளவரசன் முகத்தை உயர்த்தி அந்த இரு மங்கையரையும் பார்த்துத் தந்தையையும் நோக்கினான்.

அந்த இரு திலகங்களும் சேர்ந்து ஒரே ராஜ திலகமாகத்தான் அமைந்திருந்தது ராஜசிம்மன் முகத்தில். ஆனால் அவற்றின் மேலே கைலாசநாதர் கோவிலும் கீழே அரங்கன் கோயிலும் அமைந்திருந்தன. அவற்றைக் கண்ட பரமேசுவரவர்மன் பிரமித்து நின்று விட்டான். ''ராஜசிம்மா, உன் மனைவிகள் உன் கடமையை உணர்த்தி விட்டார்கள். உள்ளே சென்று தகளியில் பார் முகத்தை'' என்று கூற இளவரசன் வெகுவேகமாக உள்ளே சென்றான். தண்டி மகாகவி புன்முறுவலுடன், ''மன்னரும் உள்ளே வரலாம்'' என்றார். மன்னன் அவரைப் பின் தொடர்ந்தான்.

மகாகவியின் மாளிகைக்குள் சென்ற ராஜசிம்ம பல்லவன் நேராக ரங்கபதாகாதேவியின் அறையை நோக்கி விடுவிடுவென்று நடந்தான். அங்கு தேவி பெரும் தகளியைக் காட்டினாள்.

தகளியில் தெரிந்த முகத்தைப் பார்த்த ராஜசிம்மன் பிரமை பிடித்து நின்றான் பல விநாடிகள். ''இது யார் யோசனை?'' என்று சீற்றத்துடன் கேட்டான்.

''தங்கள் யோசனைதான்'' என்றாள் ரங்கபதாகாதேவி மோகனப் புன்முறுவல் செய்து.

''தாங்கள் தானே அவ்வப்பொழுது கோவில்களைப் பற்றிக் குறிப்பு எழுதியனுப்பினீர்கள்?'' என்று கேட்டான் மைவிழியும் அழகிய இதழ்களில் குறுநகை கொட்டி.

''அதனால் இப்படி முத்திரை மோதிரங்கள் செய்து நெற்றியில் திலகம் தீட்டவேண்டுமா?'' என்று கேட்டான் ராஜசிம்மன்.

''உத்தரவுப்படி செய்தோம்'' என்றாள் தேவி.

''யார் உத்தரவு?'' என்று வினவினான் ராஜசிம்மன்.

பதில் மெள்ள வந்தது ரங்கபதாகாதேவியிடமிருந்து. ''ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபரின் உத்தரவு'' என்றாள்.

இளவரசன் திகைத்தான். மைவிழி தொடர்ந்து சொன்னாள்: ''நீங்கள் பெருவளநல்லூரில் வெற்றியடைவது திண்ணமென்று ஒரு பட்சத்துக்கு முன்பே கூறினார் ஸ்ரீராமபுண்யவல்லபர். நீங்கள் அந்தப் போரில் அடையும் வெற்றியைவிட உங்களை வரலாற்றில் நிறுத்தக் கூடியது உங்கள் சிற்பத் திறன்தான். இந்த இரண்டு கோவில்கள்தான் என்று கூறினார். அதிலும் கைலாசநாதர் கோவில் உங்களுக்கு இணையிலாப் பெருமைதரும் என்றும் சொன்னார். உங்களுக்குத் தகுந்த ராஜதிலகம், காலத்தால் அழியாத ராஜதிலகம் இரு கோவில்கள்தான் என்றும் சுட்டிக்காட்டி முத்திரை மோதிரங்களையும் அவரே செய்து கொடுத்தார். பிறகுதான் காஞ்சியை விட்டு அகன்றார்.'' இதை மிக உணர்ச்சியுடன் சொன்னாள் மைவிழி.

பிறகு ராஜசிம்மன் ஏதும் பேசவில்லை. இரு மங்கையரையும் இரு கைகளால் அருகே இழுத்து அணைத்துக் கொண்டான். ''இரு கோவில்களையும் கட்ட இரு உபசிற்பிகள் இருக்கும்போது எனக்கென்ன குறை?'' என்று இருவர் காதிலும் மாறி மாறிக் கூறினான். இருவரும் பக்கவாட்டிலிருந்து எதிரே வந்து நெருங்கினார்கள்.

''ஏன் எதிரே வருகிறீர்கள்?'' என்றான் ராஜசிம்மன்.

''எப்பொழுதும் எதிரில் தானிருப்போம்'' என்றாள் தேவி.

''எங்களுக்குப் பின்னால்தான் நீங்களிருப்பீர்கள்'' என்றாள் மைவிழி.

''பெண்களுக்குப் பின்னால்தான் ஆண்மகன் நிற்பானா?'' என்று ராஜசிம்மன் வினவினான்.

''ஆமாம். கைலாசநாதர் கோவிலுக்கு முன்பு ஆறு சிறு கோவில்கள் இருக்கும். அவற்றை நாங்கள் கட்டப் போகிறோம்'' என்ற தேவி சற்று எட்ட இருந்த பஞ்சணையை நாடி அங்கிருந்து சீலையை எடுத்து விரித்தாள். அதில் கைலாசநாதர் கோவிலின் முன்பாக ஆறுசிறு கோவில்கள் இருந்தன. அவற்றின் அழகைக் கண்டு பிரமித்தான் இளவரசன். அதை வைத்து விட்டு மீண்டும் வந்த ரங்கபதாகாதேவியையும் மைவிழியையும் சேர்த்தே மார்புறத் தழுவினான். ''நீங்களும் வரலாற்றில் வாழ்வீர்கள்'' என்றும் கூவினான்.

''அதிருக்கட்டும். முதலில் இந்த வாழ்வு கிடைக்கட்டும்'' என்றாள் தேவி.

''தனித் தனியாக'' என்றாள் மைவிழி.

''ஏன்?'' என்று விவரம் புரியாமல் கேட்டான் ராஜசிம்மன்.

''அக்கா! இவருக்கு ஏதும் புரியவில்லையே?'' என்றாள் மைவிழி.

''என்ன புரியவில்லை?''

''நீங்கள் இரு கோவில்களைக் கட்டப் போகிறீர்கள்...'' தேவியின் குரலில் மிதமிஞ்சிய வெட்கம் இருந்தது.

''ஆம்.''

''தனித் தனியாகத்தானே கட்டப் போகிறீர்கள்?''

''ஆம்.''

''அப்படியானால் எங்களை மட்டும்...'' தேவி இந்த இடத்தில் நகைத்தாள். அந்த நகைப்பில் மைவிழியும் கலந்து கொண்டாள். ஏதோ ஜலதரங்கம் இசைப்பது போலிருந்தது இளவரசனுக்கு. அந்த ஏந்திழைகளின் அந்தரங்கத்தைப் புரிந்து கொண்டதால், அவர்கள் இதயங்கள் இரண்டும் தன் மார்பின் மீது இழைந்து உராய்ந்து கொண்டிருந்ததால், உலகை மறந்தான் உலகாளப் பிறந்த அந்த அரசகுமாரன். அந்தப் பாவைகள் இருவரின் மனோபாவமும், மனோவேகமும், உணர்ச்சிக்கொந்தளிப்பும் அவனுக்கு நன்றாகப் புரிந்தது. ஆகவே அவர்களைத் தழுவிய நிலையிலேயே நின்றான் அந்தச் சமயத்தில் அந்தப் பக்கமாக அவனை அழைக்க வந்த ஆசார்யர் காவ்யாதர்சம் அனுபவப் படுவதைக் கண்டு, கண்ட காட்சியைக் காணாதது போல் அப்புறம் நடந்து சென்றார். அவர் வதனத்தில் பூர்வதிருப்தி இருந்தது. இரு கோவில்களையும் அப்பொழுதே அவர் மனக் கண்ணால் கண்டார். பின்னால் இரண்டு ஆண்டுகள் கழித்துப் பரமேசுவரவர்மன் காலத்துக்குப் பிறகு மக்கள் புறக்கண்ணால் கண்டனர். இன்று உலகமே கண்டு வியக்கிறது. அந்த இரு கோவில்களின் கதை, ராஜசிம்மன், ரங்கபதாகாதேவி, மைவிழிச் செல்வியின் காதல் கதை மட்டுமல்ல, சிற்பத்தின் எல்லையைக் காட்டும் கதை. லதா விருச்சிகத் தாண்டவக் கதை. சிற்பத் திறன் அனைத்தையும் அணைத்துக் கொண்டிருக்கும் காஞ்சியின் கைலாசநாதரின் பேரின்பக் கதை இன்றும் அழியவில்லை. காஞ்சியில் மட்டுமல்ல, மல்லைக் கடலருகே பள்ளி கொண்டுள்ள அரங்கனின் அன்புக் கண் வீச்சும் மறையவில்லை. மல்லைக் கடல் அலைகள் மைவிழி கட்டி நின்ற வேள்வித் தூணை அழித்து விட்டன. ஆனால் ராஜசிம்மன் கட்டிய அரங்கனின் கோயிலை அழிக்கவில்லை. அதன் அஸ்திவாரத்தை இன்றும் முத்தமிட்டுக் கொண்டு தானிருக்கின்றன.

மங்கையர் இருவர் இட்ட ராஜதிலகம் மகோன்னத சிற்பங்களாக இன்றும் விளங்குகின்றன. அவர்கள் அனுபவித்த காதல் காவியம் ராஜதிலகம். சிற்பத்தின் காவியமும் அதில் அடங்கித் தானே இருக்கிறது?

முற்றும்

பின்னுரை

ராஜசிம்ம பல்லவன் சீனர்களுக்கும் ஒரு புத்தர் கோவிலைக் கட்டிக் கொடுத்தான். அதன் கதை பெருங் கதை. தமிழர்கள் கடலோடிய கதை. சீன நாட்டில் சிறப்புப் பெற்ற கதை. அராபியரையும், திபெத்தியரையும் ராஜசிம்மன் வெற்றி கொண்ட கதை. ஆயுளும் சக்தியுமிருந்தால் இன்னொரு சமயம் அதையும் எழுதுகிறேன்.